

Генадий Бондарев

Светът и човечеството на кръстопътя на

ОКУЛТНО- ПОЛИТИЧЕСКИТЕ ТЕЧЕНИЯ

на съвременността

Том 2

Поредица „Просветление“

В Поредица „Просветление“ досега:

1. Рудолф Шайнер, „Същност на музикалното“
2. Рудолф Шайнер, „Прераждане и карма“
3. Рудолф Шайнер, „За мистериите драми“
4. Рудолф Шайнер, „За инициацията“
5. Рудолф Шайнер, „Проблеми на модерната психоанализа“
6. Рудолф Шайнер, „Стихове и медитации“
7. Рудолф Шайнер, „Смъртта като преобразуване на живота“
8. Рудолф Шайнер, „Окултна история“
9. Рудолф Шайнер, „Индивидуални духовни същества“
10. Рудолф Шайнер, „Моят жизнен път“
11. Олаф Кооб, „Азът и неговият двойник“
12. Рудолф Шайнер, „История на човечеството“
13. Рудолф Шайнер, „Фридрих Ницше, борец срещу своето време“
14. Рудолф Шайнер, „Четири мистериини драми“
15. Рудолф Шайнер, „Мистериини центрове“
16. Рудолф Шайнер, „Първоначални импулси на духовната наука“
17. Рудолф Шайнер, „Тайните на прага“
18. Рудолф Шайнер, „Сътворението на света и човека“
19. Рудолф Шайнер, „Човекът и светът. Действието на духа в природата. За същността на пчелите“
20. Рудолф Шайнер, „Природата и човекът от гледна точка на духовната наука“
21. Рудолф Шайнер, „Природни и духовни същества“
22. Рудолф Шайнер, „Връзката между живите и мъртвите“
23. Рудолф Шайнер, „Животът на човека и животът на Земята“
24. Йохан Валентин Андре, „Химичната сватба на Християн Розенкрийц“
25. Олаф Кооб, „Болната кожа“
26. Олаф Кооб, „Ако органите можеха да говорят“
27. Рудолф Шайнер, „Терапията от гледната точка на духовната наука“
28. Рудолф Шайнер, „Свърхсетивният човек от антропософска гледна точка“
29. Рудолф Шайнер, „Духовните скрити причини за Първата световна война“
30. Рудолф Шайнер, „Здраве и болест“
31. Рудолф Шайнер, „Формиране на съдбата и живот след смъртта“
32. Рудолф Шайнер, „Животът между смъртта и новото раждане“
33. Рудолф Шайнер, „Познание за съществото на човека“
34. Рудолф Шайнер, „Духовни взаимовръзки в изграждането на човешкия организъм“
35. Рудолф Шайнер, „Подготвителни етапи на Мистерията на Голгота“
36. Рудолф Шайнер, „Ритми в космоса и в човешкото същество“
37. Рудолф Шайнер, „Карма на неистината. Втора част“
38. Рудолф Шайнер, „Духовните същества в небесните тела и природните царства“
39. Рудолф Шайнер, „Медитативни разглеждания и насоки за задълбочаване на лечебното изкуство“
40. Рудолф Шайнер, „Стойността на мисленето“
41. Рудолф Шайнер, „Централна Европа между Изтока и Запада“
42. Рудолф Шайнер, „Мисията на новото духовно откровение“
43. Рудолф Шайнер, „Основни елементи на езотериката“
44. Рудолф Шайнер, „Кармата на професията на човека във връзка с живота на Гьоте“
45. Рудолф Шайнер, „Човешки въпроси и мирови отговори“
46. Рудолф Шайнер, „Съзнанието на посветения“
47. Рудолф Шайнер, „Три перспективи на антропософията“
48. Рудолф Шайнер, „Метаморфози на душевния живот, Първа част“
49. Рудолф Шайнер, „Отговори на мирови и човешки въпроси“
50. Рудолф Шайнер, „Езотерични указания за първи клас...“
51. Рудолф Шайнер, „Противоположност между вечност и развитие в човешкия живот“
52. Рудолф Шайнер, „Метаморфози на душевния живот, Втора част“
53. Рудолф Шайнер, „Окултни изследвания върху живота между смъртта и новото раждане“
54. Геннадий Бондарев, „Светът и човечеството на кръстопътя...“ Първи том, Първа част
55. Геннадий Бондарев, „Светът и човечеството на кръстопътя...“ Първи том, Втора част
56. Геннадий Бондарев, „Светът и човечеството на кръстопътя...“ Втори том

Генадий Бондарев

Светът и човечеството на кръстопътя на

ОКУЛТНО- ПОЛИТИЧЕСКИТЕ ТЕЧЕНИЯ

на съвременността

трилогия

Том 2

Текущите събития в Европа
и възможният сценарий за бъдещето

Есета

Базел-Москва 2014-2017

Превод от руски: Евгени Мангуров

София, 2022

ГЕНАДИЙ БОНДАРЕВ

Светът и човечеството на кръстопътя
на окултно-политическите течения на съвременността
трилогия

1 том:

Антропософията и политическият окултизъм. Окултно-
политическите причини и последиците от руската перестройка
1996 г.

2 том:

Текущите събития в Европа и възможният сценарий за бъдещето
Есета
Базел-Москва, 2014-2017

3 том:

„...И ще познаете истината...“
Импулсът на антропософията между доброто и злото
2020-2021 г.

За корицата е използван фрагмент от картината на Франсиско Гоя
„Сънят на разума ражда чудовища“.

Всички права са запазени. Не е разрешено публикуването на
части от книгата под каквато и да е форма – електронна, механична,
фотокопирна или по друг начин – без писменото разрешение на
издателството.

© Геннадий Бондарев, автор
© Евгени Мангуров, издател, 2022
© Христо Маринов, технически редактор
© Нели Спиридонова-Хорински, коректор
ISBN 978-619-92279-0-9

В тези есета читателят ще намери описание на поредица съвременни политически събития, тясно преплетени с изложението на серия принципи на методологията на духовната наука на Рудолф Щайнер; при това второто значително преобладава над първото. При читателя, който търси сензационното, това би трябвало да предизвика непреодолима скука. И това само ще ни зарадва, защото апелираме към мислещия читател, който е способен да приведе в действие съзнателната си душа в процеса на познанието, който се стреми да стигне до основите на всяко явление. Тези основи много често са изключително дълбоки и, както се казва, „не са от този свят“. (Също така трябва да се каже, че съдържанието на есетата е доста богато и би било добре не просто да ги четем, а да работим с тях.)

СЪДЪРЖАНИЕ:

Въведение 9

Първа част (декември 2014)

1. Историческа симптоматология	21
2. Русия – земна и небесна	41
3. „Панмонголизъм! – име диво...“	104
4. Заключение	130

Втора част (април 2015)

5. „Мярката за всички неща“	135
6. „Огледалният свят“ през 2015 година	167
7. Изток-Запад	177
8. Прафеноменът на съвременната политика	188
9. Световно-историческата задача на Централна Европа	217

Трета част (февруари 2016)

10. Миграционното „Цунами“	244
11. СССААЕР	257
12. Антагонистичното противопоставяне на „отците на здрача“ и „братята на мрака“	272
13. Вторият възел на „залеза на Европа“	299
14. Аутодафе	325
15. Третият възел от „залеза на Европа“	336
16. „Звярът от бездната“	355
16. Заключение	364
Какво да се прави?	371
Епилог	375

„Духовнонаучната гледна точка не може да предизвиква социална критика. Единственото, с което тя се занимава, е, без симпатия и антипатия, да показва това, което е.“

Рудолф Щайнер, лекция от 1.12.1918 г. Събр. съч. 186, стр. 56

„Тонът се задава от група хора, които искат да господстват на Земята с помощта на променливите капиталистически икономически импулси. С нея са свързани всички кръгове от хора, които тя е в състояние да свърже и организира с помощта на икономически средства. В същото време е от съществено значение, че тази група знае, че в областта на руската територия съществува човешка общност, неорганизирана в смисъла на бъдещето, която носи в себе си зародиша на социалистическата организация. И добре изчислената цел на тази асоциална група е да вкара този зародишен социалистически импулс в сферата на своето господство. Тази цел няма да бъде постигната, ако Централна Европа с разбиране потърси връзка с източния зародишен импулс. Само защото тази група се намира в англо-американския свят, като подчинен момент възникна съвременната констелация на силите, която маскира всички истински противоположности и интереси. На първо място, тя прикрива факта, че се води борба за руския културен зародиш между англо-американските плутократи и хората от Централна Европа. В момента, в който Централна Европа разкрие този факт пред света, лъжливата констелация ще бъде заменена от истинска. Затова войната под една или друга форма ще продължи, докато германството и славянството не се обединят заради общата цел да освободят хората от ярема на Запада.

Съществува само една алтернатива: или лъжата, с която Западът е принуден да работи, желаейки да има успех, ще бъде разобличена и ще се разбере, че дейците на англо-американските дела са носителите на течение, чиито корени са в импулсите на епохата преди Френската революция, осъществяването на които води до световно господство с помощта на капиталистически средства, за което революционният импулс се използва само като фраза, зад която се крият; или ще дойде световното господство на окултната група в англо-американския свят. И това ще продължи, докато истинската духовна цел на Земята не бъде спасена от поробената германско-славянска област чрез бъдещи реки от кръв“.

Рудолф Щайнер

За първи път цитатът е публикуван в *Europäer* Jg. 3 Nr. 5, 1999

ВЪВЕДЕНИЕ

Една от главните особености на 20. век се състоеше в това, че през цялото му протичане се разгръщаше невиждана преди по размах и характер панорама на политическия живот на човечеството. Дошлите в този век от предишния век или зародилите се в него самия идеологии, след като влязоха в открита непримирима борба помежду си, подчиниха на господството си милиони хора, принуждавайки ги усърдно и дори самоотвержено да участват в тази политическа борба, от време на време прерастваща във въоръжена борба.

Не би било пресилено да се каже, че през 20. век се е родил нов тип човек: Homo politicus.

Тази политика е, така да се каже, на две нива: външна, отворена – екзотерична и вътрешна, тайна – езотерична. Истинските събития естествено се случват на второто ниво. В горния слой тече гигантски спектакъл, мирова тъмна драма-мистерия, в която се изявяват „персонажи“, олицетворяващи образите на всякакви заблуди, фанатизъм, подмяна на ценности, замъгляване на истината, откровени лъжи и т.н.

Обикновените хора до известна степен знаят за това и говорят за това като за „борбата на лъвовете под килима“ и че повдигането на този „килим“ е изключително опасно, защото рискуваш да привлечеш върху себе си яростта на всички „зверове“. Общата съдба на „масите“ е да гледат това представление, реагирайки на него по същия начин, както героите от „1984“ на Оруел, бесуващи пред телеекраните.

В резултат на този вид политически живот европейската цивилизация, всъщност най-напредналата в културно отношение, започва духовно и социално да прилича на развалините на Дрезден, Хамбург и Щутгарт след британско-американските бомбардировки.

И сред тези развалини сега, в 21. век, се скитат като сенки, духовно диви, външно образовани и възпитани по европейски маниер хора. Да се стараеш да ги лишаваш от култура

и по-нататък е празна работа, тъй като културата като такава вече я няма. Сега в световен мащаб се решава друга задача: как да се промени генетично човешкият вид, как навеки да се закрепят оскобяването на човека и с това окончателно да се приключи с определената му от Бога еволюция. Това е целта на политическата борба от 21. век. И затова възниква естественият въпрос как човек да не се занимава с политика.

При тези, които въпреки всичко все още запазват остатъците от разум, расте протестът срещу такъв „прогресивен“ път на развитие. И слава Богу! Защото това означава, че надеждата все още не е умряла. И тя трябва да бъде укрепена по възможен начин, укрепена не от заместители, а от истински сили на разума и лишеното от илюзии познание на реалността.

Трябва да се приеме, че видът *Homo politicus* сам по себе си не е декадентски. Това е състоянието на доста силно развитата личност, издигаща се от разсъдъка към разума, но, разбира се, ако не си позволява да бъде подложена на сугестивно-пропагандистка обработка. За да се закрепят на тази висота, човек трябва да овладее метода на познанието, който му позволява да прониква в дълбокия истински смисъл на широката историческа и политическа феноменология. Необходимо е да се напусне (в индивидуалния опит) това представление на външната екзотерична политика и да започнем да се учим да разбираме алегоричния смисъл на нейните явления, както и на феномените, на фактите на целия външно проявен исторически процес.

Що се отнася до метода на такава работа или дори системата от методи – тъй като обектът на познанието е обширен и многостранен – на единното учение за тях, методологията на политологията, трябва да се каже, че тя е разработена още през първата четвърт на 20. век от Рудолф Щайнер и само пристрастията на хората, твърдият материализъм или напълно фалшивият мистицизъм не позволяват тя да бъде приета или дори забелязана. Но тъй като материалистичното разбиране на историята и фантазиите на фалшивата мистика фалираха и

струваха на човечеството необичайно скъпо, не е ли време да се опитаме тук да отворим по-широко ума си?

Разработеното от Рудолф Щайнер грандиозно учение – антропософски ориентираната духовна наука – е строго организирано методологически и това е методология, способна да възроди цялата съвременна цивилизация, която сега се превръща в развалини. Методологията на политологията също действа като един от нейните раздели, коренящи се в цялото.

Тази всеобща духовнонаучна методология, показваща и обосноваваща истинския смисъл и цел на човешкото съществуване, избавя от безпомощното блуждаене сред фактите на политическия и всеки друг социален живот, тъй като е способна да ни научи да разбираме нейния съкровен, изпълнен с дълбоко значение езотеричен смисъл.

Основният принцип на духовнонаучната политология е същият като този на общата методология на духовната наука. Състои се в това, че *компетентният във всяка област на знанието трябва да изхожда от разбирането, че реалността е едновременно и единна, и двойствена, че тя се състои от свръхсетивен и възприемаем от сетивата компонент*. От това следват две неща. Първо, че няма нищо сетивно, в което свръхсетивното да не присъства, и второ, че няма нищо свръхсетивно, което да няма никакво, дори косвено(!), отношение към сетивната реалност.

Човек постоянно пребивава не само в света, който му се открива с помощта на сетивата, но и в света, който не се открива за тези органи, за възприемането на който е необходимо да се развият други сетива. Има хора, които са го направили. Те ни описват висшата реалност и ние трябва да се научим да използваме техните знания за разбиране на сетивната реалност.

Във всяка, включително в политическата (и в нея дори особено) сфера на битието с хората си взаимодействат съвсем реални индивидуални същества от духовния свят, различни по характер, различаващи се от човека по това, че в процеса на еволюцията са овладели по-високи нива и форми на съзнание

и не се нуждаят от материално тяло.

Тези същества се откриват за духовния поглед на човека като стоящи зад природните, историческите, културните, социалните и политическите феномени на всеобщото човешко битие.

В света на тези същества се раждат плановете за развитието, неговите закони; формират се центрове на сили, които импулсират земните дейности на хората и целия спектър от събития, случващи се на Земята.

Земните феномени и техните духовни първопричини са в същностно единство. Причинно-следствената връзка между тях се осъществява и в двете посоки. Това означава, че не само боговете оказват влияние върху съдбата на хората, но и хората – върху съдбата на боговете. Това е истинската, сложна, мъдра и красива реалност.

Тя е противоречива, но тази противоречивост е двигателят на прогреса. В него много неща в настоящата епоха на формиране на човешкото самосъзнание зависят от целенасочеността на хората. А сериозното и отговорно пред развитието поставяне на цели, е невъзможно без дълбоко познаване на реалността, за което е *необходимо да се направи реално отношението на човека към духовния свят*. Това изискване стои в наше време пред всеки човек.

Изхождайки от това съвсем кратко представяне на някои от основните принципи на духовното познание и разбиране на същността на човешкото съществуване, сега ще се опитаме да разграничим отделните факти на съвременния политически живот. Основата за такъв подбор е антропософското учение за еволюцията на човечеството, която от определен момент протича на земен план като културни епохи, образуващи заедно обща седемчленност. (Числото 7 в духовната наука е израз на закона за развитието.) В тяхната последователност, във веригата на техните метаморфози (метаморфозата е принцип и форма на развитието) на някои исторически етапи, някои народи и дори раси играят водеща роля, а на други исторически етапи

– други народи. Ако даден народ за известно време заема водеща позиция в културата, това го задължава в голяма степен, а от околните народи тогава се изисква не враждебност към него, не завист, а разбиране, симпатия, готовност за възприемане на новите духовни плодове на развитието, готовност да му помагат в изпълнението на неговата мисия. Ако този принцип не бъде спазен, тогава е точно така, сякаш екипажът на кораб, който е на трудно плаване, не иска да разбере задачите на капитана; такъв кораб тогава, както казва поетът, е „в опасно положение“.

И сега трябва да изкажем една мисъл, която в съвременния свят може да предизвика само буря от възмущение, което отново е един от факторите на опасната криза на цивилизацията, правещи положението безнадеждно (това ще бъде показано подробно по-късно).

Тази мисъл или просто познавателен факт (произтичащ от изучаването на истинската еволюция) се състои в това, че на този етап от културно-историческото развитие народите от Централна и Източна Европа, както и англосаксонците, играят водеща роля. Те са *основните субекти* на това развитие. Тази тяхна роля е подготвяна от векове и дори хилядолетия и ще протича и в бъдеще в продължение на няколко хиляди години. Не можем да влезем в подробно обяснение на това състояние на нещата във въведението; отчасти се опитахме да го направим в нашите есета; заинтересованият читател ще трябва и сам да се обърне към трудовете на самия Рудолф Щайнер.

Как се изпълнява тяхната роля? Развитието на човечеството в много отношения има две измерения. На първо място, то се извършва в пространството и времето. Освен това то се издига през етапите на еволюцията на видовете и формите на човешкото съзнание и в същото време се движи от миналото към бъдещето. Дори географски то е ориентирано в четирите страни на света. По този начин съществува „*кръст на еволюцията*“. В нашата епоха народите от Централна и Източна Европа са разположени по неговата вертикална ос. Именно

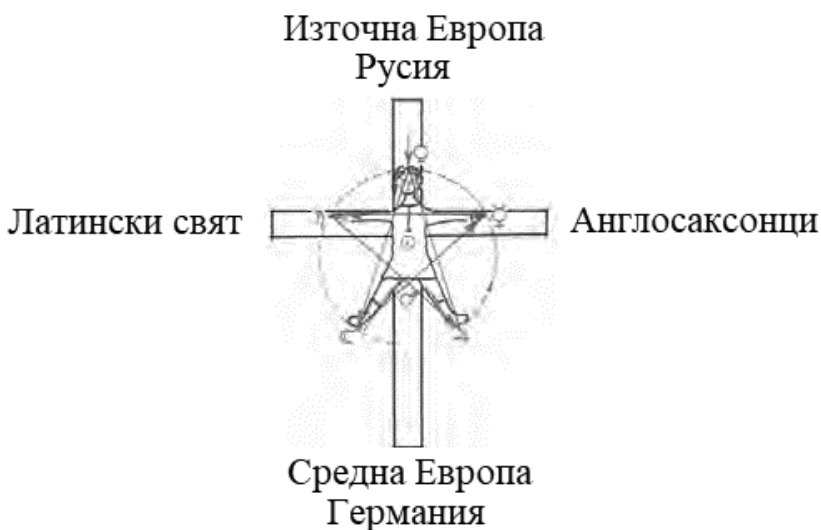
от тази констелация в културно-историческия процес на човечеството се определят предназначението, целите, задачите на тяхното духовно творчество и дори самата менталност, душевно-духовните свойства на тези народи. Германците и като цяло всички немскоговорещи народи, включително северните европейци, имат мисията (историята на тяхната култура говори за това съвсем ясно) да одухотворят, да оживят абстрактното мислене, индивидуално да се издигнат до съзерцанието на духовните светове и да проникнат с духовното познание материалната цивилизация чак до най-ежедневните неща; да въведат в нея обновената система на възпитание и образование, основана на познанието за духовното същество на човека и законите на неговото възплъщение, което ще доведе до създаване на условия за развитието на независим от държавата, изпълнен с истински дух духовен живот, ще сложи край на разрушителната симбиоза на държавния и икономическия живот, ще позволи на последния да прояви дълбоко присъщите му принципи на братство и взаимопомощ (борбата за съществуване и жестоката конкуренция нямат универсален характер дори в животинския свят), а също така ще даде възможност да се утвърди истинското равенство на правата на човека в сферата на правния и държавния живот.

Задачата за одухотворяване на културата стои и пред славяните от Източна Европа, само че за разлика от Германия, която трябва да я реши в настоящето, руснаците имат мисията да приемат от Централна Европа импулсите и плодовете на това духовно творчество и да подготвят на тяхна основа прехода към *следващата* културна епоха, като във взаимодействие с Централна Европа постепенно метаморфозират съвременната културна епоха в бъдещата. Затова руската култура и менталността на руснаците са проникнати от настроението на *очакване*. В същото време западните и южните славяни в нашата епоха са *форпостът* на бъдещата. Те образуват мост между Централна и Източна Европа.

Такава е грандиозната задача на двата субекта на кул-

турно-историческото развитие на „кръста на еволюцията“. Тя наистина се простира от Земята до Небето и определя цялата душевно-духовна настройка на централно- и източноевропейците.

А тъй като издигането на духа еволюционно се случва във времето, още два етноса, така да се каже, носят „кръста на еволюцията“, но по хоризонталата на хода на времето. Това са латинската раса и народите от англосаксонския свят.

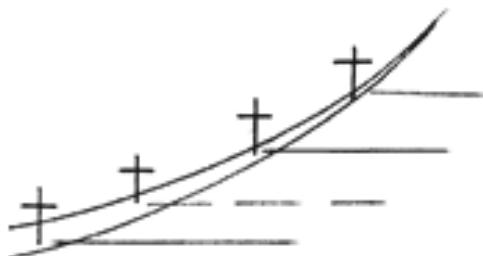
* * *

От Платон идва мъдростта: „Мировата душа е разпната на кръста на мировото тяло“. В езотериката човек се нарича микрокосмос, т.е. малко повторение на големия Космос. Оттук е произлязла още една сентенция на мъдростта на древните: „Човекът е мярката за всички неща...“. В символа, който получихме, имаме един от образите на това как древната мъдрост за човека се изразява в нашата епоха.

В тази връзка можем да кажем, че душата на съвременното човечество е разпната на тялото на кръста на световната политика. Разбира се, не на тази политика, която идва при нас от репортажите на вестниците и телевизията; тази политика е

само черупката, външната обвивка на онази гигантска борба на духове, на същества от свръхсетивния свят, в която на силите на мировото добро се противопоставят силите на мировото зло, а в последните се води свирепа борба на различните сили на злото помежду им. Тече борба за самото съществуване на света и човечеството. Не знаейки нищо за тази борба, човек е обречен да действа в сферата на обществено-политическия живот със завързани очи и запушени уши. Нещо повече, той се уподобява на червей, който има само едно сетивно възприятие – осезанието. Тогава той само усеща, че нещо се случва, и нищо повече. Дори политолог с необикновен ум, но твърдо отричащ всичко духовно и изповядващ вулгарния материализъм, в своите политологични разсъждения, ако ги вземем по същество, не отива по-далеч от този червей. Защото той не вижда, не чува и не усеща живия пулс на онова, което идва при нас в одеждата на така наречените политически събития. Дори в сравнително близкото минало политиката не играеше такава гигантска роля, както сега. Но ние трябва да се съобразяваме с това, което е доминиращо в нашето време.

Човек постоянно е в процес на развитие. Това той не може да избегне по никакъв начин. Той носи кръста на развитието. Великият праобраз на това му е даден от Самия Бог – Богът на човешкия аз, висшия, вселенски аз. В тази връзка човекът се нарича Христофорус. Той е такъв не само в еволюционен, но и в исторически, социален, политически и всеки друг смисъл. Той носи своя кръст, целия кръст на развитието „по планината“ на еволюцията на света и човека.

Степени на битието и съзнанието

Неговата съдба, характерът на преживяването на разпнатост на мировия кръст зависи от работата му върху себе си, водеща го нагоре, както и от всичко, което се случва исторически и социално на хоризонталната ос на кръста. Тук имаме *источника на всички проблеми в развитието*, неговите успехи и неуспехи, от своя страна принуждаващи човека ту да се радва, ту да страда.

Трябва да се каже, че вертикалната и хоризонталната ос на мировия кръст са в диалектично противоречие. Хармоничното взаимодействие между тях трябва постоянно да се завоюва. Правенето на това не е никак лесно. Достатъчно е да се каже, че латинският елемент е дълбоко консервативен, тъй като водещата му роля в развитието е била в предишната, гръко-латинска културна епоха. През новата епоха обаче той забавя развитието до известна степен, настоявайки за непроменено запазване на силите от миналото, без да е в състояние да се издигне до новите задачи на човешкия дух. (С известната догма той дори премахва факта за съществуването на духа в човека.)

Англосаксонците като народи от съвременната (петата поред) културна епоха са способни да разберат изискванията на времето, целите на развитието напред и нагоре, но от време на време проявяват желание да го изпреварят, опасно да го ускорят, като правят скокове, които противоречат на законите на еволюцията. В същото време те все още трайно изпадат в прекомерен национален егоизъм, замествайки общочовешките интереси със своите тясно национални. И те правят това по всякакви начини, включително окултно-политически. В следващите есета ще имаме възможността да говорим за това по-подробно.

Всъщност и четирите субекта на социално-историческото развитие на нашата епоха имат за основна задача по-нататъшното индивидуализиране и спиритуализиране на човешкия дух. Отклоняването от нея, отказът да се работи по нейното осъществяване прекомерно потапя етносите от мировия кръст

в материализъм. На първо място, етносите от хоризонталната ос, а те дърпат след себе си етносите от вертикалната ос и дори им блокират пътя за правилно развитие; те от своя страна от време на време проявяват желание да заспят в развитието, да го проспят, да позволят да бъдат манипулирани, да се превърнат от субект в обект на процеса на развитие, да се отклонят от големите си задачи, чието решаване или нерешаване определя характера на съдбата на цялото човечество.

И в резултат на всичко това пътят на Христофорус – петият и главен субект на развитието – се превръща в път към Голгота. При това от хората зависи да си създадат положение, при което „бремето им да бъде по-леко.“

* * *

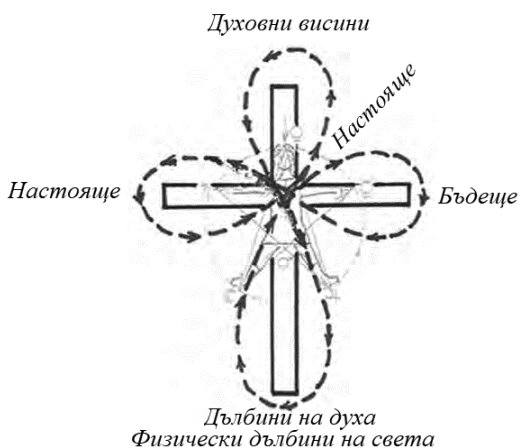
Това, което получихме на първата рисунка, имаме право да наречем прафеномен на културно-историческия и социалния живот на съвременната, европейска (както се нарича в духовната наука) културна епоха. Гьоте е първият, който въвежда понятието прафеномен в науката; това е една от основните категории на неговото естествознание. В духовната наука прафеноменът също влиза в нейните категории. Като се вземе предвид конкретното знание за свръхсетивната реалност (което Гьоте още не е имал), за него можем да кажем в нашия конкретен случай, че предметът на разглеждането ни (прафеномените са от различни видове и нива) е един вид притежаващо висше съзнание образуване, изпълнено, от една страна, със съвкупност от реални свръхсетивни същества, от друга страна, с разнообразните дейности на земните хора. И двете са доведени до единство в него, в система от дейности, структурирана от кръста на мировата еволюция, което означава включване на нашия прафеномен в големите закони на формирането на света и човечеството.

Съществата от висшия свят изпращат своите импулси към хората в тази система, като вземат за основа тяхната дейност, но осмисляйки я в своето висше съзнание и привеждайки

я във връзка с всеобщите закони на развитието, хората възприемат тези импулси, идващи отгоре като закономерности, които се стремят да се реализират в тяхната земна целенасоченост.

Въз основа на гореизложеното може да се стигне до разбирането, че земните действия на хората определят тяхната космическа съдба. И затова е толкова важно дали те се извършват в смисъла на висшето развитие или го възпрепятстват.

Естеството на взаимодействието на земното и свръхсетивното в прафеномена също може да бъде пояснено схематично.

Това взаимодействие е подчинено на закона на метаморфозата – превръщането на едното в другото, – която на кръста на еволюцията има формата на двойна лемниската. В която и да е точка да встъпи в нея действието на човека или импулсът на свръхсетивното същество, те като кръвта в организма се разпространяват във всичките му части. От това следват много неща: наличие на тясна взаимовръзка на сетивното със свръхсетивното, наличие на актуална, постоянно действаща взаимовръзка на миналото, настоящето и бъдещето, възможност да се разбере принципът на предопределението, творимо от човека, разбиране на истинската природа на причинно-следствените връзки. И накрая, и това е най-важното, виждаме,

че във възловата точка на двете лемнискати се намира, както го нарекохме, петият субект на социално-политическия и културно-историческия процес – *всеки отделен човек като микрокосмос*. Всички процеси, протичащи в тези лемнискати, преминават през него. Той представлява, образно казано, един вид „сърце“ на кръвоносната система на този свръхсложен организъм. И в това се крие същността както на сегашното му съществуване, така и на съдбата, а също на дълбоката, същностна взаимовръзка на всички хора. Човечеството е единно и само като такова може да намери бъдещото спасение, тоест, накратко казано, да се издигне в следващата, по-висша форма на индивидуално съзнание, която решава всички проблеми, обусловени от настоящото съзнание на човека.

Свои прафеномени са имали и изтеклите културни епохи: древният Рим и Гърция, древният Египет и др. Главната особеност на прафеномена на нашата европейска културна епоха е, че съвременният човек най-накрая овладява азовото съзнание и поради това навлиза в епохата на индивидуалната свобода. А това означава, че взема ръководството на съдбата си в свои ръце. Божествените водачи сякаш го изпускат от ръцете си и той трябва да се върне при тях със силата на свободното самоопределение, но не с групово съзнание, а като *индивидуалност*.

Това е задачата на новия етап в еволюцията на човечеството, в който всички сме влезли. И това трябва да се разбере. В противен случай нашите проблеми и страдания никога няма да свършат. Трябва да разберем своята констелация в единната система на културно-историческото, социалното, политическото и всяко друго развитие на свободната индивидуалност. След като я опознаем, всеки поотделно, ще получим в ръцете си ефективен метод за управление на собствената си съдба, а човечеството като цяло – на своята еволюция. В специален смисъл, в областта на политологията, тук имаме основата на нейната методология. Читателят ще намери разкриването на тази теза в следващите разглеждания.

ПЪРВА ЧАСТ

(декември 2014)

1. ИСТОРИЧЕСКА СИМПТОМАТОЛОГИЯ

Историческата симптоматология е едно от най-значимите подразделения на общата антропософска методология. В съответствие с това всеки факт или събитие от световната история се счита само за *симптом* на това, което се случва на равнището на свръхсетивната реалност, където истински, чисто духовни субекти водят своето съществуване, където възникват, метаморфозират и преминават духовните импулси на външната феноменология на историята, нейните първични феномени, *прафеномените*.

Историкът, а също политикът и социологът за първи път ще застанат на солидна основа в своите изследвания само ако стигнат до познанието на тези прафеномени.¹ Такава работа има голямо значение не само за познанието, но и за изграждането на личността на самия изследовател в светлината на ясно изразения характер на съзнателната душа, чието развитие е основната задача на човека в нашия пети следатлантски културен период.

Душата на човека е тричленна. За това са знаели и гърците. Аристотел назовава тези членове: оректикон, кинетикон и дианоестикон. В духовната наука Рудолф Щайнер ги нарича

---

¹ Понятието „прафеномен“ е въведено в науката от Гьоте. Духовната наука само задълбочава съдържанието му благодарение на познанието за свръхсетивната реалност. Ако не навлизаме дълбоко в това понятие, можем да кажем, че „прафеномен“ е определен замисъл в духовния свят, който свръхсетивно същество или група същества желаят да осъществят едновременно в духовния и физическия свят. Този замисъл всъщност е самото същество (същества). От него произтича ефективен импулс като замисъл, който поражда съответната му феноменология на Земята. Феноменологията зависи от хората и по този начин възниква обратна връзка при това взаимодействие. Но това е така, ако говорим за прафеномени не на природата, а на човешкото царство, на човешката целенасоченост и действия.

сетивна душа, разсъдъчна душа или нравствена душа и съзнателна душа. Целият културно-исторически процес се управлява от тяхното развитие.

Сетивната душа достига своя особен разцвет като естетическа душа, което в историята на културата се проявява с особен блясък, например в Ренесанса, в италианската живопис и музика. Разсъдъчната душа обуславя характера на епохата на френското Просвещение. Волтер и енциклопедистите са творили на нейната основа. Съзнателната душа все още не е създала своя собствена епоха. В световен мащаб тя се проявява в англосаксонската политика, тъй като е вродена в англосаксонския етнос, като, изразявайки се на бюрократичен език, там тя е на дневен ред за развитието на цялата епоха. Англосаксонците се раждат със зародиш на съзнателната душа и това предполага разширяване на най-непосредствените интереси на отделната индивидуалност към интересите на цялото човечество. Поради тази причина англосаксонците винаги се занимават с целия свят. Но доколкото всичко вродено носи инстинктивен характер, британската, а сега англо-американската политика има силно егоистичен характер. Ако не бъде преодолян, националният егоизъм на управляващите групи на тези страни ще получи тенденцията да стане безграничен. Именно затова те се стремят към световно господство.

В сетивната душа човек изживява себе си на първо място в сферата на чувствата. Ако развитието ѝ не се облагороди, човек става марионетка на собствените си склонности, страсти и желания. Техните вълни постоянно съкрушават аргументите на интелекта и силата на ума, и дали такова човешко същество изглежда външно добро или лошо не зависи основно от неговата личност, а по-скоро от външните обстоятелства, към които трябва да се отнесат и спонтанните му вътрешни настроения. Като правило хората, в чийто характер днес доминира сетивната душа, запълват множеството от най-разнообразни секти; от тях политическите играчи формират своя „електорат“. Те са широко манипулирани от световната политика, когато се нала-

га да се предизвикат някакъв вид масови безредици, протести и т.н.

Мислещият човек живее в разсъдъчно-нравствената душа. Като се занимава с хармоничното си развитие, такъв човек не забравя и за възпитанието на сетивната си душа, за нейното естетическо и етично възпитание и така освобождава ума си от атаките на хаоса ѝ. Тогава в решенията на ума той използва благородни чувства. За такъв човек се казва, че сърцето и умът му са в хармония един с друг. Въпреки това мислещото човешко същество има тенденция да изпада в догматизъм, човек става лесно податлив на различен вид манипулации и се превръща в некритичен, сляп апологет за различни идеологии, възгледи, политически програми и т.н. Такъв човек може да манипулира „електората“, в същото време сам бидейки ужасно манипулиран. В нашия свят всички водещи световни политики по същество са хора от този вид. Такива са политиките още в началото на 20. век и именно благодарение на тях, мощните окултни политически сили на тайните общества успяват да потопят цивилизацията в ужасен хаос. Разсъдъчната душа също е застрашена от прекомерната абстрактност, която изсушава чувствителността; в този случай се формира макар и умен, но обезчовечен човек.

Егоизмът като обща „язва“ разяжда всичките три души и ги деградира. С него въпросът е доста сложен, защото, от друга страна, именно благодарение на него човек преодолява груповата форма на съзнание и става личност.

В процеса на развитието на троичната душа, който продължава няколко хилядолетия, поради факта, че в основата на този процес се осъществява трансформация на троичното тяло – физическо, етерно и астрално, – човекът първоначално е достигнал своята първична индивидуализация, нисшия аз, който живее благодарение на индивидуализираните усещания и разсъждения. За да постигне това, е било необходимо да се противопостави на груповото съзнание на своето семейство, племе, нацията, да се отдалечи от тях и си постави индивидуал-

ни цели, да преследва тесни лични интереси, да се научи да стои върху собствените си два крака. И досега тези, които не се справят със задачата, се опитват да се обединят с някакво групово съзнание. Поради тази причина например някои стари членове на комунистическата партия след падането ѝ се чувстват като риби на сухо. Те са напълно неспособни да застанат на двата си крака и още по-малко да се развиват като свободни личности. Ето защо тази партия е частично възродена, а трябва да се каже, че и в новите партии се вливат множество духовни инвалиди. Те ще си останат инвалиди, дори да станат носители на така наречените западни демократични ценности.

Преминаването през етапа на индивидуализацията, свързано с интензифицирането на егоизма, е обективна необходимост, колкото и етично отблъскващо да изглежда понякога. Това е просто необходима междинна стъпка в еволюцията на човечеството. От гледна точка на задачите за развитие днес е по-добре да бъдем егоисти, отколкото да бъдем подложени на хипнозата на груповия морал в някаква религиозна секта.

В миналото по-силно развитите лидери и учители на човечеството помагат на хората да преминават през този труден етап. Че те ще дойдат отново, е нещо, за което хората продължават да мечтаят и досега. Но отдавна вече, след като нисшият аз се превръща в масов феномен, пред хората застава задачата постепенно напълно да вземат в ръцете си посоката на своя живот, разчитайки на тази индивидуализация. В тези условия формирането на полезни социални и правителствени структури става особено важно. Започва търсенето им, в процеса на което се появяват утописти, марксиста и дори фашисти.

Човекът трудно се бори за своята индивидуализация, защото предизвиква непрекъснато нарастващ протест на космически сили, които възпрепятстват нормалната еволюция. И това се случва в условия, при които, поради законите на индивидуализацията на човека, великите лидери на човечеството, йерархични и човешки, предават своите функции в ръцете на обикновените хора. За да се справим с тази гигантска и из-

ключително важна задача, е необходимо правилно да развием най-висшия член на душата – съзнателната душа. Тя е с волева природа и нейната воля трябва да бъде насочена към правене на добри дела. Човек е способен да върши истински добри дела само когато стане свободен дух, т.е. чрез овладяването на висшия си аз. А за това е необходимо да се развие новата „съзерцателна разсъдъчна сила“ (тя позволява да се получават идеи в идейното съзерцание, непосредствено да се възприемат идеите, действащи в нещата), която е владееел Гьоте и с която започва възходът на съзнанието към по-висши форми.

Съзнателната душа е предимно социална. Нейният етичен идеал е евангелското „Обичай ближния като себе си“. За това човек трябва да се научи да не развива волята инстинктивно, а свободно, да развива *индивидуализираната моралност*, за което е необходимо да може да бъде внасяна воля в мисленето. Тогава човекът, както е показано от Рудолф Щайнер във „Философия на свободата“, ще може да направи мотивите на действията си свободни, черпейки ги от света на „*моралните интуиции*“, където са прафеномените на външния, екзотеричен културно-исторически процес.

Тази цел е постижима при възходящото развитие на всичките три души. В този смисъл сетивната душа изисква етично образование, както в непосредствена форма, така и чрез естетическо възпитание; разсъдъчно-нравствената душа трябва да овладее чистото мислене, а в началото строгото логично мислене; а за кулминацията на съзнателната душа се изисква апелиране не към груповия или наложен морал, а към морала, който произтича от свободното разбиране на законите на висшето развитие. Целият свят на висшия дух, към който се стремим по време на живота и в който навлизаме след смъртта, е високо етичен. Там етиката е също толкова естествена, колкото, да речем, слънчевата светлина в условията на материалното съществуване. В бъдеще човек ще живее само в духовния свят и е необходимо вече да се подготвя за този момент. Единствената алтернатива на това е пълното небитие.

Благодарение на овладяването на чистото мислене от разсъдъчната душа (което е невъзможно без пречистване на чувствата), съзнателната душа започва не да премисля мислите, а по-скоро да ги *възприема* директно от обектите на *възприятието*, т.е. да мисли възприятно, в „съзерцание“. Това означава, че човек овладява следващия си еволюционен етап, който по същество представлява индивидуално предизвикана *видова метаморфоза*.

За овладяването на съзерцаващата разсъдъчна сила от възприятното (възприемащото) мислене, няма по-добро упражнение от практикуването на историческата симптоматология. *Това е най-достъпната форма на възприятното мислене*. Антропософите се „занимават с политика“ в този смисъл.

Човек, който владее своя висш аз, започва да разбира, че човечеството е *единно*, че просто на никого не е дадено да преуспява в развитието си, докато потъпква интересите и правата на други хора. Той трябва да стане център на лъчезаряща доброта и да *реализира* доброто чрез *преобразуване на злото* както в себе си, така и в социалния живот.

Целият свят се движи напред по пътя на противопоставянето на доброто и злото. А злото трябва да бъде разбрано (без, разбира се, в никакъв случай да му се отдаваме) като необходимия фермент за развитието. Това става неизбежно, щом човек се приближи до развитието на своята индивидуалност.

От съвременните хора понякога може да чуете: Но аз не искам по-висше развитие; то е толкова обезпокоително; просто искам да живея. Факт е обаче, че „просто живот“ не се дава на никого. *От това как живее човекът, са заинтересовани буквално сонмове различни духовни същества. Както се казва, те са „кръвно“ заинтересовани, доколкото от характера на неговия живот, от това дали той се развива или не, или, напротив, дегенерира, зависи и тяхното съществуване*. Така че всеки е длъжен да направи избор, на страната на кои духове иска да застане. „Просто да живея“ или да „живея така, както ми харесва“ е все едно в състояние на свободно падане да си

казвате: Какво ми пука за този парашут! Харесва ми просто падането! Какво вълнуващо преживяване!

Всичко е предмет на развитие и развитието върви на етапи. Който в края на един етап не е узрял за изкачването в следващия, трябва да изостане. Някъде в самото дъно, в последния етап на изоставане, на някого му предстои да преживее, да чуе, така да се каже, последния стон на своето космическо битие. И по пътя към него го очаква все по-голямото пропадане в груповото съзнание, там, където всичко, което е индивидуално, постепенно угасва. На някой етап човек трябва да живее със съзнанието на съвременното животно. А след това ще се превърне в някакъв вид „първична глина“, от която мощни космически същества, враждуващи с Бога на истинската еволюция, се надяват да започнат собствена еволюция. Какъв вид ще бъде – днес никой не може да каже. Но едно нещо вече е ясно. Хората, които са се появили в нашия еволюционен цикъл, няма да бъдат там. Първо трябва да разберем всичко това и след това да се опитаме да продължим „просто да живеем“.

Перспективите за бъдещето, ако в битката на по-нисшите и по-висшите, на доброто и злото, надделят по-нисшите и злите, са заплашителни. Това никога няма да се случи в световен мащаб, но нищо не може да се каже за съдбата на отделния човек, който би могъл да я обърне към която и да е страна. Разбирането на това не бива да поражда страх, защото самото чувство на страх е признак за упадък, деградация и нарастваща сила на Ариман в човека, а по-скоро трябва да предизвиква сериозно отношение към живота.

* * *

В процеса на културно-историческото развитие в духовната, социалната, политическата, всъщност във всяка сфера на човешкия живот, се води битка на миналото и бъдещето, на тесния егоизъм, надживял епохата си, с възникващата истинска духовна любов. Тази битка е толкова сериозна, че никога не може да се каже дали днешният свят ще съществува и утре.

Развитието има много различни алтернативи. То прилича на течаща вода. Ако я препречиш на едно място, тя ще намери път на друго. Но не всички пътища са *еднакво добри* за човека. Той има нужда от, така да се каже, оптималните пътища. А за тях човек трябва да се бори. И колкото по-добър е пътят, т.е. колкото повече се ускорява развитието, толкова по-голямо усилие се изисква. За да бъде тази битка правилна и успешна, на първо място трябва добре да се разбере какво се случва. Импулсите за работа в името на истинското добро на човечеството трябва да произлязат от разбиране, а не от групови внушения, колкото и съблазнителни да са понякога. Поради тази причина способността да се разбере какво се случва в различните сфери на живота – в историческата, социалната, политическата и всъщност във всяка друга – представлява *основно изискване* към човечеството в епохата на развитието на съзнателната душа. *И това разбиране трябва да бъде спечелено в духовнонаучен смисъл*, доколкото **единната** реалност е **сетивно-свърхсетивна**. Двете ѝ части постоянно се проникват една друга, което прави възможно да се придаде на познанието на свърхсетивната част строго научен характер, както го прави Рудолф Щайнер.

Пред онзи, който има желание наистина да разбира и да се бори за истината, антропософията поставя задачата **да се откаже в това дело от всяка симпатия и антипатия**. Като атрибути на сетивната душа те са необходими, особено в началния етап на тяхното развитие, но по-късно се превръщат в сериозни пречки, в източник на грешки, защото истината, когато е оцветена със симпатии и антипатии, вече не е истина, а частно мнение.

Духовнонаучното познание на историческата симптомология трябва да се извършва безпристрастно. Трябва да е така и защото всичко, което се случва външно и само по себе си, не казва много. То винаги е израз на нещо друго. *Историята е алегорична*. Външният свят в определен смисъл всъщност е голям театър. В обществения и политическия живот

„сценарият“, така да се каже, според който се осъществява социално-политическата драма, е първичен. И именно за писането на такива сценарии се води битката на мировите сили: *окултно-политически* на физически план и духовни на свръхсетивен. Освен това, дори ако събитията приемат характера на истинска трагедия, все още не бива да се забравя, че те се управляват от нещо дълбоко и съвсем не моментно – от недопустимо дългия *сън на разума*, от *кармата* – лична, групова, карма на епохата, на народа и т.н.

Но може би някой ще каже: Дори да разбирам, че това, което се случва, е театър, аз все пак не мога да не мразя „продуцентите“ на жестоките, нечовешки драми. Такова мнение, такова чувство е лесно да се разбере и въпреки това свидетелства за недостатъчна дълбочина на знанието, на познаването на законите на кармата, на факта, че всяко човешко същество или група хора заедно са създателите на всичко, което се случва с тях в земния им живот. Освен това омразата и прекаленото възмущение замъгляват ума, затъмняват ясения поглед върху нещата и предизвикват единствения стремеж да се победи насилието с насилие. Тук се появяват теориите за оправданото и неоправданото използване на сила. Няма да се занимаваме с тях. За нас е важно, че като действаме от незнание или погрешно разбиране, често служим на злото, а не на доброто. Който мрази, се бори срещу злото със зло. Така само злото може да спечели.

Това е на първо място. На второ място, въпросът за мировото противопоставяне на доброто и злото, за тайната на злото, принадлежи към най-дълбоките, най-вътрешните, „неизразими“ тайни, които земният интелект е призван да разбере. За разкриването им се върви по пътя на посвещението. Съзнанието на посветения е на едно или повече еволюционни нива по-високо от обикновеното съвременно човешко съзнание и такъв човек вижда, че голяма част от това, което той знае, е просто неизразимо на съвременния език. Разсъдъчната душа трябва да разбере това и просто да прояви елементарна

скромност.

И накрая, на трето място, още през 4. век великият посветен Мани изразява основния принцип за това как човек да се справя със злото в съответствие с Импулса на Христос. Той казва, че всичко, което съществува в света, първоначално е възникнало от Бога и че нищо не може да бъде отстранено от този свят. Това включва и злото, което не е възникнало първоначално, а едва в еволюционния процес и заради него. Злото може само да се трансформира, да метаморфозира в добро и по този начин да бъде победено. *А съзнателната душа има това като основна задача на своята дейност.*

Такива са някои от принципите на познанието на историческата симптоматология за онзи, който го осъществява въз основа на духовната наука, като се основава на общата ѝ методология. Човек трябва да напредва в познанието *като методолог*, а не просто като събирач на отделни факти.

Само онзи, който е признал двойствената природа на единната реалност, е способен да разбере обективната практическа полза. Тогава той не се съмнява, че знанието е действителна сила. Защото светът на божествените йерархии по същество е свят на мисленето, но не отразеното, а реалното творческо мислене. Мислейки, йерархиите едновременно проявяват воля и създават. Живото творческо мислене е форма на тяхното битие. *Цялата духовна Вселена се състои от мислещи същества.* Мислещото и разбиращо човешко същество в материалния свят допринася за тяхното мислене, а значи и за тяхното битие, те го вземат под внимание и използват в създаването на *тенденциите на развитието*. Въпреки колосалната си сила те не могат да влязат във физическия свят, който за тях не е реален. Но той е достатъчно реален за човека, който се развива в него и с това служи за развитието на целия свят.

В мировото развитие участват също луциферически, ариманически и азурически същества. Те са тези, които поради своите интереси го развалят и пораждат зло в него с помощта на човека. Без познание за тези същества човек всъщност е

напълно неспособен да разбере нито себе си, нито света, нито какво се случва със света и със самия човек. Рудолф Щайнер е дал много описания на същността, природата, качествата и начина на действие на тези същества и тяхната връзка с еволюцията на света и човека. Ще приведем две от най-добрите, според нас, прости и ясни описания, които представят темата и улесняват нашата задача да провеждаме политически изследвания на езотерична основа. Едното от тях е следното: „Луциферическите същества не желаят в Космоса нищо повече, освен откъсването на света, именно на света на човека от божествените същества, които трябва да разбираме като истинските творци на човека. При това не може да се каже, че главното намерение на луциферическите същества е да си присвоят света... Това не е тяхното главно намерение; тяхната главна цел е да накарат човека да изостави собствените си божествени създатели, да освободи света от тези същества...

Ариманическите същества имат... определеното намерение да подчинят царството на човека и останалата част от Земята, на тяхната сфера на власт...

Така в нашия Космос, в който ние като човешки същества сме втъкани, съществува битка между луциферическите същества, които непрекъснато се стремят към свобода, универсална свобода, и ариманическите същества, които постоянно се стремят към непрекъснатата сила и власт. Тази битка прониква във всичко, в което живеем“. Ние самите сме разположени в центъра на равновесието. Така се формира една **троичност**.

„Можете да си представите, че е изцяло в интерес на ариманическите и луциферическите сили да прикрият тази тайна за троичността, защото правилното разбиране на тази тайна дава възможност на човечеството да постигне състояние на равновесие между ариманическите и луциферическите сили... Нормалното духовно състояние на човека се състои в това, да се постави по правилен начин в тази троичност на света, в тази структура на света, доколкото в нейната основа

стои числото *три*².

Разбира се, съвременният политолог не може просто да погледне отвъд миража на политическата битка в света към намерения от такъв род, намерения на свръхсетивни същества, които се противопоставят на намеренията на боговете на нормалното развитие. Трудността се задълбочава от факта, че в цялото съдържание на културата, религията и целия комплекс от морални принципи на хората, надделява изцяло фалшивата представа за божественото и демоничното. В света на културата и вероизповеданието човек иска да види само дуалността: Бог и дявол, но Рудолф Щайнер ни казва, че това не е „нищо друго освен премахване от съзнанието на наистина божественото, узурпирането на божественото име от луциферичния принцип... [и] снабдяването на ариманичната същност с луциферични качества...

Докато хората вярват, че с едно такова противопоставяне, каквото намираме в „*Изгубеният рай*“ на Милтън или в „*Месия*“ на Клопшок, имат работа с божествения и с адския елемент, те имат всъщност работа с луциферичния и ариманичния елемент...

В това по-ново съзнание на човечеството се е вмъкнала именно заблудата за двоичността и е оставена на заден план истината за троичността. Всичко, което действа в тази заблуда, е всъщност творение на ариманическото влияние, което някога ще се концентрира във възплъщението на Ариман...

„Изгубеният рай“ описва изгонването на човека от царството на Луцифер в царството на Ариман; описва копнежа на човека не за божественото царство, а за изгубения рай, което означава копнеж за царството на Луцифер. Това се открива в творбите на Милтън и Клопшок, макар и да са велики произведения“³

Човек, който се занимава с политика или само размиш-

² Събр. съч. 194, „Мисията на Архангел Михаил“, лекция 1 от 21.11.2019 г.

³ Пак там

лява за политиката, е немислим извън контекста на общата човешка култура. А тя, без да съдържа духовното знание, знанието за единната сетивно-свръхсетивна реалност, във всичките си явления ни представя луциферически и ариманически същества по пътя, където я очакват само опустошение и разруха. Това е едно от фундаменталните положения на антропософската методология в областта на културните изследвания и политическите науки. Друг основен постулат е признаването на *реалността на човешкото мислене*. Особено в модерните времена, когато човек се приближава до овладяването на индивидуалната свобода, висшите духовни същества изплитат целите на развитието от това, какво и как мислят земните хора.

Изостаналите духовни йерархични същества също събират плодовете на мисленето и познанието на хората, но главно лъжливите, и ги противопоставят на намеренията на йерархичните същества с нормално развитие. Тази тяхна работа е изключително ефективна. Ако, както казва Рудолф Щайнер, всички хора изведнъж решат, че не искат по-висше развитие, то наистина ще престане.

Особено в нашето време, когато навсякъде в социалния живот се сблъскват само различни видове зло и всеки от тях се опитва да ни убеди, че добро значи да се води битка със злото, е изключително трудно; така хората често с недопустимо лекомислие решават какво е добро. И това също води до възникването на илюзията, че злото може да бъде унищожено, без изобщо да се трансформира. Тази илюзия има такава сила, че хората просто не ѝ позволяват да се разсее. За да се убедим в това, ще вземем скорошен пример от последните събития в Русия – присъединяването на Крим към останалата част от Русия. Преди това събитие имаше масови демонстрации в Крим. На една от тях – в Симферопол – на преден план можеше да се види стара жена (това беше по телевизията) с портрет на Сталин в ръцете си. Тя стоеше точно пред телевизионните камери и никой – нито организаторите на митинга, нито участниците – не я помолиха да махне този портрет. Нещо повече, нався-

къде се вееха съветски знамена с чук и сърп, опитите за махане на паметници на Ленин се обявяваха за русофобски и т.н. Средствата за масова информация се опитват по този начин да насадят в общественото съзнание убеждението, че връщането на Крим, а и на цяла Украйна в състава на Русия, означава връщане към „спасителната“ сталинска система и няма друг път към светлото бъдеще. Нека сега си отговорим на въпроса: Къде там е доброто, което се бори със злото?

* * *

Антропософската историческа симптоматология може да бъде разбрана като политология при условие, че политологията се стреми да обхване и двете части на реалността, въпреки че и в този случай политологията ще означава известно стесняване на обхвата на понятието „историческа симптоматология“. Все пак човек може да последва това в смисъла на практическите познавателни цели. Политологията по-скоро е една от проекциите на симптоматологията и е способна да облекчи овладяването ѝ. В съвременния свят имаме две направления в политологията или дори два вида, два типа политология. Първият от тях можем да наречем пределно екзотерична, изцяло външна политология, която всеки ден изпълва страниците на хиляди вестници, списания и телевизионни програми. Тя е предназначена за масовия читател и зрител, който я възприема с абстрактния ум, управляван от елементарни симпатии и антипатии, които същата тази политология е насадила в него. Всичко в нея апелира към пристрастията. Тя няма за цел да информира. Нейната цел е да *манипулира съзнанието и да прикрие истинския ход и смисъл на събитията*. Не би било преувеличено да се каже, че всички медии в света се занимават с непрекъснато и тотално промиване на мозъците и са ефективно средство за засилване на господството на малки групи над най-широките маси на населението. Такива са фактите и констатирайки ги, ние не се занимаваме с критикуване на политиката, а само характеризираме описвания феномен.

Средствата за масово осведомяване стават такива особено в края на 19. век, тъй като по това време в цивилизованата част от човечеството започва силен ръст на самосъзнанието и определени сили трябва да предприемат нещо, за да запазят властта си над него. От антропософията знаем, че през 1879 г. е започнала епохата на управлението на Архангел Михаил, а също, че ариманическите същества, изхвърлени от духовния свят на Земята от Михаил, се появяват сред хората. За да пренасочат развитието им в полза на ариманическите цели, те, така да се каже, обядват пресата. Ето защо Рудолф Щайнер още през първата четвърт на 20. век започва да говори за „черната магия на журналистиката“. Журналистиката се заема със задачата да изкриви всички социални отношения по най-безмилостен начин. Сега, в наше време, тя надминава всякакви граници. И хората го осъзнават достатъчно ясно, за което свидетелства например честата липса на съчувствие, когато в някои политически престрелки убиват журналисти.

По своята същност екзотеричната политология е изцяло материалистична. Тя внушава на хората идеята, че всичко в живота е напълно земно, което означава, че няма никакви други закономерности в това, което се случва във всякакъв вид битки в света, всичко се случва случайно, всичко зависи от характера на отделните хора, на техните субективни мотиви, тяхната амбиция, стремежа им към богатство или власт. Всичко в нея се изчерпва с непосредствено даденото. Например – както ни учи Маяковски – случайно „се ражда в затънтения Симбирск обикновеното момче Ленин“, той израства, бързо разбира каква социална несправедливост царува в Русия и казва: Властта „е стена, но гнила; тикни пръст в нея и тя ще се разпадне“, – той тикнал и тя се разпаднала. Туй то! Няма какво да се философства, търсейки причините за октомврийския преврат! Е, има и някаква диалектика на развитието, в която една класа отрича друга и се стига до убийства (К. Маркс), но всичко това е за „теоретичните“ и като цяло разговорите за него остават в миналото.

Или друг пример. Как да се разбира бъркотията, която САЩ внасят в света? „Гърсете петрола“⁴ – съветва историкът Николай Стариков – и ще разберете всичко останало, което се случва днес в света. Треската за енергийни ресурси обяснява всички машинации на алчния капитализъм! Това даже не е ключът, а направо шперцът за разбирането на световната политика. В този пример наистина срещаме вече зачатъка на конспирологията.

Конспирологията е вторият вид политология. Тя е частично екзотерична. В нея се прави опит да се обясни естеството на външните събития в политическия живот, като има стремеж да се проникне в това, което се крие зад кулисите им. Налице са конспирации на различни видове политически, икономически и други групи. В този вид политология няма нищо необичайно. Мнозина отдавна знаят за съществуването на тайна дипломация. И ако това съществува, защо тогава да не съществуват и тайни планове на определени групи? И ако техните интереси не се съгласуват, естествено е, че те трябва да водят битка помежду си. Това е най-успешно, когато е скрито от обществото, както се борят мафиотските фамилии и т.н.

Конспирологията частично се опитва да се изразява в духа на... не, не на историческата, а на чисто политическата симптоматология. По този начин, докато човек не може да извлече някакво знание за смисъла на ставащото в света от екзотеричната политология, от конспирологичното изследване може да се научи нещо за това. Вярно е, че конспирологията е и средство за манипулиране на съзнанието и дори е по-опасна от първия тип политология, тъй като подхранва по-индивидуализирания ум. Да съблазни „и избраните“, както се казва в Евангелието, е нейната цел. Ще илюстрираме с един пример как се прави това. Първият тип политология се основава на идеята, че в света няма никаква манипулация на съзнанието,

---

⁴ Парафраза на френската поговорка: „Cherchez la femme“: търси жената – бел. пр.

или поне „демократичната“ преса не се занимава с това. Но ето, че известният и несъмнено проникателен конспиролог Сергей Кара-Мурза⁵ публикува обемист труд, който се нарича „Манипулиране на съзнанието“. В него той „внимателно и педантично“, професионално разкрива, описва и излага най-разнообразни методи и форми на действително практикувана манипулация на масовото съзнание, към които прибегват някои световни сили. Той заявява, че е написал тази книга с профилактична цел, за да научи хората как да се предпазват от подобни манипулации. Но когато я прочетете, откривате, че той прави всичко това с цел да *манипулира съзнанието на читателя, но в полза на собствената си идеология* и тази идеология е просъветска – той симпатизира на завръщането на сталинизма!

Практиката на конспирологията прилича на преминаване през минно поле, където навсякъде в обраслата с храсталаци и треволяци местност може да избухне идеологическата мина и да разруши появяващия се здрав разум в човека. И все пак, само от изследванията на конспиролозите може да се научи поне нещо за подплатата на политическия живот в света, в който се случват съдбовни за цели народи и цялото човечество събития.

Световната екзотерична преса води непрекъсната непримирима и безкомпромисна битка с конспирологията, именно защото често повдига „завесата“, под която бушува яростната тайна война на „лъвовете“. Твърди се, че „теорията на конспирацията“ се поражда от мания за преследване, че е просто „параноя“. Тази дума се повтаря като мантра, за да принуди хората дори да не вземат в ръце творбите на конспиролозите и за да се дискредитират и заплашат самите автори. И това действа. Мнозина от тях, преди изобщо да кажат нещо друго, се кълнат нагоре и надолу, че не са конспиролози.

---

⁵ Сергей Георгиевич Кара-Мурза, р. 1939 г., съветски и руски химик, социолог, политолог и публицист, привърженик на „съветския проект“ – бел. пр.

Според нас „теорията на конспирацията“ не е измислица, да не говорим за мания за преследване. Тя е взета от реалността. Но дори и сред самите конспиролози тя е изключително ограничена и догматизирана. Нещо повече, ако съществува конспирация, *нейната теория все още не е създадена*. Всичко се свежда до просто описание на отделни факти и отделни прояви на противопоставянето, а често и на съвместната дейност на две световни сили: политизиращият католицизъм, оглавяван от йезуитския орден, и световното масонство. Откъде идва това противопоставяне и защо тези сили често си сътрудничат, каква е тяхната същност освен жаждата за власт, откъде идва тази прекомерна жажда, човек не може да го научи от конспиролозите.

Човек може да научи това само от духовната наука, защото тя *разкрива глобалното, космическото противостоене между божествените йерархии с нормално развитие и онази част от йерархиите, която изостава и се стреми да компенсира това изоставане за сметка на човешкото съществуване*. В тази връзка антропософията обяснява защо тази част изостава и с каква цел.

Това изначално противопоставяне след това се проектира в равнината на историческите, социалните, политическите и всъщност във всички други отношения на земното човечество. А самият човек е изключително важно звено в това противопоставяне. Тази космическа битка се води **за** човека и **заради** човека. *Такива са основите на една автентична „теория на конспирацията“*.

Вече засегнахме тази тема в други наши произведения, в „Антропософията на кръстопътя на окултно-политическите течения на съвременността“ и в третия том на „Макрокосмос и микрокосмос“. Няма смисъл да се преразказва отново това, което е казано там. Заинтересованият читател може сам да го прочете. (А от незаинтересования ние самите не се интересуваме.)

В заключение ще отбележим, че в центровете на земните

световни сили съществува ядро, състоящо се от хора повече или по-малко *осъзнаващи връзката* с враждебните на нормалния ход на еволюцията *свръхсетивни сили*. Следователно **голямата световна политика е окултна**. Това е просто факт, който е добре да знаят и политолозите-материалисти. Голяма част от тяхното знание и сила се извлича от свръхсетивния, но като цяло от подфизическия, подсетивния свят. Разбира се, невъзможно е просто да разкажем това на широките маси, които са възпитани в духа на материализма или луциферизираната религиозност. И когато въпреки всичко конспиролозите се опитват да направят това, започва да звучи гласът на църковната ретроградна реакционност.

Сега, когато антропософията говори за окултно-политическите световни властови центрове, това е предшествано от широкото *учение за свръхсетивната реалност*, за връзката на земната феноменология с духовния Космос и много други неща. Познаването им е необходимо условие за всеки, който иска да се заеме с методологията на историческата симптоматология. Пътят към нея се крие в общата методология на антропософията, овладяването на която е една от *фундаменталните задачи в епохата на съзнателната душа*.

Антропософията, давайки учението за двойния сетивно-свръхсетивен характер на единната реалност, съдържа и методологичните основи на политологията. Ако владеейки ги, човек умело наблюдава феномените, може да разпознава по симптомите дейността, която има за цел да насочи развитието на човечеството по лъжливи пътеки. Тази дейност, в която и част на света да се осъществява, влияе върху съдбата на цялото човечество и следователно на съдбата на всеки човек без изключение.

Съзнателната душа, подтикваща човека да разшири собствените си интереси до мащаба на интересите на цялото човечество, предизвиква в него стремежа да разбере посоката, в която мировите, и преди всичко свръхсетивните мирови сили, насочват развитието. Такова разбиране е просто задъл-

жение на човека, и за да го изпълни правилно, той трябва да се стреми с всички сили да се издигне над дребните пристрастия, егоизъм, симпатии и антипатии, предпочитани мнения, амбиции и т.н.

* * *

Духовнонаучният изследовател стига в политологията само до характеристиката на явленията, а не се опитва да им дава морална оценка. Неговата цел е да разбира възможно най-обективно. *Той не се стреми към битката, а към истината, не към революцията, а към еволюцията.*

2. Русия – ЗЕМНА И НЕБЕСНА

Сега ще продължим с разглеждането на това, което всъщност представлява основния предмет на тези есета. Но и тук, в допълнение към гореизложеното, в някакъв методологичен план отново ще бъде казано, че методът на историческата симптоматология може да бъде разбран поне в общи линии само при условие, че читателят е наясно с основните принципи на общата методология на духовната наука на Рудолф Щайнер⁶. Нашето разглеждане изисква определена подготвеност от читателя, която му е необходима, на първо място, за да може да се отнесе към него без предразсъдъци и не с тривиалното разбиране, което е особено важно с оглед на изключително емоционалното отношение не само в Русия, но и в целия свят към въпроса, който тук се опитваме да изучаваме от антропософска гледна точка.

Само разбирането на това какво представлява методът на историческата симптоматология като част от общата антропософска методология, е в състояние да защити читателя от схващането, че това, което ще се обсъжда по-нататък, е просто политическо разглеждане, макар и да е посветено на въпрос, който е крайно политизиран. По-добре би било за тези, за които такава условие е невъзможно, да не четат това, което следва по-нататък.

Необходимо е обаче отново да напомним на тези, които се занимават с изучаването на духовната наука, че главната ѝ цел е познанието и за обективното му постигане е необходимо да се откажем от всякакви симпатии и антипатии към обекта на познанието, какъвто и да е той. *Човек трябва да осъществява познанието чрез аза*, като неутрализира всички предубеждения, предразсъдъци, предпочитания и т.н. Ако ги оставим свободни, няма да разберем обективно съществуващите

---

⁶ Макар и накратко, ще се опитаме да представим в нашите есета тази методология.

феномени, а само нашето *лично* отношение към тях и по този начин ще се отправяме в обратната посока на истината.

Освен това трябва да припомним, че истинските антропософи, т.е. онези, които се опитват да станат учени и в свръхсетивния свят, обикновено не участват в политиката. За тях идеологията на която и да е партийна или политическа ориентация е чужда и фалшива поради своята едностранчивост. За тях са чужди всякакъв вид групови убеждения и настроения, груповият егоизъм, или отдаването на волята на груповото съзнание, независимо дали е международно, национално, националистическо или друго – с една дума, всичко, без което няма политика в общоприетия смисъл на думата.

За този, който е навлязъл в духовната наука на Рудолф Щайнер, познанието е дълг. И няма област на познанието, от която той да се отвърне, само защото някой я е нарекъл „реакционна“, „непатриотична“, „недемократична“, „чужда на духа на хуманизма“, „фалшиво-либерална“, „несъвместима с гражданската позиция на достойния човек“, „враждебна на любовта към родината“ и т.н.

Всички тези аргументи в крайна сметка са само трикове, използвани от партиите възгледи в битката за овладяване на масовото съзнание. В центровете на самите партии съответните експерти изучават всичко, което се случва в света, за да могат да *действат* ефективно в него, а на хората с така наречената „добра воля“, се предлага да действат без да мислят, в интерес на чужда воля, която да приемат за собствена.

Антропософът също се стреми да разбере всичко, като отхвърля всякакви табута върху познанието, но се ограничава само до знанието, което обаче не означава, че той остава пасивен. Не, просто неговата дейност носи друг характер. *Той се стреми да ѝ придаде същностен характер*, а такъв род дейност не е известна на съвременния свят. (Трябва да подчертаем: стреми се – от което, разбира се, не следва, че винаги и при всички се получава, поради което в антропософията догматизмът е напълно недопустим.) Антропософът предоставя

плодовете на своето знание на „преценката“ на духовния свят, на божествените йерархични същества: духове на народите, духове на историческите епохи, духът на цялото човечество. Той обича Земята, хората, сред които е въплътен според своята карма, но като истински християнин е интернационалист и се стреми да се постави на разположение на Архангел Михаил, духа на нашето време. И този стремеж в него не е абстрактен, а по-скоро съвсем конкретен. Той идва от разбирането, което е достъпно за всеки, че Христос дойде *при всички хора*, че всяко човешко същество Му е скъпо в еднаква степен. И всеки, който говори за привързаността на Христос към определена нация, грубо лъже.

Антропософското познание, особено в социално-политическата сфера, се въздържа от морални оценки, като се придържа към манихейския⁷ принцип в разбирането на природата на доброто и злото, за което е необходима най-голямата безпристрастност в тяхното познаване. А познанието за тях е възможно само чрез *издигане от феноменологията на земния план до прафеноменологията на духовния план, където се корени произходът на всичко, което се случва с нас на Земята.*

Да останат верни на всички тези принципи на познанието, когато се навлиза в областта на окултно-политическата феноменология, особено в наше време, особено по отношение на въпроса какво се случва в Украйна, където всички национални и политически предразсъдъци са нагорещени, където противостоят не симпатия и антипатия, а по-скоро любов и омраза, и дори само две омрази; да се запази спокойна обективност в такова състояние, вероятно ще се удаде само на малцина. От друга страна, те ще бъдат още по-ценни в работата по истинската трансформация на придобиващото особено опасен характер зло на нашето време и в силите на доброто, които могат да спасят нашата цивилизация от окончателния ѝ залез.

---

⁷ В продължение на много векове манихейството е оклеветявано от църквата като ерес, но по този начин тя поема само още един грях. Ще говорим по-нататък за това какво всъщност е манихейството.

Защото пред нас се разгръщат събития, които не са локални, а са от световноисторическо значение. Отказът да ги разберем в посочената светлина би означавал чиста капитулация пред силите на злото.

* * *

Призовавайки читателя да остане верен на антропософските принципи на познанието, изобщо не апелираме всичко, което сме изложили, да бъде безусловно прието от него. Нещо повече, ние дори сме заинтересовани читателят да се усъмни в него и след това да иска да го изучава и изследва сам. На читателя просто се предлага конкретен поглед на конкретен човек относно последните събития на нашето време. Тяхното значение е изключително дълбоко и не може да се очаква, че някой самостоятелно, в една статия, ще може изчерпателно да ги обясни. От себе си можем само да кажем, че това, което изнасяме, не е паднало „от тавана“, както се казва, и че зад него стои опитът на няколко десетилетия интензивно изучаване на антропософията, и особено на нейната методология. И така, на тази основа предлагаме да се разгледат украинските събития (а те не са само украински) от две гледни точки: външна, чисто политическа, и езотерична, духовно-социална или окултно-политическа. Такъв подход ще ни позволи да се издигнем от феноменологията на събитията до тяхната прафеноменология, т.е. *до комплекса от закони от различен характер, предимно от свръхсетивен характер*, които ги управляват, без познаването на които е невъзможно дори да се приближим до тяхното разбиране.

Така че нека обърнем вниманието преди всичко към това, което се набива в очите, когато четем вестници или гледаме телевизионни програми, които обсъждат тези събития. На първо място, става очевидно, че те влошават отношенията между Русия и Запада. С тях сякаш се слага начало на нова студена война. Нещо повече, с това нараства и голямото противопоставяне между Изтока и Запада. С тези събития в ня-

кои случаи се поставят основите, а в други се *привеждат в действие* заложените от по-рано дългосрочни, далеч отиващи тенденции на международни и даже междурасови отношения.

Струва ли си да казваме колко се усложнява положението на Русия в света при това! Перестройката, след като даде известна свобода, икономически я води до „кривата круша“. Стагнацията на социалния живот и растежът на моралния релативизъм заплашват да прераснат в ново, наистина плашещо качество. Тук изглежда, че трябваше да започнем с нещо различно както в Русия, така и в Украйна: с ефективна борба с корупцията, с възстановяване на институцията на правото, с ограничаване на напълно дивата форма на наложения ни капитализъм, която е дори по-лоша от тази, която Маркс е критикувал.

Вярно е, че събитията в Украйна не са започнати от Русия. Тя просто беше поставена пред тях. Те не представляват нищо друго освен опит за още едно повторение на вече добре известния сценарий на „оранжевата революция“. Такива революции вече минаха като цунами през Северна Африка, прескочиха в Близкия Изток (и се застопориха в Сирия)⁸, а една от тях вече се случи и в самата Украйна. В резултат на нейното повторение сегашният президент не беше просто свален, а изгонен. В края на краищата той не беше „диктатор“, а избран демократично на базата на всеобщи избори. Изобщо не е необходимо да засягаме въпроса що за човек беше той. Във всеки случай не по-добър или по-лош от който и да е друг президент в света. Продължителността на неговото президентство беше ограничена от конституцията, от закона и той нямаше намерение да нарушава този закон. Защо не се изчака изтичането на този мандат и едновременно, отново в съответствие с конституцията, да се направи опит да се подготвят и издигнат други,

---

⁸ Ще отбележим мимоходом, че събитията в Сирия са израз на сблъсъка на два проекта на глобализма – левия и десния, затова са и такива свирепи. Ще говорим още за това и тогава може да задълбочим разбирането за казаното сега.

по-достойни кандидати? Така приблизително трябва да разглеждаме нещата в съответствие с демократичните принципи на политическата коректност, приети в целия свят. Засега няма да имаме предвид факта, че тези принципи са просто политически маневри.

Но „революцията“ се случи. По-новата „демокрация“ се противопостави и победи старата „демокрация“, която започна с Елцин. Страната остана всъщност без власт, докато беше разкъсвана от национални противоречия и така затъна в още по-безнадеждна криза. А тези противоречия са стари и крайно непримирими. Западната част на страната се насочва към Западна Европа, към Европейския съюз и НАТО. И точно това радикално променя отношенията на Русия с Украйна. Преди Русия никога не се отказваше от надеждата, че рано или късно Украйна отново ще се обедини с нея. И тогава, когато тази надежда започна сериозно да се разпада, възникна въпросът: Какво да се прави с Крим? Този въпрос не е толкова териториален, нито национален, колкото стратегически, тъй като Крим винаги е бил най-удобният изход за Русия не само към Черно море, но и към Средиземно море, Атлантическия океан и Световния океан като цяло. От гледна точка на държавата, въпроси от такова естество имат жизненоважно значение и за тях не може да се прави преценка от гледната точка на пацифизма по принцип.

Освен това, само по силата на *фактите* трябва да се признае, че Крим е част от Русия като Велика Русия (Украйна е Малорусия в строго *териториален* смисъл; тези термини са възникнали именно в този смисъл⁹). Съвсем произволно болшевишкият диктатор Хрущов, възпитан в сталинската клика,

---

⁹ Украинските националисти сега се обиждат, когато Украйна се нарича Малорусия – Малката Русия – не искат да вижда в това строго географското, чисто пространствено значение. Малорусия е историческа област в Източна Европа, която през 1783 г. е присъединена към Руската империя като Малорусийска губерния, което с времето започва да се използва като наименование на по-голямата част от днешна Украйна – бел. пр.

просто предаде през 1954 г. Крим като *подарък* на Украинската ССР (която, между другото, вече не съществуваше)! Самата Украинска ССР също възниква в резултат на такива напълно произволни разрязвания на руската територия от „диктаторите на пролетариата“, на такива, образно казано, „федеративни републики“. Създава се впечатление, че всички тези диктатори вече са знаели нещо за това, което трябва да избухне през 1991 и 2014 година. Но този въпрос излиза извън границите на нашата статия.

Тези, които сега се опитват да управляват в Киев, декларират: – Крим е бил, е и ще бъде украински! – Е, да, беше. И за колко време? – Шейсет години. – И чий беше преди това? – Руски. И колко дълго? – От 1783 г., т.е. 230 години. Критикарят тук би възкликнал: – А преди това чий беше? С какво право го взела Русия от Турция? – По правото, с което англосаксонците са заселили Северноамериканския континент, принадлежал на индианците, с което в епохата на голямото преселение на народите в Европа са дошли разни племена и са заели земите на келтите и т.н. Това е епохата на *формиране на националните държави*. Днес това е просто исторически факт, той е окончателен. Не може да се съди за международното право на базата на обичаите от онова време. И макар завземането, отнемането на територии да продължава и сега, то се счита за престъпление. Гледната точка по този въпрос от гледната точка на двойствената сетивно-свръхсетивна реалност, е изразена от Рудолф Щайнер по следния начин: Границите на европейските държави „се формират през вековете и това може да се изучава чрез историята. Ако непредубедено разгледате историята, ще видите, че тези държави, започвайки от Велика Русия чак до най-малките образувания, се формират под влиянието на разбирането за Христа, такова, каквото се разпространява в Европа по времето на така нареченото преселение на народите, по времето на разпадането на Римската империя.“ И по-нататък, преминавайки вече към нашето време, Рудолф Щайнер казва още, че границите, установени след войната от 1914 г.,

са неестествени и няма да бъдат запазени в бъдеще.¹⁰ Същото трябва да се каже за границите от 1917 г. и за границите от 1939 г., 1945 г. и 1991 г., за разбирането на което трябва да се позовем на знанието за свръхсетивните водачи на народите, духовете на народите, което ще направим по-нататък.

Безсмислено е в наше време да се позоваваме на това, че в даден момент Крим е принадлежал на Кримския хан (а още по-рано там са живели скитите, а някога дори неандерталци и кроманьонци). И не бива да мислим, че Украйна е възнамерявала да върне Крим на Турция или на кримския хан, който вече не съществува. И ако някой хипотетично си представи това, тогава не само Турция ще започне да предявява претенции към Крим, но и Гърция, генуезците, ще се намесят и потомците на готите, а след това, ако някой успее да докаже, че скитите са предци на славяните, тогава Крим, по силата на най-древното право отново би бил предаден на Русия. Единственото логично възражение, което Киев може да направи пред Москва, е да каже: „Защо окупирате Източна Прусия, която никога не е принадлежала на вас, а на нас не разрешавате да окупираме Крим? Критикувате САЩ, че имат двойни стандарти, но вашите са същите!“ И Москва нямаше да има с какво да „цака“ такава карта. Образът на картите тук е съвсем на място, защото всичко, с което хората имат работа в съвременната световна политика, е като игра на карти – нечестна, мошеническа игра. Ако Киев беше възразил по такъв начин, щяхме да видим как целият свят щеше да му размаха пръст (а в Германия такава действие би било наречено „политически некоректно“).

Нека сега се обърнем към нещо друго. Да се запитаме каква е ползата от сегашната „оранжева революция“ в Киев за Запада и на първо място за САЩ? Западна Европа очевидно няма нужда от нея и Европа протестира само под американски натиск. Но за САЩ това наистина е много полезно. Кой в све-

---

¹⁰ Събр. съч. 196 „Духовни и социални промени в развитието на човечеството“, лекция от 06.02.1920 г.

та не знае или не говори за трудната, фактически безизходна финансова ситуация в САЩ? Техните дългове станаха напълно неплатими. Престижът на световния хегемон пада, защото светът няма с какво да бъде плашен. „Световният тероризъм“ в момента служи като голяма подкрепа в това отношение, но хората все по-често започват да говорят за истинските му причини. Съвсем друга работа е Европа да бъде напласена с нова руска заплаха! Инстинктът за самосъхранение ще запуши всички усти; ще са нужни пазачи и е по-добре да не бъдат питани пазачите за старите им дългове. Европа вече затъна в такава позиция: сътрудничеството между Русия и НАТО беше прекратено и чрез това беше широко отворена вратата за ново въоръжаване и т.н.

Основната роля на САЩ в събитията в Украйна е толкова очевидна, че дори няма да я обсъждаме. „Оранжевите (цветни) революции“ като цяло се превърнаха в нов метод за осъществяване на глобалния световен проект за създаване на единна държава за цялото човечество. За тази цел във всички държави трябва да бъдат унищожени всички съществуващи институции на властта, които се основават на стария принцип на унитарната държава. Във всички страни трябва да се управлява в условия на постоянен хаос, насочван отвън, докато накрая всичко не се събере в единна, вече планетарна държава.

И така, „оранжевите революции“ не носят *нищо естествено*. Тук също трябва да се разбере, че в съвременния свят, в състоянието, в което е доведено човечеството, е невъзможно да има някакъв естествен масов протест. Той може да зрее в отделни хора, но отделните хора са разединени, никой не знае колко са (тази информация се контролира от пресата, която напълно обслужва тези или онези центрове на голямата власт). За протеста е нужен лидер, а няма да му бъде позволено да се появи просто от хората. Но ако някой се нуждае от протест, такъв може да се създаде за каквото и да е, и за него да се съберат колкото трябва, наглед искрено възмутени граждани. Количеството им е чисто финансов въпрос. Революциите струват

доста скъпо.

По такъв начин, от политическа гледна точка събитията в Украйна са изкуствено предизвикани и въпросът стои така и в случаите на демонстрации на най-пламенните националисти. Но все пак това не съдържа цялата истина за случващото се. Големите световни политически манипулации не се замислят, без да се вземат предвид вече съществуващите дълбоки противоречия в техните обекти. И от тази гледна точка причината за това, което се случва сега в Украйна, също съдържа нещо естествено, а именно противопоставянето на западните и източните части на съвременното население на Украйна, които са обединени не по силата на естествени, исторически формирани обстоятелства, а благодарение само на политически манипулации.

Тук трябва да вземем предвид следното. Процесите на сливане на народите се случват сами по себе си, но отнемат векове и *трябва да започнат в сферата на културните взаимоотношения* и непрекъснато разширяващото се безпрепятствено общуване на хората, както и икономическите и търговските отношения. Разликите между народите са много значими и еволюционно обусловени. Те възникват по силата на разнообразието от задачи, решавани от различните народи в процеса на общото културно-историческо развитие на човечеството. Тези задачи са били отпечатани в народите от техните висши духове-водачи, съществата от йерархията на архангелите.

Славянските племена, още в зората на превръщането им в отделни народи, започват да изпитват върху себе си дейността на различни архангели, които получават от висшестоящите йерархии задачата да формират народи от различните племена, с цел да приведат развитието в съответствие с изискванията за по-нататъшната *индивидуализация* на човека. Дейността на архангелите се отразява чак до физическото тяло на хората. С течение на времето се появяват различни национални култури, езиците се отделят и разграничават, формират се национални характери и т.н. И сега, преди да се опитаме да обединим или

разделим тези различни народи, е необходимо добре да се изучи антропософската етнология.

Съществува единство, което интегрира всички славянски народи, точно както съществува такова единство на народите от германската раса. Но и различията в тези единства са изключително големи. С тези различия не бива да се борим, а да се имат предвид, когато политически се прекрояват държавите и техните граници.

Като цяло, в известен смисъл „землемерите“ на световната политика се съобразяват с това, но за съжаление не от гледна точка на интересите на самите народи, а в тяхна вреда. Позволявайки на Съветския съюз да разшири границите си на запад през 1939 г., тези „землемери“ са знаели, че с това поставят в него бомба със закъснител и по силата на законите на световната еволюция той няма да може да задържи тези земи. По силата на тази политика на Русия е било позволено (дори наредено, но това е отделен въпрос), да държи Полша в нейните граници през 19. век, а след Втората световна война да заеме част от Германия и т.н. Избухването на непримиримото противоречие между Западна Украйна, т.е. Галиция и Източна Украйна не е нищо друго освен детонацията на тази бомба, която е заложена през 1939 г. А конфликтът между Украйна и Русия е бомба от друг вид, поставена по времето на Троцки и Ленин и подсилена при Хрушчов. Това са бомби, изчислени за разрушаване на единния национален организъм.

Разликите между славянските народи се проявяват всеки път, когато се прави опит да се обединят, да речем, в духа на панславянската идеология, *разбирано чисто политически* (т.е. не в смисъл на духовния живот и културата), или още по-грубо, както стана след Първата световна война, когато по заповед на световните политически сили например се създаде нов „народ“: „чехословаците“. Той беше принуден да съществува през цялото време на управлението на болшевиките. Въпреки това нямаше никаква симбиоза. Щом болшевизмът падна, тези два народа се разделиха. И слава богу, че го направиха по

цивилизован начин. За друг измислен народ, за „югославяните“, този процес протича изключително трагично. В случая на Украйна и Галиция стоим пред избора дали това разделяне ще се осъществи по чехословашкия или по югославския начин. Защото преди Сталин и Хитлер Галиция никога не е била част от Русия. Тя е била част от Австро-Унгария, а преди това е част от по-голямото полско-литовско царство, но във всички тези случаи в нея се е проявявал сепаратизмът, стремежът да бъде автономно образувание. Това не бива да се оприличава на, да речем, желанието на баските да се отделят от Испания, или на Северна Италия от останалата част на страната или други подобни случаи (в наши дни има много такива). Във всички тези въпроси, ако наистина искаме да се ориентираме в тях, е необходимо да можем да формираме преценки от гледна точка на свръхсетивното ръководство на народите, техните реални задачи като част от общото развитие на културната епоха. В противен случай рискуваме да объркаме волята на архангелите-водачи на народите с „правото на народите на самоопределение“, провъзгласено от Удроу Уилсън, с помощта на което светът се потапя в постоянно нарастващия хаос на безпочвен сепаратизъм.

Славяните от Източна Европа се формират като народ, живеещ в очакване. Неговата задача в съвременния свят е да подготви идването на следващата, шеста, славяно-германската културна епоха, когато всеки отделен човек ще започне да се изкачва до следващия еволюционен етап и до нова форма на индивидуалното си съзнание. Това е много важен еволюционен етап. Означава *метаморфозата на човека като вид*. Той ще овладее духа-себе, манас, т.е. свръхсъзнанието като напълно индивидуално съзнание.

Западните славяни в рамките на тази голяма общочовешка задача са един вид преден отряд на шестата културна епоха. На тях принадлежи задачата не за политическо, а за културно, духовно сливане с импулсите на западноевропейската и особено на централно-европейската култура – те са авангардът

на славяно-германската културна епоха и сега на първо място с гьотеанизма и антропософията, но, разбира се, и с цялото класическо наследство на европейската култура и подпомагането на тези импулси да се развиват в бъдеще. „Западното славянство“, казва Рудолф Щайнер, „стои в различно отношение спрямо Западна Европа, от източното. И само ако се мисли не в съответствие с общочовешкия прогрес, а в смисъла на англоезичната империя, може да се желае Полша да бъде вчленена в Русия... Не мога днес да говоря за променливата съдба на полския народ. Просто искам да кажа, че духовната култура на полския народ е намерила една от своите кулминации в полското месианство – всеки може да си мисли за действителността каквото иска, – което съдържа идеи, коренящи се в духовните чувства, в духовните представи, имащи за цел да дадат на човечеството от полската народностна субстанция това, което представлява съдържанието на полското месианство. Тук имаме своего рода гностичен елемент, съответстващ на един от трите душевни члена, които трябва да се влеят от западните славяни в Централна Европа. Вторият член е в чешкия народ... там имаме втория член на душата, вървящ към Централна Европа от славянството. Третият член е при южните славяни. *Тези три душевни члена излизат напред като три културни полуострова* и изобщо не принадлежат на източноевропейското славянство.“¹¹

Рудолф Щайнер се докосва до изключително дълбокия въпрос за генезиса на славянските народи. Няма да можем да го проучим напълно в едно есе. Ще посочим само изявлението на Рудолф Щайнер, в което той говори за взаимовръзките на груповото преживяване на финландците на троичната душа с географската конфигурация на тяхната страна и трите залива на Балтийско море (Събр. съч.158). Това *инстинктивно* преживяване от финландците на троичната душа е отпечатано от източните славяни по време на формирането на тяхна-

---

¹¹ Събр. съч. 174, „Обзор на историческите епохи“, лекция от 15.01.1917 г.

та държавност, за което ще говорим по-подробно по-долу. От приведените по-горе мисли на Рудолф Щайнер научаваме за още един процес в развитието на троичната душа, който от Изтока идва на Запад и е обективизиран в западното славянство. Несъмнено тук имаме работа с подготовката за раждането на духа-себе в троичната душа. Тук изобщо няма какво да говорим колко необходими са за тази работа мирни, приятелски отношения между народите, взаимна помощ и сътрудничество, вместо дивата битка на национализмите. Но нормалната еволюция също има врагове, дори космически. Затова наблюдаваме нарастваща враждебност между народите. Особено лесно е тя да се подбуди сред славяните, които по силата на своите задачи са напълно *аполитични*, дори *антиполитични*, и е изключително лесно да бъдат манипулирани. И киевският „Майдан“ е убедително потвърждение на това, но, разбира се, не е само той. Имаше ги „майданите“ на световните войни и съществува опасност да има и други.

Славяните са особено лесни за политическо манипулиране, тъй като по силата на своите велики общочовешки задачи са принудени да останат същински деца в политиката. Трябва да се знае, че това не е техен недостатък, въпреки че в съвременния свят той носи безкрайни беди. За тяхното развитие ариманизацията, изпадането в материализма е особено вредно. Когато това става, те стават подобни на хората от Западна Европа, но тези хора имат съвсем различни задачи в развитието си и особено трудната карма на съвременната цивилизация, а именно да се потопят в материалната култура и абстрактната интелектуалност. (Между другото руснаците усещат всичко това, но не го разбират правилно и започват да се хвалят с широчината и непредсказуемостта на руския характер и да осъждат еснафския догматичен дух на европейците.)

Европейците имат задачата да задълбочават интелектуалното логическо мислене и по този път да се стремят да се издигнат от нисшия до висшия аз. (Това е етап в развитието, който никой човек няма да избегне.) Славяните именно по си-

лата на задачата си по овладяване на духа-себе, трябва отсега да бъдат осенявани от него, но не поотделно (поради което няма причина да се хвалят), а да са в състояние, подобно на реене над материалния свят, но, разбира се, без да губят връзка с него. За това им е необходима напълно различна структура на държавния живот, по-гъвкава от структурата на унитарната държава в епохата на материализма. Нея търсят и за нея се борят, но отвън непрекъснато ги насочват в погрешната посока, далеч от истинската духовност.

Когато материализмът засмуква славянските народи, нараства дейността на т.нар. „двойници“ на техните народностни души: както ариманически, така и по силата на полярността, луциферически. Това например стимулира поляците да мечтаят за Велика Полша „от море до море“, руснаците да мечтаят за „проливите“¹², за „трети Рим“¹³. Под влиянието на двойника руснаци *объркаха руската природа (русскостъ) с*

---

¹² Тук отново става дума за идеологията на панславизма, според която Босфорът и Дарданелите задължително трябва да принадлежат на Русия, а също и Константинопол като историческа столица на Православието, тъй като християнството е дошло в Киевска Рус от Византия (това не е точно, тъй като е известна ролята на българите в покръстването на Киевска Рус. В древноруската Йоакимовска летопис се казва, че княз Владимир, който покръстил Русия, приел християнството от българите. Цар Симеон подпомогнал процеса, като изпратил свещеници и богослужебни книги – бел. пр.). Точно това е обещано на Русия от Англия и Франция, ако тя влезе в Първата световна война. В седмицата преди падането на монархията, под ръководството на генерал Колчак вече е подготвена експедиция за завладяването на Константинопол.

¹³ Това е друг аспект на идеологията на панслависткото православие. Има два Рима: първият е латинският, вторият – Византия, и Москва трябва да стане третият. Предполага се даже, че това е волята на Бог и историческа мисия на Русия. Зад това стои политическата цел за обединяване на всички славянски народи под егидата на Москва. Съществува и историческа фалшификация в подкрепа на това: така нареченото „Завещание на Петър Велики“, в което той казва на потомците си да завземат проливите и Константинопол. Аксиомата, че ако Русия се опита да го направи, веднага ще се стигне до война с Великобритания, е добре позната на световните политици.

*руския национализъм*¹⁴ (*русицизъм*) и именно в духа на „*руския национализъм*“ те се надяват да обединят западните, южните и източните славяни и да доминират над тях, без да разбират, че с това ще унищожат своите мисии, които са им определени в придвижването на модерната културна епоха към следващата, което би представлявало голямо зло. На тази трагична и груба заблуда, която между другото споделят и някои южни славяни (в наши дни това можеше да се чуе в Сърбия: „Лошо е, че нямаме обща граница с Русия, за да ни освободи също!“), се е градила цялата балканска политика още на царска Русия и въвличането ѝ в Първата световна война; това погрешно схващане е в основата на идеологията за „Третия Рим“ и в намерението да се завладеят Константинопол и проливите. Болшевиците също клонеше към политическия панславизъм и „руския национализъм“, ставаше все по-национален социализъм, или е по-добре да се каже, националистически, и беше обречен вече, дори само поради тази причина. Така изглежда разрушителната роля на Русия в Европа. Използвайки трагичните ѝ грешки, я превръщат в инструмент на световната политика, в инструмент с голяма разрушителна сила, от което на първо място страдат нейните народи и затова само чакат възможност да се откъснат от нея.

Примерът, който дадохме в първото есе, показва как действа „руският национализъм“ в момента – имаме предвид демонстрацията в Симферопол, която беше организирана в подкрепа на обединението на Крим с Русия, където една стара жена носи портрет на Сталин и стои в първия ред на протестиращите, директно пред телевизионните камери. Разбира се, това не е изолиран инцидент. Често там се размахва този портрет, а заедно с него и съветският флаг със сърп и чук. А когато в Украйна се махат паметниците на Ленин, в Москва това се нарича **русофобия**! По такъв начин, чрез използването

¹⁴ Русицизъм – тук преведено като „руски национализъм“ – стремеж за обединяване на националните характеристики на всички славянски народи; един вид славянски глобализъм – бел. пр.

на идеологически средства от всякакъв вид, в Русия протича „събирането на земите“ под знамето на реставрацията на националистическия болшеvizъм! А това означава, че засега не се предвижда краят на страданията на Русия. И как да не разбереш тези, които искат да стоят настрана от такава Русия?!

Но всичко това е само повърхността на случващото се. И трябва да можем да проникнем в дълбочина, за да разберем какво трябва да прави Русия?

* * *

Събитията, които се случват през последните години в Украйна, са особено важни за съдбата на Русия (свързани са дълбоко и със съдбата на Европа) в настоящето и в близко бъдеще. Смисълът им е необичайно дълбок; той е езотеричен и само се тушира от медиите. Отдавайки се на сугестията им, стигате до убеждението, че те сякаш са мощна добра сила, която не познава нито сън, нито почивка в стремежа си да обясни на хората, че студената война между Русия и Запада е възобновена поради неприемливото поведение на Русия в обхванатия от демокрация свят. От настръхналия единен фронт (така се демонстрира това от „зелените“ политици и пресата) на Запада звучи като хор: „Върнете Крим на Украйна! Спрете да подкрепяте сепаратистите в Донбас! И тогава тутакси ще влезете в миролюбивото семейство на европейските народи!“ И на много съвременници, особено на Запад, е изключително трудно да разберат, че всичко това е чисто *лицемерие*.

Ако внимателно се чете световната преса, в нея доста явно може да се почувства наличието на заден план, да се почувства, че Западът и САЩ, въпреки заплахите за налагане на строги санкции, все пак се отнасят благосклонно към връщането на Украйна в Русия като цяло, но без територията, завладяна през 1939 г. Тук е необходимо само да не се допусне силният трясък на „барабаните“ на санкциите и заплахите да помрачи съзнанието. Те не могат да бъдат избегнати в този

случай, но трябва да се чуе как звучат „барабаните“ сега и да се сравни този звук с това, как е било например през 30-те години на миналия век, когато се е раздавал по повод на Германия.

Разбираме, че това, което сега беше казано, със сигурност трябва да предизвиква недоумение. Всъщност кой на Запад би могъл да се възползва от това и как? (Руската патриотична преса просто си скубе косата, опитвайки се да покаже колко алчно, непрекъснато и коварно Западът се стреми да не позволи на Русия да си върне Украйна). За да проучим този въпрос, трябва да се обърнем към различен вид политическа наука – към конспирологията. Вече говорихме за нашето отношение към нея и разбирането ни за нея в първото есе, както и в другите ни произведения. За тези, които се интересуват, повече може да се намери, например, в третия том на „Микрокосмос и макрокосмос“.

В събитията, които се случват във връзка с Украйна, се появява някакъв водещ към миналото план. Те със сигурност не са спонтанни, а са предизвикани сякаш от недоволството на населението от корупцията, нарастващата бедност, доминацията на престъпността и т.н. Те са *планирани* и за това можеше лесно да се разбере още в началото на 90-те години, в началото на перестройката. Да се отговори на въпроса, къде и от кого са планирани, не е никак просто, особено за неподготвения читател. Затова предварително ще кажем, че те са планирани в центъра на тази окултна политическа сила, която, действайки зад кулисите на външните събития, набира такава сила, че е способна да *планира хода на самата история, да взема под свой контрол протичането ѝ*. Ще наречем тази сила „Обществото на здрача“. Първоначално този план е приведен в действие чрез предаването на Крим на Украйна от Хрушчов. Това е истински „троянски кон“. И това е едновременно приведено в действие с плана за перестройката, който престава да бъде конспирологичен през 1989-1991 г. За да се ориентираме в това, трябва да разберем, така да се каже, големите смет-

ки в хода на световната история, а също и това, че след приключването на Първата световна война не остава *нищо една* суверенна държава в света, включително и САЩ. Оттогава историята се движи от битката на наднационалните съюзи и от „Обществото на здрача“, вдъхновено от космическите сили на духовете на препятствията. А американецът, който каза, че историята свърши, беше прав.

Може ли битката на тези съюзи да се нарече заговор? Може би, ако на първо място нямаме предвид кръгове от политици и финансисти, обединени в някакъв вид тайни съюзи, а по-скоро част от духовните *йерархични същества*, които се противопоставят на нормалната еволюция. Да, те използват хора, тъй като интересите им се простират до земното човешко същество, но да се говори тук само за жаждата на някои хора да управляват човечеството, би означавало да се олекоти понятието заговор. Могъщи свръхсетивни същества искат да управляват. А това означава, че става въпрос за намерение за *трансформиране на цялата човешка раса в нейната същност*. Тук например може да се каже, че съвременните джандър инициативи са проява на тези намерения – такава е политиката от този вид, ако изобщо е политика. По-голямата част от хората просто не са в състояние да знаят за това и така тези намерения остават окултни, т.е. тайни. Ако някой замисля нещо лошо срещу вас и вие не знаете за това, когато разберете, ще го наречете заговор. Концепцията за заговора трябва да се разглежда като технически термин. Тя съвсем не се вписва в мащаба на злото, на което човек е способен, защото в последното е заложен инстинктът за самосъхранение. Тези кръгове от хора, които са се поставили в служба на силите на глобалната деградация, работят срещу собственото си съществуване. По този начин те *не са заговорници, а самите те са жертвите на конспирацията на метафизичните сили*.

Действията на добрите сили също се извършват в смисъла на споменатия по-горе заговор, само че с обратен знак. Защото те, просто казано, са се сговорили да спасят човека,

без да чакат кога той ще разбере какво е добро за него. Някой ден той ще разбере това, не бива да е твърде късно.

Човешките велики посветени са служители на йерархиите на нормалното развитие. Те помагат на хората да вървят по пътя на нормалното развитие. Но посветени има и сред тези, които служат на много голямото космическо зло. Световната политика затова е окултна, защото се ръководи от **ариманични посветени**. В 20. век, на прага на възплъщението на Ариман, те са набрали особено голяма сила, като са подчинили марионетните правителства на всички страни, подлагайки най-широките маси на населението на Земята на колосална психологическа обработка, и са поставили практически всички аспекти на културата и социалните отношения на свое разположение. На страниците на вестниците и по телевизията не виждаме лицата на тези, които принадлежат към „Обществото на здрача“. Да се показват на масата от психически модифицирани от тях хора, е просто унижително. Те са изцяло обърнати към по-висшия, който за тях е самият „патрон“, т.е. Ариман. На Земята има слуги и на още по-страшни сили – азурическите същества, изостаналите архаи, духовете на личността; естествено има и служители на Луцифер. Истинският политолог трябва да се ориентира във всичко това.

Антропософията говори за противопоставянето на нашата световна сфера, която се развива в съвкупността от седем еона, на друга световна сфера, която ни е чужда. Тя се е отделила от нашия еволюционен цикъл и се стреми да го изпразни от съдържание и да започне свой собствен, различен цикъл, където не се предвижда съществуването на човека като творение на божественото. Очевидно такъв гигантски въпрос не може да бъде разгледан в рамките на една статия. Трябва да се каже, че писането на статии на базата на антропософското познание със сигурност не е лесна задача, тъй като почти всеки въпрос се простира в неизмеримите далечини на духовния свят и разкрива огромен брой връзки, и само при такова разглеждане той може да бъде разбран по същество.

Центровете на ариманизираната власт на Земята не действат напълно произволно. Те са добре осведомени за *законите и тенденциите* на естественото развитие и не пречат на неговия път. Ако го направят, те просто ще бъдат отнесени от гигантската сила на еволюционния поток, в който действат неизмеримите сили на най-висшите същества от йерархиите. В тези центрове те се движат *заедно с потока*, но в същото време се стараят колкото могат да го извратят, *да му дадат фалшива посока*, опитват се да го забавят или ускорят. Те работят в особена степен с мотивацията на хората, която в епохата, в която човек трябва да стигне до индивидуалната свобода, все повече се взема предвид в дейността на божествените същества. Ще приведем един пример как се прави това. Рудолф Щайнер убедително демонстрира, че се намираме в етап на развитие, където централизираната унитарна държава е надживяла своята епоха. Нейната социална структура вече не стимулира, а по-скоро възпрепятства индивидуалното развитие на човека. Затова съществува тенденцията за подхлъзването към диктатура. Дойде времето, в което е необходимо да се въведе в държавата тричленната социална структура и да се раздели единната власт на три автономни форми на управление, като например в Русия управлението на държавата се изгради по модела на конфедерацията, състояща се от три суверенни парламента или съвети, ако така по ви харесва, единият от които да се занимава само с *икономическия живот*, другият с *държавно-правовия, политическия живот* и третият с *духовния и културния живот*. Общият живот на страната, отхвърляйки борбата за власт и печалба, трябва да се формира от функционалното и творческо взаимодействие на тези три съвета. И ако Русия наистина иска да си „събере земите“, а по силата на нейните културно-исторически задачи има това право, именно при наличието на такава конфедеративна трична социална структура, тя ще може да представи на своите граждани условия за свободно развитие в духовния живот, да се трудят в асоциации на свободни производители, обединени

от принципа на братството и да се наслаждават на истинско гражданско равенство. В такъв случай Русия ще стане изключително атрактивна и другите народи ще бъдат привлечени към нея, ще бъде обградена от приятелство и симпатия.

Говорейки по същество, „оранжевите революции“ унищожават това, което във всички случаи е обречено да загине. И няма какво да се възрази на божествените йерархии в това, също както няма какво да им се възрази срещу правомерния принцип на смъртта в света, който присъства във всяко развитие. Без смърт не може да се роди нищо ново. И все пак хората трябва да помислят как този принцип трябва да бъде правилно реализиран в социалния живот, а именно не разрушително, чрез революция, а по-скоро чрез еволюция, чрез трансформация и метаморфоза. **Унитарната държава трябва да се трансформира в тричленна.** И ако бяхме направили това през 90-те години, когато болшевишкият колос падна, днес Русия щеше да бъде модел за другите народи. Но какво всъщност се случва? Всъщност се осъществява глобалистският проект. Унитарните държави се рушат, за да се интегрират в *единна световна държава* с една световна администрация, с диктаторски контрол, под който ще бъде поставено цялото човечество. По този начин ариманичните сили разрушават целите и самия курс на развитието.

* * *

Самите хора биха могли да окажат значителна съпротива на извращенията и подмяната от такъв вид, ако разбират какво се случва с тях. Но точно там се опитват да ги възпрепятстват. А в края на краищата има много неща, които не е трудно да се разберат. Достатъчно е например да си припомним времето на управлението на Елцин, който каза: „Нека всеки вземе толкова суверенитет, колкото може да отнесе“. Тогава Западна Украйна можеше да го направи и никой не би казал нито дума. Русия си замълча, когато от нея се отделиха гигантски територии. Но на посочените сили са нужни антагонизъм и омраза сред

народите на Русия и омразата на други народи към Русия, за да могат да възпрепятстват голямата задача: подготовката за метаморфозата на 5-та културна епоха в 6-та. Предричайки тази омраза, Рудолф Щайнер казва: „...не просто хора ще мразят. Централна и Източна Европа ще бъдат мразени не от хора, а от определени демони, които ще живеят в хората. Идва времето, в което Източна Европа ще бъде още по-мразена дори от Централна Европа“.¹⁵ И колко от тези демони сега могат да се видят в Киев! И дори в Москва! (Например жалката „Ксюша“¹⁶ каза по телевизията: „Русия е страна на генетична измет и глупаци!“; друга жена (Евгения Чирикова¹⁷) я подкрепя: „Руската нация е раков тумор в човечеството!“ Така се проявява обсебването от демоните на ненавистта от левия спектър, а обсебването вдясно ни призовава: Вливайте се в „редовете на космически-атомното православие!“¹⁸)

Но ако Източна Европа не изпълни своето предназначение, други народи ще бъдат натоварени със задачата, например латиноамериканските народи, които обаче не са подготвени за това по еволюционен път.¹⁹ След това цялото развитие

---

¹⁵ Събр. съч. 180 „Мистериите и импулси от Рождество Христово. Древните митове и тяхното значение“, лекция от 12.01.1918 г.

¹⁶ Става дума за Ксения Собчак, дъщеря на бившия кмет на Санкт Петербург, съдружник на Борис Елцин. Тя стана известна от телевизионни предавания с предизвикателната си сексуалност. Хората не я харесваха и тя от своя страна мразеше хората – бел. пр.

¹⁷ В есето е посочено името на природозащитничката Евгения Чирикова, но по данни от интернет, автор на тази фраза е починалата през 2014 г. правозащитничка Валерия Новодворская – бел. пр.

¹⁸ Терминът се появи през 2007 г. след отговори на руския президент Путин на журналистически въпроси, в които свърза външната сигурност на страната с ядрения щит, а вътрешната сигурност с традиционното вероизповедание на Руската федерация, които заедно дават силата на Русия – бел. пр.

¹⁹ Става дума за една забележка, направена в частна беседа от Рудолф Щайнер, че ако Източна Европа поради някакви причини не успее да изпълни своята мисия в шестата културна епоха, което само по себе си ще бъде голямо нещастие не само за нея самата, но и за цялото човечество, тогава тази мисия ще премине към Южна Америка и главно към Бразилия – бел. пр.

на човечеството ще бъде отклонено още повече в посока на ариманическите намерения. *И точно тези намерения стоят зад събитията в Украйна.*

Това, което се случва там, не е било замислено в момента и интересното тук е, че не е било абсолютна тайна. Дори без да се прибегва до знанието за свръхсетивното, може да се разбере, че това, което се случва, е част от план, който е възникнал още в края на 19. век. Такъв род планове се реализират от голям брой хора, повечето от които са полудилетанти, за които не може да се предполага, че знаят твърде много, но трябва да знаят нещо. И за това им се дават определени знаци. Често това са политически карти. Те се публикуват открито, но като че ли са свободни съчинения на отделни хора по политическа тема, които са напълно необвързващи. И когато се реализира това, което е на тези карти, тогава никой вече не си спомня за тях. В другите наши работи вече говорихме за една от тези карти, публикувана през 1890 г. в английското сатирично списание *Truth (Истина)*. В него е показана карта на Европа, както изглежда след Първата световна война! На мястото на Русия стои думата „пустиня“, каквато тя наистина стана след болшевишката „оранжева (червена)“ революция. Ще покажем тази карта; рисунките около нея много могат да говорят на историка, който се специализира в този исторически период. Всичко заедно се нарича „Сънят на Кайзера“. Разбира се, това не се е „присънило“ на кайзера – той е бил профан в политиката. Това са го „видели“ кръговете на британския (а също и очевидно на латинския – в смисъла на политизирания католицизъм) окултно-политически естаблишмънт. И то е вдъхновено от Ариман. Този „сън“ съдържа и плана за „социалистическия експеримент“ от 1917-1991 г. През 1991 г. „експериментът“ завърши и резултатите са събрани и поставени в „съкровищницата“ на знания, необходими за проекта на глобализацията. Сега е дошло времето за нов експеримент. И къде трябва да се провежда, ако не отново в Източна Европа, в „пустинята“? Определена карта дава сигнал и за това. Тя бе публикувана в

септемврийския брой на списание „Foreign Affairs“ през 1993 г. На тази карта (виж по-долу) виждаме дебела линия, която разделя Русия от Западна Европа. Тази „разделителна линия“, както обяснява текстът, „може да се счита за границата, до която се е разпространило западното християнство в 1500-та година.“ Затова тази линия отрязва части от Украйна и Беларус, като по този начин ги отнася към Запада. Като цяло това е границата, разделяща „евразийската цивилизация на Русия“ от останалата част на Европа. На още една карта, публикувана през 1990 г. в английското списание „Economist“, тази „евразийска цивилизация“ е показана изцяло очертана с дебела линия и изобразена на картата на света като остров и заедно с нея

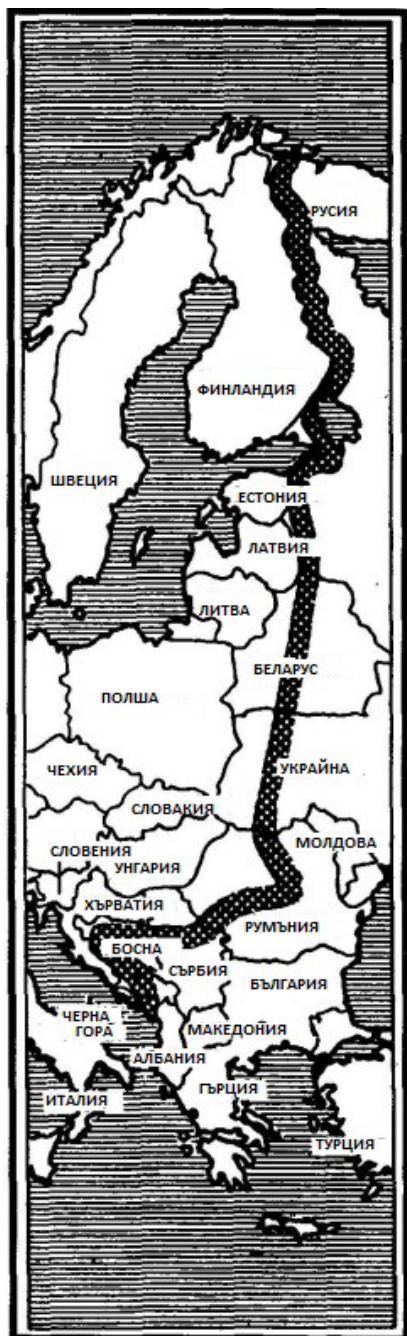
други „острови“: „Конфуциания“, „Ислямистан“ и т.н. Като се има предвид, че на такива карти всичко има значение, не означава ли дебелината на линията, че тези „дивизации“ ще бъдат изолирани една от друга? А изолацията е едновременно и конфронтация. В крайна сметка пред нас стои усъвършенствана версия на Оруеловата „1984“.

По този начин за отделянето на Западна Украйна от Източна (а също и за Беларус!) открито се каза още през 1993 г. Някой може да възрази, че това, което имаме тук, са случайни съвпадения, че някакъв американски политолог Хънтингтън при изготвянето на своите карти на око е дръпнал някакви граници, и като цяло всичко това не е нищо повече от субективна фантазия и т.н. Да се спори по такава тема е безсмислено. На първо място, защото изучаваме *симптомите*, а те трябва да се наблюдават в колкото е възможно по-широко и дълго протичане. И затова, просто като си припомним тези карти, насочваме вниманието си към политиките от най-разнообразен спектър, които в един глас твърдят: „Ами нека Западна Украйна се отдели!“; „За какво са ни тези бандеровци²⁰ и фашисти!“, „Тя никога не е принадлежала на Русия“; „Нека си вземат и Киев!“ (това го каза един необолшевик), „Нека и Донбас да си заминава – той е като икономически камък на шията“ и т.н.; Това звучи в Русия, а понякога в известна степен и на Запад, като някаква парола, която показва, че този, който я произнася, е посветен в „плана“.

Но се казва нещо повече. Например Кисинджър каза следното в изявление, направено за CNN: „Киев е наричан някога Киевска Рус. Така че политическото, а още повече религиозното развитие на Русия започна от Киев. После се разделят, но от края на 17. и началото на 18. век Украйна е част от Русия. И аз не познавам руснак, независимо дали е дисидент или настроен проправителствено, които да не смята Украйна най-малкото за важна част от руската история. Така че руснаците не могат да бъдат безразлични към бъдещето на Украйна. ...За да се разбере руската позиция, трябва да се погледне историята.“ Тук сякаш чуваме призив за цялостно връщане на Украйна в Русия. И това го казва не само бивш държавен

---

²⁰ Последователите на Степан Бандера, радикален западноукраински националист, който си сътрудничи с нацистите. След 40-те години на 20. век терминът „бандеровци“ често се използва за обозначаване на целия украински национализъм – бел. пр.

секретар, но и човек, който до известна степен е причастен към тези кръгове, които планират световната история.

Че външното „благоволение“ се изразява в разгорещена конфронтация, придружена от заплаха за санкции и т.н., не бива да ни обърква. Тук трябва само да си спомним как се е държала Антантата, след като болшевиките са завзели властта в Русия. Днес от историците е напълно доказано, че *болшевиките са могли да запазят властта си единствено благодарение на Англия и Франция. А външно Антантата е помагала на бившите си съюзници – Бялата гвардия.* Като цяло, през цялото време социалистическият експеримент в Русия се провежда в условията на постоянна вражда със Запада, тъй като по този начин по-лесно се прикриват тайните цели. И сега няма основание да се мисли, че ще бъде другоаче.

The 'new and accurat' map of the world published in September 1990 by The Economist

* * *

Все пак независимо от хода на политическите събития, нито външното им описание, нито дори конспирологичното им разбиране могат да обяснят същността на случващото се. В тър-

сенето на тази същност трябва да се обърнем към свръхсетивната реалност на един доста обширен сегмент от световната история, в хода на който се състои формирането на народите, които сега населяват Европа. Този вид знания могат да бъдат извлечени само от антропософията на Рудолф Щайнер. И те задължително трябва да се търсят при разглеждането на политическата феноменология на 20. и 21. век.

Рудолф Щайнер бил доста обезпокоен за развитието на руско-украинските отношения в началото на 20. век. В една лекция, изнесена през зимата на 1916-1917 г. (точната дата не е известна и тя все още не е публикувана), той разказва за една карта, която отсъства в записките на лекцията, но по-късно е открита и публикувана от екстраординарния първи антропософски политолог Карл Хайзе²¹. На тази карта е показан планът за бъдещето на Европа. Обяснявайки я, Рудолф Щайнер казва: „Целият символизъм на тези окултни братства на Запада цели да привлече отделни личности и даже цели народни маси към това да ги постави в служба на егоистични специални интереси. ...Центърът, от който идват тези катастрофални влияния, не е френската ложа „Гранд Ориент“. Човек трябва да го търси в Англия. „Гранд Ориент“ ...е външна ложа. Много велики руски князе са принадлежали към нея. ...1914 г. е най-благоприятното време за това английско братство да изпълни своите намерения. Защото само след няколко години войната между Франция и Германия би било невъзможно да бъде запалена. Тогава във Франция нямаше да могат да бъдат яхнати ненавистта и жаждата за отмъщение. Затова се хващат за първата възможност за възпламеняване на войната. ...Англия (сега тук трябва да говорим и за Америка – Г.Б.) не желае никакъв мир, защото не е постигнала целта си – да установи английско световно господство според модела на Римската империя. Опитът на империята е внимателно проучен, всички грешки, направени

---

²¹ Карл Хайзе – „Антантата, Свободното масонство и Световната война“, издателство „Ернс Финкх“, Базел 1920 г.

там, са проучени, за да бъдат избегнати. ...Лойд Джордж вече е съзнателен инструмент на тези сили; той е напълно еманципиран от пуританството. ...Разбиването на Германия, довеждането до гибел на така наречената латинска раса, попечителството над Русия – сега всички цели на това окултно братство трябва да бъдат постигнати. Ето защо всички намерения за мир са унищожени. ...Ако французите само знаеха какво са планирали за тях техните английски приятели... Моралният упадък на английското държавно управление започва през 40-те години на миналия век. ...Тяхната единствена цел е да направят всички народи по света свои илоти²². ...Защо Распутин е убит? Той не е искал никаква война. Убиецът му живял дълго време в западните страни, учил в Оксфорд – тук следва да се търсят причините за убийството. ...И ако се проследят събитията от руско-японската война, трябва да се вземе предвид една фигура в руския двор: Папюс²³“.

Човек с либерално-демократични възгледи, който чете това изказване от Рудолф Щайнер, вероятно си казва: Ето още една манипулация от конспиролозите, според която за всички проблеми в света винаги са виновни масоните! Но казвайки това, такъв читател ще направи голяма, може даже да се каже трагична грешка. Рудолф Щайнер никога не е бил на страната на някаква политическа, а още по-малко окултно-политическа сила. Също така той никога не ги е критикувал. Неговата задача е да ни научи да владеем метода на историческата симптоматология, когато познаваме социално-политическата феноменология на нашето време. Той ни показва, че съвременното човешко същество е поставено в центъра на гигантска световна битка. В нея има ляв и десен полюс, съществуването на които в политическия живот се управлява от битката между

---

²² Илоти – жители на покорени от спартанците области, поставени в неравноправно положение – бел. пр.

²³ Жерар Анкос, 1865-1916 с псевдоним Папюс, френски окултист, кабалист и лекар, обслужвал руския цар Николай II като окултен консултант – бел. пр.

ариманичните и луциферичните сили. Както либералите, така и десните консерватори (сред тях най-често се срещат конспиролозите) се занимават само с външното политическо противопоставяне и вземат политическия живот чисто екзотерично. Те по същество са дуалисти в политиката. За тях всичко в света е двойствено, включително етиката. Всяка от тези страни счита себе си за абсолютен носител на доброто, а противоположната – на злото. Във всички тези въпроси на световния живот те преценяват според принципа или-или. Рудолф Щайнер предлага тук да се вижда една троичност. В това полярно противопоставяне човекът е главният елемент. Именно за него води битката тази двоичност (а не за придобиването на природни ресурси), за да го отклони от закономерния му еволюционен път. Човек наистина има задачата да неутрализира разрушителния ефект на тази двоичност и непрекъснато *да я прави движеща сила на човешкото развитие*. Нейното съществуване е неизбежно и необходимо. Нейната поява е обусловена от задачите за развитието на човешката индивидуалност. Сама по себе си тази двойственост е контрапродуктивна и човек трябва непрекъснато да намира решения на разкъсващите я противоположности. Избирайки само една от нейните страни, човек разрушава себе си и дава възможност само за унищожаване на света. Рудолф Щайнер показва по какъв начин може да се неутрализира тази противоположност. В една от своите лекции той говори за това по следния начин: „В ситуацията или-или съществува само едно или: или усилията остават насочени изключително към икономическата империя – в който случай рухването на земната цивилизация е неизбежно, – или духът ще се излее в тази икономическа империя и в този случай ще бъде постигнато това, което е било предназначението на земната еволюция. Даже бих казал, че всяка сутрин човек трябва да поставя пред себе си тази мисъл с цялата ѝ сериозност и да насочва всичките си дейности в съответствие с нея. Мировият часовник тиктака с изключителна сериозност в съвременето, с потресаваща сериозност. В известен смисъл достигнахме

върха на кухите фрази. И в момента, когато от фразите е изтръгнато цялото им съдържание, което по-рано по друг начин е влизало в хората, но днес вече изгубило всякакъв смисъл, трябва отново да внесе в нашия душевен и социален живот истинското субстанциално съдържание. Трябва да сме наясно, че в това или-или всеки за себе си трябва да вземе решение и всеки с вътрешните си душевни сили трябва да участва в това решение. В противен случай той не съпреживява делата на човечеството.

Но тъгата по илюзиите е особено силна в нашия век на баналности. ...В хората трябва да израсте копнеж към истината. Преди всичко в човешките същества трябва да израсте копнежът за освобождаване на духовния живот и знанието и че никой няма право да се нарича християнин, ако не е разбрал изречението: „Моето царство не е от този свят“.

Това означава, че Христовото царство трябва да стане невидимо царство, действително невидимо царство, царство, за което хората говорят като за нещо невидимо. Само когато духовната наука доминира, се говори за това царство. Нито външната църква, нито външната държава, нито външната икономическа империя могат да създадат това царство. Само волята на индивида, който живее в освободен духовен живот, може да създаде това царство.“²⁴

* * *

В лекциите си Рудолф Щайнер дава обширен материал от изключителна важност, в който показва как в хода на културно-историческото развитие се формира идеята за световно господство и се оформят окултно-политическите центрове на властта. Той нарича тези центрове „тайни общества“ и казва, че те не са просто масонски, а широко използват масонството, което преживява дълбок упадък в наше време. Голяма роля

---

²⁴ Събр. съч. 196, „Духовни и социални промени в развитието на човечеството“, лекцията от 22.02.1920 г.

играе и войнстващият католицизъм, т.е. йезуитизмът, и някои други. Характеризирайки ролята на англосаксонския свят в тези общества, както и неговите цели и начин на действие, Рудолф Щайнер казва: „Точно в англоезичното население, от една страна, съществува силен контраст между това, което като идеи се проявява във външното съзнание, и това, което имат предвид зад кулисите на световната история тези, които действително са посветени или са били посветени в световните събития“.

В общото съзнание, в най-добрите стремежи, в по-голямата част от публикациите на тази цивилизована част на света, царуват идеалите на хуманизма. „Зад тези външни стремежи стои знанието на посветените, знанието на задаващите тона посветени. И без обществото да знае за това, ...решенията, а също задаващите посоката сили, протичат в общественото мнение и в хода на събитията и на външните дела от посветени кръгове.

Могат да се появяват тук-там различни общества с хубави програми и идеали. ...Но в тях – и то така, че те изобщо да не знаят – живее не само това, за което те говорят, но се съдържат начини и средства във всичко това да проникне нещо, което идва ...от посветените...

Ако човек е в състояние да изследва това, което се преподава и говори в кръговете на посветените в тази област, може да научи, че с голяма доза увереност там са предсказали нещата, които ужасяващо се стоварват върху цивилизования свят през последните пет години. Всички тези неща със сигурност не са били тайна за посветените от англоезичното население и през всички дискусии там преминава следното разногласие: от една страна, са прекрасните екзотерични идеали, идеалите на хуманизма с истинската вяра в тези идеали за човечност в най-различна форма от страна на непосветените; от друга страна, доктрината, съзнателната строго застъпена доктрина, че всичко, което е латинска, централно-европейска култура, трябва да изчезне от съвременната цивилизация, и че това,

което трябва да преобладава, е културата на англоезичното население и тя трябва да постигне световно господство.²⁵ Сега е по-лесно да се говори за това, тъй като голяма част от него вече е станало реалност.

Като цитираме само отделни откъси от съобщенията на Рудолф Щайнер по темата, с която се занимаваме, добре разбираме невъзможността да се обясни по изчерпателен начин смисъла на това, което сега се случва. За това е необходимо читателят да се насочи към систематично изследване на творбите на Рудолф Щайнер. Избираме само отделни ключови изявления, за да подчертаем поне един аспект от световния живот, не само политическия, а на практика всички форми на живота на съвременната цивилизация, а именно, че в него *посветените* задават тона, посветени в смисъл, както това винаги е ставало в мистериите, когато човек е доведен до една или друга *съзнателна* връзка със съществата от свръхсетивния свят. И тези днешни посветени са посветени в ариманическите мистерии. А това означава, че никаква политическа битка с тях не може да даде нищо и че всеки разговор с тях от позицията на хуманизма, демокрацията и пр. е чиста загуба на време. Единственото, което хората могат да противопоставят на опасната им дейност, е по-доброто ѝ разбиране и обръщането за помощ към силите на божествените йерархии, към Архангел Михаил, духа на нашето време, и към самия Христос, чийто лик сега е Михаил.

Но сложността на нашето време не се изчерпва със съществуването на ариманическите центрове на посвещение в тайните общества на Запад. Защото луциферическите посветени на Изток също съществуват. Тяхната особеност се състои в това, че те, както отбелязва Рудолф Щайнер, „говорят по друг начин, или по-скоро според стария обичай на Изтока те изобщо не говорят. Те имат други начини да реализират това, което желаят да се осъществи в социалната реалност. Те искат

---

²⁵ Пак там, лекцията от 09.01.1920 г.

да постигнат да няма световно господство от никоя страна, защото знаят... че ако има някакво отношение на господство на Земята, това може да бъде само от англо-американската част на човечеството. И те не искат това. Затова искат да *изчезне* цивилизацията на Земята. До голяма степен на тях им е познат духовният свят и те са убедени, че човечеството ще постигне по-добър напредък, ако се оттегли от следващите земни въплъщения. За тези посветени от Изтока резултатите от ленинизма не са страшни, защото тези посветени от Изтока си казват, че ако институциите на ленинизма се разпространяват все повече и повече по Земята, това ще бъде най-сигурният начин за разрушаването на земната цивилизация. (Ето с какво се обясняват симпатиите на Николай Ръорих към болшеvizма – Г.Б.). Но това ще бъде благоприятно точно за *тези* човешки същества, които през предишните си въплъщения са си осигурили възможността да живеят без Земята.²⁶ (Ще отбележим по отношение на тази последна точка, че нормалните хора, след като преминават съответната еволюция в свръхсетивния свят след смъртта, отново се завръщат на Земята. Те изпитват остра нужда от ново въплъщение и духовният свят ги изтласква в нея. Ако възможността за нова инкарнация на Земята бъде изключена, съществуването на душите при преминаването на връхната точка ще се превърне в истински ад. Да понесе по-нататък това състояние може само този, който на Земята е овладял висшите форми на съзнание.)

Ето в такъв род противоположности е поставен човекът. И първото му задължение е да знае за това. В наше време това е особено важно, доколкото посочените мирови противоборстващи сили изглежда имат намерение да разрешат спора си чрез бой.

---

²⁶ Пак там

Сега ще продължим нашето непосредствено разглеждане, като натрупахме знания, които ни позволяват да го разберем по-дълбоко. В непубликуваната лекция, цитирана по-горе, Рудолф Щайнер посочва още, че „през 80-те години (на 19. век) в окултните братства доста ясно, в големи подробности са показани военните цели на Англия. ...Северът на Гърция ще стане част от южнославянското царство, където ще господства Англия. ...Германия и Австрия ще запазят само своите най-вътрешни региони. *Поляша, Литва, Галиция, Буковина* ще преминат към Русия. В Европа трябва да съществуват две големи империи: английската и руската. Руската империя ще поддържа Английската империя и ще бъде опекунована от нея. ...В руския народ искат да имат обратния полюс.“

Такъв план бил съставен. Събитията от 1939 г. се проведоха съгласно него. А от това следва, че дори най-ужасните тирани на новата история са били просто марионетки, изпълнители на чужда воля. Разбирайки това, народите по света трябва да помислят дали си *заслужава да се разпалва омраза един срещу друг, когато всъщност са братя по нещастие?*

В лекцията си, изнесена на 22 декември 1917 г., т.е. след преврата в Русия, Рудолф Щайнер казва: „През 1914 г. започва събитие в света, което в началото ...може да се нарече война между Антантата и силите на Централна Европа. Но под повърхността на онова, което може да бъде наречено по този начин, господства нещо съвсем друго, един срещу друг противостоят съвсем различни врагове! И в наши дни един сериозен симптом заявява за себе си, който, тлеейки, господства зад онова, което съвсем неправилно наричаме война между Антантата и силите на Централна Европа, известява ни за себе си симптом, който се състои в трагичния сблъсък на населението на Северна и Южна Русия, един значителен симптом... за това, което тлее под повърхността на събитията. Хората днес не ха-

ресват, когато нещата се наричат с техните имена...“²⁷

Малко след това, в лекция от 24 декември 1917 г., Рудолф Щайнер отново подема този въпрос, като казва, че може да се види подписа на това, „което се подготвя в момента, когато се разгръщат тези катастрофални събития, и което сега... намира своя симптоматичен израз в настроението, царящо между Северна и Южна Русия, в *разгръщането на руско-украинската вражда*. Този симптом придобива много по-значима светлина, ако се обърне внимание на събитията, които още само се подготвят, а не всичко, което хората днес смятат за значително, изхождайки от любовта си към комфорта.“²⁸

Всичко, което казва Рудолф Щайнер, е пълно с дълбок смисъл и имайки това предвид, би трябвало да изпаднем в недоумение от това, защо той приписва толкова голямо значение на събитията, които, както и да ги разглеждаме, изглеждат все едно локални. Но нашето недоумение ще започне да се разсейва, ако започнем да изучаваме този въпрос не просто духовнонаучно, но, както се казва, и по-отдалеч, а именно от времената, които са предшествовали възникването на културно-историческия живот на Европа.

Сега ще трябва да се обърнем към етапите в еволюцията, които в духовната наука се наричат „коренни раси“. Главната особеност на тези етапи се състои в това, че преминавайки ги, човек се променя като вид, претърпява видова метаморфоза. Една от тези коренни раси се нарича атлантска. По нейно време се заражда културно-историческият процес. Атлантида е разрушена от природни катаклизми и в течение на няколко столетия става дъно на Атлантическия океан.

Населението ѝ мигрира на запад и на изток. Тези маси, които се отправят на изток, се придвижват през Северна Африка (това е южният поток) и през южните краища на съвремен-

²⁷ Събр. съч. 179, „Историческа необходимост и свобода. Влияние върху човешките души от света на мъртвите“, лекцията от 22.12.1917 г.

²⁸ Събр. съч. 180, „Мистериите истини и импулси от Рождество Христово. Древните митове и тяхното значение“, лекцията от 24.12.2017 г.

на Русия (северният поток). Този северен поток постепенно достига Индия, но голяма част от него се установява на огромната територия, простираща се от Урал до езерото Байкал.

Развитието на нашата следатлантска коренна раса, състояща се от седем културни епохи, тръгва от Индия. Тези епохи се сменят една с друга в единна метаморфозираща верига, движейки се от изток на запад – през Персия, Египет, Гърция, Рим. Последната по време и пета по ред е съвременната европейска културна епоха. С времето тя трябва да метаморфозира в 6-та – славяно-германска, което ще измени посоката на движение на културните епохи от западно към източно, а това – ако се отчете огромното влияние на сложно диференцираната аура на Земята, тясно свързана с нейната география, с природните царства (с елементарните природни духове) – ще бъде много съществен фактор в промяна на характера на еволюцията на човечеството. После 6-та културна епоха ще метаморфозира в 7-та, американската, и с това ще свърши големият период, наречен пета коренна раса, в който човекът като вид, но вече всеки в себе си (отделният човек като вид), трябва да се издигне на първата степен на своето индивидуално свръхсъзнание. Знанието за това помага да се разбере колко голямо е още от нашето време значението на индивидуализацията на човека и защо така непримиримо се борят срещу това духовете на препятствията. Този процес протича не само културно-исторически, но и еволюционно, генетично, защото става дума за видова метаморфоза. Когато разберем това, ще престанат да ни учудват гигантските от всякакъв вид генетични, джендърски, ювенални, „сексуално-революционни“ и други подобни мероприятия, провеждани в рамките на цялото човечество. Те имат само своето начало в политическата борба.

В главния поток на културното развитие, вървящ от Индия към Европа, се извършва Мистерията на Голгота, там действали тенденциите, узрявали плодовете на културите, с които живее цялото съвременно цивилизовано човечество и на първо място Европа. Северният поток преселници от Ат-

лантида в течение на хилядолетия пребивава в известно „латентно“ състояние и не развива външна култура, за която да знаем. В 3.-2. век пр. Р.Х. във връзка с това, че се издига сибирският континент и климатът там е по-суров, древното му население се придвижва на запад и идва в Европа. То образува сегашните ѝ народи, смесвайки се с латинското и келтското пранаселение, приело културата на южния поток.

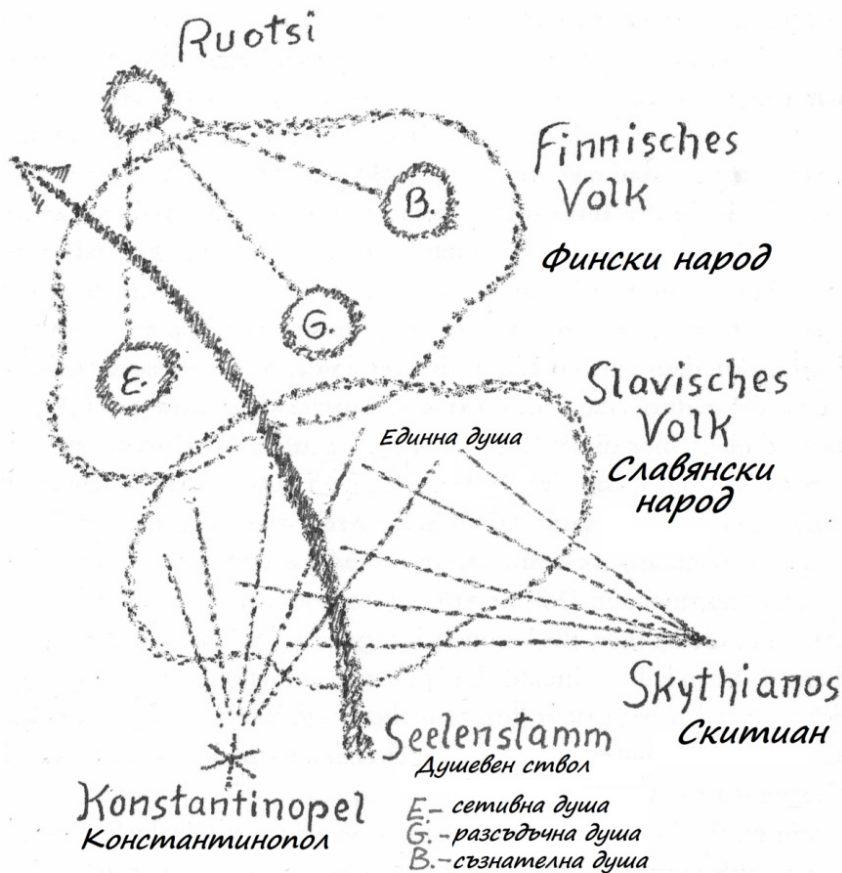
В хода на това велико преселение на народите идват на сегашните си територии и племената, станали след това известни като славянски: поляни, древляни и т.н. На север от тях, дошли тук по-рано от славяните, се намират фините. Те идват от Атлантида на изток по южния път, след това се придвижват на север и тръгват на запад по северните части на съвременна Русия. Това е част от голямата монголска раса.

До идването на славяните фините заемали големи територии, включващи в себе си Валдай и даже днешната Московска област. В лекцията от 9 ноември 1914 г., Събр. съч. 158, Рудолф Щайнер дава рисунка, показваща древната конфигурация на аурата, в която се слели славянските и угро-финските племена. Една от много важните ѝ особености се състои в това, че ако в главния поток на културите се е развила индивидуалната тричленна душа, при фините тя носила *архетипен, вроден родов характер*. Славяните от древната Рус по подобен начин носили в себе си единната душа. Започнало много своеобразното превръщане на източните славянски племена в народ.

Тук още един път трябва да предупредим читателя, че стигнахме до толкова голям въпрос в еволюцията на света и човека, че е невъзможно да го осветим по-подробно в рамките на отделно есе. Затова ще се наложи да се ограничим само с известен щрих.

Централно-европейската култура благодарение на Гьоте, гьотеанизма и антропософията изгражда мост от завоевания в хода на културно-историческото развитие от нисшия аз към Аза на Христос. И това всъщност е главният път на цялото

развитие на европейската културна епоха, която след това ще предаде щафетата на развитието на 6-та епоха и на цялото по-нататъшно развитие на човечеството. **И това не е път на човешки групи, а на отделния човек.**

За да може това да се осъществява, е необходимо да се построи мост от 5-та културна епоха към 6-та, защото първата е подготвителна епоха, а втората е осъществяване на християнството. Това осъществяване са призвани да подготвят източните славяни в 5-та културна епоха.

Цялото своеобразие на индивидуалното развитие в условията на извършващата се метаморфоза на 5-та култура в 6-та

(показано в описания в антропософията път на посвещение) се съдържа в това, че човек трябва колкото се може по-пълно да овладее своя индивидуален, развиван в условията на земната култура аз, и след това да го принесе в жертва на Христос, като каже (и го направи, естествено): не аз, а Христос в мен.

Това означава, че на човека не е дадено да влезе в света на духа и да се развива по-нататък само по пътя просто на постепенното развитие, даже и ако то го довежда до съприкосновение с висшия аз. Вярно е, че за това настояват във всички стари школи за посвещение, но именно затова там и не могат да разберат ключовото значение на Мистерията на Голгота. (Него, уви, не го разбират и в нито една от християнските църкви).

Истинското висше развитие винаги е съпроводено с жертва. Жертвата е принцип на метаморфозата. Може да се пожертва само това, което действително го имаш. А такова нещо в земния човек е само нисшият му аз с признаци за висшия аз, изработван по пътя на освобождаването от нисшата чувственост и развитие на чисто, освободено от всичко сетивно мислене, което Рудолф Щайнер нарича истинско причастие за човека. (Въпросът за изработването на чистото мислене е ключов в антропософската методология.) Необходими са били три и половина еона еволюция то да бъде изработено и ето сега трябва да се откажем от него, да останем с празно съзнание, в определен смисъл само, така да се каже, с напрежението, което се дава от преживяването му, и тогава Христос ще може да навлезе в човека. Той не може да направи това дотогава, докато човек е изпълнен и е зает само от самия себе си.

Всички елементи на многочленното си същество човек получава от йерархиите. Тук даже няма какво да се говори за трите тела, даже и за трите души – те не са наши, в тях волята е несъзнателна, чувството спи, а мисленето е отразено. Само чрез висшия аз те стават постепенно наши. Но и този аз – аз-манас, е дар от йерархиите. И, така да се каже, „изцяло“ те не могат да ни го дарят, не могат по силата на законите на

еволюцията. Такова нещо може да направи само Творецът, сам Бог, който може да направи Своя вселенски Аз наш собствен. Преживяването на пълно единство с Бога като преживяване на своето собствено висше битие, представлява главната задача на по-нататъшното развитие. Който я реши, окончателно, навеки отива в света на светлината и доброто. Супостатите²⁹ напълно го губят като свой инструмент. И доколкото решаването на този еволюционен проблем силно се обостря в социалните условия на нашето време, дотолкова и злото набира такава сила. Живеем в епоха на необикновено големи и ключови решения.

В Европа, благодарение на антропософията, отделни хора вече се стремят да вземат решения, което всъщност е придвижване в посоката на осъществяването на християнството. В отделни хора то вече става. Но в 6-та културна епоха то трябва да стане в множество хора, желателно е във всички хора; затова е борбата. Такова бъдеще е призвана да подготвя Русия. Затова самото превръщане на източните славянски племена в народ е съвсем особено, самото създаване на аурата на този народ, в който се възплъщава народният му архангел. И затова Рудолф Щайнер нарича русите „народ на Христа“.

* * *

Всеобщ принцип на еволюцията на света и човека е откъсването от различни общности и единства на това отделно нещо, което в края на краищата става индивидуалният човек. Единство в него самия добиват различните многобройни неща на съществото му; а когато той добие индивидуален духовно-душевен живот, започва процесът на завръщането му в предишните единства, който ще продължи чак до сливането на човека с всеединството, но на индивидуална основа. Именно това става, когато човек започва да се осъществява съгласно прин-

---

²⁹ Супостат – висш член на йерархията на злото, противопоставяща се на ипостасите от Светата Троица – бел. пр.

ципа: „Не аз, а Христос в мен“.

Във веригата от културни епохи, движеща се от древна Индия към Европа, в процеса на културната работа човек е диференцирал в себе си известно единство на своето етерно-астрално същество, образувайки тричленната душа. Като следствие от разпростирането на тази работа във физическото тяло, е добиването на мислещото в понятия съзнание, т.е. нисшия аз. Такова е било, така да се каже, старото, „езическо“ изграждане на човешката индивидуалност. Мистерията на Голгота донася друг принцип на индивидуализация. За да станем причастни към него, е необходимо да пробуждаме единната недиференцирана душа не само с помощта на възпитанието и образованието, но като я пронизваме със светлината на Мистерията на Голгота. Този процес върви толкова по-успешно, колкото повече човек става способен да жертва за Христовия импулс старото пробуждане на тричленната душа в единната душа, което, както казахме, му дарява вселенският Аз.

По особен начин стигнали до решаването на тази задача племената, населили Европа в резултат на Великото преселение на народите. Повтаряме, че те не участвали в културното развитие, вървяло по южния път от Индия към Гърция и Рим, затова носили в себе си преживяването само на единната душа. С тази душа те влизат в контакт с тричленната душа на гръко-римския свят. Започва изграждането на европейската културна епоха.

Източните славяни също изживявали в себе си само единната душа. Но съприкосновението им с гръко-римския свят станало по друг начин. То било, да кажем, не културно-цивилизационно, а религиозно. Славяните от Киевска Рус живеели в силно етеризираната аура на единната душа. Индивидуалният живот в такава душа е доста смътен. Той се изразява в темперамента на човека, в неговия характер. Митологичният образ на такава душа е Микула Селянинович³⁰.

---

³⁰ Легендарен образ на орач-богатир в руските предания, олицетворяващ селската сила – бел. пр.

Но доколкото и източните славяни е трябвало да встъпят в развитието на 5-та културна епоха, и тяхната единна душа се нуждаела от пробуждане. Това станало чрез навлизането в нея на византийското християнство³¹, но и нещо друго.

По такъв начин в западните и източни части на Европа имаме два различни процеса на индивидуализация на човека. На запад душата се пробужда езически и се нуждае от още едно пробуждане: Мистерията на Голгота. Това е трябвало да предизвика в нея вече в определена степен съвсем земно изработена тричленна душа. А на изток пробуждането на единната душа започва веднага, благодарение на светлината на Мистерията на Голгота, дошло под формата на византийското християнство. Голяма роля при това изиграва и видимо играе и досега един център за посвещение.

Да се обърнем за пояснение към Рудолф Щайнер. В лекцията от 9 ноември 1914 г. той казва: „Собствено казано, вече в течение на много години, ползвайки много неща, си създавахме представа за това, колко далеч се простира всичко свързано с Мистерията на Голгота. Затова ще можете също да разберете, че ако Мистерията на Голгота свети по някакъв начин в душата на човека, това е само определена степен, определена степен от Мистерията на Голгота. Но да си представим, че доколкото единната душа представлява някакво смътно „мътене на яйца в себе си“, което обаче съдържа нещо особено ценно за нашето време, то тази единна душа (за да излезе от своето смътно състояние) трябва да бъде пронизана от светлината на Мистерията на Голгота...“ При това „центърът на посвещение, съвсем особено влизащ със своето действие във вътрешността на душата, за да подготви правилно тази вътрешност тя... да се пониже със светлината на Мистерията на Голгота... този център за посвещение се ръководи от посветения Скитианос“³². Някъде дълбоко в подсъзнанието единната душа на човека във

³¹ Виж забележката към бележка 12 – бел. пр.

³² Събр. съч. 158, „Взаимовръзката между човека и елементарния свят. Калевала. Олаф Естесон. Руският народ“

всеки случай носи в себе си предразположение за раждане от себе си на тричленната душа.

Тя всъщност мъти „яйцата“ на тази душа. При източните славяни в началото на историческото им формиране това е ставало така, единната душа в своята природна основа е възприела двата посочени импулса: на Мистерията на Голгота и на Скитианос (виж рисунката по-горе, овалът в долната част). И сякаш чрез инспирация, погасяваща инстинктивното начало на тричленната душа, в нея се извършва придвижване към индивидуалното развитие на тричленната душа. На този процес оказват силно влияние фините и дошлите от север нормани. Своеобразието в развитието на финския народ е в това, че в основни линии той усещал не единната, а тричленната душа. Това било нещо като прафеномен в изграждането на индивидуалната тричленна душа в Европа. Преживяването ѝ от фините носило космически характер. И те изразили това в „Калевала“³³. Ясновиждащите, които са творили този епос, преживявали сетивната душа като инспирирана от Космоса и изразили това в богочовешкия образ на Вийнямейнен. Разсъдъчната душа се преживявала от тях като ковач на човешката душа; такъв е Илмаринен. Изразител на съзнателната душа, свързана със земните сили, завоевателят на физическия план станал Леминкяйнен.

Такова преживяване на тричленната душа от фините (виж рисунката, горния овал) идва в съприкосновение с аурата на единната душа на славяните. Започва несъзнателно за хората взаимодействие между тях. Героите на финския епос се отразяват в героите на руските былины (епоси): Иля Муромец, Добрин Никитич и Альоша Попович.

За да започне обменът между троичността и единството в душата, както казва Рудолф Щайнер, е необходимо да се появи нещо като „душевен ствол“. В източните славяни той

---

³³ Калевала – фински народен епос, съставен през 19. век от финландеца Елиас Лъонрот на основата на местния фолклор – бел. пр.

възниква благодарение на идването на норманите. Те предприемат походи към Византия, движейки се винаги по един и същи път: „от варягите до гърците“, и така външно, на физически план прокарват път, чийто праобраз в духа става този душевен ствол.

Варягите, както и славяните, преживявали в себе си единната душа, като също я имали като природно образувание. И извършвайки своите походи през земите на фините с нея, те заглушават в себе си съзнанието за тричленната душа. „Тук долу – казва Рудолф Щайнер – прониква племето, което по естествен начин носило в душата си това, което тогава бил стремежът към единство и което по съвсем друг начин и на съвсем друга степен получава израз във „Фауст“ на Гьоте и изобщо във Фауст (като тип на новия човек – Г.Б.). Това е нещо, което нищо не знаело за тричленността, а се стремело към единството на аза. И тук, все още на примитивната степен на душата, това действало погасяващо върху (съзнанието за) трите члена на душата“³⁴.

Преживявайки този процес свръхсетивно (в цитираната лекция Рудолф Щайнер дава описанието му), фините изразяват това в думата „руотси“, или „рутси“. С тази дума започнали да наричат норманите, а от тях това преминава и към славяните. Така се появява името „руси“.

По такъв начин възниква сложна аурична конфигурация, състояща се от два, частично наложени един върху друг овала и съединяващия ги душевен ствол. В нея архетипното от фините въздейства на архетипното при славяните. Варягите внасят в него свързващото действие на аза.

Стремежът към единство на аза в още всъщност съвсем груповия човек, било присъщо на всички племена, дошли от изток в Европа. Само тези, които се придвижват до средата ѝ, носили в себе си архетипа на това единство в груповия аз на племето, който бил формиран и персонифициран от ангелско

---

³⁴ Събр. съч. 158, същата лекция

същество, така че можел да се наследява от отделните членове на племето, на рода и тогава, когато започва процесът на еманципация на личността.

Архетипните, расовите и родовите качества на човешките групи са нещо фундаментално, обуславящо дълбинните особености на формирането на личността. Пример за това намираме в древноеврейския народ. В условията на третата, египетско-халдейската културна епоха в семитската раса било избрано едно племе.

Избирането се състояло в това, че към него се приближил даже не архангел, а дух на формата, елохим, същество с колосална сила, и станал негов дух на народа. В резултат на това даже физическото тяло на древните евреи започнало да се развива по-бързо, отколкото при другите народи. Това развитие тогава се състояло в ускорена материализация на тялото, във формирането на физическия мозък, позволяващ да се мисли не възприятно, а понятийно, да рефлектира. Така се появява народът, овладял логическото комбинативно мислене преди всички останали. И той подготвя физическото тяло за очовечаването на Бога.

В подобен дух се осъществява и избирането на различни племена от новото население на Европа. Тези от тях, които се установяват в източните части на Европа (в началото те не са цялостни народи), имали в себе си заложено от висшите същества единство на душата. Преживяването му било вродено в тях. В Централна Европа, от архетипното единство на аза, с времето възниква гигантска школа за мислене, логика и силна индивидуализация, опираща се на вродения аз, а по-нататък в гьотеанизма, подготвен от средновековните мистици като Сузо, Таулер, Майстер Екхарт и др., философите-алхимици (Агрипа, Яков Бьоме), великите философи-идеалисти (Хегел, Фихте, Шелинг), се появява възможността за преход от аза, заявяващ за себе си в чистото мислене, към висшия аз – манас.

Архетипът на единната душа на славяните не е предназначен активно да развива земния интелект и да гради кул-

турата само върху него. Затова единството на аза, архетипно заложено в единната душа на средноевропейците, при тях се внася в единната душа отвън. Но не така, както при западните германци, не от йерархични същества, а по пътя на земното взаимодействие между племената, а след това между народите, където ролята на свръхсетивните същества е вторична, обусловена от това, което става със земните хора. Това е направено така, за да може формирацията се на изток народ активно да участва и в развитието на европейската културна епоха, но сякаш реейки се над интелектуалността. Това винаги може да се преживее, ако по-внимателно се вгледаме в душевността на руснаците, а също в примерите от тяхната литература и практическа дейност. Те мислят понятийно, но не така, както на Запад. Те фактически не премислят мислите и затова не съществува оригинална, собствено руска философия. Ние възприемаме мислите от груповия манас. И само силата на индивидуализираните възприятия ни пречи да разберем това. Руснакът може да бъде гениален, но в смисъла, в който например е бил гениален (между другото славянинът) Тесла, който приемал своите научни открития полуясновидски. Руснаците обичат да се хвалят, че ако поискат могат, да бъдат по-умни от „немците“, могат и „бълха да подковат“. И това наистина е така. Наведнъж може да се възприеме цялата мъдрост на света (за такова мислене, за познание „наведнъж“ мечтал Бердяев), но не е това, което е необходимо на човека в 5-та културна епоха. Сега му е необходима ювелирната изработка на логическото мислене, индивидуализацията първо в нисшия аз, а след това във висшия аз. Руснаците, както се казва, нямат дълбочина. Това трябва да им е присъщо в нашата епоха, но няма какво да се хвалят с него.

Импулсът на аза, внесен в аурата на Киевска Рус от норманите (станали там светски управници), бил необходим и за приемането на християнството, но също по своеобразен начин. Срещата с християнството е предопределена за всички славянски и германски племена. На запад това започва да става

чрез съприкосновението им с Римската империя и етническото смесване с латинския елемент; а по-нататък, в процеса на културната работа, то се обединява с развиването на тричленната душа. На изток това първоначално се влива в единната душа чрез „душевния ствол“, заложен в нея от норманите. По този ствол, на етерен план християнството идва от Византия в Рус. Русичите го приемат полуясновидски, такова, каквото го преживявали и византийските гърци. Германците възприемат от Рим пронизаното от рационализъм и теологизирано християнство с разсъдъчната си душа. Гръко-византийското християнство не апелирало особено много към интелекта. По тази причина става даже и разделението на църквата на западна и източна.

По такъв начин стигаме до това, за което Рудолф Щайнер казва: „Сега имаме души, които, от една страна, са свързани с това, което може да води през Мистерията на Голгота към единната същност, което може да подготвя хората за християнството в единната душа (за епохата на осъществяването му в човека, ще добавим ние – Г.Б.), от друга страна, те възприемат християнството в съвсем определена форма, сякаш в инспирация, влияние, въздействие, идващо от Мистерията на Голгота и произлизащо от византийско-гръцката култура.“³⁵ Такава, така да се каже, е изходната констелация на руската душевност при встъпването на източните славяни в историческия процес в края на 4-та, началото на 5-та културна епоха. И с тази „даденост“ е необходимо да се работи по-нататък, защото сега и византийското християнство, и душевният ствол, донесен от норманите, сами по себе си не са залог за правилното осъществяване от руснаците на задачите им, които те трябва да разрешават засега в условията на 5-та културна епоха, където авангардът е Централна Европа, а форпостът на 6-та културна епоха са западните славяни, владени на запад като три „полуострова“: полския, чешко-словашкия и южнославянския

---

³⁵ Пак там

– чрез които тричленната душа на 6-та култура, като носител не на ежедневно, а на висшето съзнание, сякаш се „вглежда“ в нашата културна епоха.

* * *

Чисто исторически процесът, така да се каже, на асимилация на архетипа на финската тричленна душа с единната душа става по такъв начин, че южните рутси се придвижват все повече на север и се разселват в сферата на действие на аурата на родовата тричленна душа на фините. Етеризираната аура на южните славяни, единната душа, все повече се пронизва отгоре с астрализираната аура на тричленната душа. И това образувание като цяло става аура на руския народ. В нея се възплъщава народният му архангел, който си подготвя народ по модела на Яхве: той започва действието си с тричленната телесност, а след това го разпростира и за изработката на архетипа на тричленната душевност. Така той залага в телесността основите на бъдещата душевно-духовна индивидуализация на рутсите. Самата тя става по-късно, и тогава трите ѝ героя „заспиват“ от мъка. Русия започва да се изпълва със западно-европейското развитие, което навлиза в културата ѝ и в нейната държавност; в последната то се сблъсква с последиците от татаро-монголското иго, с принципа на деспотизма. Но това, което съответства на истинските заложби на руснаците, продължава и досега да „спи“ в „мъка“, т.е. в груповото, в родовото. За да се събуди, Русия трябва да приеме антропософията и да развива троичната душа, обогатявайки с духовната наука целия процес на духовността, културното творчество, държавното строителство и особено педагогиката.

Именно архетипното в източните славяни, образувано едновременно от единната и троичната душевност, изисква такова развитие, че още от детството чрез процеса на възпитание и образование те да влизат в инкарнацията със заложби за овладяване на троичната душа в смисъла на характера ѝ, който ще придобие в болшинството хора в бъдеще. Това означава, че

трябва да се овладява понятийното мислене, но не мъртвото, абстрактното, а живото, способно да се издигне до индивидуализираното възприемане на идеи от възприеманите обекти, пробивайки до нравствената интуиция и моралната фантазия, описани от Рудолф Щайнер във „Философия на свободата“.

Такива задачи стоят и пред европейския човек, но само руснаците имат вродена предразположеност за осъществяването им. Тя е заложена в особеностите на народната им аура.

В антропософията има цяло учение за това, че като база за изграждането на душата в тялото служи диференциацията на последното на три системи. В него волята, засега инстинктивна, но която трябва да започне да се осъзнава в съзнателната душа, се концентрира предимно в двигателно-веществообменната система; чувството получава своята телесна опора в ритмичната система – дишането и кръвообращението; мисленето е във връзка с нервно-сетивната система, с мозъка.

Рудолф Щайнер придава голямо значение на познаването на тази троичност. Тя естествено не е строго диференцирана в човека и всичките ѝ членове се пронизват един друг: обмяна на веществата се извършва и в главата, животът на нервите пронизва и крайниците и т.н. В общи линии става дума за преобладаващата концентрация на посочените системи в тялото, но тази преобладаваща концентрация има съвсем фундаментално значение за духовно-душевния организъм на човека. То е обусловено от аурата на човека: главата на човека е силно атрализирана и е бедна откъм жизнени, етерни сили, благодарение на което в нея е възможно рефлектирането, в крайниците се намират най-мощните жизнени сили и т.н.

Своеобразието на превръщането на източните славяни в народ е в това, че аурата на руския народ е формирана, да кажем, антропоморфно, като аура на отделния човек, в когото се развиват най-различни тричленности, в това число и тричленността на посочените системи. Руснакът, ако можем малко парадоксално да се изразим, е по-индивидуален като народно същество, отколкото като европейски възпитана личност. Да,

това звучи необичайно, но то е много реално състояние на менталността на руския човек. Изразът му е, че в националността си руснакът е по-малко групово същество, отколкото това е при изоставащите в развитието етноси. Руснаците като нация са много слабо сплотени и въпреки това са много разпалени патриоти; това е необичайно, но се проявява на всяка крачка. Да вземем най-простите, но ярки примери. Русия сега е пълна с емигранти от бившите азиатски републики. В условията на фактически липсващото правосъдие те – няма защо да го крием – доста често открито изразяват презрение към руснаците и не пропускат случай да ги обидят и унизят (и това не го правят само „лъвиците“ на новия руски хайлайф), а руснаците търпеливо понасят това. Наистина, значителна роля тук играе и обстоятелството, че ако руснак влезе в конфликт, да кажем, с чеченец или азербайджанец, в собствената си страна той ще остане отделен човек и родното му национално обкръжение няма да скочи в негова защита. Защото това национално чувство въобще не се проявява в социалните отношения с битов характер. Но в защита на този отделен, влязъл в конфликт чеченец ще скочи целият чеченски народ, за азербайджанец – целият азербайджански народ, а след това, ако е необходимо, и целият ислямски свят. Следва ли от това, че руснаците са страхливи? Съвсем не. Руснаците просто не чувстват така остро националните обиди, както народите, където все още много силно действа груповата душевност. Руснаците не толкова обичат страната си, колкото Земята си. Тук е достатъчно да си спомним много емигранти от първата вълна, които просто умирали от носталгия, от мъка – не за стария строй, а за самия живот в Русия.

Някои от тях се връщали само за да умрат на родна земя. Характерът на нервно-сетивната система, характерът на дишането и кръвообращението, на обмяната на веществата на руснака е свързан с родната земя. Това намира много силен израз в преживяванията на душата му. За характера на патриотичните чувства на руснаците добре го е казал поетът:

„Обичам родината (не Русия, а родината! – Г.Б.),
но странна е тази любов;
умът ми няма да я разбере!
Ни славата, откупена със кръв,
ни горделивото спокойствие,
ни древните предания
надигат в мен отрадното мечтание.
Но аз обичам – а защо и аз не знам –
полята с хладното мълчание,
горите със сънното дихание,
морята на разлетите реки[...]
на хълмчето житата
и малката горичка със белеещи брези“³⁶.

А друг поет добавил: „С ума Русия не може да се разбере...“³⁷ (още по-малко от „ксюшките“).

Поезията много вярно изразява настроението на руския човек, живеещ в народната аура, формирана по образа на самия човек с неговите три системи. От тези настроения се ползват даже враговете му, обявявайки необходимите им войни за „отечествени“. Това пробужда в руснаците мъжество, което рядко се проявява.

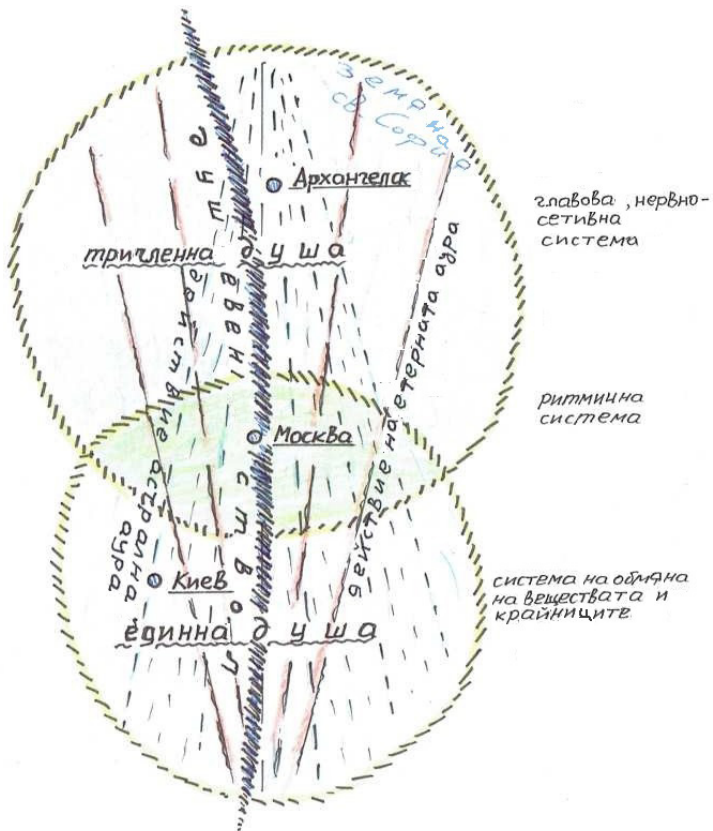
В тричленната аура на руския народ (рисунокът по-долу), южната част на Русия, Украйна, е по-тясно свързана със своята етерна част, с базиса на системата на крайниците, на движението, с дълбинната, все още спяща воля, която трябва да се пробуди като воля в мисленето. Неслучайно и Земята там е необикновено жива, етеризирана: черномзем.

Оттук и по-стабилният характер на малорусина и антипатията му към великорусина за неговата, както той смята, прекомерна суетност и несериозност. Но „кацапите“³⁸ всъщност

³⁶ Стихотворението „Родина“ е на Михаил Лермонтов, превод Е. Магуров.

³⁷ Стихотворение на Фьодор Тютчев – бел. пр.

³⁸ Пренебрежително название на великорусите, т.е. хората от европейската част на Русия; хора с козя брадичка; интересно е, че такива бради са носили „диктаторите на пролетариата“.

не са суетни. Те просто живеят в атмосфера, където етерните сили отслабват, а астралните нарастват, където доминират индивидуализиращите астрални сили. Поради това и чувствата при тях са по-подвижни, по-диференцирани. И задачата им е друга: в общия държавен организъм ритмично да опосредстват взаимовръзката, взаимното проникване на това, което идва от юг и север. Те са повече държавници, законотворци, но не в смисъла на тирания, а в смисъла на преживяване на принципа на справедливостта. А това, което се намира на север, е главата на Русия, но не умъртвената и интелектуализирана, а духовната, софийната, насочена особено към бъдещето глава. Тя, разбира се, трябва да служи и на настоящето и ще служи,

ако руската култура стане по-духовна. А какво става, когато в тази аура се внесе голият разсъдък, показва Петербург, направен столица на страната. Северът – това засега е областта на руските мечти за „града Китеж“³⁹. Неслучайно териториите на североизток от Москва традиционно се наричат земи на Св. София. Също не е случайно, че в търсенето на истинския, нецърковния Христос, руснаците отивали в „архангелските лесовете“. Това настроение прекрасно изразява един съвременен (разбира се не толкова известен като Лермонтов и Тютчев, но също талантлив) поет:

Мрачен и откъснат,
остана той един,
качулката нахлупил,
замина бернардин.
Лети във висините
на архангелски гори,
оставил суетите
и светските сплетни.

Щастливия живот
намери във гората,
полегнал доверчиво
в архангелски нозе,
той чува речен ромон тих
Пред него път се вие –
прекращава смело прага
извечният човек.
И тътнат в гръм
лъчисти междини,
той чува как далеко

---

³⁹ Легендарен град в северната част на Нижни Новгородска област. В книгата си „Духовните извори на Източна Европа и бъдещите Мистерии на Светия Граал“, в гл. 11 Сергей Прокофиев разглежда легендата за невидимия град Китеж – бел. пр.

изгарят се мечти.
Колиби и дворци
превръщат се във дим,
дивят се мъдреци
на късият си ум.

Покорният плебей,
поел незнаен път,
бои се, че изпуска
влака за никъде.
Бои се да умре,
притиснат като в клещи,
а крие се детето
зад слънчеви лъчи...

Замина бернардин,
мрачен и откъснат,
замина той един,
един отблъснат,
лети във висината,
в архангелско небе,
премина той чертата
без право да умре.⁴⁰

Такава е тричленността на руската душа, рееща се над нисшия аз, сякаш разпростряна по цялата европейска част на Русия (за Сибир и Далечния Изток трябва специално да говорим). Действието ѝ силно се отразява на характера на руската култура, където например в литературата имаме размах от гоголските „Вечери в селцето край Диканка“ и „Тарас Булба“, до изтънчения психологизъм на такъв изцяло петербургски писател като Достоевски. А по средата (не задължително, разбира се, чисто географски) стоят нашите „дълбоко и ритмично

---

⁴⁰ Стихотворението „Бернардин“ е на Александър Демидов, превод Е. Мангуров.

дишащи“ „аполонци“⁴¹: Лев Толстой, Пушкин, Чаадаев, Вл. Соловьев.

* * *

И така, Русия представлява своеобразен организъм, притежаващ както физическо, така етерно и астрално тяло. В единство го задържа духът-себе, светещ в душевния ствол от духовните висини. Този организъм се изгражда от съществата от божествените йерархии с участието на душите на окръжаващите го народи, за да могат въплъщаващите се в него човешки души да изпълняват важната за цялото човечество задача: в условията на 5-та културна епоха да се подготвят предпоставките за зараждането на 6-та епоха, да се живее с настроението на очакване на тази епоха, когато в отделни хора ще започне осъществяването на християнството, когато отделният човек ще започне да овладява с помощта на индивидуалния манас висшия аз като дух-живот на Христос и така навеки ще се превърне в независима, отъждествена с Христос индивидуалност.

Разсъждавайки от тази гледна точка, ако (и не просто материалистично-механично или тривиално политически) на някоя част от това същество се прииска съвсем да се отдели от него, например на Украйна или Беларусия, това би обрекло тази част на безсмислено съществуване и следователно на постепенно разтваряне в заобикалящите етноси, които имат йерархични духовни водачи, а самото това същество би станало инвалид. Враждата, борбата на тези части помежду им може да се уподоби, да кажем, на намерението на крайниците на човека да влязат в битка с главата му или на отказа на главата да използва дихателната система. И това не са измислени „физиологизми“, а началото на истинската наука за народите, основана на познанието за единната сетивна-свърхсетивна реалност.

Русия е единство, но преди всичко не непременно дър-

⁴¹ Тук „аполоняни“ е използвано в смисъл на привърженици на реда, в противовес на дионисиевия принцип, който се свързва с хаоса – бел. пр.

жавно-политическо, а духовно-душевно-физическо. И то като всичко живо е вътрешно диференцирано. И за Русия е просто гибелно да не се съобразява с всичко това. Ако Москва продължи да върви и по-нататък по пътя на укрепването на единната политическа държава, това може да се уподоби на намерението на дишането да подмени със себе си обмяната на веществата. Такова нещо не е жизнеспособно.

Москва като център на държавата трябва да носи само импулса на държавно-правовия живот, да го разпространява по цялата страна като принцип на равенство и да не се намесва силово нито в стопанския, нито в духовния живот на регионите в страната. Тя трябва да регулира всички социални отношения от гледната точка на действителното равенство на всички граждани пред закона. В такъв случай тя ще се превърне в пазител на справедливостта, което ще буди само симпатии към нея. И именно защото такава е истинската ѝ задача, като не я изпълнява, тя се превръща в главен генератор на корупция и беззаконие. Тук трябва да се вижда ярък пример за това какво става, ако хора и обществени институции започват да противодействат на задачите на истинската еволюция. А всичко, което не се движи напред, започва да отмира.

Русия чрез самата аура на своя народ е предразположена към преустройство на социалната си структура в духа на социалната тричленност. За това тя, в края на краищата, беше освободена от ярема на болшеvizма, който извращаваше именно принципа на социалната тричленност, водейки страната по социалистическия път, но при пълна забрана на свободата в духовния живот. При болшеvizма чрез въвеждането на държавния капитализъм беше завоалирана стоковата форма на човешкия труд – откровена форма на робство. Връщането в условията на перестройката към капиталистическата стопанска форма, когато работната сила съвсем открито се излага на пазара на труда като стока (т.е. отново се подчертава, че предмет на покупко-продажбата е част от човешкото същество), в борбата срещу което целият свят е вече веднъж поставен с

краката нагоре, и тази борба продължава (макар след съветската измама на много хора да им е трудно да разберат това; даже чухме от един възрастен човек: „Че какво лошо има в това да продам работната си сила? Само да плащат добре!“). Това е ужасяваща реакция, тласкане на страната като цяло във вече изживяното минало. Това е път наникъде.

Доколкото всеки руснак (а това се отнася до всеки, който е асимилиран в природата на руския език, на руската култура) в своята тричленност като глава, ритмична система и крайници в известен смисъл повтаря тричленността на своята душа на народа, стремежът към социална тричленност се съдържа даже в неговите инстинкти. И тази тричленност – на това обръща внимание Рудолф Щайнер – вече започнаха инстинктивно да я осъществяват в края на 19. и началото на 20. век. Русия започна да се движи към социалната тричленност, даже още без да я разбира. Но това беше разбрано в окултно-политическите кръгове на Запад и те предприеха мерки срещу него. Именно това ги е изплашило, а съвсем не, както се опитват да ни убедят конспиролозите на необолшевиизма, впечатлението, което е направено на чужденците на изложението в Нижни Новгород, където те уж видели, че Русия започва да се развива икономически с твърде бързи темпове.

В лекцията, изнесена в Цюрих на 19 март 1920 г. (нарича се „Троичността и съвременното положение в света“), Рудолф Щайнер говори за това, че в Русия може да се наблюдава стремеж към обединение в асоциации (ще отбележим мимоходом, че създаването на „асоциации от свободни производители“ трябва да стане основата на съвместната братска трудова дейност в условията на социалната тричленност). „Идващите в Русия по някаква работа се срещат там всъщност не с отделни хора, а с такива асоциации“, например на банкови касиери или инкасатори. Особено интересни сред тях са земствата⁴². „Те вършат полезна работа, работят съвместно с по-старите

⁴² Земство – избран орган на местно самоуправление в Русия в периода 1864-1919 г. – бел. пр.

учреждения в руското село, с организациите на отделните селски общини, наричани „мир“. Това в определен смисъл е принудителна организация в стопанския живот на селото“. В нея срещаме обичайната стара демокрация. Но земствата са нещо ново, „което изобщо има тенденция да се движи в демократична посока“. Това не е корпорация, а асоциация, свързваща работещите със земята и заетите в промишлеността. „И можем да кажем, че в Русия заявява за себе си нещо удивително, появява се органична система, базирана на асоциативната същност.“⁴³

* * *

Белоруси, украинци, руснаци – всички заедно се наричат „титулна нация“⁴⁴. Това наистина е така, но само принадлежността към нея не е повод да се опиват от национализма. Това е съпроводено с голяма отговорност. Върху руснаците в специалния и в широкия смисъл на думата, всъщност върху цялото население на Русия лежи отговорността за правилното развитие на страната.

Враждебните на истинските цели на Русия сили не се решават, като някой просто им се изпречи на пътя. Те знаят колко мощни духовни сили стоят зад тях. И те правят всичко възможно руснаците да не знаят нищо за тези цели. Тогава могат да им натресат лъжливи цели. Това е много прост, но ефективен метод. Именно в съответствие с тях към Русия от време на време се „пришиват“ етноси, които нямат никакво отношение към нея, като знаят, че по някое време от само себе си ще започне тяхното откъсване и при това ще възникнат вражда, борба и ненавист. Затова следва – и не само за Русия,

---

⁴³ Събр. съч. 334 „От единната държава към троичния социален организъм“

⁴⁴ Титулна нация – националността, която определя наименованието на една държава, доминиращата етническа група, на основата на езика и културата на която се изгражда държавната система на образование. Понятието е въведено в края на 19. век от Морис Барес – френски романист и националист – бел. пр.

а за всяка страна, – получавайки, както са казвали по време на татаро-монголското иго, „ферман“ за управление, да не се бърза да се приемат „даровете на данайците“. Този дар може да се окаже „троянски кон“.

Първо трябва да се попита на кого и защо е необходимо това? А подаръци под формата на преразпределяне на територии сега винаги се появяват, защото, както вече казахме, в съвременния свят няма нито една страна, притежаваща истински суверенитет. Сега знаем, че например тези, които по-късно водиха война с Хитлер, първо позволиха на Германия да си върне отнетите територии след Световната война. Това не бяха чужди, заграбени от Германия, а нейни изконни територии, и въпреки това – какво стана после?

Като цяло, за Русия е опасно да спи. На нея ѝ е необходимо да мисли за своето единство в духа на правилно водещите в бъдещето идеи. Необходимо ѝ е да признае като факт, че расте самосъзнанието не само на отделните хора, но и на цели етнически групи. И това трябва да се разбира духовнонаучно, за да се знае ясно къде има място безпочвеният сепаратизъм, инспириран от деструктивните сили, къде частите на един народ наистина следва да се разделят на два народа и къде е нужна просто нова, по-свободна социална структура, позволяваща хармоничния съвместен живот на порасналите етноси на един народ.

Има всички основания да се мисли, че Украйна няма задачата да стане нов, самостоятелен народ, защото няма нов архангел, който да дойде при него с нова световна задача, защото общата задача на източните славяни е твърде голяма и е още далеч от разрешаването си. Отстъплението от нея грози с беда цялото човечество. Затова и Рудолф Щайнер е толкова загрижен, когато още преди всякакво разделение (в 1916 г.) се проявяват първите признаци на вражда между севера и юга на Русия.

Сами по себе си противоречията между етносите в една държава са неизбежни. Процесът на развитие е диалектичен.

Но противоречията трябва да се решават, а не да се замитат под килима, но също да не се изнасят навън под формата на военни конфликти. Форма за разрешаването им на съвременния етап от съществуването на Русия, може да стане социалната тричленност. Или, в краен случай, поне конфедерация, поне като швейцарската.

Не е лишено от здрав смисъл да се помисли в тази връзка за сега съществуващата Общност на независимите държави (ОНД)⁴⁵. В нея, както ни се струва, се съдържат някои зачатъци на движение в правилната посока, т.е. към осъществяване на социалната тричленност. В сегашното ѝ състояние главният дефект на Общността е, че е *изцяло само икономическа*. Хората продължават да мислят само за „насыщния“ и затова толкова често са лишени от него. Какво трябва да се направи, за да преодолеем този губелен навик? Рудолф Щайнер отговаря на този въпрос така: „Първо, от стопанския живот трябва да се измете всичко, което отрича духа! От това зависи здравето на бъдещото човечество. Всичко, което не иска духа, вън от стопанския живот, преди всичко от стопанския живот! Това е най-необходимото. Иначе ще настъпи стопански хаос, а с него изобщо и хаос на цивилизацията. И това заявява за себе си достатъчно ясно и отчетливо“⁴⁶.

Никакъв само икономически съюз няма да изкорени груповия, националния егоизъм. В него винаги едни ще се стремят да живуркат за сметка на други. По този път ОНД може да стигне само до създаването на нещо подобно на европарламента и неговата диктатура. Необходимо е да се създаде независима нито от стопанската, нито от политическата система, съвсем автономна система за духовен живот в тази Общност от държави. Държавно-политическата система трябва да се

---

⁴⁵ Регионална международна организация, създадена на 08.12.1991 г. и функционираща на доброволна основа, която включва 11 от 15-те държави в бившия Съветски съюз – бел. пр.

⁴⁶ Събр. съч. 199, „Духовната наука като познание за основните импулси на социалната организация“, лекцията от 29.08.1920 г.

ограничи с надзор за спазване на истинското гражданско равенство на всички хора, да усъвършенства законодателната система, осигуряваща справедливост във всички обществени отношения, като при това бъде съвсем независима от стопанския живот и парламента. А стопанският живот на свой ред трябва да бъде независим по въпросите на производството (но не и по въпросите за производствените отношения) от държавния живот. И дейността на трите суверенни парламента на Общността трябва да се развива по такъв начин, че постоянно да възниква заинтересованост на всеки от тях за съществуването на другите. Стопанският живот в такава Общност трябва да преминава в развитие на асоциации на свободните производители и така да лишава от основа всякакво национално, корпоративно и т.н. обособяване.

3. „ПАНМОНГОЛИЗЪМ! – ИМЕ ДИВО...“⁴⁷

В 2014 г., през август се навършват точно сто години, откакто Русия в ролята си на опитно зайче води своето съществуване върху лабораторната маса на мировия социално-политически вивисектор. Моментът на влизането на Русия в Първата световна война е началото и източникът на столетните ѝ беди и страдания. Сложен и опасен е пътят ѝ десетилетия още преди това събитие, но тогава тя още е имала шанс да се задържи в коловоза на нормалното културно-историческо развитие. Но тя го изпуска. Това става на 30 юли, когато самодържецът подписва указ за всеобща мобилизация. Било му е добре известно, че в стратегическите планове на Германия предвид заплашващата я война на два фронта, било еднозначно определено, че ако Русия започне всеобща мобилизация, ще се наложи това да се разглежда като обявяване на война на Германия. И затова Германия обявява война на Русия.⁴⁸ Но ето какво е било тук интересното. Обявявайки война, тя не започва военни действия, а ги започва Русия. (Да, към това я подтикват съюзниците ѝ, но то е друг въпрос.) Така „великият вивисектор“ пристъпва към своите опити.

Не поради лоша дипломация Русия изпуска своя шанс. Дипломатията, разбира се, изиграва своята негативна роля, но тя е вторична. Първичен е сънят: духовният, социалният и политическият, в който пребивавали в Русия властимащите, а с тях и цялата общественост, която в духовния живот на страната обикновено е призвана да е будна. Разумът на Русия спял и родил чудовища. И този „сън“ в особено отговорен момент приел метафизичен характер. Рудолф Щайнер описва това така: „Гази военна катастрофа прави невъзможно историята ѝ

---

⁴⁷ Стих от стихотворението на Владимир Соловьев „Панмонголизъм“, написано през 1894 г. – бел. пр.

⁴⁸ Трябва да се отбележи също, че Германия и Австро-Унгария не са били готови за военни действия на изток, и това се показва от първоначалния значителен успех на руското нахлуване.

да бъде написана на основата на документи и архивни материали... Решаващите събития в края на юли и началото на август 1914 г. стават при помрачено съзнание. Всички хора по Земята били тогава с помрачено съзнание и тези събития са резултат от въздействието на ариманичните сили върху това помрачено съзнание.⁴⁹ (От руска страна за възникването на това помрачаване свидетелства толкова чужд на мистиката човек, като тогавашният военен министър В.А.Сухомлинов.) Тогавашният Европа и Русия мислите били сякаш „конфискувани“ от ариманичните същества, пояснява Рудолф Щайнер в друга лекция, и на тяхно място излязло дивото подсъзнание (виж Събр. съч. 192, 26.6.1919 г.). У нас и досега не могат да разберат откъде се е взел тогава „всенародният“ взрив на патриотизъм, от който се оказали обладани даже студентите и социалистите.

Но дори в решенията на хората, отговорни за разпалването на световните трагедии, да се намесват метафизични сили, те не се освобождават от вината за тях. Тук не бива да се стеснява понятието за вината. Източниците ѝ могат да отиват далеч назад във времето и високо нагоре или дълбоко надолу в духовен смисъл. Във всичко това, разбира се, хората не са поставени мимолетно. От тях се изисква да гледат и надалеч, и нависоко, и надълбоко, ако искат да насочват хода на съдбата на цели народи.

Неизбежността на световната война нараства поради мировата констелация на цялата наша цивилизация. В нея от 1879 г., когато Архангел Михаил встъпва в управлението на своята епоха, вълните на духа започват буквално да шурмуват нашия свят. За хората било необходимо да отворят сетивата си, разбирането си за тези вълни, за да могат те да се влеят в сърцата и душите им. Това са вълни на духа, които накрая, чрез Рудолф Щайнер успяват да навлязат в нашия свят, но повечето хора им се възпротивяват и тази им съпротива се изразява под

---

⁴⁹ Събр. съч. 186 „Основното социално изискване на нашата епоха“, лекцията от 29.11.1919 г.

формата на световна война (виж Събр. съч. 206, 10.7.1921 г.).

Трябва да се разбере на първо място, че всеки човек и особено облеченият с държавна власт, има дълг да развива познанието си за истинската реалност, която е със сетивно-свръхсетивен характер, навсякъде да следи за симптоми, да се стреми да разпознава криещите се зад тях праобрази на текущите събития. Общо казано с това се занимават определени хора, но само в тесни кръгове, в затворените центрове на световната окултно-политическа власт, в „Обществото на здрача“. (А истинската власт в света винаги е окултна.) Но познанието там се поставя в служба на различен вид групов егоизъм и не се действа за интересите на цялото човечество.

В 80-те години на 20. век с началото на перестройката завърши първият експеримент, проведен над Русия. И докато започне вторият, още имаме шанс да влезем в коловоза на истинското, т.е. не само материалното, но и духовното развитие, да започнем сами да управляваме съдбата си, да излезем от влиянието на комплота мирови сили, които водят цивилизацията към залез. Но без духовната наука, без да се отворим за „вълните на духа“, идващи към човешките души и сърца, това няма да се удаде. И какво ще стане тогава? Над това ще поразмишляваме сега.

Особено поучително ще бъде да обърнем внимание на паралелите в събитията от началото на 20. и началото на 21. век. Губейки в 1918 г. войната, Германия се оказва в положение, което много силно напомня положението на Русия, в което се намира след началото на перестройката. Материалните бедствия в Германия тогава са просто в невъобразими мащаби, но духовно тя се освобождава от оковите на строгата монархия, и в тези условия ѝ се дава шансът да се възроди на нова, по-духовна основа и да започне да решава духовната си задача, възложена ѝ от кармата на мировото развитие.

В това положение Рудолф Щайнер вижда възможност за Германия да се промени социалната ѝ структура, да се приведе в съответствие с духовните задачи на средноевропейците, като

в страната се осъществи социалната тричленност, което не би позволило и на цялата европейска култура и по-нататък да стига до хаос. Тогава той пише: „Признаването и приемането на разделението на политическия, стопанския и общочовешкия (духовния – Г.Б.) живот като цел на средноевропейските стремежи би парализирало западните сили, би ги принудило... да търсят нужната им социална структура в областта на народните си инстинкти, а на Централна и Източна Европа да даде на своите народни общности да се изживеят в смисъла на действителното освобождение на човечеството в исторически формиралите се предели“⁵⁰.

От Рудолф Щайнер е създаден „Съюз за осъществяване на социалната тричленност“. Той се стараел, както сега се казва, „да почука“ на съзнанието на отговорните хора. В лекцията му от 21 април 1919 г. четем: „Всичко би тръгнало по друг начин, ако още в средата или поне през есента на 1917 г. тази (социална) тричленност... като възвестяване на импулса на Централна Европа беше противопоставена от Германия или Австрия на американската гледна точка... на 14-те точки на Удроу Уилсън. Тогава това би станало историческа необходимост. Тогава казах на Кюлман (секретар по външните работи): Вие имате избор или да се вслушате в разума и да чуете в заявяващото за себе си в развитието на човечеството нещото, което задължително трябва да стане... или ще срещнете революции и катаклизми. Но не послушаха разума и получиха... така наречения Брест-Литовски мир.

Помислете само какво би било – това може да се каже без всякакво самохвалство, – ако срещу 14-те точки, в тътена на оръдията би прозвучал гласът на духа. Цяла Източна Европа би разбрала – това го знае всеки, който познава силите на Източна Европа, – че царизмът трябва да бъде заменен от троичния социален организъм. Тогава би настъпило състоянието,

---

⁵⁰ Събр. съч. 24, „Статии върху троичното устройство на социалния организъм“

което би трябвало да настъпи“⁵¹.

Но „снят на разума“, предизвикан от човешката инертност и ариманичните демони, се оказва непреодолим. На „точките“ на Уилсън (в които, както казва Рудолф Щайнер, е била инкорпорирана – не vyplътена – ариманическата монада и той просто ѝ служил като инструмент) не е противопоставена социалната тричленност, и затова светът се подхлъзва в следващата световна война.

* * *

Изключително актуално, по наше мнение, е да се проведе колкото се може по-обширно, подробно до детайли сравнение на събитията, станали в Централна Европа през 20-те, 30-те години, със събитията, станали у нас в последните 25 години и отиващи в бъдещето. Тук трябва да се започне с това, което неведнъж вече е отбелязвано от различни политолози, а именно, че студената война е война в прекия, а не в преносния смисъл. Да, тя не се е водила с оръжия, а със средствата на дипломацията, но когато беше изгубена, Русия се оказва под ярема на своите „версайски“⁵² споразумения. Загубите ѝ в тази война се оказват не само съпоставими, но даже надвишават в абсолютно и в относително (пропорционално) измерение загубите на Германия от Първата световна война.

Както там, така и тук от страната са отрязани огромни територии: Белорусия, Украйна, Кавказ, азиатските региони. Както на Германия, така и на Русия се налагат гигантски контрибуции, изнася се златният резерв, голяма част от оръжейния плутоний, от който са по-скъпи само диамантите; много трилиони долари заминават и продължават за заминават в банките на новата „Антанта“. Промислеността се оказва разрушена повече, отколкото в резултат на Втората световна война.

---

51 Събр. съч. 192, „Духовнонаучно разглеждане на важни социални и педагогически въпроси“, лекция 1 от 21.04.1919 г.

⁵² Алюзия с „Версайския договор“ от края на Първата световна война, с който се слага край на войната между Германия и Антантата – бел. пр.

Населението е изоставено на произвола на съдбата, започва интензивното му измиране, спира естественият прираст и т.н.

Буквално по същия начин както в Германия, в Русия започва изкупуване на безценица от някакви личности на заводи, недвижима собственост, суровинни ресурси – просто цялата страна.

Както в Германия, така и в Русия се образува дълбока пропаст, отделяща шайката криминална олигархия от масата на безправното и гладно население. Да, при това е премахната всякаква цензура, ограничение за изразяване на мнения, за създаване на всевъзможни партии и организации, за издаване на всякакви вестници. Но в условията на всеобща поквара и деградация, в условията на жестока борба за съществуване, тези свободи не можаха да доведат до никакво обновяване. В народа нарастваше злобата, в Русия, както и в Германия, хората бяха готови да тръгнат след всеки, който им обещае избавление от глада и студа.

Към края на 20-те години в Германия започва процес на стабилизация, но тогава идва националсоциализмът. Сега в Русия също се стигна до някаква стабилизация. И всички се питат каква форма ще приеме властта в периода на стабилизацията? Това е много интересен въпрос, защото той говори за това, че със сравнението на двете посочени състояния се занимават мнозина, и преди всичко левият естаблишмънт, провел перестройката и все още запазил немалка власт в страната. В редиците му расте тревогата и очакването за това, че укрепването на властта ще приеме както някога в Германия радикален характер и тогава ще се наложи всичко да бъде изгубено – и властта, и парите, а може би свободата и животът.

През тази (2014) година в Русия се състояха Олимпийските игри. Лявата опозиция ги сравни с Олимпийските игри от 1936 г., състояли се в нацистка Германия. Външно погледнато такова сравнение няма никакво основание, защото сега съществуващата власт няма нищо общо с националсоциализма. Но като определен вид знаково събитие олимпиадата в

Сочи заслужава такова сравнение. Но за това ще стане дума по-нататък.

Да вземем сега кризата от 1929 г., разразила се в САЩ. Конспиролозите отдавна са постигнали съгласие в мненията си, че тя е предизвикана изкуствено и вече никой не се съмнява, че е улеснила националсоциалистите в Германия в идването им на власт. И сега също съществува намерение да се предизвика световна финансова криза. Първата проба за това вече е направена. Но тук сякаш мненията по този въпрос някъде се разделят.

Съвременното финансово положение в света съществено се различава от това, което е било в началото на 20. век. В днешните условия такава криза е способна да предизвика, така да се каже, неуправляема верижна реакция и всичко просто да изпадне в хаос.

В нашия съпоставителен анализ не можем да оставим без необходимото внимание и такъв голям симптом като извършващият се в света завой на, така да се каже, най-голямото „колело на управлението“, от ляво надясно. Това проличава от множество феномени, но особено ярко – в заемането на папския престол от йезуит. Това се случва за първи път и, както се казва, „на пожар“ се наложи срочно да бъде пенсиониран предният папа. Обичайно политизираният католицизъм предпочита да действа задкулисно, като вади „горещите кестени“ с чужди ръце. И ако той откровено е решил да вземе в ръце управлението на толкова съществен елемент на властта в света като папството, това е признак, че светът го очакват екстрени промени. И преди всичко към по-лошо. Също в Европа през първата четвърт на 20. век става видим завой на световната политика надясно. Сега вече е доказано, че ролята на Ватикана в довеждането на националсоциализма на власт е твърде значителна. Фигура като Химлер е пряка креатура на Ватикана. Националсоциализмът по същество е световно явление. И,

да кажем, мисията на Хес⁵³ в Британия се проваля по чиста случайност, в резултат на която той просто попада там „не в правилните“ ръце, не при тези, при които е отивал.

* * *

Този съпоставителен анализ може още дълго да продължава (можем например да си спомним и прословутата ос Берлин – Москва – Токио; днес има заявки за възраждането ѝ, като на мястото на Токио сега ще застане Пекин). От това само ще се затвърждава изводът, че в наши дни се прави опит **още един път да се възползват от сценария от 20-те, 30-те години и в съответствие с него да се насочи посоката на световните събития, като този път в центъра вместо Германия да се постави Русия**. Това се прави поради тази причина, че, по мнението на тези, които планират хода на световната история, глобалистският проект е „забуксувал“.

От много източници е известно, че този проект се заражда още в края на 19. век. Тогава още било казано от водачите на тайните общества, че за осъществяването му ще са необходими три световни войни. Това ще позволи, както са пресмятали там, да се сломи консерватизма на човечеството, което не иска да разбере към какъв земен рай го водят. Сега две от тези войни вече са зад гърба ни и сега новите представители (не водачите) на тези общества, такива като Бжежински, Кисинджър (дватамата, както ги наричат, „сиви кардинали“ на световните политически елити: десен и ляв), Жак Атали⁵⁴, открито

---

⁵³ Става дума за вечерта на 10.05.1941 г., когато Рудолф Хес, заместникът на Хитлер, стига в пилотиран от самия него самолет до Шотландия. Не успява да намери пистата, на която трябва да се приземи и скача с парашут. Заловен е и затворен, като информацията по случая е засекретена за 100 години. Хес е съден и лежи в затвор в Берлин до 17.08.1987 г., когато е намерен обесен на електрически кабел в килията си – бел. пр.

⁵⁴ Жак Атали, р. 1943 г., френски финансист от еврейски произход станал известен покрай управлението на Митеран. През 1991 г. оглавява съоснованата и от него Европейска банка за възстановяване и развитие, която по-късно напуска поради корупционен скандал – бел. пр.

предлагат на човечеството да направи избор или доброволно да приеме „новия световен ред“, или да преживее още една световна война. Това прави например Жак Атали в лекцията си, изнесена в Базел по молба на базелската секция на Световния еврейски конгрес. Вестникът „Basler Zeitung“ (брой 253 от 30.10.2002 г.) предава това така: „Атали завърши своя доклад, апелирайки, че само световно правителство е способно да спаси човечеството. Той във всеки случай се надява, че това световно правителство ще се появи не след конфликт, а вместо война (световна). Той също напомни, че Лигата на нациите е създадена след Първата световна война, а ООН – след Втората световна война“. В общи линии, намекът е съвсем ясен.

Човечеството обаче бави този избор и поради това положението му става все по-опасно. За това свидетелства например това, което мисли и говори по този повод Бжежински, за което може да се прочете в една статия, която лесно може да бъде намерена в интернет. Ще приведем фрагменти от нея.

„Издавайки се на Европейския форум за нови идеи (European Forum for new Ideas, EFNI), състоял се в Полша на 26-28 септември 2012 г., Бжежински формулира следната мисъл: „Нарастването на глобалната политическа активност на широките маси от населението, не позволява повече да бъдат управлявани с помощта на наложен отвън контрол, както е било в епохата на колониализма и империализма. Неугасимата и поддържана от твърди убеждения съпротива на хората, идваща от дълбините на народа, се гради на политическото им пробуждане и отричането на външното управление [...] тази съпротива все по-трудно и по-трудно се поддава на потискане“⁵⁵.

⁵⁵ Това „политическо пробуждане“ понякога се изразява просто забележително. Ето например каква бележка беше публикувана в базелския вестник „Blick am Abend“ (28.04.2014). Бележката е написана като писмо, адресирано до члена на държавния съвет, министъра на правосъдието и полицията Симонета Сомаруга. (На вид това е много порядъчна 55-годишна дама.) „Скъпа Симонета Сомаруга, светът може да бъде хвърлен в световна война, а Вие поръчахте на една базелска професорша по право, да даде ново

И макар Бжежински в своята реч пряко да не изказа оценъчно мнение за такова развитие на събитията – дали е добро или лошо, – но идеологическото обкръжение, в което той изнася тази реч, а и по-ранните му изказвания дават да се разбере, че с тези изказвания Бжежински едва ли предлага да се отпразнува пробуждането на политическото съзнание на широките народни маси, а по-скоро сочи последствията от това развитие за мировите елити. Идеологическото обкръжение на Бжежински на Европейския форум за нови идеи се заключава в това, че този форум е призван да изработи идеи за превръщането на Европейския съюз в недемократична федерална държава, която да прилага същия този „външен контрол“ за своето население, осъществяването на който, по мнението на Бжежински, се намира под заплаха.

В тази връзка трябва специално да се подчертае, че аргументът на Бжежински относно „съпротивата на широките маси“ заплашва установяването на Новия световен ред и се използва от него като предупреждение, а не като благоприятно в неговите очи явление. Няма да бъде излишно да кажем, че Бжежински още през 1982 г. в своята книга „Между две епохи: ролята на Америка в технотронната епоха“ („Between Two Ages: America's Role in the Technotronic Age“) се изказва за външен контрол над населението от страна на управляващите елити с помощта на съвременните, особено електронните технологии. Ето какво дословно е написал в тази книга: „В технотронната епоха се образува постепенно, крачка след крачка все по-контролируемо общество. Такова общество ще бъде управлява-

---

тълкуване на швейцарското семейно право!... Ви замисляте да изпразните от съдържание гражданския брак. Принуждавате ни да мислим дали да не премахнем забраната за кръвосмешение и да въведем многоженство заради исляма. Продължавайте в този дух, г-жо държавен съветник. Дълго ли още ще чакаме, когато под звуците на изпълнявания от Вас на фортепиано (г-жа Сомаруга някога е свирила на пиано) „сватбен марш“ (на Менделсон) ще бракосъчетаете самотен селянин с любимата му крава, за да способствате и юридически на новата заповед на „стриктното вегетарианство“, че животното и човека са равноправни партньори?“

но от елитите, като няма да се поддържа от традиционните ценности... В технотронното общество тенденцията ще върви към свеждането на милиони самотни и несвързани помежду си граждани в обща маса, която ще бъде лесно управляема и направлявана от харизматични и симпатични личности. Тези харизматични хора ще използват най-съвременните технологии и комуникации за управление на масите, за да насочват чувствата на хората и да контролират мисленето им“. Затова речта на Бжежински на форума за политически пробудилите се широки маси от хора не бива да се разбира в смисъла, че Бжежински сякаш приветства такова развитие. Бжежински е част от глобалния елит, дори нещо повече – той знае за него повече, отколкото той сам за себе си... Бжежински не за първи път говори за заплахата от зараждащата се в населението политическа съпротива срещу външно налагания контрол от страна на малобройния елит. В изказването си в канадския Монреал през 2010 г. на събранието на Съвета по международните отношения, Бжежински предупреждава своите колеги от бригадата, че „глобалното политическо пробуждане“, в добавък към вътрешните противоречия в кръговете на глобалните елити, застрашават осъществяването на проекта за Нов световен ред“.

Автор: Пол Джоузеф Уотсън (Paul Joseph Watson).

* * *

При повторно използване на стария сценарий Русия би трябвало да бъде поставена в положение, в което ще бъде заплашена да води война на два фронта: с Европа и с Изтока, Китай. Затова, както смятат в „Обществото на здрача“, тя трябва отново да стане силна, единна държава, и да присъедини към себе си почти всичко, което ѝ е откъснато съгласно нейния „Версай“ от 1991 г. При това тя трябва да бъде подложена на все по-голяма изолация в света. Тя наистина трябва да стане ненавиждана в света „даже повече, отколкото Централна Европа“.

Първият тласък към това вече е даден с присъединяването на Крим. Методът, с който това беше направено, показва, че

властта в Русия – ще използваме ловджийски термин – я „дресират“ за присъединяване на земи. Първо, само своите, след това по-нататък⁵⁶. Описаните по-горе паралели продължават. В Германия, както помним, работата започва с това, че първо новата силна власт връща на страната отнетите ѝ територии. Лесно е да се разбере, че това предизвиква подкрепата на цялото население: бяха върнати Елзас, част от Судетите (при поддръжката на Британия и Франция), която от векове е населявана от германци, германските градове Страсбург, Данциг. Но после продължава по друг начин. Започва стратегическа игра. Британия обявява за намерението си да вкара войска в Норвегия. Трябва, разбира се, да се изпревари противника и това да се направи по-бързо от него. Така и правят⁵⁷. (Точно по същия начин СССР беше провокиран да нахлуе в Афганистан.) Фюрерът беше воден на каишка.

Как Русия да се държи съгласно този метод в бъдеще, е показано на приведената по-горе карта, където дебелия линия на границата между Европа и „Евразия“, долу отива далеч на запад, както казват някои политолози – в „подкоремиято“⁵⁸ на цяла Европа. (И, да отбележим попътно – не следва ли тук да търсим източниците на фалита на Гърция, търсеща как да

---

⁵⁶ Получавайки обратно Крим, Русия получи в известен смисъл своята „Източна Прусия“. Естествено веднага се появи проблема за „полския коридор“. В 1939 г. той доведе до полско-германската война и до разделянето на Полша. Ще видим с какво и как ще завърши работата в Русия

⁵⁷ Става все по-актуално да се знае истинската история на войните на националсоциализма, а на руски език и досега не е написана такава.

⁵⁸ Изразът се е утвърдил след редица изказвания на британския премиер-министър Чърчил. В изявление в Палатата на общините от 11.11.1942 г. той нарича Балканите „подкоремиято на държавите от Оста“ (оста Берлин-Рим). Смисълът на този израз бива изяснен от епитета „мекото“, който е бил казан в негова беседа със Сталин в Москва през август 1942 г., където той казва: „Ако до края на годината успеем да овладеем Северна Африка, ще можем да застрашим корема на хитлерова Европа. ...Имаме намерение да атакуваме мекия корем на крокодила“. Изразът „мекото подкоремие на Европа“ окончателно се утвърждава в материалите на британските журналисти, като по-късно се употребява и за други области в света – бел. пр.

напусне ЕС и отнемането на Косово от Сърбия?) Такъв е напълно реалният път, по който Русия, отново набирайки сила, може да стигне до конфликт с Европа. А тогава на Европа ще се наложи все по-плътнo и послушно да се гушне под крилото на американската опека.

Що се отнася до взаимоотношенията между Русия и Китай, те много лесно и бързо могат да обърнат посоката. Тук е достатъчно да си спомним опита от съветските времена, когато дълго и с ентузиазъм пеехме: „Москва – Пекин, Москва – Пекин; вървят, вървят, вървят народите... за светъл свят...“ и т.н., а след това изведнъж настъпват събитията на остров Дамански⁵⁹. Ако се сравнява съотношението на силите между Русия и Китай, то прилича на съотношението на силите на Русия и Германия, само че не в полза на Русия. По време на Втората световна война истински кошмар за войниците на Вермахта е неизчерпаемостта на човешкия ресурс на противника. Те виждали, че съветската армия търпи колосални загуби, но това абсолютно не пречело на непрекъснатия настъпателен натиск⁶⁰. Това предимство Русия винаги го има в отношенията си със Запада; но го няма, ако заплахата идва от Изтока; така е било и във времената на монголо-татарското нашествие. А в бъдеще тази заплаха даже може да вземе формата на коалиция на силите на Изтока!

---

⁵⁹ Серия въоръжени сблъсъци между СССР и КНР в периода 2.03-11.09.1969 г. в района на о. Дамански на р. Усури, на 230 км. южно от гр. Хабаровск. Спорът е породен от различното тълкуване на Пекиния договор от 1860 г., според който границата между двете държави минава по двата бряга на реката и не е регламентирана собствеността върху водната площ и островите – бел. пр.

⁶⁰ Фелдмаршал фон Бок, участвал в боевете под Москва, е записал на 7 декември 1941 г. в своя дневник: „...В зашеметяващо кратък срок руснаците отново вдигнаха на крака разгромените дивизии. ...Днес пред фронта на групата армии стоят с 24 дивизии повече, отколкото на 15 ноември. Обратно на това, силата на германските дивизии в резултат на непрекъснатите боеве намаля с повече от половината...“ („Разгромът на руснаците пред вратите на Москва – халюцинация“. Смоленск, 2000, с.407).

Що се отнася до самата война между Изтока и Запада, възможността за нея, а може би даже и неизбежността ѝ, се корени в самата карма на Европа. Изтокът го управляват велики луциферически посветени. Те смятат цялата западна цивилизация за зло и искат да ѝ отмъстят за потискането от нея с помощта на материализма и технологиите на спиритуалността на Изтока. Убеждението, че западната цивилизация трябва да бъде срината до основи в името на благополучието на цялото човечество, е господстващо на Изток. Струва си само да се вслушаме в изявленията на ислямските фундаменталисти.

Още по времето на Първата световна война Рудолф Щайнер предупреждава заливаната от кръв по собствената си воля Европа: „Ако не се появят все повече и повече хора, лелеещи мисълта да образуват общоевропейска съпротива срещу желанието за война в тайно действащите сили, няма да може да се избегне крахът на европейската култура. Вече стремително лети към нас волята за война от Изток – от Япония, където се подготвя империализъм, който може би ще стане по-могъщ, отколкото е бил в съвременните империи. Волята за завоевания се изразява в призива, звучащ в новата песен. В нея това, което звучи в английския химн „Управлявай, Британия“⁶¹, бива надмогнато от друго: „Управлявай, Япония“. И по-нататък Рудолф Щайнер прочита химна, публикуван в един японски вестник:

„Когато Япония според завета на Бога
с прилива се издигне в утринната зоря,
ще се раздаде зов от сини небеса,
звучащ през мировите далнини:
За господство, Япония, си ти родена, –
стани гордо с утринното Слънце.

---

⁶¹ Патриотична песен от 1740 г. по стихове на Джеймс Томсън и музика на Томас Арне – бел. пр.

За господство над тази земя теб Аз избрах.
Разкъсана от ненавист и ярост сляпа,
ще потъне Европа в собствената си кръв;
а ти, освободена от вина и грешки,
пазач да станеш си длъжна на тази Земя.
За господство, Япония, си ти родена, –
стани гордо с утринното Слънце,
за господар на моята Земя теб Аз избрах⁶².

Просто смешни на този фон изглеждат мечтите на нашите и западните евразийци за създаването на велик съюз, който да се простре от Лисабон до Владивосток. Много малко разбиране на реалностите се съдържа и в намерението на Русия да създаде финансово-икономически блок на страните от тихоокеанския регион и да се опита с негова помощ да сломи световното господство на САЩ. Външно погледнато, такова намерение сякаш съответства на обективния процес, който се състои в това, че, доколкото Европа не иска да се обърне от материализма към познаване на духовните основи на живота, трябва да стане изместване на центъра на историческия и цивилизационен процес от страните в Европа към Тихия океан. Но трябва да се знае, че това е *процес на залеза на Европа* (в това число и на Русия, разбира се). Рудолф Щайнер говори за това така:

„...на Земята няма да настъпи покой, докато в духовната област не стане определена хармонизация на големите дела на Изтока и Запада...“ А доколкото това не става, „голяма война между Азия и Запада ще се разрази без оглед на никакви конференции по разоръжаването“; тя неизбежно ще се разрази, „ако азиатците не видят идващия от Запад дух, който може да им свети и те са способни да се отнесат към него с доверие, защото имат разбирането за това от собствената си, макар и стигнала до упадък, духовност. Мирът в света зависи от раз-

---

⁶² Събр. съч. 174, „Съвременно-исторически обзор“, лекцията от 08.01.1917 г.

бирането на това положение на нещата, а не от мероприятията, които провеждат външните водачи на човечеството.

Всичко днес зависи от разбирането на това, че работата е в духа, скрит в европейско-американската култура, от когото обаче се бяга, като се изхожда от съображения за удобство. Но само този дух е способен да доведе човечеството до силите на възхода“. Никакви надежди за подобряване, базирани на настроенията на фатализма, няма да се оправдаят. „Човечеството само трябва да реши дали иска да има духовност или не. (Такъв собствено е изборът, който трябва да направи човечеството, а не този, който сочат глобалистите). Ако се пожелае, прогресът на човечеството още е възможен, а ако не, залезът на Европа е подпечатан; тогава сред ужасяващите катастрофи трябва да започне съвсем друго развитие на човечеството, за което днес мнозина мечтаят⁶³“.

Така говори Рудолф Щайнер в 1921 г., а сега има всички основания да се каже, че човечеството **не иска** да „има духовност“, даже ако в него всъщност се пробужда „политическото съзнание“. И ето в такива условия ще започнат да се разгръщат събитията, планирани по сценария на двете минали войни! За луциферическите посветени от Изтока Китай е просто голямата тояга, с която във военно отношение добре може да се наложи противника. За ариманическите посветени от Запада, такава тояга е Русия. По такъв начин, ако се разрази война между Изтока и Запада, тя няма да се отличава с ни най-малко благородство, така да се каже. В смъртна схватка ще се кръстосат не шпаги, а дебели тояги.

Тази схватка е провидял Владимир Соловьев и е разказал за това в своите „Три разговора“. Той я смятал за неизбежна, а причината също е виждал в духовното обедняване на Запада. Той е изразил това и в своето знаменито стихотворение.

---

⁶³ Събр. съч. 209, „Северни и средноевропейски духовни импулси. Празникът Богоявление“, лекцията от 24.11.1921 г.

Панмонголизъм! Име диво,
но моят слух ласкае то,
като предвещание велико
за божие то първенство.
Когато в блудната Византия
изстина божият олтар
и от Месията отрекоха се
Йерей и княз, народ и цар,
тогава вдигна той от Изток
народ чужд и непредвидим,
и под канонаден облак
във прах склони се втори Рим.
От съдбините на победената Византия
не искаме да се поучим,
а ласкателите на Русия казват:
Вие сте третият Рим.
Така да е! На разплатата божествена
запасът още не е изтощен.
Отново точат остриите ножове
народи с чет безброен...
Като скакалци неизброими
и ненаситни като тях,
от нечестива сила подхраними,
на север идат племена във прах.
О Рус! Забравй ти за бившата си слава!
Двуглавият орел е съкрушен
и жълтите деца в забава
играят си със знамена във плен.
Смирете се във покаяние и страх,
забравили любов незабравима!
И Третия Рим лежи във прах,
а четвърти няма да го има⁶⁴.

---

⁶⁴ Превод на стихотворението Е. Мнгуров

По такъв начин Русия има сериозни основания да се откаже от свързаните с лоши спомени пътища за своето движение напред. Във външните отношения тя не би следвало да е прекомерно политически активна, но, разбира се, и да не изпада в самоизолация; трябва да се държи така, както се държат например Швеция, Норвегия, Швейцария. Трябва да се избягват участията в опасните международни игри, следвайки метода „въздържане от правене“. До това ни води горчивият опит на миналото. Засягайки въпроса за виновниците за Първата световна война, Рудолф Щайнер казва, че трябва да се отговори не на този въпрос, а на друг въпрос: „Кой е можел да попречи на избухването на войната? На това има един-единствен отговор: Руското правителство е можело да попречи на войната“⁶⁵. И по какъв начин? – ще запитаме сега. С бездействие! Просто с неучастие във войната. Интересно е, че на 29 юли, т.е. ден преди подписване на указа за всеобща мобилизация, Вилхелм II изпратил телеграма на Николай II, в която написал: „...смятам за напълно възможно Русия да остане зрител на австрийско-сръбския конфликт, без да въвлича Европа в най-ужасната война, която ѝ се е налагало да вижда“. Вилхелм писал още, че това по никакъв начин няма да урони авторитета на Русия. Тази възможност да „попречи“ на войната я е имало за Русия през цялото време, докато войната вече е вървяла. В. А. Сухомлинов в своите „Спомени“ пише: „В 1915 г. руската дипломатия имала пълната възможност да води самостоятелна политика, която би довела до това, Антантата да тръгне към мир с Германия, тъй като Русия е нямало да може да бъде принудена да изпълнява условията на договор, **който не се спазва от другата страна** (подчертаното е от нас. – Г.Б.)“.

Разбира се, не е лесно да се остане зрител в тези условия и още по-трудно е сега да бъде направено това. За това са нужни големи сили в страната, не само и не толкова военни (които,

---

⁶⁵ Събр. съч. 159 „Тайната на смъртта. Значението на Средна Европа и духовете на европейските народи“, лекцията от 18.05.1915 г.

несъмнено, също трябва), колкото духовни. Те могат да бъдат придобити само ако се апелира към висшите духовни същества, а *форма на такова призоваване в обществения живот трябва да стане социалната тричленност.* (Да напомним тук още един път какво е говорил Рудолф Щайнер за шанса на Германия в 1919 г.) На живеещите в Русия – и на управниците ѝ, както и на цялото население – заради самосъхранението си, заради запазването на страната и нейната култура, заради запазването на възможността да живеят и се развиват и по-нататък на Земята, е необходимо, каквото и да става, да намерят в себе си сили да разкъсат оковите на материализма, да преодолеят съня на разума, свободно да погледнат в широкия свят на реалността, която в единството си е сетивно-свръхсетивна, и да разберат, че над нас, над света на живеещите на Земята хора, с любов се спускат божествени същества с височайша святост и неизмерима сила и само чакат хората с разбиране за ситуацията в света да ги призват за помощ и те тутакси ще окажат тази помощ. Защото като разберат това положение, хората ще разберат какво да правят, че да се съгласуват със законите на развитието на човешката индивидуалност към свободата. В резултат на гигантска еволюция човек накрая е доведен до етапа, където трябва да добие, както и тези божествени същества, собствен висш аз. Той трябва сам да направи това. Боговете дълбоко почитат тази негова задача. Той сам трябва да вземе решението да я осъществи. Тогава божествената помощ ще може да приеме характер на сътрудничество. А помощта в стария смисъл, когато боговете са водели човека като дете с проходилка, сега противоречи на развитието и води до изоставане. И затова боговете мълчат, когато човек се надява на такава помощ.

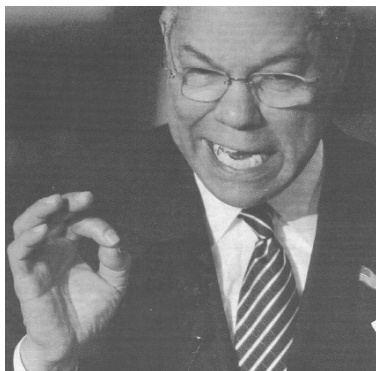
* * *

Освен прилики в ситуацията от 20-те, 30-те години и нашето време, съществуват и разлики. Най-голямата от тях е в това, че **наближава земното въплъщение на ариманичната монада.**

Ние добре разбираме, че поставяйки тази тема, рискуваме да бъдем отнесени към категорията на многобройните „мистици“ от наши дни, екстрасенси и прочие, които запълват известен вид литература с глупави и почти винаги безсмислени пророчества. Трябва да се признае, че този мътен фарватер много сериозно подкопава доверието към всякаква езотерика, като ужасно я компрометира. Но без оглед на отделни терминологични съвпадения, тук трябва добре да се разбере разликата между антропософската езотерика от всяка друга. Езотериката на антропософията представлява *духовна наука*. Тя е също толкова стриктна и точна, колкото всяка друга от признатите науки. Такова нещо не може да бъде намерено в нито една друга съвременна езотерика. И като наука тя е съвсем суверенна. А измами и профанщина могат между другото да се намерят не само в окултизма, но и в добре познатите науки. Какво в края на краищата е диалектиката на Маркс, ако не профанация и подмяна на диалектиката на Хегел? А какво, както се оказва, е „кацането“ на хората на Луната?

Пророчеството за „идването на Антихриста“ е много древно. То се съдържа в Апокалипсиса. Че това идване трябва да стане в наше време, знаят и мислят твърде много хора в света. Например в САЩ има многомилионна секта, членовете на която са за всестранна подкрепа на Израел, защото той щял да се яви именно там и на Израел ще му трябват много сили, за да се справи с това. Още нещо, навсякъде в средствата за масово осведомяване, по телевизии, във вестниците могат да се видят политици, крупни финансисти и т.н. правещи с ръцете си определен жест. Той изразява числото 666, за което в Апокалипсиса се говори като за „числото на звяра“. Мнозина правят този жест, за да демонстрират своята причастност към тайната, а значи, своята „избраност“ (тесногърдият човек е способен да опошли каквото си иска). Други, изливайки на трибуните и правейки този жест, искат с това сякаш да кажат на членовете на определените събрания: „Защо спорим? Защо възразявате? Това е то! Ето какво идва!“ В общи линии да се

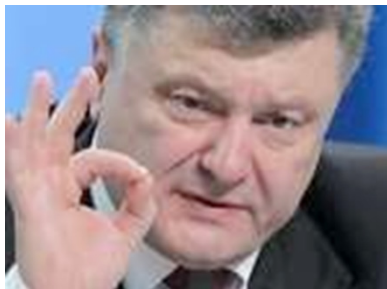
каже нещо по-конкретно в този смисъл е трудно доколкото
значението на тази жестикулация се пази в тайна.

Колин Пауъл, министър на външните работи на САЩ

Анита Фетц, член на съвета на кантоните на Швейцария

Петро Порошенко, президент на Украйна

Говорейки за инкарнацията на Ариман, ние се ръководим от съобщенията на Рудолф Щайнер. Той не само посочва това събитие, но обяснява и закономерностите, по силата на които трябва да се извърши. Той казва, че в съвременното време все по-силно се проявява действието на ариманическия импулс, идващ от свръхсетивните или, би било по-добре да се каже, „подсетивните“ ариманични същества. Неговото влияние в хода на модерната европейска културна епоха ще става все по-мощно. „И ако вземем предвид заблудите от последните години, ще установим, че благодарение на ариманическите сили хората се вкарват в тези заблуди (имат се предвид Първата световна война и болшевишкият преврат в Русия. – Г.Б.)“.

В същото време луциферичният импулс също оказва своето въздействие върху хората. „Луцифер е силата, която събужда в човека всички сили на (безпочвената) мечтателност, всички лъжливо мистични сили, всичко, което по някакъв начин иска да доведе човешката кръв в безпорядък, за да изкара хората от релси. Ариман, от друга страна, е такава сила, която прави човека сух, рационален, прозаичен, филистерски, която води човека до закостеняване, води го до предразсъдъците на материализма. Човек просто трябва преди всичко да положи усилия за поддържане на баланса между ариманическите и луциферическите сили. Христовият импулс помага на съвременния човек да установи този баланс.“

И двете сили действат в човека постоянно. В исторически план луциферическото влияние е преобладавало в част от културното развитие от предхристиянското време, а ариманическото започва да расте бързо от средата на 15. век. И тук нещата стигат до „действителното въплъщение на Ариман сред земното западно човечество.

...,И ако някога в *западната цивилизация*, която тогава едва ли ще бъде възможно да се нарече цивилизация в нашия смисъл (подчертаното е от нас. – Г.Б.), Ариман се появи в човешка форма, както някога (през 3-то хилядолетие пр. Хр.) Луцифер се е появил в човешка форма в Китай, както се е появил

Христос Исус в човешка форма в Мала Азия, тогава човечеството може да попадне под властта на Ариман. ...Ариман ще се появи в човешка форма.“ Тогава проблемът ще бъде как хората да се подготвят за това: ще съдействат ли за най-големия успех на неговото въплъщение или ще се противопоставят на влиянието му върху тях?“⁶⁶

Рудолф Щайнер ни показва какви изглеждат на човека в имажинация Луцифер и Ариман. Той прави това в своята изпълнена от дърво гигантска (висока 9 метра) скулптурна група, която се нарича „Представителят на човечеството“. В нея е даден образът на Христос, удържащ в равновесие действието на ариманичните и луциферичните сили. На фрагмента виждаме Луцифер и Ариман сплели се в тяхното непримиримо противостоене.

Да обърнем внимание на това, което Рудолф Щайнер казва тук за западната цивилизация, която по време на въплъщението на Ариман „едва ли би могла да се нарече цивилизация“, и да се запитаме: Може ли това, което имаме сега, да се нарече цивилизация? В никакъв случай! Един известен западен политик каза наскоро: „Можехте ли дори да си помислим, че някой ден ще доживеем, за да видим всичко това!“ И е напълно прав.

Всички ние вече сме принудени с чисто болшевишки методи не само да не говорим, но и да не виждаме всичко онова, което се твори около нас от управляващите, изпаднали в пълно варварство. От сутрин до вечер на всяка крачка ни внушават, че доброто е това, което се е считало за зло до днес, а злото всъщност е добро. И само ксенофобите и фашистите не разбират това!

Каква е истината сега? Тя е това, което казва и прави властта, която стои над теб. Пътят към истината е пътят към властта. Завземи властта и тогава не само ще стигнеш до истината, но и ще станеш неин производител. Този, който има повече власт, има повече истина. Е, тогава идват и самите тези

---

⁶⁶ Събр. съч. 193 „Вътрешният аспект на социалната загадка. Луциферическото минало и ариманическото бъдеще“ – лекцията от 27.10.1919 г.

истини: „Мирът е война“, „Свободата е робство“, „Невежеството е сила“ и т.н. Или ето една съвсем нова декларация на една войнствена представителка на прогресивното не-изкуство (цитираме): „Тоалетната чиния в магазина е тоалетна чиния, а тоалетната чиния в музея е произведение на изкуството“.

А правата на личността? Жените, изнасилени от мигранти, се страхуват да се обърнат за помощ към полицията, защото могат да бъдат обвинени в ксенофобия и рискуват да загубят работата си. Тук биха могли да бъдат написани стотици страници, просто илюстриращи факта, че цивилизацията вече не съществува, а има само маси от хомо сапиенс, които попадат във все по-голямо дивачество. И затова има всички основания да си кажем, че горното твърдение на Рудолф Щайнер се отнася до нашето време.

Но осъзнавайки това, не бива просто да изпадаме в негодувание, тъй като има две страни на възникналата криза. Едната страна е човешката. Нека видим колко масово и с желание нашите съвременници са потопени в не-цивилизацията, колко охотно с възторг потъпкват своя „образ и подобие божие“. И след като го видим, колко от нас имат право да кажат, че не са участвали в това? Деветдесетгодишни жени са забравили какво е рокля. Постоянно, при всякакви жеги, те носят само панталони и това въпреки факта, че вече трябва да поставят памперс в панталона. Ако не беше това масово охотно следване на не-цивилизацията, тази особено силно подивяла част от хомо сапиенсите нямаше да получи неограничена власт да се разпорежда с живота на милиони хора.

Другата страна на кризата е причинена от космическите закони на развитието поради това, че хората не искат да ги разбират и да се съобразяват с тях. От тях особено важен за човека е, че нашата еволюция в нейната свръхсетивна част показва Христос, от чиято дясна и лява страна стоят Ариман и Луцифер. Това също е своего рода троица, но не във вечността, а, нека го кажем така, „работната“ троица на еволюцията. Тя е тази, която движи развитието на човека напред. И това трябва

ва да се разбере, въпреки че за обикновения човек не е лесно да го направи, тъй като целият е оплетен в предразсъдъци и неистини, не е свикнал да мисли самостоятелно и освен това сега е поставен в не-цивилизацията. Именно това е коренът на кризата, която заплашва да ни съсипе. Няма друг изход от нея освен духовнонаучното разбиране. Ако то се реализира, тогава няма да настъпи трагедията на хората, породена от инкарнацията на Ариман. Рудолф Щайнер предупреждава за това още преди 100 години и подробно описва как хората трябва да се подготвят за това възплъщение. А то непременно ще се осъществи, тъй като Ариман има обективно право на това. Затова, „...както е истина фактът, че Луцифер е странствал по Земята и Христос е странствал обективно като човек, така също е истина, че Ариман с огромната сила на земния разум ще странства по Земята“⁶⁷.

Можем да се опитаме да определим годината, която Рудолф Щайнер има предвид, ако помислим за закономерностите, в съответствие с които ариманичните духове се движат в еволюцията на света. Тази еволюция във всичките си части се пронизва от седемчленния ритъм и се движи по пътя на седемчленните метаморфози. Ариманичните духове, които изостават, използват шестия елемент от тези ритми (законът за шесторността), за да им пречат да се осъществяват и така да постигат целите си (няма да навлизаме в подробности тук). Така се появява числото 666. И с това число човек е въввлечен в посоката, в която Ариман по най-благоприятен начин изчислява своята бъдеща инкарнация в третото хилядолетие.

В ритъма на числото 666 Ариман се движи и в историческия процес. В тази връзка Рудолф Щайнер посочва особено значението на 666-та година след Р.Х., 1332-та и 1998-та. Последната вероятно можем да смятаме за година на възплъщението на Ариман, за годината, когато е създадено тялото, в което влиза Ариман. А създаването му съвсем не е проста ра-

⁶⁷ Събр. съч. 195, „Мировата Нова година и новогодишни мисли“, лекцията от 25.12.1919 г.

бота – та Ариман е богът на смъртта! Рудолф Щайнер говори и за това. В лекцията от 4 ноември 1919 г. той сочи към този клон на техническия прогрес, където се използва знанието за връзката на материалния с човешкия разум. И „чрез специалното използване на тези неща определени тайни общества... подготвят това, благодарение на което след това инкарнацията на Ариман на Земята ще може да стане по правилния начин“⁶⁸. Там вероятно най-новите технически средства са успели да ги комбинират със средствата на черната магия и са получили тяло, способно да носи в себе си известен брой години ариманичната монада (може би три години?).

И така, съвсем не е безпочвено да се мисли, че въплъщението на Ариман вече върви с пълен ход⁶⁹. И според една записка в бележник на Рудолф Щайнер (казахме за нея в нашата книга „Коледното събрание в изменилите се условия на новото време“), с достигането на 18 години Ариман открито ще се прояви в света. Тук трябва да се мисли за период от 18 г. и 7 мес., което съответства на така наречения „лунен възел“ в земното развитие на човека. И тогава се получава, че ако свързването на Ариман с тялото му стане на 7.11.2016 г. (в зенита на знака Скорпион; да помислим при това за началото на болшевишкия преврат и за това, което е казал Ленин за тази дата), човечеството следва да се приготви за пролетта на 2017 година. Но как?

За „явяването на Антихриста“ говори в „Три разговора“⁷⁰ и Владимир Соловьов. Само че в неговото видение ужасна война предшества идването му. Остава ни да се замислим дали Европа и Америка ще започнат да изпадат в хаос още в края на 2016 г.?

---

⁶⁸ Събр. съч. 193, „Вътрешният аспект на социалната загадка. Луциферическото минало и ариманическото бъдеще“

⁶⁹ Димитър Мангуров е писал доста по въпроса за инкарнацията на Ариман. За развитието на вижданията му вижте в лекциите „Откровение“ от 12.09.2010 г., „Мистерията на човека и клопката на джендър идеологията“ от 24.03.2018 г. и „Апокалипсис сега“ от 14.07.2018 г.

⁷⁰ „Три разговора. Кратка повест за Антихриста“, 1900 г.

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

Всяко развитие има алтернативи. Могат да се появят промени и в сценария, за който стана дума. Тях могат да ги предизвикат например екологията или, както казва Бжежински, „съпротивата на широките маси“, чието политическо съзнание нараства. А съзнанието, самосъзнанието е много съществен фактор в духовния свят. Особено благотворно действие притежава в този смисъл познанието, осъществявано по метода на историческата симптоматология. Защото в случай, че се разпознават импулсите, внасяни от ариманичните духове в хода на земната история, съществува закон, според който, ако се знае за тези импулси, ако се вниква в тях, ако се приемат в съзнанието, тогава в тях може да се внесе поправка, тогава може да им се даде друга, по-малко разрушителна посока.

По време на цикъла лекции, който Рудолф Щайнер е изнесъл през юни 1924 г. в имението на богатия земевладелец граф Кайзерлинг в Кобервиц (недалеч от Бреслау – Вроцлав) (в него става дума за начините на обновяване на селското стопанство на биодинамична основа), той изказва едно опасение, имащо отношение непосредствено към нашите дни: „Истинското противоречие (Gegensatz) съществува не между Америка и Русия, (тук) то е само една видимост. Действителният спор, сблъсък (Auseinandersetzung) върви между Китай и Америка. И въпросът е – ще се реши ли той (преминавайки) през Европа или през Тихия океан. Европа трябва да се надява (Europäer mag hoffen – на Европа ѝ остава да се надява), че този спор ще тръгне през Тихия океан“.

Облягайки се на всичко изложено в нашите есета, може да се стигне до извода, че в този спор изборът е направен в полза на първата алтернатива за разрешаването му, т.е. че той ще се решава на *територията на Европа* (и на първо място тогава, разбира се, на територията на Русия). А в такъв случай всички здравомислещи хора в света имат най-сериозни основания непрестанно с цялото познание, с разбирането на

същността на ставащото, непрестанно да призовават Бога и всички водещи и предпазващи човечеството висши сили: Нека „тази чаша“ отмине Европа!

Този избор по същество е обусловен, по наше мнение, от гигантския комплекс мероприятия, които се осъществяват в света, за да направят инкарнацията на Ариман *особено печеливши* за него. Тук влизат и джендърският мейнстрийм, и грубото, съвсем пошло, варварско разрушаване на цялото класическо изкуство, и умопомрачителните успехи на електрониката, насочени към развитието на психотрониката, и много, много други неща. Всичко това взето *като цяло лишава човечеството от смисъла на съществуването му*. И едно такова движение на цивилизацията много се ускорява, което напомня ускоряването на течението на реката при приближаването ѝ към Ниагара. И въпреки това все още има възможност да се доплува до спасителния бряг. Човечеството още има шанс да промени съдбата си. Има го и Русия. Но ако не стане нищо друго освен възстановяването на единната държава в границите ѝ в духа (фразеологията тук може да бъде и друга) на бившия СССР, и ако тогава на власт дойдат силите на окултния болшеvizъм, така наречените „полярни“ (говорихме за тях в книгата „Антропософията на кръстопътя на окултно-политическите течения на съвременността“, Първи том), Русия непременно ще изпусне своя шанс, ще го изпусне, както направи това през 1914 г., и както Германия изпусна своя шанс през 1919 г. И тогава ще ѝ се наложи да води непосилна война на два фронта. Необолшевиките от окултния болшеvizъм биха станали *най-добрите* изпълнители на този сценарий; той просто *е направен за тях*. А тогава несъмнено „Третият Рим (ще) лежи във прах“. Тогава всичко ще тръгне така, както е провидял Соловьев: четиримилионна армия нахлува от китайски Туркестан в нашата Средна Азия, устремява се към Урал в Източна и Централна Русия. „...При огромното числено превъзходство на неприятеля бойните умения на руските войски им позволяват само да загинат с чест“ и т.н. На мирното население –

жени, деца, старци – тогава ще се наложи да изпитат всичко това, че и повече, което е изпитало гражданското население на Германия през 1944 -1945 г.

Но какъвто и да е ходът на бъдещите събития, никой няма право да изпада във фатализъм. Защото от гледна точка на вечността, нещата изглеждат по-различно, отколкото в ежедневието. Човечеството преминава през трудна фаза в еволюцията, където го грози прекомерното потапяне в материализма и утилитаризма. Именно поради тази причина в Централна и Източна Европа възникват състояния на хаос. Защото по тези места трябва да се подготвя духовното бъдеще на човечеството и при това да се внасят живот и дух в съвременната материална култура, с усилието тя да се одухотвори. Това ще предизвика вражда от страна на силите на деградацията, упадък и изоставането. Но няма никакви основания за отчаяние при вида на всичко това. „Разбира се – казва Рудолф Щайнер, – не можем да говорим без отнеък на страдание за този хаос, разгръщащ се над страните от Централна Европа и Изтока, където засега надеждата за възстановяване на хармонията е малка. Но има и нещо друго. Там, където се разпространява този хаос, с времето ще се появи свят, който човечеството, преминавайки през физическия план по обичайния път, не е в състояние да създаде в близко бъдеще. Благодеянията на физическия план няма да бъдат големи в страните от Централна и Източна Европа. Всичко, което дава външната власт на човека, ще струва много малко. Човек ще трябва да овладее себе си в душата си, за да стои твърдо... (А тогава) той ще успее да вземе решение да се приближи към духа, от който само може да стане оздравяването на бъдещето“ (Събр. съч. 186, 21.12.1918 г.).

Април 2014

P.S. Изминаха осем месеца от времето, когато написах тези есета, и засега нищо от ставащото в света не ми даде повод да променя нещо съществено в тяхното съдържание. Постепенното, доста меко нарастване на санкциите срещу Русия,

както и преди има за цел да я стимулира да се заеме със своето развитие: да възстановява промишлеността, селското стопанство, разбира се, да се въоръжава и т.н. Но тя, кой знае защо, упорито не иска да прави нищо от това. Говорят се много умни неща, но всичко свършва дотам. Всички чакат кога цената на нефта отново ще скочи до 100 долара и по-нагоре. Тогава отново ще стига за всички и даже за здравеопазване и образование. И това е доста учудващ факт и даже симптом. В какво се състои работата?

Ако внимателно се наблюдава ставащото в света във връзка със събитията в Украйна, става все по-видимо, че тези събития представляват стълкновение, ожесточена борба между две гигантски световни сили. Едната от тях остава вярна на описания по-горе сценарий, осъществяването на който би трябвало да я доведе до световно господство. Другата сила се застъпва за продължаване на отдавна вървящия в света процес, чиито жалони са следните:

1. Упорито да се провежда и по-нататък полунасилственото смесване на всички раси.

2. Да се продължава да се работи по радикалната промяна на характера и типа на човешката личност с помощта на сексуалната революция.

3. Да се продължи процесът по разрушаване на единните държави с помощта на „оранжеви революции“, за да се създаде в целия свят тотален управляем хаос.

Когато делът на такова развитие стане преобладаващ, тогава народите в света ще бъдат обединени в една планетарна държава с едно планетарно правителство.

Поддръжниците на тези два проекта на глобализма водят помежду си борба във всички парламенти и даже монархии в света, във всички финансови, стопански, идеологически и други институции. И едните, и другите имат свой електорат, маса от съзнателни, но и несъзнателни поддръжници във всички слоеве на обществото.

И на кого в тези условия е дадено да разбере кои са при-

ятелите и кои враговете на човешкото благополучие? Но тук може да се разбере друго – че съществуват две форми на глобализма и осъществяването на която и да е от тях, означава гибел за еволюцията на човечеството. Затова първостепенна задача на всеки човек, запазил здравомислие и суверенитет като личност, е да се противопоставя на движението на цивилизацията в тези две направления. Защото що за пътища са това? Какво очаква човечеството, ако ги следваме?

Предвиждане на намеренията на единия от тях (ариманическият) е дадено в романа-утопия на Евгения Замятина „Ние“ и при Олдъс Хъксли в неговата утопия „Прекрасният нов свят“, а на другия (луциферическият) – в утопията на К.С. Мережковски „Земният рай“.

ВТОРА ЧАСТ

(април 2015)

4. „МЯРКАТА ЗА ВСИЧКИ НЕЩА“

Както в първата част на това наше изследване, така и във втората му част често ще оперираме с хипотези, предположения и догадки. Затова изводите, появяващи се тук, на първо място, са само наши изводи. Който желае да ги сподели с нас, първо сам трябва активно да ги обмисли и провери.

Те имат за цел да привлекат вниманието на хората към определена редица феномени в съвременния политически живот и да ги стимулират по-внимателно да се вгледат в тях, старайки се да разберат дълбокия им смисъл, който нерядко (и това вече не е хипотеза) не обещава нищо добро на човечеството.

Тежест и обективен смисъл на нашите хипотези и предположения трябва да бъдат придадени от осмислянето им с ключа на *антропософската методология*, разпростираща се и върху политологията. Това, разбира се, малко ще усложни съдържанието и ще принуди читателя да прибегне до известно интелектуално напрежение, без да знае предварително дали ще има полза от него. Но няма друг път за истинското разбиране на това, което се опитваме да научим и разберем тук. Защото другият път е четенето на популярни вестници и списания, които изцяло манипулират съзнанието на масите, виждайки своята задача и смисъл на съществуване в това, да държат тези маси в неведение.

Човечеството стигна сега в развитието си до граница, на която се вземат, така да се каже, „епохални решения“, от които зависи каква посока ще вземе това развитие не само в близките години, но и отвъд това столетие. В света тече жесток спор даже за *общата посока на еволюцията на човечеството*. Затова сега живеем в необикновено сериозно време. И е до-

стойно за съжаление, че преобладаващата част от населението на Земята не само нищо не знае за това, но и не иска да знае. По тази причина хората не участват във вземането на съдбоносни за тях решения, макар това да е тяхна първостепенна, насъщна задача.

Във всеки случай решения се вземат, но в голямата си част не от тези, които мислят за благо на човечеството. Отговорността тук е на всички. И ако поради социалния сън изведнъж се разразят смъртоносни революции и войни, не можем да се оправдаем, че нищо не сме знаели за това, какво се готви. Последствията от безотговорната пасивност застигат всеки. А когато станат непоносими, започват да се чуват стонове: Защо Бог не ни помага? Има ли Го изобщо?

Ако концентрираме вниманието си върху състоянието на човешките дела и в нас започне да мъжди разбирането им, идва естественият и доста стар вече въпрос: А какво да правим? Първият отговор е съвсем прост: Трябва да започнем да внасяме лептата си в съдбоносните решения, стараяйки се да им придадем съзидателен характер. А как да го правим, е вече друг доста сложен въпрос. Тук се изисква да бъде усвоен гютевият принцип за познание: „Помислете *какво*, още повече помислете *как*“.

В нашите разглеждания първо предлагаме на читателя редица „какво“, които, по наше мнение, имат симптоматичен характер, т.е. стимулират ни да се замислим за техните „как“. А по повод на самите „как“ може да се каже следното. На болшинството хора – това трябва да се признае, – разбира се, не е дадено непосредствено да се намесват в хода на световните събития, имащи обществено-политически характер. Вярно е, че под формата на палиативи им предлагат да участват в различни избори, но за това даже не си струва да се говори.

Но намесата в делата от световен мащаб все пак е възможна. И човек, стоящ далеч от лостовите на властта, все пак може да влияе на хода на съдбоносните за човечеството събития. Тук само трябва да се разбере *реалното значение на ин-*

дивидуално мислещото човешко съзнание, способно на основата на действителното разбиране на смисъла на ставащото да стига до правилни решения, които са продуктивни за прогресивната еволюция на човечеството. Безсмислено е, разбира се, спонтанното говорене по всеки повод за това, кое е правилно, какво е необходимо и т.н. От това само се замърсява с мъгливи изпарения аурата на Земята.

Истинското познание, способно да обхване както сетивната, така и свръхсетивната реалност, е *дейна сила*. Затова навсякъде в съвременния свят, а не само в обществото на оруеловия „ангсоц“, упорито се твърди, че „невежеството е сила“⁷¹. Нашето мислене ние сме свързани с духовния свят, с неговите реални същества, с активното участие на които се формират и вземат в хода на историята съдбоносните за човечеството решения. Но в духовния свят цари не само светлина. Там има и тъмнина. Разпознавайки намеренията и делата ѝ, човек ги отслабва или може съвсем да ги неутрализира. За да не му позволи да прави това, тъмнината взема енергични мерки. Преди всичко тя се старее да скрие от човека знанието за него самия. След това го лъже, като му предлага лъжа вместо истината: пълна или частична, която даже е значително по-лоша от пълната. Човек естествено трябва да се бори за истината. Познанието за истината е необикновено ефективен начин да се осигури на всички хора достъп до участието във взимната дейност на Земята и небето, прокарвайки пътя за по-нататъшната еволюция на човека и света.

Естествено това е трудно да се разбере и усвои от хора, поробени и отслабени от догмите на материалистическото разбиране на света. Те са свикнали пасивно да плуват по течението и не забелязват, че даже тези от тях, които смятат себе си за енергични, в общи линии гребат в посоката, в която се носят и пасивните без да гребат. И в едните, и в другите вече

⁷¹ Ангсоц – политическата система в Океания, едната от трите държави в романа на Джордж Оруел „1984“, която е издигнала три лозуга: „Войната е мир“, „Свободата е робство“ и „Невежеството е сила“ – бел. пр.

генетично се е закрепил догмата, че мисленето е само сянка, а трябва да се учи само за да се вземе професия и след това да се заработва хлябът. Интересно е какво казва по този повод Рудолф Щайнер: „Ако днес достатъчен брой хора изпитат необходимостта да си кажат: „Трябва преди всичко да разберем тези неща“, – всичко останало ще си дойде на мястото! И ако искат да разберат социалните проблеми, трябва в будния живот да имат волята за познание. След това тази воля ще нараства – и за това са се погрижили, – доколкото тя подлежи на развитие. ...Можем много да помогнем, ако първо имаме сериозната воля да изработим в себе си най-напред проникателност. Тогава би дошло и следващото. Не е толкова лошо, че днес много хора не могат да направят нищо, но е много лошо, че хората не искат да се решат да изучават и разбират социалните закони духовнонаучно. Всичко друго ще дойде, ако ги изучават“⁷².

* * *

Комплексът от материалистичните представи е внесен в човека от цялата система на възпитанието, обучението, от характера на цялото обкръжение, в което е поставен. Това е много голям препъни-камък. Но той трябва да бъде прескочен и каква цена за това не е прекомерна. Защото пред човека сега стои с цялата си сила хамлетовският въпрос: „Да бъдеш, или да не бъдеш“. За да „бъдеш“, трябва решително да се преразгледа целият комплекс от привични представи, от които се водим без дори да се замисляме над тях. А всички ние, между другото, станяхме жертва на Марксовата формулировка: Битието определя съзнанието. Ние всички сме роби на стоклото се битие, а то се формира предимно от тези, които искат чисто и просто да манипулират човека. Управляваното от тях битие е ключ за управлението на човека. За това им помагат и

---

⁷² Събр. съч. 186, „Основното социално изискване на нашата епоха“, лекцията от 12.12.1918 г.

естественонаучните представи: Кант-Лапласовата мъглявина, уж обясняваща произхода на Вселената, и учението на Дарвин и Хекел за еволюцията на видовете, уж обясняващо произхода на човека, и много други такива.

Читателят, който вече и сам се е замислял за това, за което става дума тук, непременно трябва да го мъчи въпросът на героя от в никакъв случай не утопичния, а прогностичен роман на Джордж Оруел „1984“ Уинстън Смит, размишляващ за господството на „вътрешната партия“: „Разбирам *как*, не разбирам *защо*“. Това е направо гениална мисъл на Оруел. Тя фактически трансформира за сферата на социалнополитическия живот Гютевия принцип „Помисли *какво*, но още повече помисли *как*“.

Познанието за всичко, което ни заобикаля, и даже нашето самосъзнание се помрачава и губи почва под краката, ако с цялата решителност по отношение на всички значителни феномени на социалния и политически живот не си поставим въпроса *защо* се извършват? Защо се прави всичко това? И не следва да се мисли, че отговорът на този въпрос е прост.

Начинът, по който полупобърканият О'Брайън (великолепен типаж на варваризиран интелектуалец) отговаря в килията на този въпрос на Уинстън, звучи неубедително. „Е-е, да, властта и упоението от властта. И това и само това – завинаги?“ За който и да е човек това е непоносимо. Няма абсолютно нищо, което вечно да се харесва на човека. Практически всичко, което той постига, го удовлетворява само като средство за постигането на нещо друго като междинна степен.

А О'Брайън, редувайки мъчения с поучения, казва още на Уинстън: „Ще приключим с разнообразието на удоволствията“. По такъв начин остава властващият аскет. Даже кървавите „диктатори на пролетариата“ се оказаха неспособни на това.

Но когато О'Брайън казва, че целта на мъчението е мъчението, или: „Ако ви трябва образ на бъдещето, представете си ботуш, вечно тъпчещ лицето на човека“, – вече е съвсем друго

нешо. Тук започва да става дума за *метафизиката на властта*. (Ще отбележим мимоходом, че вече в реалния живот полковникът от ГРУ, началникът на Виктор Суворов, го пита: „Ти наистина ли не изпитваш удоволствие от измъчването?“ Има се предвид, разбира се, на други хора.)

Ако всичко се взема само външно, екзотерично, отговор на въпроса „защо“ не може да се намери. Да се каже, че това са просто психопати, също не е достатъчно. Но ако някой се е докосвал до окултизма, до езотеричното знание, знае, че измъчването на живи същества – особено на хора – е любимото занимание на черните магове. То довежда мъчителите до конкретна връзка със същества от свръхсетивния (подсетивен) инфернален свят. Благодарение на изтезанията черният маг прониква в *друга реалност*. Той вижда, че там няма раждане и смърт. И започва да се надява сам да добие там безсмъртие. А това наистина може да бъде завладяващо.

Образът на ботуш, тъпчещ лице, е от езотерична гледна точка съставна част от цяло учение за еволюцията и значението на човешкия аз и борбата срещу него на могъщи, но изостанали в развитието същества от свръхсетивния свят.

Ще разберем защо се прави всичкото добро и зло в света, ако разберем, че човекът, както са казвали древните, е „мярката за всички неща“, както видимите, така и невидимите. Той е централното звено на мировото развитие, неговият смисъл и цел. А за духовете на препятствията, за изостаналите духове той представлява най-голяма ценност, даваща им възможност да наваксат изоставането си за сметка на *натикването му в небитието*.

Тези същества изобщо имат намерение да заменят цялата съществуваща Вселена със своя вселена, която изпада от хода на нормалната еволюция, вървяща по съвсем други пътища. Човек, който се обръща към злото, е само инструмент за достигане от тези духове на *техните странични* цели. И този инструмент е толкова по-ефективен, колкото по-фундаментално човек отрича главния плод, създаден от еволюцията

му: азовото съзнание, самосъзнанието. А ако това е така, то в нито едно човешко същество не би следвало да има стремеж от сърце да се отдаде на злото. Може, разбира се, да се направи избор в полза на тези други пътища на еволюция, като си кажем: С какво са по-лоши от еволюцията, която имаме? Има хора, които мислят така. Но главният аргумент тук би трябвало да бъде следният: За мен са неприемливи пътищата, при които няма да ме има! Но докато човек не разбира това, докато все още може да бъде излъган (как адовите същества ще минат без заговор?), той се надява – и в това, в общи линии може да бъде разбран – да премине в света на тези същества и там да съществува вечно, докато тези, които – както гордо си мисли той – още не са „разбрали“ това, просто ще умрат и на тяхно място, както казва един герой на Толстой, „ще израсте трева“⁷³. Ето кое изпълва такъв човек с ентузиазъм и неуморност във вършенето на зло. По тази причина се появяват и „ангсоц“-ите от най-чудовищен вид. Изумително точно е, че в Оруеловата „Остазия“, „ангсоц“-ът се нарича идеология на „заличаване на личността“.

* * *

Сега ще се постареем да дадем на казаното по-горе по-дълбока духовнонаучна обосновка. За това ще се наложи да предложим на читателя кратък преглед от областта на антропософското познание за произхода и еволюцията на света и човека. Това ще ни даде основата за политологичните разглеждания, които ще последват по-нататък.

Краткият преглед, разбира се, не може да ни даде изчерпателна картина. Нея следва да я търсим в трудовете на Рудолф Щайнер. Ще се постареем да представим само известно резюме на това, което при Рудолф Щайнер представлява цялостно учение, разгърнато в грандиозно сложно пано.

Ще отбележим попълтно, че и ученията на Дарвин, Ню-

---

⁷³ Дали не говори именно за това на Кастанеда неговият посветен учител Дон Хуан?

тон, Кеплер, Хекел – всички те стълбове на материализма, – са изложени от нас като кратки резюмета. Ние, така да се каже, и пържолата си печем със съзнанието, че материята е първична. Чисто и просто се доверяваме на това, облягайки се на авторитета на науката. В духовната наука краткото резюме е само предварителна степен за по-нататъшни изучавания и проверки. Но при изследването на отделни въпроси може да е напълно достатъчно за извеждането на предварителни умозаключения, които, както убедително говори за това самият Рудолф Щайнер, могат да се проверяват и без да имаме собствен свръхсетивен опит, но, разбира се, обръщайки се към широкия контекст на съобщенията на духовната наука. Нейната предварителна достоверност уверено се крепи на непротиворечивата взаимовръзка на всичките ѝ части.

И така, да започнем от сътворението на света, което ще ни помогне задълбочено да разберем феноменологията на самия ежедневен живот, в който, въпреки привидната му незначителност, винаги присъстват и управляват висшите духовни сили. Като не искаме нищо да знаем за тях, се обричаме на съзерцаване само на, така да се каже, „шлюпките“ на събитията, в които, както се оказва след това, към нас е дошла нашата лична съдба, и доколкото нищо не сме искали да знаем за това, над нас са засвяткали и загърмели нейните светкавици и гръмотевици.

За разбирането на духовната наука на Рудолф Щайнер от самото начало е полезно да се запознаем с нейната главна аксиома, която гласи: *Реалността е единна и тя е сетивно-свръхсетивна*, т.е. състои се от две полярно противоположни части. Това е методологичен принцип, в който, ако се вживеем, можем да почувстваме, че той е подобен на някакво семенце, което, пораствайки, привежда в движение нашето мислене. Всъщност ние започваме да мислим, че ако това е така, това означава, че свръхсетивното заявява по един или друг начин за себе си в сетивния свят, и обратно. Следователно свръхсетивното не е оградено от нас с непроницаема стена.

То става познаваемо, ако се научим да разпознаваме неговите прояви, неговите симптоми, като умело изучаваме сетивната страна на единната реалност. С това собствено се занимава духовната наука и в областта на политологията. Но за да се възползваме от този метод за познание на политическата феноменология, е необходимо да се запознаем с общия характер на истинския сетивно-свр̀хсетивен еволюционизъм за човека, какъвто се описва в духовната наука, поравно съзнателно и индивидуално стоящ в двете части на реалността.

Да започнем с това, че нашата Вселена в целия ѝ универсализъм не е първична. Преди нея са съществували други вселени. Всички те достигат определените цели на развитие и се превръщат в нещо още по-висше.

Нашата Вселена представлява откровение на един свят, който духовно стои толкова високо, че човек с обикновено съзнание просто няма средства за описването му. Религиозно за този свят се говори като за света на „неизречения“, т.е. неизразимия Бог. За нашата Вселена той е нейната *Бащинска основа* в абсолютния смисъл.

Ние знаем само, че веднъж *Той се открил* към „нашата“ страна с намерението да сътвори нови същества и да им даде да преживяват радостта от битието. Това било Негово свободно решение, от което самият Той изобщо нямал нужда. Нещо повече, това за Него било жертва, доколкото е съпроводено с *ограничаване* на безграничното му битие. В Своя непрекъснат възход Той трябвало да допусне някакво понижение⁷⁴. Неговото първооткровение било акт на безграничната Му любов. Това откровение предизвиква цикъл в еволюцията, имащ начало и край. Негов главен предмет и обект е от самото начало човекът. Той е това замислено абсолютно ново нещо, което по-рано изобщо не е съществувало. Всичко, което след това възниква

---

⁷⁴ Интересно е, че в чисто философски смисъл тази идея за сътворението на света съвсем гениално е обосновал Фихте в книгата си „Наукоучение“, апелирайки към универсалния аз, показвайки раждането от него на „не-аза“, дейността на аза като „страдание“ и т.н.

в хода на еволюцията на човека като природните царства, сонмовете на определени елементарни духове, се отделя от него. И някога, когато той се издигне на достатъчна висота, всичко това отново ще се слее с него и ще придобие благодарение на него индивидуално битие.

В началото на цикъла човекът бил проявен като *Всечовек* – в Библията той е наречен Адам Кадмон⁷⁵ – притежаващ всесъзнанието на Бога, *но не като свое достояние*. В края на цикъла всеки човек ще добие индивидуалното съзнание на Всечовека като *индивидуално достояние* под формата на собствен аз, който в него ще стане творчески. Човек сам ще стане способен да твори светове.

Бащинската основа на света се разкрила под формата на своите три ипостаса. Всички те са по същност единният неизречен Бог, проявяващ се в три свръхиндивидуалности⁷⁶. В християнството ги наричат Бог-Отец, Бог-Син и Бог-Свети дух. В древноиндийската езотерична традиция ги наричат

---

⁷⁵ За запознатите с тази тема ще отбележим, че преди началото на всеки еон човек отново стои на своята първоначална висота, т.е. намира се в състоянието, от което е възникнал еонът Стар Сатурн.

⁷⁶ Изразявайки тази мисъл, много добре разбираме какво широко недоумение, а сред църковните хора и възмущение ще предизвика тя. Трябва да признаем, че и в антропософията тя не се изразява толкова директно, но косвено е дадено доста много, за да се стигне до нея. Открихме я за себе си в резултат на многогодишно проучване и размисъл, което е описано подробно в нашите методически трудове. Затова се облягаме на нея с пълна увереност. Това е основната мисъл при обосновката на християнския монотеизъм. Изучавали са я много през първите векове на християнството, а след това по някаква причина се е оттеглила в сянка. Несъмнено за това е имало някои обективни причини, на първо място – отстъплението на църквата от пътя на езотеричното християнство. Но сега е дошло неговото време и този въпрос, въпросът в какъв собствено Бог вярват християните се издига с цялата му актуалност. Всъщност – нека се позовем само на един факт – в основната молитва на християните, дадена от самия Бог, се казва: „Защото са Твои царството и силата и славата.“ Известно е, че царството е Христос, силата е Бог Отец, славата е Светият дух. Те са **твои – чии са те?** На Единния Бог, на Бащинската основа на света. – бел. пр.

Брахма, Вишну и Шива, при древните египтяни – Озирис, Хор и Изида. Първооткровението на Бащинската основа на света се проявява и като *основен закон* на новата еволюция: *нея я пронизва принципът на триединството*. В нея Отец е източникът на субстанцията, Светият дух проявява божествената творческа идея; тя твори форми от субстанцията. Синът изпълва и дарява формите с *живот*. Принципът на триединството е присъщ на всяко развитие чак до сянкото абстрактно диалектично движение на мисълта. *От закона за триединството се развива в процеса на еволюцията законът за седемстепенната метаморфоза*. Тази седемстепенност излиза от триединството и се връща в него.

За познаването на света в неговото висше ниво, граничещо с непознаваемото, помага символиката, зад която се крие свръхсетивното. Тя всъщност е негово откровение, ако е истинска символика, а не просто игра на ума. Нейната съзидателна същност може да бъде и изкривена. Тогава тя става инструмент за масово внушение (както е било при болшеvizма и в Третия райх) или просто черна магия. От нея се ползват даже рекламоделите.

Ние естествено ще ползваме символиката в помощ на нашето познание в нейното светло съзидателно значение. Нека да изразим казаното за началото на света под формата на равностраничен триъгълник, затворен в кръг (рис.3). В центъра на триъгълника ще сложим точка.

Кръгът означава универсалната сфера на Бащинската основа на света. В Своето откровение тя се овътрешнява. Това изразява точката. За да докажем правото за такава представа, ще се възползваме от една записка на Рудолф Щайнер в негов бележник. Там е написано: „И така, пространството е затворено в себе си. Съсредоточената в себе си затвореност е сфера. Пространството е сфера. Границата на пространството е разложена точка, т.е. точка, станала повърхност на кълбото.

Размишлявай за това, че *точката* и *сферата* са едно и също, веднъж пребиваващо изцяло в *себе си*, друг път – изцяло

ло извън себе си; веднъж – субективно, друг път – обективно; веднъж – само творящо, само дух, друг път – само сътворено, само обвивка. Всичко останало – е смес от двете.

Бащинска Основа на Света

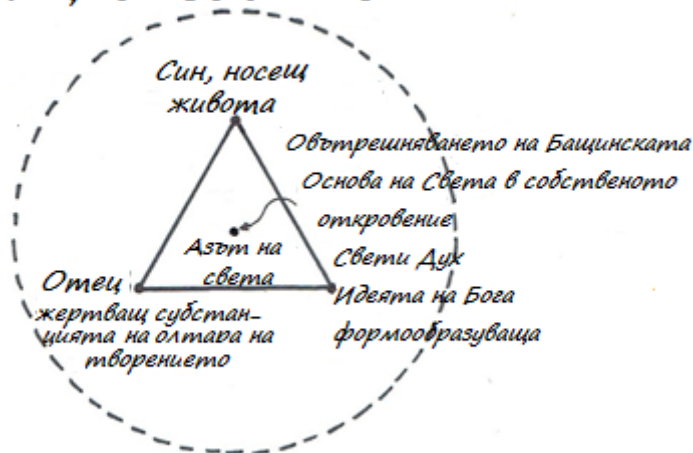

Рис. 3

Средоточие (център) и обкръжение (периферия)

СИМВОЛ:

Принцип на гнозиса: разбери матезиса⁷⁷, и ще разбереш Бога⁴⁷⁸.

Символът, изобразен от нас на рис.1, може да се срещне в християнските църкви, а също в ложите на масоните, само че там в центъра вместо точка е изобразено око – „всевиждащото око“. Това е символичното изображение на **Бащинската основа на света**, станала иманентна на Своето откровение (рис.4).

⁷⁷ Понятието „матезис“ се дефинира като „начинът, по който новата математика се синтезира от вече съществуващата такава в изследователски текстове“ – бел. пр.

⁷⁸ Допълнение към Събр. съч. 114/115, с. 43–44.

"Всевиждащото око"

Рис. 4

Равностранният триъгълник, съединяващ в едно цяло всичките три ипостаса, е *праобраз*, или *прафеномен* (ползвайки израза на Гьоте) на всяко развитие, в това число и развитието на мислещия човек. На висшите планове на битието в него господства принципът на *отношението*. Слизайки в долните, уплътняващи се сфери на битието, отношението се превръща в противопоставяне, в *отрицание*, водещо до *синтеза като раждане на новото*. От това следва, че във висините на божественото откровение новото не може да еволюира. За него е необходимо да отстъпи от висшето и да стигне до отрицание на висшето. Затова е възникнала потребност от духове, създаващи чрез отрицанието, от което в края на краищата е породено злото.

Но първочовекът е всесъвършен. Когато Бог-Отец полага на олтара на сътворението на новата Вселена субстанцията, Светият дух въздейства върху нея с формообразуващата идея, а Христос, стигайки до отношение с Отец и Светия дух, дарява първичната форма с живот. Тази първична форма е първочовекът, Адам Кадмон. Той е триединен. В неговото триединство е съединено това, за което се говори в молитвата „Отче наш“: „Да се свети името Твое, да дойде царството Твое, да бъде волята Твоя...“ Така в молитвата-медитация, дадена на хората от самия Христос, са дадени в терминологията на езотеричното християнство имената, наименованията на

трите члена на най-висшия дух на човека: име, царство, воля. (това ни го разяснява Рудолф Щайнер.) В древната езотерична индийска терминология тях ги наричат манас, будхи и атма. Рудолф Щайнер им е дал наименования за новата европейска езотерика: дух-себе, дух-живот, човек-дух.

И така, първочовекът, сътворен от Бога в началото на света в триъгълника на триипостасното откровение на Бащинската основа на света, се състои от името, царството и волята на Бащинската основа на света. Единството на тази тричленност е самата Бащинска основа на света, присъствайки в него като универсален аз (рис.5), а също в Своите три Ипостаса.

Графичният израз на тази най-висша степен на съществуване на човека е напълно правомерен. При Рудолф Щайнер четем: „Всичко е излязло от точката. Точката означава праначалото. Всичко, което е образувало човека, някога е било концентрирано в една точка“. От нея е произлязло цялото развитие⁷⁹.

Рис. 5

⁷⁹ Събр. съч. 266 а „От съдържанието на езотеричната школа“, Езотеричен урок от 26.02.1908 г.

Първочовекът е изцяло предопределен в своята форма и аз. Но за да стане индивидуален в себе си, става необходимо да се отдели от Бога, да се свърже със света на противостоящите му сили. Те също произлизат от Божественото откровение и първоначално *само поради готовността си за жертва* поемат задачата да отричат висшето предопределение.

За да не се изгуби човекът по този път, негов водач става вторият ипостас, Бог-син, Христос, на Когото Бащинската основа на света, както самият Той казва, „дава (предава) всичко“, т.е. **целия еволюционен цикъл**. Христос става в него **Бог на човешкия аз**, силата, която води до синтез всички противоречия, раждащи се в аза, и способства растежа, издигането на аза. Такава е главната истина на християнството, само че малцина знаят и искат да знаят за нея.

Единната Бащинска основа на света открива Себе Си в три Ипостаса на Самата Себе Си. Затова всички те са *едини с Нея* и всеки би могъл да каже заедно с Христос: „Който е видял Мен, е видял Бащинската основа на света“. Само че как човек да види другите два ипостаса? Той няма сетивен орган за това. Субстанцията му се открива под формата на материята, а материята е илюзорна, тя възниква и изчезва. Светият дух се открива само в мислите, а мислите са абстрактни, те са само сенки на духа.

И какво изобщо означава „да види“? Наистина „виждат“ само същества, надарени с аз, способни да осъзнават видимото. И доколкото човек притежава аз, той е способен да осъзнае съществуването на Бога на Аза, на Христос, явяването на Бащинската основа на света в Аза. Вярно е, че той осъзнава това, бидейки въплътен като аз във физическото тяло от плът; човек е индивидуален само в такова тяло. И затова Бог става човек на Земята, очовечавя се. По такъв начин Бог тръгва към човека. И човек трябва да Го познае в Исус. Който вижда просто Исус, той още не вижда Христос. Знаем от евангелията колко трудно се удавало това даже на апостолите. (А сега пред нас

стои задачата да видим Христос и без плътското тяло.)

Бащинската основа на света представя в Христос Себе Си на човека и така установява с него *съзнателна връзка в неговото най-ниско положение*. Тази връзка става реална за човека, ако е станала в неговия аз, доколкото тя се осъзнава от човека. Ще дойде време, когато човек ще възприема и Бог-Отец и Бог-Свети дух. Но това може да стане само извън тялото, при нараснала сила на аза. Към това го води Христос. Отъждествявайки се с Неговата сила, човек ще успее да преодолее противоположността между духа и материята – да премахне по такъв начин противоположността между двете части на единната реалност, връщайки я в лоното на всеединството, в лоното на Бащинската основа на света. Толкова е велика задачата, решавана от човека.

* * *

И за да стане развитието възможно, принципът на предопределението и отношението в него би трябвало да се смени с принципа на *свободата*, даващ възможност да се прави избор между слизване и изкачване. За раждането на новия аз е необходима сферата на „нищото“, на не-битието, която може да възникне само на периферията на Откровението. Затова триъгълникът на Първооткровението, а съответно и триъгълникът на първочовека, трябвало да бъде обърнат с върха надолу и да започне спускане. (Ще отбележим попътно, че тогава започва пътят на Христос към Голгота.)

Това спускане се осъществява в хода на еволюцията през сферите на творящото съзнание на деветте йерархии божествени същества, възникнали още преди началото на нашата Вселена. Те също се разкрили, излезли от Бащинската основа на света, за да творят Нейната воля. Имената им са известни. Това са серафими, херувими и т.н. Те са боговете, творците на еволюцията. От тях произлизат сонмове спомагателни, елементарни духове, същества от различни видове и с различно предназначение. Тук е необходимо още да се разбере, че *Все-*

лената се състои само от същества и отношения между същества. В нея няма празнини и няма пасивно, неутрално запълване на пространството. Всяка нейна точка е силов, персонифициран център.

Благодарение на действието на йерархиите „най-долу“, фактически на границата на битието и небитието (не бива да си го представяме пространствено), се заражда своеобразна проекция, сякаш отклик на слизането на висшия триединен човек. Така започва формирането му като автономна индивидуалност. Тази проекция е пронизана от стремежа за издигане срещу спускащия се праобраз. Тя е както образ и подобие Божие, също тричленна, и в нея подред действат азовете на йерархичните същества. Те действат и в праобраза.

Този процес може да се изобрази във вид на два триъгълника, които, докосвайки се, образуват седемчленност, т.е. еволюиращото същество на човека (рис. 6). Волята на Бог-Отец се изразява в другобитието на формиращия се човек като неговото физическо тяло.

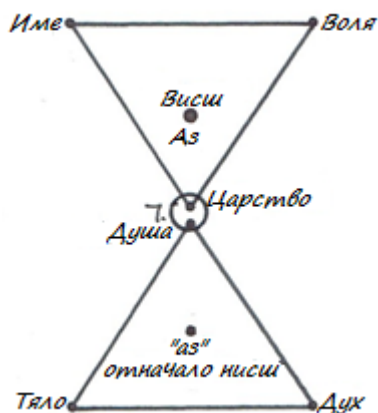

Рис. 6

Името на Светия дух се изразя като астрално, психическо тяло, основа на цялата нервно-сетивна дейност; царството на Сина – като етерно тяло, носител на всички жизнени про-

цеси. Вместо висшия аз, в хода на дълга еволюция и едва на последния етап от спускането ѝ, човек изработва в себе си негово отражение, негова сянка, нисшия, земен „аз“, живеещ по милостта на рефлексивирането и възприятията на сетивните органи.

Ако описваме еволюцията на човека съвсем кратко, в нея могат да се отделят три етапа, които пак ще поясним с помощта на рисунка, апелирайки с това към образното съзнание на читателя. Рисунката е следната:

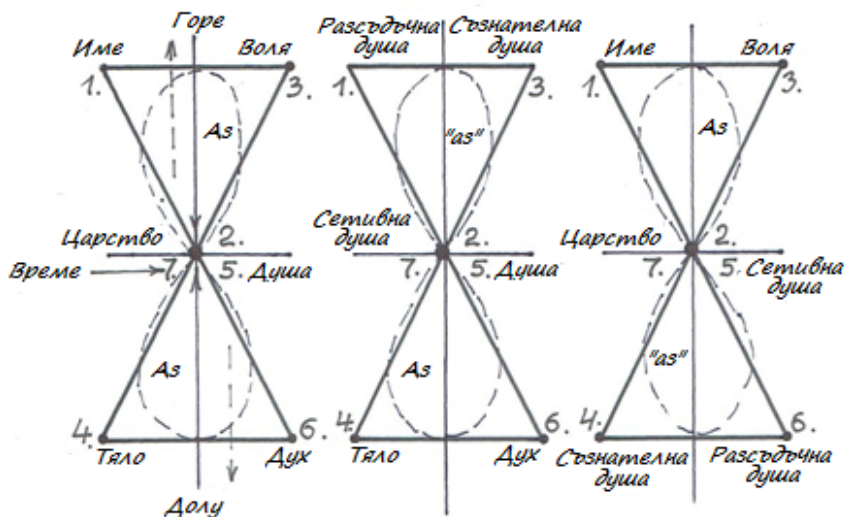

Рис. 7

Чрез еволюцията на триъгълника на троичната телесност на човека се извършва връщане на Бащинската основа на света към Себе Си, позволила на Своето откровение да породи друго битие, нов свят, който е трябвало да се отдели от Нея и да позволи да се появи в него свободната воля на човека. По такъв начин единният Бог поставил Себе Си в зависимост от Своето творение. Това се разбира от някои от хората. Напри-

мер Ангелус Силезиус⁸⁰ изразил това по следния начин:

Бог без мен и миг не може да живее.
Ако аз изчезна, по необходимост
трябва от духа да се откаже Той.

Тази еволюционна връзка на Бога с човека носи кръстообразна форма. Затова Платон казва, че мировата душа е разпъната на мировия кръст. По вертикалата му се извършва драмата на слизането, на отделянето на творението от своя Творец. По нея става и изкачването, връщането. По хоризонталната ос тече осъществяването във времето, взаимодействието на минало и бъдеще чрез настоящето. Надолу по двете оси следва да се нарисуват лемнискати, чиито възлови точки се сливат в централната точка на кръста. И пред нас ще бъде великият закон на *развитието*, обясняващ изключително много неща. Нямаме възможност да го разкрием в това кратко изследване. Ще отбележим само как го използват, за да го изкривят в „ангсоца“ на Оруеловия роман. Там е провъзгласен лозунгът: „Който владее миналото, владее настоящето, който владее настоящето, владее бъдещето“. По-нататък е от нас: *той владее издигането и спускането на еволюцията*. Този пример най-малкото трябва да покаже на читателя, че ние не се занимаваме с абстрактни, отвлечени неща.

На първия етап на еволюцията в долния триъгълник действа също висшият аз, но изцяло инстинктивно. А срещу него върви творещата дейност на аза на Бащинската основа на света, но така, че на всяка степен от слизането неговата дейност се *опосредства* от аза на съответстващата йерархия. На последната степен това е азът на ангела, „ангела-хранител“, както го наричат.

Съвсем очевидно е, че взаимодействието на двата посочени аза има вид на метаморфоза, на полярна инверсия, в хода

---

⁸⁰ Ангелус Силезиус – ок.1624-1677 г., немски католически свещеник, лекар и пост-мистик – бел. пр.

на която висшият духовен аз се овътрешнява в нисшия: волята на Отца – във физическото тяло, царството на Сина – в етерното, името на Светия дух – в астралното. Благодарение на това трите тела се движат към това, че човек, след завоюването на висшия аз, изцяло ще ги пронизва със своето индивидуално съзнание, ще осъзнава цялото си същество, което е присъщо на съществата от йерархиите. Самият той ще се нареди в редицата им. Началото на пътя към това се залага още в нисшия „аз“, който с помощта на духовната наука е способен съзнателно да участва в посочената полярна инверсия.

Това става на третия етап от еволюцията (виж рис. 7). Преди това го предшества вторият етап, където от троичната телесност израства троичната душа: сетивна, разсъдъчна и съзнателна. Отначало тя носи архетипен характер, не е индивидуализирана, но постепенно, вече в хода на културно-историческия процес в нея се изработват индивидуализирано чувстване, мислене и волеизява. Те стигат до единно, управлявано от човека взаимодействие в нисшия „аз“. Тогава към едната лемниската на еволюцията на човека, се добавя още една. В нея висшият, но инстинктивен „аз“, действа отдолу, взаимодействайки си с нисшия „аз“, действащ отгоре в триъгълника на троичната душа. Така се извършва *духовно-душевното изправяне* на земния човек.

По-нататък възниква лемниската на третия етап. В нея нисшият „аз“ от триъгълника на душата стига до взаимодействие с висшия аз, който отначало е персонифицираният аз на ангела. Започва индивидуалната еволюция на човека, която той трябва *сам* да управлява. Затова и тук започва трагедията на душите, искащи вечно да си останат „деца божии“, към което ги агитират църковните вероизповедания.

Завоюването на висшия аз от човека първоначално става в неговото мислене. Именно в него той е достигнал максимално самосъзнание. Тук особена роля играе овладяването на логическото, диалектическо мислене, способно да осъществява, да въплъщава самодвижението на мислите (рис.8). Такова ми-

слене е израз на мировото противостоене на висшето и нисше-то, на боговете с нормално и изоставащо развитие, отрицание на материята от духа, а на духа от материята. Затова в такава мислене всяка мисъл отрича себе си, а от отрицанието на двете противоположности се ражда новото, новата мисъл. Така например при Хегел битието отрича не-битието, а благодарение на това възниква *развитието*. Нима не е грандиозен този резултат на човешката мисъл.

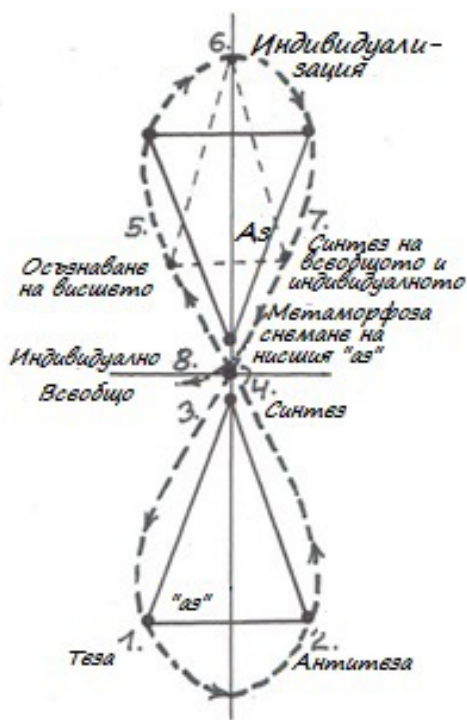

Рис. 8

В горния триъгълник на висшия аз, засега някак като подарен на човека за временно ползване от ангела, диалектичното движение на нисшия „аз“ е способно да породи движение, така да се каже, на висшата диалектика (съществува

и диалектика на онтологията), където пак вместо отрицание, вместо поляризация, в действие влиза *отношението*. Нещо определено всеобщо (5), преживявано от човека в интелектуалното съзерцание, когато той сваля нисшия „аз“ във възловата точка на лемнискатата (4), влиза в *отношение* с човешката духовна индивидуалност (6), без да се стреми да я сваля, и двете същности се стремят да се слоят във всеединство (7) (рис. 8). Такова е началото на индивидуалното битие на човека в неговия висш аз. Затова трябва да бъде извършена метаморфоза на самата *форма* на съзнание, като в него трябва да започне прякото *възприемане на света на идеите*.

Описаният от нас процес на раждане, на развитие на човешкия аз и неговия съзнателен преход в духовния свят, във втората част на единната реалност, отдавна вече е известен в света и е зашифрован в символа на Светия Граал (рис. 9). В дохристиянските времена той е известен като звездата на Соломон⁸¹.

Този символ показва, че в хода на еволюцията става частично наслагване между долния и горния триъгълник. Така се създава своеобразно пространство за зараждането на човешкия аз. Точката му на пресечната точка на кръста обикновено не се показва. Но знаещите винаги я имат предвид и си я представят. А като цяло тук отново познаваме символа на първооткровението на Бащинската основа на света, даден на рис. 3 и 6. Но този път не Бог върви към сътворението на човека, а човекът – към сливане с Бога. Точката на аза се стреми да се

---

⁸¹ Днес този символ е известен главно като символ на политическия ционизъм и поради това е станал обект на расови разногласия и милитаризъм. Подобна съдба е сполетяла и други велики символи на древността, с помощта на които посветените в древността запознават хората с познанието за най-висшата, космическа мъдрост. Имаме предвид свастиката – символът на двулистния- и четирилистния лотос, и пентаграмът – символът на микрокосмоса (не обърнат и не червен). Задачата на езотериците от нашето време е да защитят тези изключително **свещени** символи от тяхното извращаване, от превръщането им в инструмент на черна политическа магия. За да направите това, трябва да знаете техния дълбок смисъл.

разшири и разпространи в окръжността на всеобщото битие, на всебитието, да живее в него като аз във всяка негова точка.

Символ на Светия Граал

Рис. 9

* * *

Сега ще се спрем по-подробно върху смяната на принципа на отношението, присъщ на висшето битие и на принципа на противостоенето, на отрицанието в нисшето битие.

Решавайки се да продължим темата, ние, разбира се, рискуваме да получим в края на краищата упрек, че изпадаме в абстрактно теологизиране и т.н. В отговор можем да кажем, че само вниквайки в тези неща, можем да разберем цялата тази вселенска борба, приела в крайна сметка формата на политическа борба, която е способна да вкара цивилизацията в гроба.

Та как е станала смяната на принципите? Когато формата на божественото първооткровение започва да се отдалечава от източника на своя произход, това естествено отначало представлява понижение в нивото на нейната духовност. Духът постепенно започва да се превръща в не-дух – в материя. И за да може да се извършва този процес, той неизбежно трябва да застане в опозиция на Бога. В това следва да се вижда причината за появата на злото.

По-нататък трябва да помислим, че е трябвало да съ-

ществуват духовни същества, взели върху себе си работата по отдалечаването на творението от Твореца и по този начин довеждането му до опозиция на Твореца. Тези същества стават част от съществата на божествените йерархии. Бог трябвало да допусне появата на разкол в редиците им, така че една, а по-точно две техни части поемат творенето на опозицията и се изправят срещу едната част, запазила вярност към Бащинската основа на света. Ако това не би станало, новото творение – човекът, никога не би успял да стане десета йерархия, това, което му е предопределено да стане: *йерархия на свободата и любовта*, каквато засега не съществува във Вселената. Някога той свободно, без да се подчинява на старите закони на развитието, а творейки новия закон, сам ще принесе пред трона на единния Бог своята безгранична любов към Него и към всяко сътворено от Него същество.

Двата типа йерархии, поддържащи слизането, се наричат луциферически и ариманически. Благодарение на тях, на действието се противопоставя противодействието. Това обуща нов вид развитие, но при това самите те е трябвало да изостанат еволюционно. Това била гигантска жертва!

Отделяйки творението от Твореца, те неизбежно способстват за неговата индивидуализация и раздробяват всеобщото му съзнание на части. Но когато в човека се ражда индивидуалният аз, те стават негови противници.

Тук трябва да се отчете, че универсализмът на единния Бог е присъщ на всички планове, на всички същества от Неговото откровение. Затова съществата, поемащи задачата да противодействат на предопределеното развитие, не правят това условно, а с цялата си сила са готови по същество да запълнят със своето дело, със своето същество цялото мироздание, да го заменят със себе си. (За да признаем това, е достатъчно да помислим за растенията, за дърветата, които, ако не им се пречи, биха запълнили цялата повърхност на Земята). Противоборството на духовните същества е абсолютно непримиримо. Затова и помежду си луциферическите и ариманическите

същества са антиподи. В общуването с тях Бог и йерархиите на нормалното развитие погасяват, неутрализират действията, *интенциите на едната от тези страни с интенциите на другата*. Това позволява развитието да бъде движено напред универсално.

Луциферическите йерархии се стремят да откъснат еволюцията от Бога, дърпат я назад към духовното, без да изчакат докато тя правомерно (придвижвайки се напред) започне да се издига към духа, стремят се да я обърнат обратно. Те се надяват да я върнат към изходното състояние, но там да поставят себе си на мястото на Бащинската основа на света и да започнат да творят свое мироздание, чийто всеобщ „аз“ да бъде Луцифер.

Ариманическите същества движат еволюцията надолу, в подфизическото, стремейки се да приведат материята в подфизическите сили и енергии и като такава навеки да я откъснат от Бога. Те се стремят да ускорят развитието извън всяка мярка. Искат колкото се може по-бързо да предвиждат бъдещето. Така се нарушават законите на нормалното развитие. Ускорено материализирайки се, еволюцията отива в подфизическите светове и там, както смята Ариман, тя трябва да стигне до своята крайна точка, превръщайки се в мироздание, в което ще господства само неговият аз (виж по-долу рис. 11). Луциферическите духове са боговете на вдъхновението, на одухотворяването, но водещи от Земята в миналото. Ариманическите духове са боговете на материята, на закостеняването, на смъртта. И едните, и другите са врагове на човешкия аз, но различни врагове.

В известна степен техните действия в света върху човека са и правомерни. За да стане индивидуалност, човек трябва да преминава през етапите на диференциране на груповия аз на човечеството. Така по необходимост се преодолява расовата форма на човешкото развитие, след това националната, отслабвайки семейните връзки на хората. Всичко това го предизвиква Луцифер. И в този смисъл той е дух на свободата.

Ариман е създал необходимата материална основа за индивидуализацията. Но той се стреми безкрайно да диференцира индивидуалния човешки аз, да го атомизира. Ако Луцифер е приятел на човека до момента на възникването на индивидуалния аз, а по-нататък той се стреми отново да започне да слива всички отделни азове в различни форми на групов аз, на групово съзнание и така да ги овладява, Ариман се стреми да направи процеса на раздробяването на аза безкраен. Той инспирира, така да се каже, „нано-психологията“ на нашето време, способна да разпръсне аза до състояние, в което – подобно на процеса в химията, където от нано-частиците на едни елементи се създават други елементи – от тези азиви пращинки“ ще може да се образува някакъв вид изходна „глина“, прах (в библейския смисъл) и от него да се сътвори, да се слепи угоден за Ариман човек или, да кажем, някакво човекоподобно същество. Такава е целта и същността на насажданата сега с „демократични“ методи „свобода на личността“. Някога хората ще разберат това, но ще е добре да не е прекалено късно, когато вече ще са станали непоправими еволюционни промени. Рудолф Щайнер казва по този повод, че от началото на 19. век се проявява тенденция към пълна социална диференциация, към пълна спецификация. От катастрофата на Световната война в наше време вече се прояви тенденцията да се делят народите на все по-малки и по-малки човешки групи. „Все повече влиза в сила шовинизмът на народите, който ще доведе дотам, че хората ще се делят все повече на малки групи, така че групата в края на краищата ще се състои от един човек. А накрая това може да стигне до разделянето на отделния човек на ляв и десен и човек да влезе във война със самия себе си, в която биха враждували помежду си левият и десният човек“⁸².

В Апокалипсиса на Йоан е предсказано, че в края на краищата този процес ще доведе до войната на „всички срещу всички“.

---

⁸² Събр. съч. 191, „Духовнонаучното познание и социалният ред“, лекцията от 15.11.1919 г.

По такъв начин сме свидетели как, от една страна, става деиндивидуализацията на човека в различни форми на груповото съзнание, а от друга – разрушаването на малкия „аз“ със средствата на суб-, поп-, рок-, пънк- и т.н. „култури“.

Зад национализма в съвременния етап на еволюцията стои Луцифер. Зад национализма и раздробяването на малки човешки групи, на малки етнически групи стои Ариман. Всички враждебни на личността форми на съвременната псевдо-култура водят към отчуждаване, към раздвоение на личността. Но който сега говори за това, го обвиняват в ретроградност, в реакционност, даже във фашизъм. При това не се позволява да се разбере, че пропагандираното от дясната опозиция, критиката ѝ на модернизма има за цел да върне човека в груповото съзнание, т.е. че тя (тази опозиция) е луциферична. И затова е необходимо да се подчертае, че при нас става дума за духовно-научни принципи на *индивидуализацията и освобождаването* на човека.

* * *

Висшите йерархии, поели ролята на луциферическите и ариманическите същества, добре съзнават, че служат на еволюцията и че заради нея трябва да се жертват и да изостанат. Но когато изоставането засяга по-долните йерархии – ангели, архангели и архаи, – там разбирането помръква. Те повеждат своето дело, довеждайки правеното от тях зло до радикално зло. Те разбират, че за да се борят за своя вселена, трябва да отвоюват от съществуващата Вселена нейната субстанция: *субстанцията на Бащинската основа на света, съдържаща се в човека*. И затова човек трябва да разбере, че в света се води борба в крайна сметка не за природни ресурси („за нефт“), не за власт в политическия смисъл, не за обикновено земно господство над човечеството, не за „опиването“ от властта, – всичко това е второстепенно. Главната борба е *за духовната субстанция на човека*. За изостаналите духове тя ще бъде навеки изгубена, ако човек овладее своя висш аз. Затова те бързат да го ата-

куват, докато човек ползва само отражението му.

Джордж Оруел съвсем правилно е изразил това, давайки в романа образа на ботуша, тъпчещ лицето на човека. Тук работата не е просто в лицето, а в това, че лицето е израз на личността. Най-силно личността е развита в интелигенцията. Затова в Оруеловата Океания тя цялата е вкарана в партията. „Пролитата“ (пролетариите) биват презирани и съвсем не се интересуват от тях. Всички диктатури в света ненавиждат интелигенцията, ако тя робски не служи на диктатурата. И такава е настроението не на диктаторите, а на духовете, стоящи зад тях. О’Брайън просто е обсебен от тях. Такива са всички те – тираните на човечеството.

В еволюцията всичко това се изразява по такъв начин, че според уплътняването на материята все повече се проявява сетивната форма на човека. Към нея от две страни все повече пристъпват Луцифер и Ариман, притискат я, така че в края на краищата това, което прави правомерното развитие, в човека става просто *граница между луциферичния и ариманичния принцип* (рис. 10), *плоскост без дълбочина*. Благодарение на Луцифер и Ариман в главата ни на тази граница се сблъскват тезата и антитезата. Каквото извлечем от това, служи за укрепване на нисшия „аз“, но за да се развиваме по-нататък, трябва постоянно да се разширява тази „пукнатина“ в развитието, т.е. да се сменя нисшият „аз“ според принципа на Гьотевия израз „умри и бъди“. Самият Христос, след като става човек, слиза в тази „пукнатина“ и оттогава Той пребивава там в човека, погасявайки натиска на Луцифер с натиска на Ариман и обратно. Така Той довежда до равновесие действието на тези духове в човека. Той иска и човекът да постъпва така, ако върви към Него – да възкръсне във висшия аз.

А що се отнася до изостаналите духове, те се стремят, улавяйки човешкото мислене, да го изкривят, да го проникнат и с него да поемат по лемнискатата, показана на рис. 6, от долния триъгълник на логическото мислене към горния триъгълник на висшия аз, опитвайки се по такъв начин да овладеят

божието творение, субстанцията на Първооткровението.

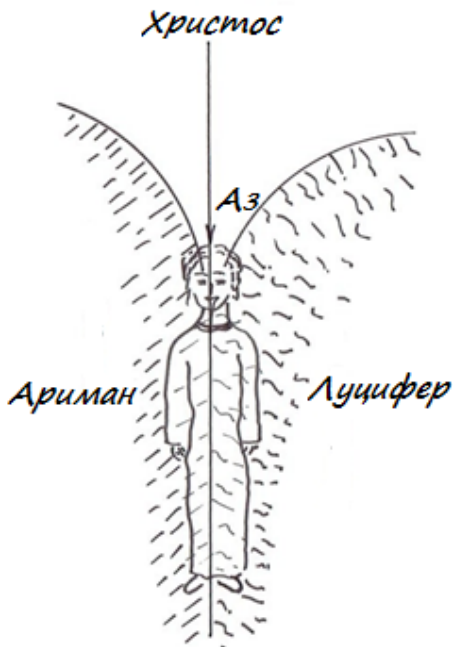

Рис. 10

И съвсем не е случайно, че във всички утопии се показва борбата за човешкото съзнание. И как тя напълно вероятно би могла да протече в бъдеще, по впечатляващ, та чак угнетяващ начин го е показал Джордж Оруел. В света върви гигантска борба да не се допусне да продължи в бъдеще нормалният ход на човешката еволюция, да не се допусне метаморфозата на съществуващото азово съзнание, на предметното рефлексивно мислене в съзерцателно, в което човек ще овладява първата част на своя истински, висш аз, за да може след това, издигайки се към още по-високи състояния на съзнание, съзнателно да живее с него в света на свръхсетивната реалност. Тази борба се води от луциферическите ангели, от ариманическите изостанали архангели и още един вид особено опасни ариманически същества, изостанали духове на личността – азури, т.е. не-богове (а-зури) съгласно древната източна терминология.

Тези последните, казва Рудолф Щайнер, се проявяват в масовите взривове на безсмислени страсти, например на стадионите, разбира се, на масовите рок-концерти и т.н. Те действат и на масовите митинги, когато там се опитват да въздействат върху инстинктите на хората. Азурите са главните врагове на човешкия аз, затова са и главните борци срещу Христос. Те несъмнено са стояли зад изпълнителите на социалистическия експеримент в Русия, Китай, Камбоджа. Ето какъв характер може да приема днес политическият живот!

Човечеството наистина е стигнало до голям кръстопът в своето развитие. Същността на това състояние може да се изрази с помощта на следната рисунка (рис.11).

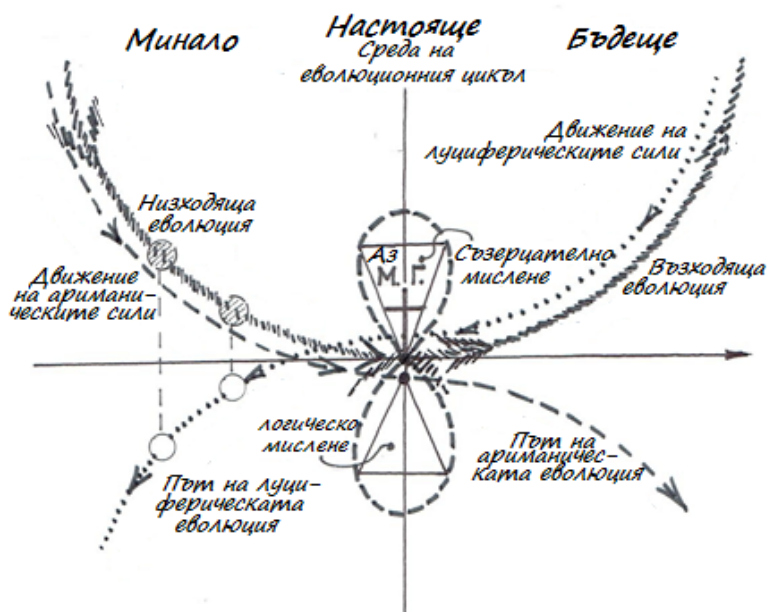

Рис. 11

Да си представим развитието на целия еволюционен цикъл като чаша или полуокръжност. По лявата ѝ страна развитието се спуска, духът се превръща в материя, възниква много-

образие от форми и еволюция на видовете. Сега това развитие е достигнало своята среда в човешкия аз. (Другите членове на човешкото същество, а също природните царства са минали своята среда в миналото.) Цялото развитие сега трябва да се издига. И това издигане все повече ще бъде в зависимост от издигащия се човек. В края на краищата той трябва да стане способен да одухотвори цялата материя.

Всичките три вида горепосочени изостанали духове не искат да вървят по този път на издигане. В *средата* на еволюционния цикъл, където се извършва велика метаморфоза (образът на чашата може да се замени с гигантска лемниската, включваща всичките седем големи етапа, еоните на еволюционния цикъл), където цялото минало, метаморфозирайки, трябва да се пониже с интенциите на бъдещето, те се стремят да отведат това бъдеще по други, свои пътища.

Ариман е готов и по-нататък да се движи напред с потока на времето, но еволюционно отвежда надолу в подфизическото, където цялата материя с времето ще стане енергия, сила (магнетизъм, електричество и т.н.). Затова сега той пропагандира симбиозата на човека с машината, с компютъра. И вече има хора (изявяващи се в печата), вярващи, че ако цялата информация, съдържаща се в човека, „се прехвърли на кварц“ (тук цитираме), в компютър, то човек ще съществува вечно.

Ариман иска да изпразни цялото минало на света и на свръхсетивен план и да започне свой нов еволюционен цикъл, в който се надява да завлече и всички божествени същества. И това вече е действителност, а не научна фантастика като „прехвърлянето на кварц“.

Намеренията на Луцифер са от друг сорт. Той се надява да „създаде от Земята голямо органично същество с обща душа, в която отделните души биха изгубили своята индивидуалност“⁸³. За това той се стреми да не позволи на еволюци-

⁸³ Събр. съч. 203, „За духовната връзка на човека със земната планета и звездния свят и за отговорността му пред развитието на света“, лекцията от 29.01.1921 г.

ята да достигне своята цел, да отклони бъдещите ѝ етапи към миналото, да ги направи своеобразно повторение на миналите етапи, но вече в своята линия на еволюция, която ще скъса всякаква връзка с материалното и ще тръгне по духовния път на Луцифер, и когато се върне в своята изходна точка, там абсолютен бог ще трябва да стане Луцифер. В неговия еволюционен цикъл, който той също се надява да заложил в еона Земя, ще възникват нещо като проекции, като огледални отражения на истински минали състояния на развитието в света на Луцифер. За човека тук е предназначено, след като премине по миналите степени на групово съзнание, да се върне в състоянието всечовек, само че абсолютен аз в него би трябвало да стане Луцифер. По ариманическия път човешкият аз просто ще бъде разпращен.

В средата на еволюционния цикъл става Мистерията на Голгота. Нейната сила действа универсално във възловата точка на целия цикъл, насочвайки развитието напред и нагоре. И на тази среда, на кръстопътя на три пътя, човек трябва да направи избор, по кой от тях да тръгне. *За този му избор е цялата тази борба.* Тя върви и чисто духовно, и религиозно, и социално, и политически.

Ако човек не иска да направи този избор, значи, че ще бъде отведен на един от долните пътища. Такава е истинската реалност, в която живеем. Човек рискува да изпадне от направляваната от Бога еволюция и да претърпи, както е казано в евангелието, втора, душевна смърт, вместо обещаваното му ариманическо или луциферическо безсмъртие. Такава съдба чака и всички, които активно и съзнателно способстват за осъществяването на плановете на супостатите, в това число и земните им жреци, посветени в мистериите на изостаналите духове.

След като укрепихме по такъв начин нашата методологична база, ще тръгнем по-свободно нататък в изследванията на политическата форма на мировата борба на духовете.

5. „ОГЛЕДАЛНИЯТ СВЯТ“ ПРЕЗ 2015 ГОДИНА

На корицата на януарския брой на английското списание „Икономист“ беше публикувана една картина-колаж, като новогодишно приветствие на редакцията на списанието към неговите читатели.

Картината, както ни се струва, представлява алегорично предсказание на това, което очаква света през текущата година. Това не ни се струва само на нас, защото в интернет вече има статии, чиито автори се опитват да разгадаят тази алегория именно в смисъла на политическа прогноза. В тях се говори за това, че списанието има далеч отиващи връзки зад кулисите с „огледалния свят“ на окултно-политическия световен елит. Не за пръв път той ни показва своите алегии. Защото именно в него беше публикувана картата, която показахме в първата част на нашето изследване.

Няма да повтаряме това, което вече е разгадано в алегорията – всеки сам може да го прочете в интернет. Ще пробваме да разкажем за това, което предвещава на човечеството тази алегория през текущата година, а може би и в следващите.

Картината представлява своеобразно видение на Алиса, стояща пред новата „страна на чудесата“, но този път на политическите. Пред нея на клонче седи знаменитият Чеширски котарак. Този път той не се усмихва; той просто има свиреп вид. Усмивкат се президентите (наистина не всички), но ние знаем колко струват дипломатическите им усмивки. Чеширският котарак не е дипломат.

В десния долен ъгъл на картината виждаме в разкошна рамка шедьовъра на художник от школата на Леонардо да Винчи (Belle Ferroniere), натикана в купчина пясък или боклук. Видимо това означава, че процесът по разрушаването, изтребването и „изхвърлянето на боклука“ на великото културно наследство на човечеството ще продължи.

Право срещу Алиса стои премиер-министърът на Индия. Неговата поза изразява религиозно оцветената политиче-

ска настройка на Изтока, изпълнена по мнението на материалистичния Запад с безпочвен идеализъм. Там продължават да гледат към озаряващия с лъчите си света Брахман. Той носи прекрасно бъдеще на света. Земният човек трябва да мисли само за това. Висящият във въздуха популярен персонаж от кинопродукциите „човекът-паяк“ подчертава фантастичността на такава настройка. А между другото, както забелязва един коментатор, който прилича на английската кралица, към краката на оптимистичния персонаж в картината идва автомобил, зад волана на който седи някой.

В левия край на картината е изобразен „ловец на плъхове“ – персонаж от известната легенда⁸⁴. Свирейки на своята вълшебна флейта, той увличал след себе си не само всички плъхове в града, но и децата, така че повече никой не ги виждал. В наше време този персонаж се е превърнал в световен идеолог, който с помощта на могъщите средства на поп-културата, на псевдокултурата увлича след себе си все нови и нови поколения, и те биват изгубени за развитието на истинската култура, от което тя умира. Новият „ловец на плъхове“ изкушава децата и младежите с компютърни игри, смартфони, с цялата виртуална илюзия на реалността. Такава е майята на Запада за разлика от майята на Изтока. Списанието ни казва, че всичко това ще продължава и занапред. Защото това е съставна и даже една от главните части на глобалисткия проект.

Зад фигурата на Путин в дълбочина се вижда фигурата на Бонапарт. Около него са групирани фигури от света на Изтока. Бонапарт изразява техните, така да се каже, бонапартистски настроения, намеренията им да господстват над Запада.

Необикновено интересен е разположеният до Бонапарт персонаж от старата китайска (японска) живопис. Тук той е даден като архетип на китайския (японски) човек и даже като Духа на древния Изток. Той с интерес наблюдава атомния взрив (на тактически ядрен заряд), издигащ се над главата на

---

⁸⁴ Хамелнският ловец на плъхове е немска народна приказка – бел. пр.

Камерън. Духът вероятно мисли: ако при тях (на Запад) нещата вървят така и по-нататък, победата ни над тях е осигурена. Това, струва ни се, е най-тревожният сюжет в алегорията. Ще се опитаме да обясним защо. За това ще се наложи да си спомним едно-друго от недалечното минало.

През май 2010 г. беше публикуван доклад, подготвен съвместно от фонда на Рокфелер и организацията „Глобална

бизнес мрежа“ (GBN). В преамбюла към доклада беше казано, че фонд Рокфелер и GBN „стартираха процес по разработка на сценарии за бъдещето с цел да излявят многообразието от движещи сили, способни да влияят върху технологичното и международното развитие в бъдеще“. По-нататък в доклада бяха дадени „матриците на четирите кардинални сценария за бъдещето“. На първия от тях е дадено наименованието сценарий на политическото „заклучване“ (Lock-step) (това може да бъде преведено и като „маршируване в плътно наредени колони, под строй“). В него се предвижда затягане на контрола в света и нарастване на авторитарността на ръководството. Особено интересен е третият сценарий, наречен сценарий на „хакерските атаки“ (Hack attack). Съгласно този сценарий, светът би трябвало да бъде подлаган на големи и неочаквани сътресения, такива като, да кажем, 11-ти септември в Ню-Йорк. А по-нататък в сценария се говори за „взрив на Олимпиада 2012“ в Лондон! Даже е посочен броят на очакваните жертви: 13 хил. човека.

Съотнасяйки се към този сценарий, един московски политолог публикува статия, в която разказа за някои симптоматични събития, предшестващи тази Олимпиада. Той написа още преди началото на Олимпиадата: „Олимпиада 2012 се роди под два знака: радост и печал. За това, че Лондон е избран за столица на XXX-та лятна Олимпиада, беше заявено в Сингапур (на сесията на МОК) от 6 юли 2005 г. По улиците на Лондон в този ден имаше групички ликуващи хора. Но на следващия ден (7 юли 2005 г.) в Лондон връхлетя беда. В три влака на метрото и в автобус на Тависток скуеър обилно се проля кръв“. Там бяха извършени терористични атаки. В тях авторът видя „номерологична“ взаимовръзка: „...червеният двуетажен автобус, взривен на Тависток скуеър, се движел по лондонския маршрут № 30, и стана така, че със своя взрив той сякаш даде „салют“ за новородената лондонска Олимпиада 2012, 30-та според общата олимпийска сметка...“ (А тук ще добавим от себе си, че площад Тависток се асоциира с Тавис-

токския институт, ползващ се с лоша слава; по поръчка на военните той разработва методи за психическо въздействие върху хора.) А по-нататък, и това изглежда вече съвсем странно, „макет на този двуетажен автобус № 30 в естествен размер се появи на церемонията по закриването на Олимпиада 2008 (в Пекин) при предаването на олимпийската щафета от Пекин на Лондон. (Всеки може да види това в интернет и досега.) При това този макет (и символ на душите, загинали в него!) беше поставен в самото средоточие на цялата церемония, той беше централният ѝ персонаж. Другата „звезда“ на ритуала беше старият проскубан китарист Джими Пейдж...“, почитател на Кроули. Е, разбира се, сега това не може да се покаже с достатъчна тежест: това са само празни догадки! Нали Олимпиадата мина благополучно! – Слава Богу! – ще кажем. Обаче се знае, че има правило: *ако хората започнат широко и открито да говорят за това, което замислят срещу тях, замисленото не става в първоначалния си вид*. Затова тези „догадки“, може би, все пак са изиграли своята положителна роля?

Искаме да разкажем още и за някои странности, които съпровождаха тази Олимпиада. Първо, безпрецедентните мерки за сигурност. За охраната на Олимпиадата бяха мобилизирани 50 хиляди полицаи. Сякаш някой предварително се застраховаше да няма после обвинения, че безопасността не е била достатъчно обезпечена.

А тези, които гледаха ритуала по откриването на Олимпиадата, можаха да забележат колко неадекватно се държа на него кралицата. Тя всячески се стараеше да покаже, че Олимпиадата не ѝ е интересна, а даже антипатична, че са я довели на нея против волята ѝ. Интересно беше, че преди началото на церемонията по откриването по телевизията беше показана хумореска, в която при кралицата идва агент 007 (Даниел Крейг), за да я съпровожда на Олимпиадата.

Кралицата с неохота (и се стараеше да го подчертае), направо с явна антипатия неясно прочете от лист с формален глас краткия текст на приветствието. Това би трябвало просто

да обиди организаторите на такова грандиозно шоу. След това тя седеше със скучаещ вид, без да гледа към терена, нещо си въртеше в пръстите, сякаш си разглеждаше ноктите. И това – пред милиарди зрители! Това може да се оцени като предизвикателство. Но към кого и защо? А на закриването тя изобщо не дойде, което беше вече просто оскърбление. На нея не ѝ беше до това. Беше казано, че е „излязла в отпуск“! Вместо нея изпратиха Кейт и Хари (и после се наложи да платят за това). Закриващият Олимпиадата трябваше да благодари в своята реч също и на кралицата. И той направи това, обръщайки се към двамата млади хора, седящи с безгрижни лица, явно не представявайки „държавата“. Тук вече ситуацията стана просто смешна.

Предполагаме, че имаме право да попитаме какво означаваха тези странни симптоми? И ще се осмелим да предположим (като никого не каня непременно да се съгласи с нас), че кралицата по такъв начин демонстрира своя отказ да поддържа намерението, узряло някъде в дълбините на „огледалния свят“, в някакви много тайни общества, които самите, между другото, не са се престарали в пазенето на тайната. И това също е важен симптом.

Кралицата можеше да си позволи това, доколкото в такива общества тя със сигурност има не по-малък от 33-ти градус. А формално над притежаващите го не стои никаква власт. Самият той е суверен. А и съпругът ѝ несъмнено е от високите степени.

Ако догадката ни е вярна, значи кралицата за известно време е спасила своето кралство, а с него – и всички нас. В такъв случай: Да живее, кралицата! Защото ако взривът беше станал, сега вече щяхме да живеем в друг свят, със значително „нараснал контрол“ и „авторитарност“ или просто казано с диктатура на властта. Във Франция стигаше една терористична атака в редакцията на списание, за да започнат в правителството да настояват за официалното въвеждане на мерки за електронен контрол на всички граждани.

Но все пак на кралицата и цялото ѝ семейство беше отмъстено. Пресата започна да представя в негативна светлина Уилям и Кейт и направо да ги преследва. По време на почивка във Франция херцогинята беше снимана гола с помощта на телеобектив и снимките бяха публикувани във вестниците. Хари го повикаха в Лас Вегас, а там го напиха и пиян го снимаха гол с някакво момиче. След това върху кралското семейство започнаха да въздействат в смисъл, че такава простъпка не може да бъде оставена безнаказана. (Във всички останали случаи такива „простъпки“ се възхваляват от пресата). Принцът за втори път беше изпратен в Афганистан. При това, ако първия път местонахождението му беше скрито с цел безопасност, сега открито беше казано и пресата се зае да „скърби“, че вероятно там талибаните ще го убият.

На кралското семейство сякаш търпението им свърши и то направи демарш, за да обуздае някак пресата. На един спортен празник съпругът на кралицата, седейки в шотландска поличка, разкрачи крака, а под поличката, както се оказа, нищо не беше обул! Пресата ахна. Така старият аристократ ѝ показва, разбира се, по груб, „средновековен“ начин, как той мисли за нея и че е рисковано да се опиташ да вкараш английски джентълмен в задънена улица.⁸⁵ И пресата се укроти. Все пак той беше от големите майстори, а не Хари. Журналистическото братство обикновено се тълпи в долните градуси.

И още един малък детайл. Тогава във вестниците беше публикувана още една снимка, на която принц Чарлз се смее на границата на добрия тон. Възможно е мама да го е развеселила с разказа си за това, което е възнамерил да направи тате. Във всеки случай, публикуването на тези две снимки заедно, навежда на тази мисъл.

Но да се върнем към корицата на „Икономист“. На нея горе вляво се вижда плакат с думата „Сингапур“, което отново навежда мисълта към сесията на МОК от 2005 г. (Е добре,

---

⁸⁵ Все пак не се решихме да покажем снимката без ретуш.

официално това са международни игри. Обаче и тук е възможна двусмисленост: световни игри и игри със света.

На картината два пъти е нарисуван глобус, вторият път – долу като топка за игра на ръग्би (доста зверска игра.) „Духът на Изтока“, повтаряме, внимателно гледа взрива. Ракетата, излитаща сякаш от главата на Чърчил, може да сочи началото на процеса, на източника на това, за което пише в доклада на GBN. Този процес беше стартиран през 1948 г. от Чърчил с неговата фултънска реч. С нея започна студената война и строителството на атомни ракети. Студената война завърши със затварянето на социалистическия експеримент. Сега сме в началото на възраждането ѝ и видимо в началото на нов експеримент. Него искат да го стартират със събитията в Украйна, но това сякаш се оказва недостатъчно. Нужен е още един решителен гласък, една „смилаща атака“.

Тук особено интересни са двете стрели, забили се в Земята до краката на Алиса. На тях са написани цифри: 11.5 и 11.3. Стрелите са забити една пред друга. Ако това е указание за последователност във времето, да не забравяме, че в английския език месецът се поставя преди датата.

Много би ни се искало догадките ни да се окажат безпочвени или че тук става дума просто за някакъв шантаж на Британия, за да я принудят по-бързичко и по-плътно да се залепи за Америка, да стане с нея „един континент“, както е показано на тази карта. Тя отдавна е подложена на такава принуда. Припомня се случай, когато Маргарет Тачър пред хората поискала от Рейгън да престане да доставя оръжие на ИРА.

В края на краищата на никого няма да навреди да спре вниманието си на отбелязаните от нас симптоми, даже ако се окаже, че предположенията ни не са верни. Да си представим например астрономите – на какви нищожни предположения градят те понякога откриването на цели светове и даже ако след това се окаже, че е било грешка, въпреки това работата им продължава да се смята и по-нататък за необходима, а не за фантастична и т.н. Във всеки случай, ако списанието, явяващо се рупор на могъщи окултно-политически центрове на власт, публикува на корицата си картинка, на която над главата на британския премиер изниква малка гъба от атомен взрив, би било просто наивно да се каже, че това нищо не означава!

Необходимо е да се обърне внимание и на изобразеното на най-преден план на картината – на костенурката, обкръжена с блясъка на славата. Коментаторът правилно е разгадал смисъла ѝ. Костенурката сочи към Обществото на Фабиан. Що за общество е това? Трябва дълго да се ровим в разни източници, за да научим каква е същността му. Коментаторът облекчава задачата ни.

Това е мощна организация, стремяща се към установяване на световно господство от болшевишки тип. За разлика от руските болшевики, фабианците вървят бавно към властта, постепенно изтощавайки своите противници, внедрявайки свои хора в редиците им. Те овладяват човечеството сякаш по еволюционен начин. Образ на този „пълзящ болшеvizъм“ едно време е бил вълкът в овча кожа. След това го сменили с костенурка.

Мотото на Обществото на Фабиан звучи така: „Ако уд-

рям, удрям здраво“. Затова едната лапа на костенурката е повдигната. Обществото поддържа занимаващите се с евгеника и поддръжниците на принудителната стерилизация.

Ето такава „костенурчица“ в блясъка на славата е сложил „Икономист“ на своята корица. С това той иска да ни покаже, че приоритетната посока на по-нататъшното движение на човешкото общество „напред“, ще бъде необолшевишко. Това значи, че опитът на съветския болшеvizъм, осмислен и изчистен от неговите „слабости“, ще се внедрява в мащаба на цялото човечество. Това би трябвало да е болшеvizмът на Оруеловия „ангсоц“.

Хората от по-старото поколение, които достатъчно дълго са живели в Съветския съюз и са получили в епохата на перестройката възможност дълго време да останат на Запад, с почуда забелязват, че навсякъде там избиват познатите им черти на съветския болшеvizъм⁸⁶. Западните аборигени, нямащи съветския опит, засега не виждат това. А когато го видят, вече ще бъде късно.

---

⁸⁶ Вземете например юриспруденцията и съдопроизводството в съвременна Германия.

6. Изток-Запад

Не по-малко важен от костенурката е реещият се на картината двулик глобус. Той изразява увеличаването на противоположността, на противопоставянето между Изтока и Запада, което външно особено остро се проявява сега в арабския тероризъм.

Тази противоположност е доста стара и по своята същност не е икономическа или стопанска, а духовна. Тя се е формирала в хода на еволюцията на културите, движещи се от изток (от древна Индия) на запад, към Европа. В тази еволюция, както и във всяка друга, нещо, като законите на развитието, се движи напред, а нещо изостава. Рудолф Щайнер говори за закон, по силата на който изобщо всяко духовно движение напред се извършва за сметка на това, че нещо друго духовно спира развитието си. Заминалите напред имат задължението да протегнат ръка на изостаналия, да направят всичко възможно, изпуснатото да бъде наваксано.

Изтокът в сравнение със Запада в голяма степен е останал със старите, традиционно групови форми на съзнание, което в известна степен му позволява да запази и древната духовност. Той като цяло живее по-духовно, отколкото западният свят.

Прогресът на Запада се изразява в изработката от хората на остър интелект, на силно индивидуализирано съзнание. Благодарение на него западният човек е способен да метаморфозира съзнанието и отново да го издигне в духовния свят, но на индивидуална основа. Антропософията разяснява как трябва да се прави това. И именно нея Западът трябва да предлага на Изтока, че и той да може по нов начин да се възроди, в съответствие със задачите на съвременното духовно развитие. Вместо това Западът, затънал в материализма, под формата на индустрия, наука, финанси и пр., се старее да потисне чрез този материализъм Изтока и просто да го подчини на своето господство. И това предизвиква в Изтока голямо негодувание. И „на Земята – казва Рудолф Щайнер – няма да настъпи покой, докато не стане определена хармонизация на големите дела на

Изтока и Запада... в духовната област“.

Материалната култура на Европа и Америка прилича на твърда орехова черупка. Но в нея има и ядро. „И ако това ядро бъде извадено, ако бъде намерено, би се проявило нещо, което ще затъмни всичко, което някога е навлязло в сферата на човечеството в светлината на източната мъдрост“⁸⁷. И тази мъдрост на Запада източният човек е способен да разбере по силата на собствената си спиритуалност. Само когато от Запад на Изток засвети светлината на тази мъдрост, ще може да се реши източно-западният проблем. В противен случай човечеството го чакат страшни кризи и военни катастрофи, една от които, струва ни се, е съвсем близо.

Че противостоенето на Запада и Изтока има толкова решаващ характер, се знае в известна степен в центровете на власт, които са толкова мощни, че са способни да задават *посоката* на историята на човечеството, но въпреки това упорито водят нещата към потискане на духовността не само на Изтока, но и на Запада. Те създават всевъзможни блокове и съюзи и правят това с пълната увереност, че човечеството е способно да понесе насилието над себе си до безкрайност. А в залеза на Европа просто никой не вярва; а и що за залез е това? На културата? А къде е тя? Суб-, поп-, рок-? – Да тя може да бъде продължена до безкрай! Икономическият „залез“ се нарича просто финансова криза. Той винаги има начало и край. Да плашиш мистиците-фанатици с апокалипсис не е нищо особено! – Така разсъждава изобщо болшинството наши дейни съвременници.

Хитлер се е опитал да реши по някакъв начин проблема с отношенията на Изтока и Запада. Той всячески се старал да отклони експанзионистичните възжеления на сталинистите от Запада и да ги насочи на Изток. В книгата на Александър Осокин „Голямата тайна на Великата отечествена война“ (т. 1-3, М. 2008–2013) за първи път е публикуван протокол от разго-

⁸⁷ Събр. съч. 209, „Северни и средноевропейски духовни импулси“, лекцията от 24.11.1921 г.

вора на Молотов с Хитлер, състоял се на 13 ноември 1940 г. в Берлин. В него Хитлер казва, че „голямото азиатско пространство трябва да се раздели на източноазиатско и централноазиатско. Последното се простира на юг, осигурявайки изход в открития океан (Индийския – Г.Б.), и се разглежда от Германия като сфера на интересите на Русия“ (т. 1, стр. 479). Така фюрерът поласкал перманентните мераци и амбиции на руските и съветски панслависти и славянофили. Той заявил и следното: „Смятам, че успехите ни ще бъдат по-големи, ако стоим гръб в гръб и се борим с външните сили, отколкото ако стоим един срещу друг и се борим помежду си“ (пак там, с. 473–474).

Така че на този глобус с пълно право би могло да бъдат нарисувани главите на двамата фюрера: Хитлер и Сталин, решаващи по „мирен“ начин проблема за организацията на евразийското пространство.

Когато се чете тритомника на Осокин, се създава впечатление, че Сталин споделял тази идея на Хитлер, но не притежавал абсолютната еднолична власт. В Кремъл имало и британско лоби, а и не само британско.

Тази история е важна за нас с това, че не е загубила своята актуалност и в наши дни. И сега вървят дискусии какво да бъде евразийското пространство, да се простира ли от Лисабон до Владивосток (Парвулеску⁸⁸ и т.н.) или да започва от западната граница на Русия, както е показано на картата, публикувана през 1990 г. в „Икономист“ и която показахме на стр. 68.

Проектът, показан на картата, предполага цяла Европа чак до границата с Русия да се включи в западния блок, да се слее с Америка, а азиатският блок да се формира във вид на три, така да се каже, подблока. Евразия в този случай би трябвало да се простира от Брест до Владивосток. Такъв вариант за бъдещото устройство на света устройва далеч не всички.

---

⁸⁸ Става дума за Жан Парвулеску – 1929-2010г., френски писател и философ от румънски произход. Доверено лице на президента Шарл де Гол, участвал в ордена „45-те тайни компаньони“, ръководен от генерал Де Гол. Привърженик на идеята за съюз между Европа и Русия – бел. пр.

За това не просто се спори, но работата вече стига и до война, засега само регионална.

Събитията в Украйна следва да се разглеждат като израз на тази борба. Течащата там война се води за това, *каква в края на краищата ще бъде Евразия.*

Когато по инициатива на САЩ (сега това открито се признава и в самите САЩ) в Украйна беше свалено законно избраното правителство и в страната се възцари хаос, се предполагаше, че Русия ще вкара войска там и ще присъедини Украйна към себе си, което би позволило на САЩ с голям размах да възобнови студената война и активно да пристъпи към присъединяването към себе си на изплашената до смърт Европа. Това би трябвало да напомня за нещо като разделянето на Полша в 1939 г. – Русия би трябвало да отдели източната част на Украйна, а западната да влезе в западния блок. Този проект се опитват да го осъществяват и днес. Тук не са необходими доказателства. Това го доказва поведението на САЩ в наши дни. Косвено, в замаскирана форма Русия бива подтиквана към тази крачка от мнозина видни западни политически дейци. Писахме за това в първата част, но ще приведем и тук още един пресен пример. В края на 2014 г. известният олигарх Джордж Сорос даде интервю на германското списание *Сісего*. В него той говори за себе си като за горещо симпатизиращ на Украйна в борбата ѝ с хегемонизма на Русия. Съвсем неотдавна той стигна даже до там, че изрази готовност да инвестира в стопанството на Украйна 1 млрд. свои собствени пари, ако на Запад му дадат пълна гаранция, че няма да загуби тези пари! (Не е ли смешно?) Заслужава внимание как той изрази в това интервю симпатията си към Украйна. Той заяви, че „цивилизованийят свят“ не се интересува от съдбата на самите украинци. И поясни своята мисъл с помощта на много специфичен образ. Той каза: Пита ли някой за мнението на свинята, която става на пържоли? (Това е още по-оскърбително и поради това, че в Украйна обичат свинското). Украинците надценяват ролята си. Войната се води не за тях, а от тях. Тяхната работа е само да

воюват, и то колкото се може по-дълго и кърваво! В резултат на тази война от Украйна може да остане само гигантско пепелище, осеяно с трупове. На Запад това никого не вълнува. Виж Русия – това наистина е друга работа. Тя ще спасява Украйна и украинците, даже рискувайки себе си.

С такъв приятел се сдоби Украйна. Сорос е известен със своите спекулации с валути, направили го милиардер. Изглежда, че сега са му поръчали ролята на „Жириновски“ в западната политика. За неговия авторитет никой не се безпокои, в това число и той самият, затова може да говори неща, които стълбовете на западната политология не могат да си позволят. В това интервю той всъщност каза на украинците: Ако не сте пълни идиоти, бързичко се присъединявайте към Русия; само там имате приятели.

Сорос, а и не само той, но и мнозина други, твърдят, че в Украйна тече борба за съществуването на ЕС. Затова и Украйна трябва да устои докрай. В това има частица истина. Но ако искаме да знаем цялата истина, трябва да разберем, че там тече борба за конфигурацията на Евразия. Затова и борбата така се затегна. Зад кулисите на тази борба става несравнимо повече, отколкото на бойното поле.

Москва се отказа от нахлуване в Украйна. На страната на Москва в Европа стоят сили, които не искат да видят Евразия започваща от Брест. Те не искат да се сливат и със САЩ. Затова расте протестът срещу санкциите по отношение на Русия. Италия и Финландия даже заявиха за желанието си да излязат от НАТО. Особено впечатляващо беше демонстрирана позицията на тези европейски сили във връзка с терористичния акт в редакцията на парижкото списание (споменахме за него по-горе), публикувало карикатури на Мохамед. Тогава президенти и водещи политици организираха открита демонстрация. Такова нещо никога не е било – президенти да излязат на демонстрация.

Възниква въпросът: Към кого е адресиран протестът им? Към бойците на ИДИЛ? Но на главите на правителства-

та подобава да протестират срещу тях с военни средства. А така, политически, там сякаш нямаше към кого да се обърнат. Правителство при ИДИЛ няма – появяват се за кратко някакви ефимерни вождове и изчезват. Тъмна, дива и необикновено агресивна маса от бойци. А тук бяха просветените глави на правителствата! Така че нека разберем: те протестират срещу панамериканизма, срещу политиката на САЩ, подкарваща ги към своя лагер с помощта на „смилащи атаки“. Президентите не могат да бъдат заблудени.

И така, докато в Украйна воюват, зад кулисите на външната политика се води борба за съдбата на Европа. Създава се впечатление, че в тази борба към момента е създадена патова ситуация; затова и войната се точи. На самата Русия затягането на конфликта е необходимо за това, присъединяването на Украйна да послужи в цяла Русия за възраждането на сталинизма. Когато това стане, тя бързо, енергично и безпрепятствено ще се хлъзне към трета световна война. А засега ситуацията е патова. *В нея враждебността на Запада към Русия я отслабва, но пък я прави негодна и за голяма война. Приятелството на Запада в тази ситуация приближава войната.* И излиза, че за здравословно решаване на проблема сякаш не остава място.

Враждата на Европа към Русия я хвърля в обятията на САЩ, а приятелството води до образуването на голямото евразийско пространство: от Лисабон до Владивосток. Но каква

роля ще играе, да речем, Централна Европа, каква идеология ще надделее там – това все още е голям и неясен въпрос. Отчасти се появява тенденция, водеща до националния социализъм, или по-скоро до националния болшеvizъм. Може би ще видим решен и въпроса, до който не можах да стигнат до „консенсус“ (Горбачов обичаше тази дума) Сталин и Хитлер.

Но какво ще стане с културното, с духовното развитие на Европа, което е съвсем самобитно и несъмнено е авангард на културно-историческото развитие на цялото човечество? Получава се така, че при съвременното разположение на политическите сили, автономно, самобитно съществуване на Европа съвсем не се предвижда. А това значи, че е предвидено отклоняването на еволюцията по лъжливи пътища, където човечеството го грози гибел.

Въвеждането на световния ред е описан от Джордж Оруел в неговата книга „1984“. В този роман-предвиждане е описана система от три суперблока, които се наричат Океания, Евразия и Остазия. Те се появили, пише Оруел, „след като Русия погълнала Европа, а Съединените щати – Британската империя“. Гигантска мисъл! И нима не е актуална именно в наше време? Защото именно за това е сега борбата, която наблюдаваме.

По един или друг път, преди или след световната война, Русия трябва да погълне Европа. На страната на тази задача стои една част от световните окултно-политически сили, които обикновено се наричат десни сили. Другата им част, *левите*, се обявява за това, което е показано на картата, където Европа заедно с Британия биват погълнати от „Съединените щати“. Спорът собствено върви само за това. А идеята за три суперблока се поддържа от всички спореци страни.

Ако тя се осъществи, глобализмът ще вземе характер на безкраен военен конфликт между такива блокове с променливо изправяне на два от тях срещу третия. Идеологията по своята същност навсякъде ще бъде една. При Оруел тя се нарича „заличаване на личността“.

Хенри Кисинджър в интервю за швейцарското списание „Die Weltwoche“ (№ 7, 12 февр. 2015) каза: „Западната идея за (световен) ред се основава на две неща: на множествеността на държавите, някои от които наистина са играли на тази сцена особена роля, и преди всичко на *общата идеология* (курсивът е наш. – Г.Б.), която удържа множествеността заедно“.

„Множественост на държави“ – защо да не бъде допусната тя и в условията на новия световен ред, ако цялата може да бъде пронизана със съответната единна идеология и ако не съществуват повече суверенни държави? Съвременните „държави“ са само статисти на световната политическа, но и финансова сцена. Да се махат съвсем, така и няма да се получи никакъв спектакъл.

На тъмните световни окултно-политически сили е съвсем лесно да се справят с днешните държави още и по причината, че и обективно, по силата на законите на развитието традиционната *държава е отживяла своето време*. Тя се е превърнала в пречка за развитието. Х. Кисинджър извежда в гореспоменатото интервю съвременния западен световен ред към реда, установил се в Европа след Вестфалския мир от 1648 г., и при това, разбира се, не казва и дума, че променените условия на новото време предявяват съвсем нови изисквания към социално-политическото мислене на съвременността.

Още в първата четвърт на 20. век, след края на Световната война Рудолф Щайнер казва: „Европа се разби като стар шкаф: Чехословакия, Унгария, Румъния, Сърбия, германска Австрия, бивша Германия, бивша Русия, Украйна – всичко това са частите на шкафа. И западните сили се стараят отново да сковат тези гнили части с пирони, които няма да държат това нещо. Хората не виждат, че имат работа с прогнили парчета. ...Работата е там, че в развитието на човечеството трябва да се внесе нова субстанция“⁸⁹.

---

⁸⁹ Събр. съч. 196, „Духовни и социални промени в развитието на човечеството“, лекцията от 30.01.1920 г.

А точно година преди това той казва: „Анахронизъм е, когато по силата на мисловна леност все още се произнасят понятия, които вече ги няма. Вместо да се осъзнае, че трябва да се обърнем към новите понятия, все още в определени кръгове се говори за Русия, Германия и даже за Австрия, която даже външно вече не съществува“⁹⁰.

Развитието стигна до това още по онова време, а сега просто няма за какво да говорим. В онези години е било необходимо да се внесе „новата субстанция“, преди всичко социалната троичност, а вместо това се внася болшевизъм и националсоциализъм.

В съвременния свят съществуват не държави, а концентрации на човешки и природни ресурси, на промишлени комплекси и въоръжени сили. От тях се ползват някои интернационални учреждения, които не се интересуват от съдбата на „свинете“, които трябва да станат „на пържоли“. В този смисъл Сорос е прав. И ето тази мисъл би трябвало да стигне до украинците, които разпалват в себе си ненавист към руснаците. Иска ми се да им кажа (а и на много други, например на поляците): Твърдите, че от страна на Русия възниква опасност за съществуването на вашата държава? Но държава Украйна не съществува. Това и Сорос ви го казва. Не съществува и държава Русия, и държава Полша. Отървете се от тези празни понятия! Държави в стария смисъл – а всички ние се държим само за този смисъл – вече няма. Или всички ние ще се борим за разбирането и въвеждането на социалната троичност, която премахва всички противоречия, съществуващи сега между разпадащите се държави и националните двойници, разпалващи национализма до национални истерии, и ще позволим за първи път да се прояви в социалния живот с пълна сила човешката индивидуалност, вървяща към свободата, или всички нас ни чака обща безрадостна участ.

---

⁹⁰ Събр. съч. 188, „Гютеанизмът като преобразуващ импулс. Наука за човека и наука за социалната общност“, лекцията от 31.01.1919 г.

Всички ние сега стоим пред опасността в съществуването на цялото човечество да бъде внесена още една „субстанция“ – субстанцията на цементиращата всичко идеология, водеща към „заличаване на личността“. „Ботушът“ на идеологията още сега навсякъде „тъпче“ човешките лица. Само че хората не искат да го разберат, доколкото ботушът, така да се каже, засега е намазан с меда на безкрайните права от всякакъв род, правата не само на личността, но и на децата и даже на домашните животни, а също с материалното благополучие и широките възможности да се удовлетворяват всевъзможни инстинкти и т.н.

„Ботушът“ съществува и твори зло с окултно разбиране за нещата. Този образ на Оруел е просто гениален. Защото ботушът се отнася към областта на крайниците, представлява тяхна обвивка, а в крайниците се намира несъзнателната воля на човека. Тази воля се стремят да стъпчат, да потиснат това, което в главата на човека се издига до съзнанието и самосъзнанието, правейки го интелигентно същество. И това се прави всеобхватно, започвайки, да кажем, от извратените постановки на опери на фестивала в Байройт и свършвайки с легализацията на инцеста в Норвегия. По тази причина ИДИЛ руши културните паметници от древността.

ИДИЛ, между другото (на Запад той носи названието ISIS, т.е. дали са му името на великата египетска богиня Изиди – Isis, която всъщност е Мадоната на древния, дохристиянски свят), върви по стъпките на „културната революция“ на Мао Дзе Дун и прави това с ентузиазма на първите революционни маси в Русия – с тяхната безогледна жестокост.

Появява се мисълта дали ИДИЛ не е черешката на тортата в целия процес на хвърлянето в хаос, който Западът провежда в арабския свят? Не води ли той нещата към създаването на „Ислямистан“, обозначен на тази карта? Тогава го очаква голямо бъдеще. Пред него няма да устоят нито Ирак, нито Иран, нито Саудитска Арабия, нито Сирия. И дали от него няма да се запали третият световен пожар?

Ако в света все пак бъде осъществен Оруеловият трифолиум⁹¹ от суперблокове, Остазия ще се образува чрез сливането на Конфуциания, Индустан (Хиндиланд) и Ислямистан. Китай ще погълне Индия, но само външно. Това няма да засегне водещата роля на великите луциферически посветени на Изтока. С Китай ще се слее и Япония. Тя ще влезе в блока като войнствения фермент, защото никой на Изток освен нея не е способен успешно да води съвременната война по суша и море. Тя на дело е доказала това.

Евразия ще представлява трифолиум на латинския свят на Европа (Испания, Португалия, Франция и Италия), германският свят (Централна Европа и Скандинавия) и славянския свят (с Кавказ и азиатските покрайнини). Евро-Америка ще съедини в себе си английските, северноамериканските и южноамериканските (латинските) народи.

На тази карта (ако някой е забелязал) липсват Африка и част от южна Азия. И този въпрос ни го разяснява книгата на Оруел. В книгата на Голдщайн, която е написал О'Брайън – жрец на ариманическите мистерии на черната магия, извършвана в света на господство на „ангсоца“, – се казва: „Между границите на свръхдържавите, без да принадлежи към нито една от тях постоянно, е разположен неправилният четириъгълник с върхове в Танжер, Бразавил, Дарвин и Хонконг.. Фактически, нито една от тях никога напълно не контролира спорната територия. ...Възможността да се завземе една или друга част с внезапен предателски маньовър диктува безкрайната смяна на партньорите“, водещи тези войни.

Ще се осъществи ли такъв сценарий за бъдещето? По-скоро, не. По пътя към него всичко просто ще рухне в бездната на небитието. Но и това не е изход за човечеството. На това е необходимо да се противопостави нещо, съответстващо на истинските закони на развитието на човечеството. И какво именно е то, е известно. Ще говорим за него в последната част.

---

⁹¹ От латинското наименование на детелината – Trifolium.

7. ПРАФЕНОМЕНЪТ НА СЪВРЕМЕННАТА ПОЛИТИКА

А сега ще се заемем с по-подробното разглеждане на това, което наричаме световни центрове на окултно-политическата власт. С тази тема доста повърхностно и затова едностранчиво се опитва да се занимава конспирологията. Но даже и това предизвиква безпокойство в тези сили. Конспиролозите навсякъде са осмивани и обвинявани в мания за преследване. Тук нещата са като при онзи критянин, който казал, че „всички критяни са лъжци“ и т.н. (Имаш мания за преследване – казал шпионинът на преследвания. Въпросът е дали е казал истината или е излъгал.)

От своя страна ние искаме да кажем, че съществуващата „теория на конспирацията“ не е състоятелна по причината, че ако „конспирация“ съществува, „теорията“ ѝ, казано по същество, засега не е създадена. Защото феномените добиват своята теория едва след като е намерена идеята, праобразът, техният първичен феномен, източникът им на възникване, който стои на границата на сетивния и свръхсетивния свят. Съществуващите днес опити да се създаде тази теория се основават главно на материализма. И затова работата обикновено се свежда до конспирация на финансово-политически злонамерени хора, стремящи се към богатство и власт.

Наистина тук има и изключения. Едно от тях открихме в московския вестник „Утре“ (брой 22, май 2013), където един конспиролог пише за това, за което и ние говорим, а именно, че слабостта на методологичните концепции на конспиролозите, „на почти всички известни „теории на конспирацията“ се заключават в сведенията им „само за „отсамния“ план на битието...“ Но интересното е към какво самият автор по-натък (няма да посочваме името му, доколкото статията по-скоро е подписана с псевдоним) „свежда“ този проблем. За виновници за ограничаването на конспирологията в пределите на „отсамното“ той обявява „позитивизма“ и „мистико-окултното“ ѝ разбиране. „Двата посочени подхода – пише той, – свеждат

„конспирацията“ и нейните „агенти“ изключително към „отсамния“ план на битието...“ А за да се задържим на страната на „отатъшното“, е необходимо да се обърнем към *догматичното богословие*. В него се говори „за две тайни: „тайната на благочестието“ (1. Тимотей 3,16) и „тайната на беззаконието“ (2. Солунци 2,7), съществуващи от „началото на времената“ и борещи се до свършека им. Тайна срещу тайна. Конспирация срещу конспирация. Въстание срещу въстание (тук авторът цитира М. Волошин⁹²). ...Виждането на подобен „метафизичен фон“ за „теорията на конспирацията“ ги превръща от „фантастични измислици“, плод на „прекомерно бурно въображение“, „мания за преследване в ума на политиците“ и т.н., в нещо до болка реално и „съдбоносно“... Почти цялата „конспирология“ – всичко „ирационално-рационалистично“ (ако мога да кажа така) е преведено от езика на теологията и демонологията на езика на „полицейската теория и история“ на християнския провиденциализъм⁹³. „Теорията на конспирацията“ и нейните „вездесъщи“ адепти са своеобразна светска парафраза на християнското учение за Божия Промисъл, управляващ Историята...“

Позволихме си това пространно цитиране затова, защото в него в концентрирана форма е изразена идеологията и даже кредото ѝ, което е напълно възможно да стане съдбоносно за бъдещето на Русия. За това ще поговорим в последната част, а тук само ще отбележим основния характерен стилистичен израз на тази идеология. Тя се гради на здравето смесване в едно оглупяващо, събарящо съзнанието цяло от елементи на истинското знание и елементи на лъжи и фини подмени. (В това идеологическо направление майсторски могат да правят така.) За да се изясним и поставим всичко по местата му, ще се наложи да напишем голяма самостоятелна статия. И затова

⁹² Максимилиан Александрович Волошин – 1877-1932 г., руски поет и преводач, художник и критик, представител на символизма, масон – бел. пр.

⁹³ Провиденциализъм – направление във философията, което обяснява историческите събития с проявата на волята на провидението – бел. пр.

ще оставим това като „домашно упражнение“ за нашия евентуален читател, а тук ще кажем само главното. Всичко тук се свежда до библейската история на изкушението на човека от Луцифер в рая. Поддал се на него, човек вкусил от „дървото на познанието“ и в резултат бил изгонен от рая. Ортодоксалните теолози предполагат, че това го въвлякло в „тайната на беззаконието“, в резултат на което той бил свален на Земята и безцелно се мота тук, създавайки наука, култура и прочие „ненужни“ неща. Трябва само да се осъзнае извършеният грях и да се покае, след което Бог ще прости на човека и тукатси ще го възнесе отново в рая. Главното тук е да се откажем от познанието, което води до надменност и изкушава. – Такава е „тайната на благочестието“. И това е една от основните догми на църковното вероучение. И тук само остава да преживеем шокиращото съвпадение с Оруеловото „невежеството е сила“.

В тази идеология „мистико-окултният“ подход към конспирологията се подлага на анатема като „сатанизъм“.

Съгласно тази идеология никога не бива да разбираме в какво се състои „християнският провиденциализъм“, „промисълът божий, управляващ историята“ и т.н. Тоест никой не бива да посмее да разбере истинския смисъл и предназначение на слизането на човека в материалното битие. А да се говори за политология с термините на ортодоксалното богословие е просто смешно. Ако се обединят, се образува само още една догма, която, както и всички други, трябва да се следва без да се разсъждава. С една дума: догматична политология!

Такъв „метафизичен фон“ ни най-малко не извежда теорията на конспирацията от „отсамността“, макар и само за това, че теологията във всяко изповедание е само абстрактна игра на ума; тя не дава никакво познание за свръхсетивното, в каквито и догми да е затворена, а още по-малко – познание за социално-политическата реалност на нашето време. Е, да, тя може и последното да окове в някакви догми. И една от тях вече съществува. А именно: всеки окултизъм е „сатанизъм“. И няма какво да се разсъждава! Той е „тайната на беззаконие-

то“. С него трябва да се борим до „свършека на века“, без да се опиваме да разберем какво е това. (А ако някой разбере, ще види и тъмната окултна подплата на самите идеолози!)

Догмата е враг на познанието, макар и да бива измисляна от прости смъртни, чието мислене и познание е насочено към успешното „пасене на стадото“. Такава е политиката на църквата и именно световната политика. Тя е вече на много стотици години. Още в епохата на инквизицията са изгаряли така наречените „вещици“ за окултизъм: за това, че свръхсетивно виждали с какви безобразия се занимават „пастирите“, какво си позволяват, и на глас говорели за това.

Ето такава е теорията на конспирологията. Обявявайки „тайната на беззаконието“ за окултизъм, за духовно знание, тя ни оставя във всичко останало само с „тайната на благочестието“, повеляваща да пребиваваме във вечно детство в ума, макар в Евангелието да е казано: „Не бивайте деца по ум“⁹⁴. Тя ще тържествува толкова повече, колкото повече започнат да я забраняват, а след това и да изкореняват с огън и меч всяко духовно знание.

Такива „граница на познанието“ не може да приеме ни един повече или по-малко самоосъзнаващ се човек, а още повече овладелият в една или друга степен духовната наука. Последователите ѝ твърдо знаят, а не само вярват, че в началото все пак е „било Словото“, а не „конспирацията“, както е казал, демонстрирайки остроумието си, Парвулеску. То е творческо и се открива за новото творение. Никаква „тайна на беззаконието“ не е имало в Него. Със своето откровение То проявява и *законите на Своето творение*. Именно от тях е обусловено отделянето на творението от Твореца заради, повтаряме още един път, пораждането в него на *свободната воля*.

Рудолф Щайнер дава, както вече казахме, много просто обяснение за това, защо Бог твори нови същества. Той прави това, защото е добър. Той иска да сподели Своята радост от

---

⁹⁴ 1. Коринтяни 14:20 – бел. пр.

битието и със същества, които засега ги няма. Такава радост действително са способни да изпитват същества, овладели *собствен аз*. *И колкото по-извисен, по-духовен е техният аз, толкова повече се приближава той към аза на Самия Бог и толкова по-истинска и силна е радостта от битието. Именно такава е „тайната на благочестието“*. Това са разбирали тези, които са писали Библията.

Но за да се овладее собственият аз, не бива вечно да си оставаме „деца Божии“. Затова волята на Самия Бог е Неговото творение да се отдели от Него и за известно време даже да Му се противопоставя, за да може след това свободно да се върне при Него. Тогава възниква обща радост в човека и Бога. Тя ще бъде толкова повече, колкото повече от неизбежното зло, предизвикано от необходимостта за придобиване на свобода и индивидуално раждаща се любов, човек *претвори* в добро.

По такъв начин, „беззаконието“ е тайната на еволюцията: *закон за творенето на новото* е, когато се премахват законите на един етап на развитието, готовата форма се хвърля в хаос и от „нищото“ на хаоса се ражда новата, по-съвършена форма. Разбирайки това, ставаме способни да разберем и цялата относителност на злото, в каквито и ужасни форми да се проявява. То не смее да потиска човека. Злото има за задача да подтиква хората да метаморфозират готовите и поради това закостенели форми на битието. (Много и по впечатляващ начин за това се говори в Апокалипсиса на Йоан.) Нежеланието на хората да правят това увеличава действието на злото. *Степента му, по такъв начин, се определя от самите хора*.

Силите на злото следват законите на развитието, а действието на законите се отличава с универсалност. Злото е персонифицирано от свръхсетивни същества и те винаги ще се стремят да разпространяват своя начин на действие върху цялото мироздание. Затова не могат да бъдат победени чрез пряко противопоставяне. Те могат само да бъдат *метаморфозирани*. Злото трябва да бъде *превърщено в добро* – такава е задачата на човека. А за това злото е необходимо да бъде по-

знавано главно окултно и мистично, доколкото произходът му е свръхсетивен и първоизточникът му постоянно се намира в свръхсетивния свят.

Със злото не бива да бъдат правени компромиси. Те са лишени от всякакъв смисъл, а противопоставянето на злото трябва само да увеличава в човека силите на любовта. Ако той се надява да побеждава злото с неговите методи, рискува в края на краищата да преживее „втората смърт“, душевната. (Тя, между другото, особено застрашава крайно войнствените клерикали.)

* * *

Злото побеждава човека, като в една или друга степен подменя в него със себе си „образа и подобие Божие“. И за човека е необходимо да знае какво означава това, необходимо е да се занимава със *самопознание*.

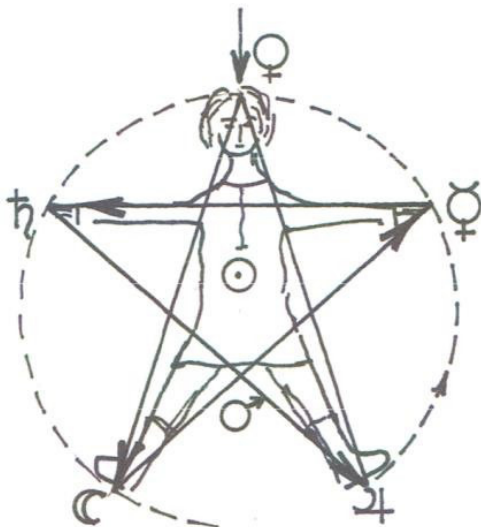

Рис. 12

В своето етерно, жизнено тяло човек има вид на пентаграм (рис. 12). Потокът на космически етерни сили влиза в човешката форма и я пронизва, движейки се по този пентаграм: влиза през главата, оттам към десния крак, след това в лявата ръка, в дясната ръка, в левия крак и след това, вървейки в кръг, затваря пентаграма в окръжност. В този поток действат силите на всички планети, затова пентаграмът със затворения в него човек се нарича микрокосмос, т.е. малко подобие на големия, планетарен Космос.

Доколко добре етерният поток протича по пентаграма на човека, доколко животът и формата на човека стигат до единство, зависи от редица негови качества: от способността на човека да мисли последователно и логично, да действа, да бъде позитивен, непресторен и т.н.

Първочовекът на земния еон Адам Кадмон имал вид на пентаграм. Като такъв той пребивавал в рая, в духовната Земя. Но за да стъпи на материализиращата се Земя, му се наложило да отклони главовото образувание от висшия дух и да го насочи надолу, към центъра на Земята. Тоест пентаграмът на съществуването му трябвало да бъде *обърнат*. В това се състои изгонването от Рая. Човек се отвърнал от водещите го свихе духовни сили и затова не можел повече да остане в тяхната висша сфера, в Рая. Той бил подтикнат към тази крачка, за да стане индивидуалност в хода на земното развитие, да вкуси от „дървото на познанието“, а вкусвайки отново да добие „дървото на живота“, т.е. да направи своето мислещо съзнание отново живо.

В хода на земната еволюция, вървейки по пътя на еволюцията на видовете в своето *физическо тяло*, човек отново се обръща с главата нагоре – преодолява „наследствения грях“. Но *душевно-духовно* човек и досега още не се е изправил изцяло. Изправянето му зависи от овладяването на силата на аза. Само във висшия аз човек става изцяло правостоящ, духовно правостоящо същество. Затова силите, враждебни на аза, се стараят по всевъзможни начини да му попречат да направи

това. За тях незнанието, *невежеството е сила*; естествено невежеството на масовия човек.

Човек, както знаем, е изкушен в Рая от Луцифер. Той го съблазнява с привличане към знанието, повлякло след себе си и потапянето в материята, а следствие от това става на свой ред придобиването на способността за индивидуално мислене в аза. Но придобивайки азово съзнание, човек може да се обърне сега към духовното познание и с негова помощ да започне да се връща към Бога. Тези, за които злото съществува вечно, си остават в момента на изкушението от Луцифер. Те отричат развитието. И затова в Оруеловата Океания *прогресът е спрял!* Всичко това са много реални взаимовръзки.

Който настоява за неизменността на луциферическото изкушение, фактически настоява за удържането на пентаграма на човека в преобърнат вид. Обърнатият пентаграм става в края на краищата символ на всичките три по-горе изброени супостата. Целта им е да увековечат грехопадението на човека, да го отклонят по други, вредни за него пътища на развитието. И за това върху него се оказва и тъмно магическо въздействие. Пентаграмът е арената за борбата на силите на бялата и черната магия. „Този знак – казва Рудолф Щайнер – представлява знакът на окултната писменост, знакът на човека. В него няма нищо произволно, нищо измислено. Той е прочетен в Космоса...

С връх, насочен нагоре, пентаграмът е знак на бялата магия; той изразява развитието на силите на Слънцето в себе си. С връх, насочен надолу, той е знак на черната магия и изразява влиянието на най-лошите сили на Земята. Черният маг концентрира своята воля върху определен човек, върху когото иска да окаже влияние, и благодарение на това пробужда в него съвсем определени мисъл-образи“.

„Черната магия привлича към себе си с помощта на върха (обърнат надолу) към низшите сили на Земята и чрез двата горни рога черният маг със своята зла воля изпраща лоши влияния в обкръжаващия свят, за да постави егоистично в служба

на своите лъжливи цели силите на природата и душата“⁹⁵.

Рудолф Щайнер казва още: „Черният маг насочва потоците (в пентаграма) да влизат в тялото не през главата, а през краката и благодарение на това постига съвсем друго действие, като благодарение на това низшите сили се вливат в човека. Затова белият маг изхожда само от главата“⁹⁶.

Джордж Оруел е изразил именно принципа на действие на черната магия, с който се занимават жреците на „ангсоца“, в образа на ботуша, тъпчещ лицето на човека, за да изтрие личността му и, правейки го групово същество, да го отведе в бездънните дълбини на преизподнята, на вечното грехопадение.

Много описания на това, как в реалния живот действа такава зло, намираме в „Архипелага ГУЛАГ“ на Александър Солженицин. Той трябва да бъде четен със знанието за действието на свръхсетивните сили.

Припъзвяването на супостатите в пентаграма на човека не е можело рано или късно да не се социализира. Да разгледа-

⁹⁵ Събр. съч. 266-1, „Към историята на езотеричната школа и от работата на нейната първа секция“, лекциите от 22.11 и 01.12.1906 г.

⁹⁶ Пак там, лекцията от 14.11.1906 г.

ме по-подробно как е станала тази социализация. Работата е в това, че абсолютно всички духовно-душевные качества на човека, ставайки устойчиви, идват във връзка със свръхсетивните същества и даже получават своята своеобразна персонификация, пораждат духовни същества от елементарен вид, а чрез тях човек получава отношение към съществата от йерархиите. Ако качествата са добри, и елементарните им духове са добри, и тогава човек стига до връзка със съществата от йерархиите на нормалното развитие. В такъв случай той еволюира по посока на своя висш аз, т.е. става все по-нравствен и по-свободен. Ако качествата на неговите душа и дух са лоши, съответно и породените от тях същества са или луциферически, или ариманически. Същества от този вид *сами* търсят хора, които биха могли да станат подходящ инструмент за постигане на своите цели. Те обединяват такива хора в различни групи, партии, секти, клики и т.н. В тях започва да се формира групово съзнание и негов дух-водач става ариманическо или луциферическо същество, а понякога и двете заедно. Чрез такива групи тези духове започват да насочват земното развитие в необходимото им направление отначало културно-историческия процес, а след това и еволюционния. В такива групи с времето се създава определен вид „жречество“, внася се ритуална магия, церемониална магия, благодарение на което понякога се образува даже *осъзната връзка* на „жреците“ от такъв сорт с техните свръхсетивни патрони. Всъщност зад всяка организация от хора на Земята стои духовно същество и затова политиците, които не си позволяват глупостта примитивно материалистично да оценяват фактите от обществения и социално-политическия живот, действат не толкова в съответствие с това, което говорят в партиите и което стои в техните програми, а в съответствие с целите и намеренията на съществата, които стоят зад тях. Оттук следва, че партии, които имат полярно противоположни свръхсетивни инспиратори-водители, винаги ще враждуват до смърт, стремейки се да въведат такъв строй, при който опонентите би могло просто да бъдат унищо-

жени. Такава е една от истините, така да се каже, на висшата политология.

Така възникват системите, центровете на световната окултно-политическа власт на Земята. В света на тяхното свръхсетивно водачество протича интензивна дейност по овладяването на прасубстанцията, заключена в човека от Бащинската основа на света. Затова на изостаналите йерархични същества е необходимо да изключат от нормалната еволюция праобраза, първичния феномен на човека, имащ вид на пентаграм, и да го задържат в преобърнат вид. Затова те се стремят да запълнят със своята духовност космическия поток, протичащ в човека по пентаграма. Това тяхно намерение, този им стремеж неизбежно води до това, че и социално-политическите центрове, управлявани от тях, постепенно се съединяват във форма на обърнат пентаграм. Тогава свръхсетивният облик, формата на човека, пребиваващ в процес на перманентно грехопадение, *става прафеномен на окултно политическия живот* на земните хора в частта му, завладяна от ариманическите и луциферическите същества.

Луциферическите, ариманическите същества и още един род особено ужасни ариманически същества – азуриите, при цялата им полярна противоположност някак съществуват съвместно свръхсетивно по силата на законите на развитието. Затова и земното отражение, проекцията на тяхната пентаграмообразна връзка, въпреки дивите противоречия и борбата на съставляващите я сили, продължава да съществува и не се самоунищожава. Ако сме в състояние да разберем това, ще ни стане ясно, защо нито една от тези сили не може да удържи пълна победа над другите, защо даже при пълен военен или друг разгром на някоя от тези сили, истинските ѝ водачи по някакъв начин остават живи, а тяхното „дело“, както казваха болшевиките, продължава да живее.

И така, получава се, че изхождайки от методологическите предпоставки, трябва да говорим за **пет центъра на окултно-политическа власт със световно значение**. И те действ-

вително съществуват. Те се формират в течение на 20. век. Образувайки се, те стигат до своеобразно единство, пронизано с вътрешна непримирима „междусобна“ борба. Мъдростта на Бога се изразява в това, че силите на препятствията са многообразни и враждуват помежду си. Тази вражда сега се е съединила в знака на обърнатия пентаграм. И доколкото враждата се простира в политическия живот, *такъв обърнат пентаграм представлява първичния феномен за политологията в нейната конспирологична форма*. Всички конспирологични теории би трябвало да вземат за основа на своите търсения този прафеномен.

Прафеномените са неизчерпаеми. Следователно и прафеноменът на злото е способен до безкрайност да твори заговори, целта на които е да изключи човека от мировата еволюция, да похити битието на света от битието на Бога. За да препятства това, човек трябва да разкрива тези заговори и по такъв начин да ги довежда до съзерцаващото съзнание на божествените йерархии, които тогава, взаимодействайки с човека, получават възможност да се намесват и да се борят със заговорите в техния първоизточник, който не е на физическия план.

* * *

Сега ще се опитаме да разгледаме в подробности структурата на намерения от нас прафеномен. В езотеричната мъдрост на човечеството (сега тя стана екзотерична, т.е. открита за всички) съществува знание за това, че целият човешки род се състои от два типа хора. Разликата между тях се проявява толкова по-явно, колкото по-индивидуален е човекът. Именно от качествата на тези типове се обуславя доста много от това, което съставлява културно-историческия, обществения и политическия живот. Представителите на единия от тези типове се наричат „синове на Авел“, а на другия – „синове на Каин“. Тази тема е необикновено обширна и ще засегнем само някои

нейни аспекти.

През всичките векове от синовете на Авел, казва Рудолф Щайнер, се формира предимно съсловието на жреците, на духовенството, а също на царете. Техният праотец е бил пастир (пастор). Синовете на Каин са строители, тях ги влече светският живот. Двата типа даже инстинктивно не се долюбват един друг. По някои въпроси между тях понякога тече непримирима борба. В самото начало, както знаем от Библията, Каин убива Авел (при Рудолф Щайнер може да се намери разяснение, защо е станало това); по-късно, както отново разказва Библията, Хирам-Абиф – каинитът – построява храма на Соломон – авелита, а той му се отплаща с убийство. Еволюционната задача на човека се състои в това да обедини и примири тези два типа, казано образно, да примири Авел и Каин.

Древните гърци преживяват тези два типа личности като изразяващи се в аполоновото и дионисиевото изкуство. Първото от тях е тържествено, възвишено, обективно, мажорно, но и обобщено, второто – личностно, минорно, трагично в простия човешки смисъл. В новата епоха, например музиката на Пучини е предимно дионисиева, а на Глинка – аполонова. Гениален синтез на тези две начала е дал в своята музика Рихард Вагнер.

В културно-социалния живот авелитите са по-скоро консервативни, без резки скокове, те почитат традициите. Каинитите са либерални, демократични, революционни. В политиката първите са обикновено „десни“, вторите – „леви“. Интересното е, че съвременните учени откриват даже генетични разлики между тях. Разликите, както е известно, освен всичко положително, носят и разделение между хората. И от това широко се възползват духовете на препятствията.

За да не удължаваме собственото ни изложение ще приведем тук доста голям цитат от лекция на Рудолф Щайнер, която разяснява много неща по въпроса, а също ще ни помогне по-добре да разберем и природата на злото. Лекцията е изнесена през 1904 г. и в нея се казва: „Благодарение на

какво животът се превръща във форма? Благодарение на това, че среща съпротивление; че не се проявява изведнъж в една форма. Например животът в едно растение, да кажем, в лилията, бърза от форма на форма. Животът на лилията е изградил, формирал е формата на лилията. А когато формата е образувана, животът преодолява формата, преминава в семе, за да се възроди по-късно като същия живот в нова форма. Така животът шества от форма на форма“. Формата ограничава, задържа текущия безформен живот, създава му препятствия. „Точно от това, което изостава, което на по-висша степен изглежда като задръжка, като окови, точно от това във великия Космос израства формата“. Пример: животът на католическата църква от Августин до 15. век е християнски. Формата е животът на древната Римска империя. Което там е било живот, сега е застинало.

„Винаги животът на една предишна епоха става формата на следваща епоха. При хармонизиране на формата с живота се изразява и другият проблем – проблемът за доброто и злото, чрез факта, че доброто на предишна епоха се свързва с доброто на по-късна епоха, което в основата си не е нищо друго освен хармонизиране на напредъка с нещата, които пречат на напредъка. Това е, което същевременно прави възможно материалното съществуване, прави възможно нещата да се проявят във външна форма. Това е нашето човешко съществуване сред твърдата минерална Земя: душевен живот и изостанал живот на по-раншна епоха, втвърдени в препятстващата форма. Това също е и учението на манихейството относно злото...

Намерението на Мани е да създаде едно духовно течение, което води по-нататък от розенкройцерството. Това течение на Мани се стреми към шестата *коренна раса* (тя ще настъпи след няколко хилядолетия – бел. Г.Б.), която се подготвя от основаването на християнството. И точно по времето на шестата коренна раса християнството ще бъде изразено в своята най-пълна форма. Тогава неговото време наистина ще е дошло. Вътрешният християнски живот като такъв надделя-

ва всяка форма, той се разпространява чрез външното християнство и живее във всички форми на различните вероизповедания. Онзи, който търси християнски живот, винаги ще го намери. Той създава форми и разрушава форми в различните религиозни системи. Не става въпрос навсякъде да се търси уеднаквяване във външните изразни форми, но да чувстваме вътрешния жизнен поток, който винаги протича под повърхността. Онова, което все още трябва да се направи, е формата за живота на шестата коренна раса. Тя трябва да бъде създадена предварително, защото ще трябва да съществува, за да може християнският живот да се влее в нея. Тази форма трябва да бъде подготвена от хора, които ще създадат такава организация, такава форма, че истинският християнски живот на шестата коренна раса да намери своето място в нея. И тази външна обществена форма трябва да бъде извлечена от намеренията на Мани ...това трябва да бъде външната форма на организация, общността, в която искрата на християнството най-напред истински да бъде запалена“.

„В него по-малко става въпрос за култивиране на вътрешния живот – тъй като животът и така и така си тече, – а по-скоро за култивиране на външната форма на живот.

Сега, нека да погледнем онова, което ще се създаде през шестата коренна раса. Доброто и злото тогава ще контрастират много по-различно, отколкото е днес. Каквото ще настъпи за цялото човечество през петия кръг, е, че външната физиономия, която всеки човек ще си изработва, пряко ще отразява онова, което кармата е направила от него – това ще бъде като предвестие за състоянието, което ще настъпи в духовността през шестата коренна раса (голяма епоха). Сред онези, при които в резултат от кармата се е насъбрал излишък от зло, то ще стане особено очевидно на духовното поле. От една страна, ще има човешки същества, които ще притежават огромни вътрешни енергии за добро, които ще бъдат надарени с велика любов и доброта; ала от друга страна, ще бъде виждано и противоположното. Злото ще присъства като наклонност без

никакво замаскиране в твърде много хора и вече не завоалирано, не скривано от погледа. Злите ще величат злото като нещо особено ценно. Един проблясък на това удоволствие от злото и демоничното, принадлежащо на шестата коренна раса, вече се вижда в някои гениални хора. Ницшевото русо чудовище⁹⁷ е например предзнаменование за това

Неподправеното, чистото зло трябва да бъде изхвърлено от потока на световната еволюция като отпадък. То ще бъде отблъснато в осмата сфера⁹⁸. Днес ние сме застанали непосредствено на прага на едно време, когато доброто съзнателно трябва да се занимае със злото.

Шестата коренна раса ще има за задача, доколкото е възможно, чрез благост отново да включи злото в непрекъснатия поток на еволюцията. ...Задачата на манихейското духовно течение е силно да се подготви за това. Това духовно течение няма да отпадне, то ще се прояви под много форми... но които не е необходимо да бъдат споменати днес. Ако функционира само в култивирането на вътрешното настроение на душата, това течение няма да постигне онова, което трябва. То трябва да се изрази в образуване на общности, които преди всичко

---

⁹⁷ Русото животно е от книгата му „Генеалогия на морала“, която е била много хвалена. Но в своята лекция от 6 октомври 1917 г. Р. Щайнер казва: „Хората разбират твърде малко от това. Самият Дявол е вдъхновявал хората с желанието, като последователи на Ницше, самите те да стават „руси животни“. Ала макар че хората никога не стават „руси животни“ в ницшевия смисъл – нещо става през това столетие в резултат на този социално-тревожен импулс на 19-тото столетие.“

⁹⁸ Това трудно окултно понятие е било обяснено от Рудолф Щайнер, например на 31. октомври 1904 г. по следния начин: „През първата половина на 4-ия кръг човечеството развива способността за първи път да приспособява своите сетивата си към минералното царство. През втората половина на 4-ия кръг то спасява минералното царство. Ала част от него ще бъде изключена, защото не е вече от полза за човечеството. Това представлява 8-та сфера, която повече не може да се използва за развитието на човека, ала може да се използва от по-висши същества“. През 1915 г. Р. Щайнер отново твърде подробно навлиза в понятието за 8-та сфера. Виж Събр. съч. 254, „Окултното движение през 19. век“, особено 4-та и 5-та лекция.

да възприемат мира, любовта и пасивното противодействие на злото като свой модел за поведение и да разпространяват този възглед. Те ще трябва да създадат съд, форма за живота, който и без нея ще продължава да съществува...”

Сега можете да разберете защо Августин, водещият дух на католическата църква, който в своята „Божествена държава“ развива точно формата на църквата, изработва формата на съвременността – по необходимост той е най-яръстният противник на формата, която подготвя бъдещето. Тук противостоят два полюса: Фауст (каинит) и Августин (авелит. – Г.Б.). Августин, който се основава върху църквата, който гради съвременната форма, и Фауст, който се стреми да подготви у човека усещането за формата на бъдещето.

Това е контрастът, който се развива през 3-то и 4-то столетие сл. Хр. Той остава да присъства и е изразен в борбата на католическата църква срещу рицарите тамплиери, розенкройцерите, албигойците, катарите и др. Всички те са елиминирани от физическото поле, ала вътрешният им дух продължава да действа. Този контраст отново се проявява по-късно в преобразена, но все още яростна форма в двете течения, родени от западната култура – това на йезуитството (августинството) и това на свободното масонство (манихейството). Онези, които водят битката, от една страна, съзнават това – те са католиците и йезуитите от високите степени. От онези обаче, които са от другата страна, които водят битката в духа на Мани, само малцина са съзнателни; само онези начело на движението осъзнават това.

Така йезуитството (августинството) и свободното масонство (манихейството) застават едно срещу друго в по-късните векове. Те са потомци на древните духовни течения. Ето защо и при двете течения има продължение на същите церемонии, свързани с посвещение, които откривате при древните течения. Посвещението на йезуитизма има четири степени: коадюторес темпоралес, схоларес, коадюторес спиритуалес, професи. Степените на посвещение в истинското окултно свободно

масонство⁹⁹ са същите. Двете съществуват паралелно едно до друго, обаче сочат към съвсем различни направления.“¹⁰⁰

И по тези различни направления те стигат до политическото противопоставяне. От тях се формират двете главни политически сили, двата центъра на световната окултно-политическа власт.

Доколкото цялата наша цивилизация стига до упадък, деградираат всичките ѝ съставни части, всичките ѝ елементи. Затова сега е трудно да се намери нещо съзидателно в тези две древни течения. Но да се говори за това е толкова трудно, колкото трудно беше в бившия СССР да се говори за недостатъците на КПСС. Всяка критична оценка и от едните, и от другите се възприема крайно враждебно. Но доколкото представителите на тези течения се намират навсякъде: във властовите структури, в управлението на културния живот, в науката, в политическите партии, все пак се налага да говорим за това. За мнозина от тях принадлежността към едното или другото течение става залог за успешна кариера. В този смисъл те силно напомнят КПСС, но къде по-сериозно от нея. Те са творците на глобалистките проекти, на революциите, в това число и прословутата сексуална революция, те принуждават расите към смесване и т.н.

Величието на „братята на мрака“ е останало в миналото. Рудолф Щайнер казва: „Масонството е изгубило своето значение в степента, в която светът се е рационализирал. То е притежавало значение по времето, когато още се е развивала четвъртата подраса (гръко-латинската културна епоха)“. Пета-

---

⁹⁹ Тук трябва да предупредим читателя, че доколкото тези наименования силно са се поизтъркали от твърде честата и нередко чисто спекулативна употреба, а освен това самото им произнасяне може да предизвика едностранчиви преживявания и представи, по-нататък ще наричаме йезуитите „отци на здрача“, а масоните – „братя на мрака“ (втория термин го е употребявал Рудолф Щайнер)

¹⁰⁰ Събр. съч. 93, „Легендата за храма и Златната легенда...“, лекцията от 11.11.1904 г.

та подраса (т.е. съвременната културна епоха) води до загубата на значението на масонството“¹⁰¹.

В една от лекциите Рудолф Щайнер разказва, че когато Лесинг бил приет в масонска ложа, майсторът го попитал: „Е, сега видяхте ли, че не Ви посвещават в някакви особено враждебни за държавата или религията неща?“ Лесинг отвърнал: „Да, мога да потвърдя, че не научих подобни неща. Бих се радвал обаче да науча нещо подобно, защото тогава поне бих научил нещо“¹⁰².

Рудолф Щайнер казва още, че при „братята на мрака“ вече не е останало никакво християнство. В края на краищата те стават просто инструменти на „тайните общества“, които се занимават с геополитика, а на езотеричната практика „братята на мрака“ придават съвсем тъмен вид.

Няма нищо християнско, казва по-нататък Рудолф Щайнер, и при „отците“. Техният орден представлява последния стадий на израждането на римския католицизъм, който е пряко продължение на древната Римска империя с нейния стремеж към господство. Те дори и да са „отци“, не са такива на духовната светлина, а на здрача, където се творят тъмните политически дела. Но трябва да се отбележи, че ако „отците на здрача“ могат да бъдат характеризирани по този начин (нека читателят не приема това за критика), това не означава, че същото може да се каже и по отношение на католицизма изобщо. „Ако римският католицизъм се вземе днес – казва Рудолф Щайнер – в неговата тоталност, в неговата цялостност, не така, естествено, както го разбират отделните падрета, болшинството от които са много зле обучени... но ако се вземе така, както може да бъде представен като теологична система, като съдържание на обширен мироглед, тогава католицизмът се представя като изпълнена със съдържание система, като всеобхватен мироглед. Грандиозното е как католическото учение се представя в

---

¹⁰¹ Пак там, лекцията от 02.12.1904 г.

¹⁰² Пак там, лекцията от 02.01.1906 г.

Средните векове под формата на схоластиката като отвсякъде затворена в себе си, цялостна и логически и онтологически отработена в детайли мироследна постройка... запазило от старите времена представата за Отец, Син и Свети дух мироследно образуване, което в августино-томисткия мирослед е доведено до такава степен, че от самото себе си произвежда възгледа за социалния строй на хората... Този, който иска да разбере католическата система, католическото вероучение, ако може да се нарече така, би трябвало да е способен много фино да оперира с понятията, да прави много ясни и отчетливи понятияни преходи, да може да оперира с понятия, които съвременните философи намират вече за крайно неудобни и които за особено неудобни ги намират протестантските теолози... Католицизмът притежава здраво скрепено, добре проверено изграждане на вярата, излъчено от естествените принципи и отиващо нагоре, извисяващо се от най-долу и стигащо до всеобхватния мирослед, който човек може да обедини със своята душа даже и ако висшите области се признават просто като разкрити истини, като истини на откровението“...

„Наистина сега всичко това е все пак останка от старите мироследи. И „съществува голяма противоположност между католицизма и съвременната цивилизация“. В нея „католицизмът ни в най-малка степен не е способен да придвижи хората по-далеч от там, където вече се намират...“

Гледаме към това, което католицизмът донесе. В най-новото време той донесе йезуитизма, а не християнството“¹⁰³.

Впрочем и при „отците на здрача“ Рудолф Щайнер посочва определени черти, които не би било зле да усвои цялото човечество. „Вярвам, че досега никой не е виждал талантлив йезуит да е нервен, докато съвременната ученост, съвременната образование стават все по-нервни. Кога човек нервничи? Когато физическите нерви заявят за себе си. Тогава се проявя-

---

¹⁰³ Събр. съч. 203, „За духовната връзка на човека със земната планета...“, лекцията от 06.02.1921 г.

ва нещо, което физически няма никакво право да се проявява, защото то просто съществува тук, за да провежда духовността. Тези неща се намират във вътрешна връзка с абсурдността на съвременната ни образователна система и йезуитизмът, с който, от една страна, трябва решително да се борим, представлява от гледната точка на оживяването на мисленето нещо, което върви със света, макар да се дърпа в него като рак, назад. Но той върви, не стои на място, докато нашата наука всъщност никак не завладява човека.

Ако ми позволите, мога да посоча тук нещо. Често съм казвал, че постоянно предизвиква болка това, че съвременният човек, който е способен да мисли за каквото му харесва, който е ужасно умен, в същото време с нито една фибра от живота си не стои живо в съвременността, не вижда какво става около него, не иска да си има работа с това. При йезуитите не е така. Йезуитът, който привежда в движение целия човек, вижда какво днес вибрира, преминавайки през света.“¹⁰⁴

* * *

Известна е жестоката борба между „отците“ и „братята“ в миналото. Тя принуждава „братята“ да се крият и действат „конспиративно“. Но и когато външната опасност приключва, „конспирологията“ остава. Към нея прибегват и „отците“. В нея и едните, и другите понякога действат заедно, както например е било при социалистическия експеримент в Русия. Но те все пак са антиподи, които взаимно си точат брадвата. Съвременният свят се разкъсва от тяхната борба. И въпреки това не бива да се стоварва непосредствено цялата вина за всички бедствия в света върху тях. Защото зад тях стоят мощни свръхсетивни сили. Тези две течения са само инструменти.

Болшеvizмът е породен от инспирираните от Ариман „братя на мрака“, които се проявяват като „инструмент на

---

¹⁰⁴ Събр. съч. 204, „Перспективи пред развитието на човечеството...“, лекцията от 29.04.1921 г.

тайните общества“ (ще напомним, че за това говори Рудолф Щайнер) от левия път и от „отците на здрача“. Той е тяхно нечестиво дете. Родил се и укрепнал, той придобива свой собствен патрон в свръхсетивния свят и сега търси пътища как да излапа своите родители и да овладее целия свят.

В течение на 20. век към тези три окултно-политически центъра на власт, се добавят още два центъра, също управлявани от свръхсетивния свят. Това са националсоциализмът и ционизмът. И когато те стават пет, изостаналите духове от трите вида ги свеждат до определено единство и ги **социализират под формата на обърнат пентаграм, действащ като техен първичен феномен, като праобраз**. Това има такъв вид (рис. 13). По-точно казано, така изглеждаше това преди перестройката, когато съществуваше СССР.

Пентаграмът е затворен в триъгълника на изостаналите същества от три йерархии. Този триъгълник, от една страна, има отношение към божествения триъгълник, който се спуска в еволюцията, а от друга, прави го по-тежък. Образуващите го същества се стараят да лишат божествения триъгълник от силите на метаморфозата и съответно от *връщането в духовните висини*. Човекът е главният инструмент в борбата на тези същества против Бога и обещаната от него еволюция в случай, че той се съгласи с вечното грехопадение.

Петте центъра на днешната власт на Земята се управляват от земни наместници на трите изостанали йерархии, от тримата папи. Единият от тях, „белият“, е известен – той седи в Рим (няма значение дали знае за своята роля или не; главното е какво върши). Папа имат и тайните общества. Него го наричат „черен“. И болшевизмът има папа – „червен“. За него за пръв път убедително разказа Григорий Климов, офицер, избягал през 1948 г. от Берлин на Запад. (Там участвал в изследвания по така наречения „Харвардски проект“, подготвял закриването на съветския експеримент.)

Космическият смисъл на този прафеномен, изразяващ състоянието на постоянно грехопадение, се заключава в след-

ното. Изостаналите същества от йерархиите образуват в условията на материалната култура форма, с която се стремят да подменят триъгълника на божественото първооткровение. В този триъгълник се разкрива висшият човек, съединил в себе си името, царството и волята на Бащинската основа на света, които са висши членове на неговия дух. Те трябва да породят нисшия „аз“ на човека, а за това е нужна материализацията, която би се оказала невъзможна, ако изостаналите същества от йерархиите не се стремяха към тази подмяна. Може ли да се нарече техният стремеж „заговор срещу Бога“? Не, не може. Защото, от една страна, тук действа просто законът на развитието, а от друга, имаме работа само със следствия от грешки, допускани от хората в хода на развитието им. Керемидата непременно ще падне от покрива, но дали главата на човека ще се окаже на нейния път, до голяма степен зависи от самия човек.

Рис. 13

Но нахлувайки в социалния живот на хората, изостаналите духове, разбира се, ще престъпят границата на своето правомерно действие в еволюцията. Това може да се сравни с камък, който падайки, би могъл да мисли и частично да отклони линията на падането си, целейки се в човека. И те скриват от човека своята дейност от такъв характер, доколкото знаейки за нея, той би могъл да се научи да бъде по-внимателен по отношение на „падащите камъни“. И затова сме в правото си да говорим за заговор на изостаналите духове срещу хората. Боговете предупреждават хората за това, но те не искат да чуят. А в такъв случай работите им на Земята ще вървят все по-лошо и по-лошо. Човечеството и занапред ще бъде подлагано на безчовечни социалистически, евгенични, генетични и т.н. експерименти; хората, съблазнени от власт и благополучие, ще бъдат привлечени в партии, съюзи, блокове, ордени, ложи.

* * *

Перестройката в Русия съвсем нямаше за цел да освободи поробените от болшевиизма народи. Тя беше израз на преустройството на горепосочения прафеномен за нова фаза на социално-политическо експериментирание. Ако политолозите го бяха разгледали по-рано и бяха разбрали, че той дава реално основание за създаване на теория на конспирацията, тогава би могло още в 90-те години на 20. век да се досетят и открито да разкажат за това, накъде по-нататък ще поведат Русия и цялото човечество.

Този прафеномен на свръхсетивен план видимо се явява като някаква адова физиономия, която творците в киното добре са разгледали. В хода на перестройката се измени, образно казано, изразът на тази физиономия, нейните черти се изкривиха по друг начин. А техните промени влекат след себе си глобалните събития на Земята, които сега наблюдаваме (виж по-долу рис. 14).

Болшевишка Русия беше изхвърлена от долното острие на пентаграма. *Руснаците не са етносът, в който болшеви-*

змът може да се разгърне с пълна сила и да обхване целия свят. Ако при това Русия би била изхвърлена извън пределите на пентаграма, тя би могла да се възроди духовно. Но тя е натикана в обърнатия пентаграм и там става като трофей, към който протягат своите пипала всичките пет световни властови центъра. Тя им е нужна като голяма инертна сила в тяхната междуособна борба. В това ѝ качество я използват отдавна. Без нея нямаше да започне Първата световна война. Преди Втората в Берлин добре разбираха, че без съюз със СССР няма да спечелят войната с Англия, а в Лондон знаеха, че без Москва няма да победят Германия.

А сега експериментаторите разбират, че без Русия няма да могат да създадат трифолиума от суперблокове. Най-доброто за Русия би било да не стане политически трофей за нито една от световните сили. Но не ѝ е дадено да постигне това с външни военни и икономически средства. Това ще покажат по-нататъшните събития в Украйна.

Мястото на СССР на върха на обърнатия пентаграм сега заемат САЩ, а на тяхното място застават „братята на мрака“, обединени в ЕС (рис. 14).

Предишният панамериканизъм в тогата на хуманизма беше все пак повече или по-малко приемлив. Но сега той метаморфозира в „Океания“ с неговата идеология на ангсоца. И това, в известен смисъл, също е закономерно. Още в началото на 20. век Рудолф Щайнер предупреждава:

„Крайно радикалното крило на Запада изживява себе си в болшеvizма, и Западът ще преживее как това, което самият той не иска и което се измества на Изток, в не много далечното бъдеще ще се върне при него – това, което самият той е преместил там. И тогава то ще бъде *забележително самопознание*“¹⁰⁵. Това преживяваме сега с изключение на едно – самопознанието. С него Западът не иска да се занимава. Но да се

¹⁰⁵ Събр. съч. 199, „Духовната наука като познание за основните импулси на социалната организация“, лекцията от 21.08.1920 г.

надяваме, че и на това ще му дойде времето.

Характеризирайки болшеvizма откъм духовната му страна, Рудолф Щайнер се обръща към разглеждане на изостаналите духове. Той казва, че тези духове, съгласно християнската църковна традиция, ги наричат дявол, сатана и др. Но тук не бива сатаната да се бърка с дявола. Дяволът в сравнение със сатаната е по-слаба сила. „Сатаната притежава ранг на прасила, на архай (дух на личността), и той е този, който в хода на еволюцията на света е похитил... *интелектуалността*, доста преди... тя да се доближи до хората. В настоящото време той е, така да се каже, всеобхватен господар на интелектуалността и се стреми да свърже човешката интелектуалност със собствената си интелектуалност толкова силно, че по този път човекът да изпадне от своята еволюция. С други думи да обезсили Мистерията на Голгота – ето към какво се стреми тази ариманическа сила.

Рис. 14

Достъп до човека Сатаната получава само благодарение

на интелекта, „защото интелектът по такъв начин стои в човека, че е най-самостоятелното нещо в него; всичко останало (чувства, усещания и др.) зависи от едни или други божествени сили“. Затова човек трябва свободно да се съедини с последните цели на Апокалипсиса, със силата на Алфа и Омега (т.е. с Христос).

С особена сила Сатана действа в Източна Европа в болшевиизма, където хората по всякакви начини ги обединяват така, че става необходима груповата душевност. „Всичко най-интелигентно се прехвърля в низшата сфера на ариманичното; тогава образуващите се групи от хора се предават само на ариманическите сили и се отваря пътят за сатанинските сили, стремящи се да изтръгнат човечеството от земната еволюция и да го вкарат в друга планетарна еволюция“¹⁰⁶.

Рудолф Щайнер говори какво трябва да се прави в този случай. В създадите се условия е необходимо човек да постави в центъра на всички свои усещания факта, че „за сериозното вмешателство във формиращите света сили от страна на духовната наука е необходимо да се признае и даде възможност за действие сред хората на това, което от наша гледна точка се нарича наука за посвещението...“

И западните тайни общества имат наука за посвещение, макар и от вреден за човечеството вид. Наука за посвещение има и всичко, което зависи от „отците на здрача“. „Своеобразна наука за посвещение има и ленинизмът. Защото това, че ленинизмът е способен да се изразява по толкова умен начин чрез разсъдъчните форми на главата, има зад себе си определена основа. В ленинизма на повърхността на развитието на човечеството избива умността на човешкия звяр, умността на животинското в човека. Всичко, което произтича от човешките инстинкти, от човешкия егоизъм, получава интерпретация и форма в това, което по толкова умно изглеждащ начин по-

---

¹⁰⁶ Събр. съч. 346, „Лекции и курсове за християнска религиозна дейност“, лекцията от 22.09.1924 г.

лучава външен израз в ленинизма и троцкизма. Животното (звярът) иска някога като много умно животно да излезе на повърхността, иска всички ариманични сили, имащи за цел да изключат човешкото, специфично човешкото и всичко, което като умност е разпространено в животинското царство, да бъде превърнато в сили, които образуват, формират човечеството“.

Осите с голямо майсторство правят клетки от същите вещества както при обикновената хартия. „Тук човешка умност действа в животинското. И ако съвкупно вземете всичко, което като подобна умност е разпространено в животинското царство и помислите, че ариманическите сили възприемат всичко това, за да го пресъздадат в човешките глави, в главите на тези, които действат само от егоистичните си инстинкти, ще разберете, че е вярно, ако се каже, че Ленин, Троцки и подобните им хора са инструменти на ариманическите сили. Това е ариманическото посвещение, което принадлежи към *съвсем друга милова сфера, различна от нашата*. Но това е посвещение, съдържащо в лоното си сила, способна да унищожи човешката цивилизация на Земята, да измести от Земята всичко, което се е формирало като човешка цивилизация.

Човек има работа с три посветителски направления: с две направления, намиращи се на плана на развитието на човечеството, и с едно, намиращо се под плана на развитието на човечеството, с посвещение, притежаващо колосална сила на волята, с посвещение с почти безгранична сила на волята. Единственото нещо, което може да внесе ред и по човешки достойна цел в цялото това направление, е съдържащото се в истинската духовна наука. Но истинското поставяне на цели и действителната сериозност ще могат да излязат от духовната наука само в случай, че хората я направят всеобхватно дело на своя живот и ако обръщат внимание колко дрънканици и колко бесове на високомерие и душевен егоизъм разнообразно се проявяват във всичко, което често се примесва с духовнонаучното движение. Няма нужда да се премълчават тези неща. Напротив, за тях постоянно трябва да се говори. Как иначе мо-

жем да се надяваме да внесем в душата силите, които задължително трябва да ги има в тези души, за да не стигне цивилизацията до своя край!“¹⁰⁷

Болшеvizмът открито показва на света своите мистерии, своите центрове за посвещение. Това е мавзолеят с балсамирания труп, който сякаш е мъртъв, но чиито клетки въпреки това и досега запазват естествената си влага (за това писаха учениците във вестниците), и заобикалящото го „вечно Политбюро“ под формата на урни с прах, зазидани в кремълската стена. Този комплекс по същество е ложа, *открита ложа*, чийто печат са получили милиони хора, преминали през мавзолея¹⁰⁸. Материалистическото човечество с десетилетия гледа това и не проявява ни един признак на поумняване. И съвсем не го интересува, че (както е казал за това самият Рудолф Щайнер) „йезуитите и масоните“ „изгориха Гьотеанума“, импулсиран от боговете за основаването на нов, светъл християнски център за посвещение, който би бил ръководен от Архангел Михаил – борецът с дракона.

---

¹⁰⁷ Събр. съч. 197, „Противоположности в развитието на човечеството...“, лекцията от 13.06.1920 г.

¹⁰⁸ А военните паради и масовите демонстрации са черната церемониална магия, изведена в ранг на държавна политика. По време на тези мистерии най-лошите членове на, позволете ми да кажа, „правителството“ стояха на гроба(!) (на мавзолея) и приемаха, попиваха възторга на масите.

8. СВЕТОВНО-ИСТОРИЧЕСКАТА ЗАДАЧА НА ЦЕНТРАЛНА ЕВРОПА

Антропософското поставяне на цели се основава на знанието за истинската еволюция на света и човека. Тя довежда човека до съвременната форма на самосъзнание, а по-нататък трябва да го изведе на следващата степен, към свръхсъзнанието, където човек ще мисли индивидуално в съзercания, възприятитно. Това толкова ще измени формата на съзнанието му, че тук може да се говори за видова метаморфоза на човека. По този път всъщност човек го очаква блестящо бъдеще. Но за да не се отклони от него, е необходимо на първо място да се разбере същността на нашата европейска културна епоха, да се разбере откъде идва и накъде ще тръгне по-нататък, каква е следващата ѝ правомерна крачка. Тя ще направи това само в случай, че реши своите задачи. Самото им решаване е работа за бъдещето, за следващата културна епоха. Ето тази работа следва да се противопостави като алтернатива на проекта за трите суперблока.

Какво представлява естествената еволюция на човечеството? Тя протича поетапно, преминавайки през поредица метаморфози. Един такъв етап е този, който (вече сме срещали това) в езотериката се нарича „коренна раса“ (голяма епоха). В нея развитието протича във верига от седем културни епохи (рис. 15). Всички заедно образуват единна лемниската. Възловата ѝ точка се намира в четвъртата, гръко-латинската културна епоха. В тази точка е станала Мистерията на Голгота, която занаяпред ще бъде център на метаморфозите на *всички етапи* на еволюцията.

Но тъй като развитието напредва в съвкупността от седем културни епохи, освен метаморфозата, извършваща се от-носно главната възлова точка на лемнискатата на коренната раса, т.е. на съвкупността на всичките седем културни епохи (рис. 15, поз. I), във всяка нова културна епоха става метамор-

фоза на всички отминали преди нея епохи в бъдещите културни епохи (рис. 15, поз. II–V). Когато изучаваме този процес, ни се открива тайната на общата метаморфоза на коренната раса (голямата епоха). Тогава наблюдаваме феноменологията на нейния главен закон. Главната възлова точка преминава от изтеклата културна епоха в следващата. Тогава последната става ключова в съвкупността от всичките седем култури. *Съдбата на цялото по-нататъшно развитие на света и човечеството зависи от това, дали културната епоха решава своите културно-исторически и еволюционни задачи успешно или не.* Разбира се, процесът на еволюция не може да бъде спрял напълно от никакви сили. Той прилича на воден поток. Ако на пътя му се сложи камък, той ще си намери друг път. Но какво ще стане с човечеството тогава? За това то трябва много сериозно да помисли, за да не заседне навеки при този препъни камък. Време за това му се дава, всяка културна епоха продължава малко над две хиляди години; това е обусловено от Космоса, благодарение на движението на планетарната система по кръга на Зодиака.

Нашата коренна раса се различава от всички предходни по това, че в нея еволюцията на човека приема характер на културно-исторически процес. Това означава, че хората в нея трябва във все по-голяма и по-голяма степен сами, индивидуално да решават задачите на своето развитие. Боговете тук им помагат само в зависимост от това, което сами правят. Ако делата им са добри, на тях откликват същества от йерархиите на нормалното развитие, ако делата са тъмни, тогава реагират изостаналите йерархии. И как е възможно човек да не знае това и да се надява, че каквото и да става, боговете ще го отърват? Ако – ще повторим нашия пример – върху човека пада камък, а той не иска нищо да знае за това, боговете няма да обезсилят заради него закона за всеобщото привличане.

Наистина на човек му остава само да познава законите на собственото си развитие, за да може да ги следва съзнателно и правилно. В смисъла на решението на тази задача да си

представим развитието в съвкупност на седемте културни епохи под формата на двойна, затваряща се и разтваряща се спирала. Тя представлява метаморфоза на лемниската. Тя може да бъде видяна и на звездното небе. Това значи, че и там действа законът на метаморфозата.

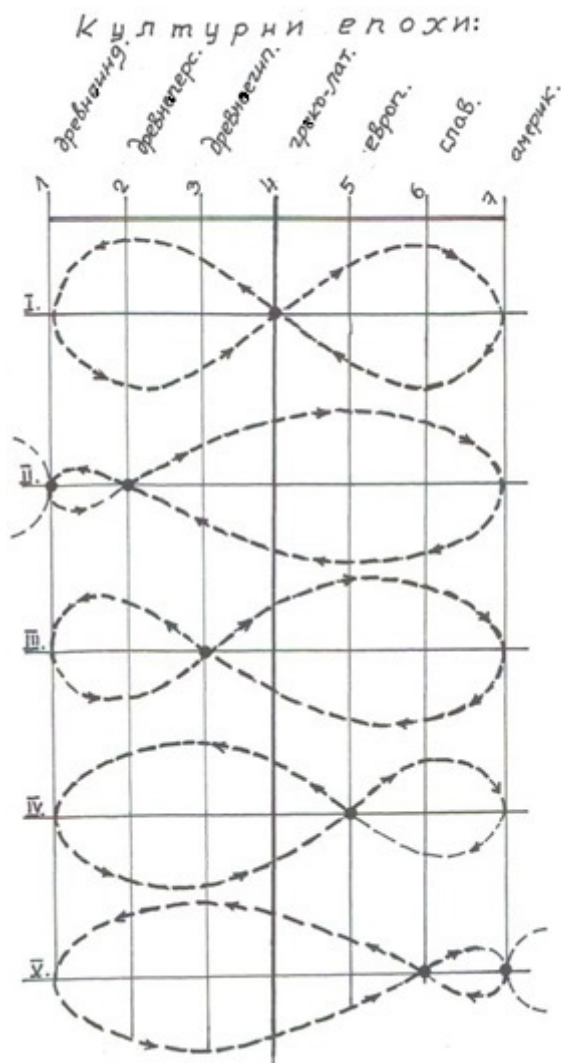

Рис. 15

Ако се погледнат на географска карта областите, през които са преминали четирите минали културни епохи, ще открием, че те образуват единия клон на такава спирала. Със своята витка тя обема Европа и тук образува възел, в който този клон, метаморфозирайки, трябва да стане втори клон на спиралата (рис. 16).

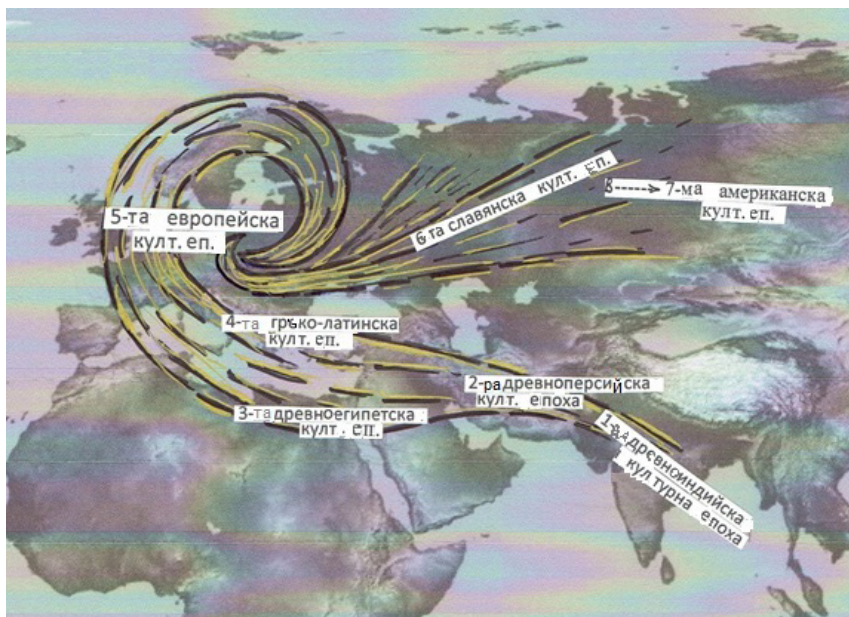

Рис.16

Особеността на такива области на преход от един клон към друг се състои в това, че в тях трябва да се извърши голям *качествен* скок на развитието. Тук *старото умира, а след това се ражда отново*, в нов облик. Или не се ражда и тогава развитието спира. Пред тази *дилема* стои сега Европа, а с нея и цялото човечество. *Никой* не може да реши тази съдбоносна задача вместо Европа. Тя се намира, така да се каже, в цен-

търа на „вихъра“ на развитието, в нея са събрани основните противоречия, основните противоположности на епохата. На Европа е необходимо да развива такава култура, такъв духовен живот, който би овладял силата на цялото гигантско развитие на четирите минали епохи (то е продължило повече от осем и половина хиляди години) и да го претвори под формата на нова култура, която да обхване нашата пета култура, в която се ражда всъщност новото на нашата коренна раса, което ще породи зародиша на шестата, славяно-германска култура.

Че такава задача е по силите на Европа, ни показва миналото развитие, увенчало се с наука и мислене по метода на Гьоте и появата на феномена на антропософията. Европа е създала нелоши предпоставки за решаването на своята голяма задача. Те се изразяват в немския идеализъм, в идеализма на немската философия. Фихте, Хегел и Шелинг придвижват човешкото мислене до границата на съзерцанието, довеждат философията в съприкосновение с теософията.

Правата на индивидуалната интелигенция успешно са отстоявани и по-рано от висшата схоластика и т.н. Всичко това позволило на антропософската мъдрост да навлезе в света на културата. И на първо място пред Централна Европа застава задачата да овладява тази нова духовна наука, да я развива по-нататък и да оплодява със знанията ѝ всички фактори на съвременната култура и цивилизация.

В тази връзка Русия трябва да тръгне към Централна Европа в учението (ако, разбира се, ще изучава гьотеанизма и духовната наука) – само така тя ще успее да получи семето на своето бъдеще, което ще порасне в шестата културна епоха.

Задачата за обновяване стои пред цялото човечество и затова задачата на Централна Европа е световно-историческа. Дълбока мисъл по този повод е изказал в едно писмо Райнер Мария Рилке (до Лиза Хайзе от 2 февр. 1923 г.). „За мен – пише той – ...няма никакво съмнение в това, че именно Германия, като не се занимава с познанието, *задържа световното развитие* (подчертаното е от нас – Г.Б.)“. Тук може само да се

добави, че „светът“ всячески ѝ пречи да прави това.

За Централна Европа следва, отблъсквайки се от своето духовно минало, стоейки на висотата на вече постигнатата там култура на мислене, усилено да работи над овладяването на методологията на духовната наука, която включва в себе си и метода за практическа изработка на живото съзерцателно мислене. И следва да се помни, че решаването на такава задача полага началото на видовата метаморфоза на човечеството. Тук особено трябва да отбележим, че ако всички минали видови метаморфози на човека са правени от Бог и природата, тази **нова видова метаморфоза човек за първи път трябва да осъществи сам**, без помощта на природата. Това е гигантска идея, поверена на човечеството от антропософията. Тази метаморфоза се извършва в лемниската на индивидуалния дух. Каква е по съдържание, накратко показахме на рис. 6, 7 и 8. (По-подробно темата е разработена в нашите методологични съчинения.)

Именно по такава лемниската се осъществява преходът на индивидуалния аз от логически-диалектичното към идеално възприемащото, съзерцателното мислене. Тази, така да се каже, теоретико-познавателна лемниската е наистина „ключът“ от Царството небесно. Тя образува и моста от европейската, от англо-германската културна епоха към славяно-германската. В „Приказката“ на Гьоте за зелената Змия и прекрасната Лилия в такъв именно мост се превръща, принасяйки се в жертва змията, символът на мъдростта и, да кажем, на логическото мислене (виж в края рис.18).

За Европа е необходимо отново да си спомни отиващото си от нея културно-духовно минало и с негова помощ да овладее настоящето чрез антропософията. И който владее такава настояще, ще владее и бъдещето. Такова е правилното разбиране на принципа на развитието, което трябва да се противопостави на желанието на определени сили да спрат това развитие. Без първо здраво да се овладее логическото мислене, мисленето не може да метаморфозира. Метаморфозирането

му означава то да бъде *принесено в жертва* съгласно принципа, изразен от Гьоте: „умри и бъди“.

Но над Европа сега невидимо е разгърнат лозунгът: „Невежеството е сила“. Нейното духовно наследство се извъртава и потъпква от изпадналите във варварство хомо сапиенси. Вместо познание за миналото се натрапват всякакви диви, нелепи доктрини, например се стараят да убедят масите, че „щастие (и по-точно, благополучие) е по-добро от свободата“. Вярно е, че и благополучието става все по-малко.

Изкривявайки и скривайки знанието за миналото, петте центъра на световна власт се стремят да изкривят и спиралата на развитието на културните епохи. Чрез световните войни, а сега и чрез масовата субкултура Централна Европа е напълно размазана. Лицето ѝ го тъпче ботуш – ту войнишки, ту идеологически. Това се прави с цел панамериканизмът да може безпрепятствено да превърне спиралата на развитието, т.е. основния му закон, просто в линия на развитието, т.е. да изпразни от съдържание закона и да обърне тази линия на запад. *С това се отрича метаморфозата като принцип на развитие.* Фактически целият живот на Европа (а и на целия свят) се поставя в зависимост от американските стандарти на не-културата, от американските стереотипи на поп-културата и даже от НАТО.

А по-нататък ще се постараят да направят всичко, че не само Англия с нейната задача за развитието на висшия член на душата – съзнателната душа, но и цяла Европа до границата с Русия, да бъде слята в един блок с Америка, и така не Русия, а Америка да бъде направена приемница на съвременната култура в нейната ориентираност към бъдещето, към шестата културна епоха. Вече самото намерение да се преследва такава цел изключително вреди на всички, в това число и на самата Америка, на Америка като страна, където живее енергичен, свободолюбив млад народ, имащ голямо духовно бъдеще.

Отношението към Централна Европа и Германия трябва да бъде внимателно. Към тях е насочено божие благоволение. Има убедителни доказателства за това. Великобритания,

Франция и Русия два пъти победиха Германия в световните войни, *победиха* – подчертаваме, а в резултат станаха *бледи сенки на самите себе си*. Германия не може да се възползва от божие благоволение само по една причина: тя не се занимава с „познанието“, със самопознанието, не иска да развива духовната култура, чистото мислене, не иска да овладява гьотеанизма, антропософията и, разбира се, не желае да мисли за социалната троичност. В 1919 г. Рудолф Щайнер, срещайки се с държавни дейци, много енергично се опитва да ги убеди да започнат да осъществяват социалната троичност. Те усърдно кимали с глава и нищо не направиха. По-късно той казва, че ако Германия беше направила тази крачка, би се спасила от Версайските договори и от Втората световна война, би спасила и Русия от ужасите на болшевиизма. Проблемът е там, че всички тези политически „филми на ужасите“, за които разказахме, имат една особеност: те се пукат като сапунени мехури от *първото дихание на истинския дух*. Единственият гарант за съществуването им е човешката *глупост*. Тя, а и любовта към удобството, са безкрайни. И затова двойната спирала на развитието я грози опасността да се превърне в примка – в примка на шията на Централна Европа и на цяла Европа, с която ядушат (рис. 17).

Ако развитието продължи така, панамериканизмът, дори заставащ на пътя на окултния болшевиизъм, наистина ще задуши Европа. На първо място ще задуши Централна Европа. Със своите духовни задачи тя не е в състояние да диша въздуха на съвременния американизъм. И трябва да признаем наистина гениалната идея на злото просто да вкара цяла Европа в лоното на американизма. Тогава даже няма да се наложи да се изкривява спиралообразния закон на развитието. Той ще отпадне сам по себе си, като бъде лишен от своя носител на Земята. Този замисъл наподобява криминална история, в която обирджиите, като не успяват да разбият банкомата, го изкъртват от стената и го отнасят със себе си.

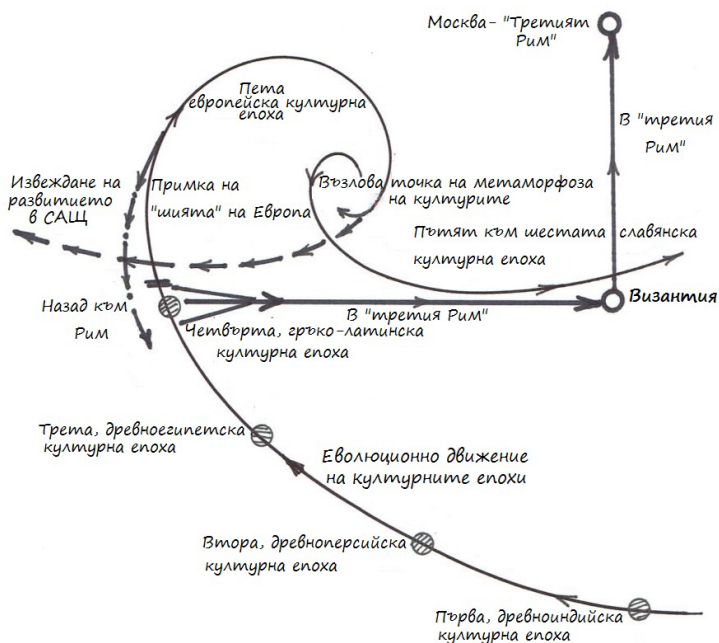

Рис. 17

* * *

И „братята на мрака“, и „отците на здрача“ гледат враждебно на световно-историческата задача на Централна Европа. Тя действително им препречва пътя да поставят движението на еволюцията на света и човека в зависимост от частните си егоистични стремежи. В допълнение към това, на цялото съществуване на Централна Европа драматично влияе и междинното ѝ положение между Изтока и Запада. Западна и Източна Европа (Русия) вместо да пазят Централна Европа, да ѝ помагат да реши своята духовна задача, се стараят да я смажат. И никакви заклинания за „вечно стремящите се към война тевтонци“ не могат да скрият неразбирането за истинското положение на нещата. Лъжата, колкото и да бива подхранвана, рано или късно ще умре. По-добре е да бъде рано. Тогава би се освободило място за познанието на истината. А тя никак не е проста. Разяснявайки я, Рудолф Щайнер казва, че до голяма

степен душевната конституция на Изтока е луциферизирана, а на Запад – ариманизирана. Душите на Запад не искат „да овладяват телата по такъв начин, че чрез тези тела да гледат в света с отворени сетива. Те не обхващат телата в пълния смисъл, не ги пронизват с дух. Те живеят в телата, но не ги пронизват напълно“. Вследствие от това не искат да открият духовната реалност зад сетивната. „Благодарение на тези отношения става така, че много от телата на западните хора, докато растат, се оказват неспособни да дадат на душите да се проявяват в тях напълно“. А по тази причина те стават „обиталище на съвсем други същества, които тогава се вмъкват в тях и съвсем проспиват това, което именно е присъщо специално на човешките души“.

От Изтока се разпространява настроението да се задържат хората в характера, в начина на чувстване и усещане от старите времена, което им пречи достатъчно дълбоко да се потопят в земното. На Запад се стремят да консервират съвременното състояние на човечеството с неговата материалистическа настройка. „От двете страни има стремеж да не се дава на човека да стигне до пълното разбиране и обхващане на съвременността. И това поддържа несъзнателния огромен страх, завладял човечеството“.

Такива са двете крайности: ариманическият материализъм и луциферическият мистицизъм. Без оглед на ужасната им вражда, предизвикана от външните условия и вътрешната противоположност, те всъщност биха искали да си стиснат ръцете. И доколкото тези течения съществуват и посоченият факт съществува, изразявайки се тривиално – но това има не тривиален, а трагичен смисъл, – духовно лошо им се пише на хората в средноевропейските области.

„В Централна Европа се подготвя синтез на високо ниво, съзвучие, висша хармония на двете крайности. И само от тази хармония, от това съзвучие може да израсте прогресът на човечеството. Защото тук, в Централна Европа, достигат връх духовните течения, произтекли от една наистина значителна

основа, което се проявява преди всичко като интелектуалната духовност в немския идеализъм в мирогледите на Фихте, Шелинг, Хегел. При това накрая Шелинг почти успява да породи малко по малко това, което би могло да се влее в истинската антропософска духовна наука, за което времето тогава още не било узряло.

Но се създава впечатлението, сякаш целият свят заговорничил да не позволи да се разгърне някак това, което тогава било на път. Бих казал, че от изток и запад Луцифер и Ариман влезли в заговор, за да не може този синтез да има успех.¹⁰⁹

Сериозността на положението на Европа се задълбочава и от това, че от своя страна се стремят да затегнат „примката“ на еволюцията също и от юг, от луциферическото минало. В духа на такова намерение във всички европейски институции действа лобито на „отците на здрача“.

И на изток се стремят да дърпат към себе си стария, идващ от миналото клон на двойната спирала естествено без и да помислят за метаморфоза. Още когато не е роден панамериканизмът, първи започват да го правят руските апологети на така наречения „трети Рим“; в 20. век към тях се присъединяват болшевиките. Всички тях не ги интересува здравето, т.е. вървящото напред развитие на културата на Русия. Те искат да бъдат учителите на Централна Европа, а и на цяла Европа и даже на целия свят. И досега старите болшевики тъжно се оплакват, че танковете им вече не стоят във Ваймар. В последните десетилетия руският болшевизъм малко се укроти, но той не е умрял, защото справянето с политически средства с центровете на ариманическото посвещение е невъзможно. Идеята за „третия Рим“ отново набира сила. Ще приведем пример за това, как тя се изразява днес. Един от апологетите ѝ пише: „Вечността на Русия се съдържа, от една страна, в това, че тя наследява мисията на „вечния“ Рим... от друга страна, „вечността“ на Русия трябва да се потвърждава от историческото

---

¹⁰⁹ Събр. съч. 203, „За духовната връзка на човека със земната планета и звездния свят...“, лекцията от 09.01.1920 г.

й съществуване... Русия като петото и последно вечно царство, като третия Рим заедно с византийското наследство в мистичен и културен смисъл наследява всичко, което е наследила самата Византия.¹¹⁰

По такъв, на пръв поглед необичаен начин, се изразява догматичната политология. Но ако тази „гранитна“ догма се разгледа окултно, езотерично, тя всъщност изразява намерението, идващо от Изток, да не се позволи по-нататъшното осъществяване на закона за спиралообразната метаморфоза на културните епохи. От тази страна биха искали просто да свалят, да заличат (затрудняваме се точно да изразим това) последното хилядолетие в развитието на европейската култура, да се направят – доколкото тя не е тръгнала след Византия, – че то изобщо не е съществувало. (Това напомня метода за промяна на миналото в книгата на Оруел.) В Русия отдавна тече подготовката за такава радикална ревизия на миналото. За това спомага и менталността на руската интелигенция, която отдавна, от столетия критикува културата на Запада като празна, греховна, абстрактна и егоистична. А в такъв случай идеята да се вземе за начален, за изходен момент за „поправянето“ на пътя на петата култура четвъртата, гръко-латинската културна епоха, може да им се стори просто спасителна. В тази епоха е прокаран пътя от Рим на изток, към Византия. А от Византия в Русия идва християнството¹¹¹. То идва първоначално в Киевска Рус, а след това се разпространява на север – в Новгород, в Московското царство. То би трябвало да стане „вечно“. Всъщност – а къде по-нататък от Москва да върви християнството?

Затова като висша и последна форма на християнството се обявява византийското християнство, а Русия трябва да бъде негов единствен упълномощен носител по волята на Самия Бог. Дълго време това не го разбират нито Западът, нито

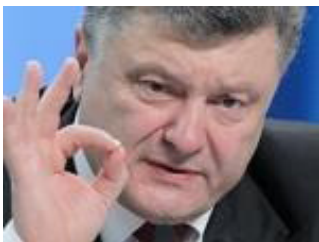
---

¹¹⁰ Аркадий Маркович Малер, „Духовната мисия на третия Рим“, Москва, 2005, стр.136-137

¹¹¹ Виж бележка 12 от първата част на есето

Изтокът. Но ето накрая, вече в 21. век, струва ни се, приближава моментът, когато ще се установи „Вечното царство“ на Русия. Как трябва да стане това? Тук трябва да се върнем в епохата на „третия Рим“, в 9. век, когато при киевския княз Владимир свещеници от Византия кръщават в Днепър всички жители на Киев. (Никой не ги е питал, разбира се, дали искат това.) И сега също от Киев следва да започне процесът по възраждане на „истинската“ православна вяра. Един ясновиждащ атонски старец неотдавна изказва вече и пророчеството, че от Киев ще тръгне възраждането на християнска Русия.

В светлината на всичко това следва да се разглеждат и сегашните събития в Украйна. Ако „вечността“ на Русия трябва да се потвърждава от историческото ѝ съществуване“, то, изразявайки се по-съвременно, тя трябва отново да стане мощна държава. Символ на такава „държавност“ сега се опитват да направят Сталин. Затова и присъединяването на Крим се съпровождаше с възраждане на сталинизма, такъв процес върви и в Донбас и, позволяваме си да мислим, той се подготвя и в цяла Украйна. Нека помислим какъв враг би могъл да е особено желан за реабилитацията на сталинизма? Разбира се, фашизмът. Затова и украинската съпротива на московския „хегемонизъм“ се аранжира в облика на „фашистките“ националисти. Одиозното правителство в Киев (виж снимките) профанизира идеята за суверенност така, че западните му покровители вече не знаят как да спасят своите митове за „истинския хуманизъм“, либерализъм, защита правата на човека, антифашизъм и прочие. Лицата на новата демокрация:

Президентът на Украйна Порошенко

Премиерът-сциентолог на Украйна Яценюк

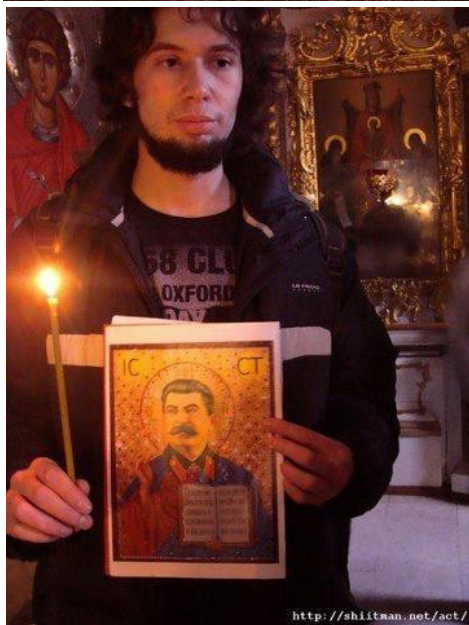
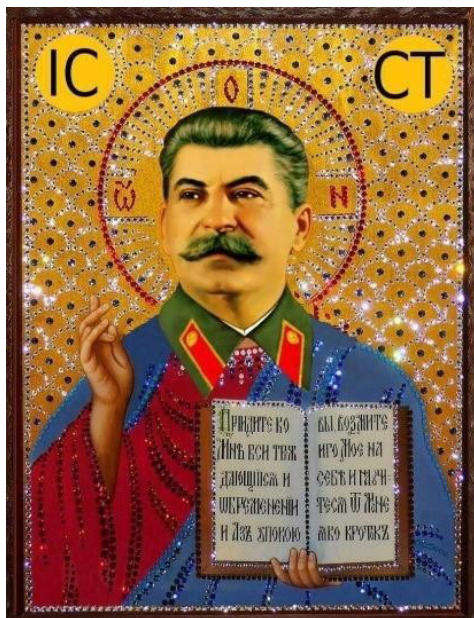

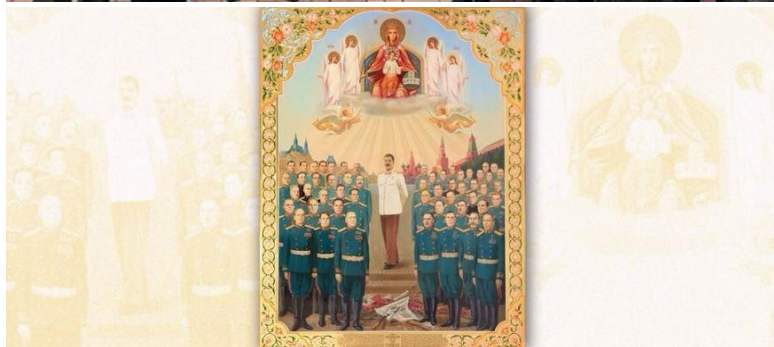
Кметът на Одеса и бивши президент на Грузия Саакашвили

В Русия и на първо място в Москва върви „пълзяща“ реабилитация и прослава на Сталин. Него го поставят във все по-тясна връзка с *църквата*. И вече може да се види какъв в този случай ще бъде бъдещият образ на Русия (виж „иконите“). И на тази симбиоза на сталинизма с православието видимо е предназначено да стане идеологията на бъдещата Евразия, идеологията на „заличаване на личността“. Този път се предполага тя да бъде въведена не принудително, а в съчетание с любовта към Бога (виж снимките).

Това, макар и лъжлив, е грандиозен замисъл. Окултно той се корени в самия център на царството на Луцифер. Той се има предвид и на картата, която беше публикувана в „Икономист“ в самото начало на перестройката. На нея на територията на бъдещата Евразия е нарисувана главата на патриарха като символ на господстващата власт. Само че това няма да бъде традиционният патриарх, а цезар-жрец на „вечното царство“. Какво трябва да представлява в сравнение с това панамериканизмът? (Тук съветваме читателя по-внимателно да

се вгледа в богохулните икони по-долу и да не ги пренебрегва, като сметне, че това е само „синдром“ на групичка особняци.)

Богохулните икони на бъдеща Русия

Такава картина се получава при симптоматологичното разглеждане на феноменологията на социално-политическия живот от последните 25 години. Ако ѝ е съдено все пак да се осъществи, реалният живот, разбира се, ще внесе в нея в една или друга степен своите корекции. Да се надяваме, че те значително ще я променят към по-добро.

* * *

Така изглежда истинската борба за развитието на света. В нея силите на доброто трябва интернационално да настояват развитието и по-нататък да върви в съответствие с неговите истински закони. **Именно това следва да се противопоставя на всички проекти за изкривяването му в интерес на останалите духове.** Значението на тази задача е невъзможно да бъде преоценена. Ще разберем това много добре, ако вземем предвид, че във възловата точка на лемниискатата, където се извършва качественият преход от миналите четири културни епохи към бъдещите 6-та и 7-ма епохи (виж рис. 18), се извършва преход от *значително по-голям мащаб*.

В лекция от 4 ноември 1905 г. Рудолф Щайнер говори за двойната спирала, изразяваща закона за развитието в течение на *три коренни раси*, а в този период от време фактически се съдържа съдбата на човечеството в еона Земя. Първият клон на тази двойна спирала започва в 5-та културна епоха на атлантската коренна раса, а вторият клон се простира до 4-та културна епоха на следващата след нашата коренна раса. Там вече ще започне *одухотворяването на материалната Земя*. Петата културна епоха на Атлантида се нарича прасемитска. На нея, казва Рудолф Щайнер, „дължим всичко, което е било досега. Но сега заедно със славянските народи идва нов импулс. Този импулс ще бъде внесен от един от тези народи едновременно с неговото своеобразно скъсване с миналото. Под формата на скрита духовност той се изработва в средата на руското селячество. Това ще образува втората бъдеща част на космическата (двойна) спирала.

Рис. 18

В настоящото време една определена култура е обхваната от процес на разлагане, а новото едва се подготвя. Това ново, на което Изтокът ще даде живот, се подготвя на Запад.

Но старото трябва да стимулира новото. Навсякъде, където в наше време пробиват импулсите на новото, това ново е още зачатъчно, тромаво, несъвършено. Противно на това старото е доведено до филигранност, но е заразено с критика и отхвърляне. Носителите на старата култура излизат от семитския клон; те са носители на това, което се завихря. Всички те имат в себе си нещо семитско. Например Ласал, Маркс. Всичко това се завърта във вихър. Продължаването на всичко това вече е невъзможно. Подобно на скок от единия бряг на другия, сега трябва да бъде направен скок към духовността на бъдещата култура на Изтока. Това е нещо съвсем ново.¹¹²

Както следва от дадената в цитата рисунка, глобалният преход на миналото в бъдещето има своята възлова точка в 4-та културна епоха, когато се извършва Мистерията на Голгота. И това е естествено. Важно е при това да се има предвид, че метаморфозата на културните епохи, извършваща се в наше време, се корени в действието на тази главна, коренна метаморфоза, продължава действието ѝ, но вече в условия, където пред такова естествено развитие се поставят труднопреодолими препятствия. Те имат за цел не просто да прекъснат духовно-културната мисия на съвременна Европа, но и цялата мисия на Земята. Който не е запознат с духовната наука на Рудолф Щайнер, трудно ще се ориентира във всичко това. Основно ще му е трудно да разбере защо съдбата на човечеството зависи от това, което става в съзнанието на отделния човек. На съвременната цивилизация е присъщо едно главно противоречие. То носи научен, религиозен, политически и даже еволюционен характер. Обърнатият пентаграм и теоретико-познавателната лемниската изразяват неговата същност и смисъл. Лесно е да се разбере, че на мнозина ще се стори странно, ако се каже, че тази лемниската може да се разглежда като символ на духовното възраждане на човечеството.

---

¹¹² Събр. съч. 93а, „Основни елементи на езотериката“, лекция 30 от 04.11.1905 г.

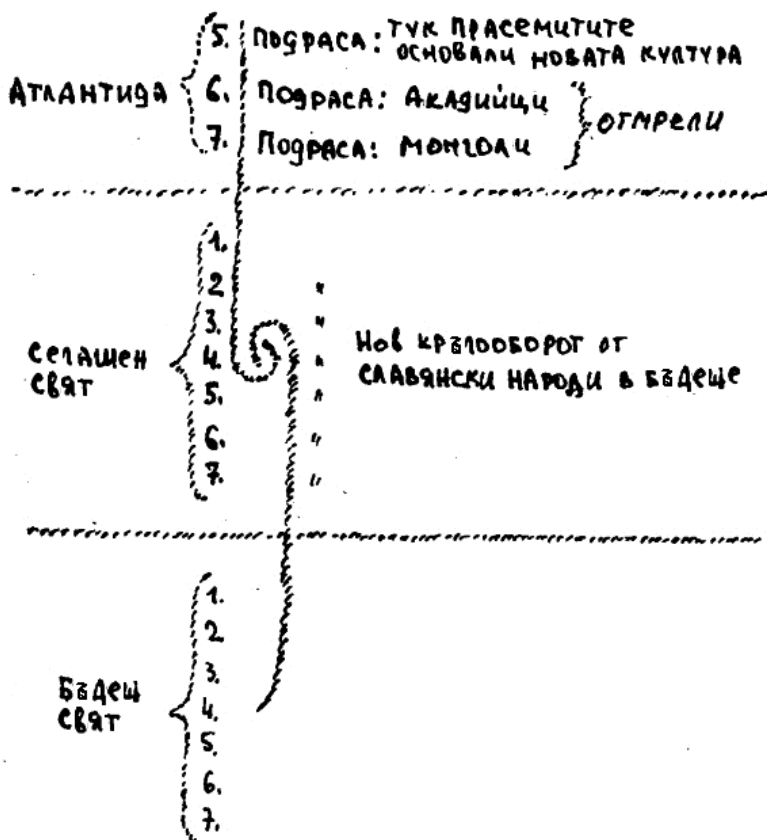

Рис. 19

Всъщност има ли в света нещо по-отвлечено и абстрактно от теорията на познанието? Такава е традиционната представа, но тя не е вярна. Трябва само да се запитаме: А има ли нещо по-важно за човека от неговото съзнание? Благодарение на духовната наука теорията на познанието може да бъде разбрана като *първостепенна практическа наука*, защото тя дава трактовка, как да се реши главната еволюционна задача на съвременността: да се метаморфозира *формата* на съзнание, да се издигнем от рефлексията към съзерцателната сила на мисленето. В Европа тази задача стои вече двеста години. Тя е по-

ставена и *осъществена* от Гьоте. Не е ли време да се замисли за нея и цяла просветена Европа?

Теорията на познанието може да се популяризира. Тя включва в себе си: а) историята на развитието на човешкото познание, б) изследването на границите на познанието и в) генезиса на индивидуалното съзнание. В историята на философията последният елемент категорично се отхвърля. Духовната наука на първо място акцентира на него, защото той извежда теорията на познанието от задънената улица. По такъв начин всички елементи на теорията на познанието са напълно достъпни за разбирането на всеки съвременен европейец. И той трябва да разбере – ако у него се е запазило поне някакво чувство за истинско човешко достойнство, – че тук му се открива главното бойно поле на световните, преди всичко свръхсетивни сили за съдбата на света и човека. Ако достатъчен брой хора не разберат това и продължат да живеят както преди, импулсът за развитието на културата ще бъде преместен от Европа в Америка. А ако Европа, изразявайки се на езика на гръцката митология, я „похитят“ още един път, човек окончателно ще се закостени в материализма, в ариманизма и ще отиде в подприродата. Ако този импулс бъде преместен на Изток, в Азия, човешкият аз ще се изфини в духовни, но лудицифериращи фантазии, в свръхсетивни видения и така ще си замине незрял от Земята.

Културата на Изтока е миналото на света. Необходимо е тя да бъде обогатена с новата духовност от Европа. Културата на Америка е седмата във веригата от седем културни епохи. Трябва с търпение да бъде чакана и подготвяна. Тя ще дойде от запад, а не от изток, т.е. не от Европа.

В бъдещето е и времето на Русия. Там ще разцъфтят общините на духа-себе, на Божието име, на Светия дух, в които мъдростта ще се обедини с любовта и с истинското братство в условията на господство на справедливостта. Това сега може да се предусети само когато се развива социалната троичност.

И така подчертаваме още веднъж, че в света върви ко-

лосална борба за еволюцията на човечеството. Единият от възможните ѝ изходи е гибелен и е показан на приведената по-горе карта. Другият се опитахме да охарактеризираме с помощта на рис. 16, 17 и 18. В него всички интенции на развитието произтичат от познаването на законите му, закони както на еволюцията, така и на културно-историческия процес, и те са насочени към одухотворяване, към оживяване на деградиращата цивилизация.

Що се отнася до първата от тези две алтернативи, в ядрото на окултно политическата ѝ система също знаят за законите на развитието, за които говори духовната наука, и въпреки това съвсем *съзнателно* избират за свой водач Ариман вместо Христос, защото той е успял да ги убеди (за това естествено също ни съобщава Рудолф Щайнер) в това, че като „Бог“ той е по-ефективен и по-силен от Христос. И е направил това, след като е преинтерпретирал в своя полза цялата гигантска минала еволюция на света. (Подобно нещо е направил и Луцифер.) При това тези, които се вслушват в него, не са толкова повърхностни и лениви, като широката маса съвременни езотерици от най-разнообразен вид. В този кръг законите на развитието се познават в дълбочина, обаче само за да ги използват в духа на намеренията на Ариман, като при това смятат, че не те изкривяват законите, а другата страна, която следва Христос.

Ключова роля в противостоянето на тези две системи играе Европа – авангард на културно-историческото развитие на човечеството, а в нея Централна Европа се намира в изключително положение. Цялото ѝ развитие в миналото я е водило да стане център на културата на аза в съвременността. Това убедително се изразява в нейните изкуство, наука, философия. Затова в нея се заражда гьотеанизмът, науката за метаморфозата на всички форми чак до формата на мисленето, водеща човека до овладяване на висшия аз. Затова тук идва и антропософията – могъщата ръка за помощ, протегната от небето към земните хора в тяхното бедствено положение. Но Централна Европа ще може да решава своята световно-историческа зада-

ча при условие, че цяла Европа върви с нея по този път. За това европейците трябва да разберат, че съвременната им инкарнация преминава по земи, които са събрали плодовете на цялото историческо, културно, духовно и индивидуално развитие, т.е. на процес с продължителност почти десет хиляди години, вървящ от началото на прадревната индийска културна епоха. След индийската протичат още древноперсийската културна епоха, древноегипетската, гръко-римската, и накрая културният импулс в Европа. На всичките му етапи процесът на културно-историческото развитие се съпровожда от действието на съществата от божествените йерархии. И сега техните сили, движещи развитието напред, са съсредоточени на първо място в Европа, в цяла Европа, защото само тя – доколкото сега е неин ред да дава тона в културното развитие – е способна да ги възприема, да ги поема, усвоява и разпределя по целия свят. **Това е аксиома.** И тя ще остане в сила още около хиляда и петстотин години.

САЩ, Китай, Ислямистан, съветизмът и т.н. могат колкото си искат да мислят за своята самодостатъчност, за световно господство, за установяване на нов световен ред и прочие, – от друга, висша свръхсетивна гледна точка всичко изглежда другояче: така, както го показахме.

Европа представлява суверенно духовно единство, съдържащо в себе си многообразие от културни задачи, които трябва да се решават заради по-нататъшната еволюция на човека. Нито една нейна част не бива да бъде извадена от това. И ако днес Англия, която не е в състояние да забрави своето минало господстващо положение, което си е отишло и никога повече няма да се върне, проявява високомерие по отношение на всички дела на Европа и се държи по отношение на нея отчуждено, трябва да разбере, че оставайки в горда самота в сегашните условия просто рискува да се разтвори – и тя вече се разтваря – в пан-англо-американизма, а това значи да изгуби своята културна мисия – от това по-лошо за народа и цялата страна няма.

Ако Европа не отстои своите права за суверенно съществуване, ако не оживи духовната култура, от това ще пострадат всички, даже и самата Земя. Земята ще изгуби своя смисъл във Вселената. Толкова сериозен е настоящият момент в развитието.

Русия (източната част на Европа) трябва на първо място да приеме от Централна Европа духовната наука и да прониже с нея всички сфери на живота си. Така тя ще решава своята истинска съвременна задача в състава на цялото човечество.

Нито на Германия, нито на Русия е предопределено да господстват в каквато и да е форма на материална основа. Тяхната сила е само в духа. На тях им е дадено да щурмуват върховете му. Затова и супостатите ги сблъскват в жестоки войни. За да не става така и в бъдеще, Германия и Русия трябва да диференцират социалната структура на единната държава в смисъла на социалната троичност. В нея хегемонията на държавата ще бъде преодоляна не чрез разрушаването ѝ, а чрез снижението на ролята ѝ с $2/3$, когато наред с нея ще се появят, изразявайки се на съвременен език, още суверенен „парламент“ на независимия от политическата държава и от икономическата система духовен живот и суверенен „парламент“ на стопанския живот, но не като законодателен, а като съвещателен, координиращ орган, като място за среща на хора за свободен обмен на стопански идеи, опит и търсене на ефективни способи за братско разрешаване на проблеми в производството, нови пътища за развитие и т.н. (между другото, думата „дума“ (в Руската федерация долната камара на Федералното събрание (парламента) се нарича Държавна дума – бел. пр.) е от един произход с немската дума „Dom“ – катедрала: и като храм, и като събрание.)

Социалната троичност е социалистическа структура. Тя обективно идва да смени структурата на капиталистическия стопански империализъм с неговото господство на тайните общества.

„...Това, което се надига като социализъм – казва Рудолф

Щайнер – ...е универсално обосновано в природата на човека и ще бъде все по-обхващащо човечеството явление. Съвременната реакция, която му се противи, е просто ужасна“ за разбиращия тези неща. Без оглед на целия хаос, проявяващ се сега в социализма по цялата Земя, „този интернационален елемент“ представлява това, „в което се съдържа перспективата за бъдещето. А това, което сега се проявява като конституирането на всякакви национални държави и държавици, работи срещу еволюцията на човечеството. Това е ужасна съпротива срещу смисъла на развитието на петата следатлантска епоха, което е изразено в думите: на всяка отделна нация – държава“¹¹³.

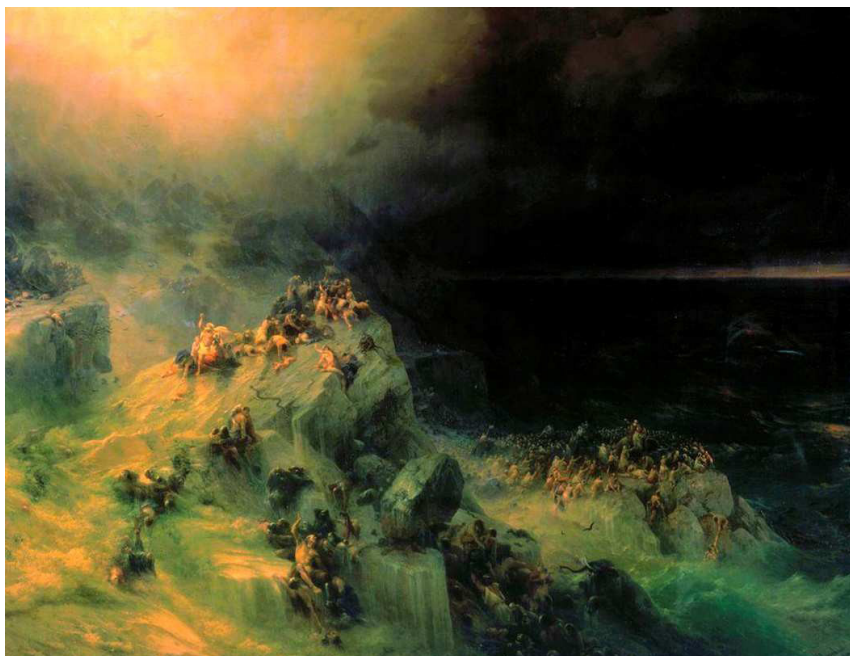
Последната теза е изказана от американския президент Удроу Уилсън. Оттогава тя „победоносно“ шества по целия свят. От нея са породени многобройни локални войни в съвременността, съпровождани от диви изблици на национализъм. Благодарение на него социализмът неизбежно се превръща в национален, вместо да осъществява свободния духовен живот. Но от всичко това все още можем да се измъкнем към светлината. Само да има воля за познание.

---

¹¹³ Събр. съч. 185, „Историческа симптоматология“, лекцията от 03.11.1918 г.

ТРЕТА ЧАСТ

(февруари 2016)

И.К. Айвазовски. Всемирният потоп

„Обясненията на много негативни културни явления, които днес изглеждат естествени, ще бъдат разбрани от хората само когато знаят с какви разрушителни, изоставящи сили имат работа. Работата на тези сили ще се прояви в много симптоми на упадък в нашата култура. И за да бъде видно това от тези, които разпознават знаците на времето, възниква антропософското движение, защото само познанието носи изцеление в света. Хората, които стоят в света без познание, са принудени да позволяват на такива неща да действат върху тях и често имат всякакви фантастични схващания за тях...

В близко време хората ще преживеят много отблъскващи, ужасяващи явления в културата; ще видят също, че като не могат да се справят с това, ще започнат да обявяват за мечтатели и фантазори тези, които ще нарекат с истинските им имена такъв род явления. Все повече и повече светът ще започне да приема такъв облик, че ще наричат мечтатели и фантазори познаващите истинската духовна реалност, а истинските мечтатели и фантазори ще отхвърлят духовната реалност като глупост. Истинският прогрес на нашата култура обаче се крие в пронизването с познание на враждебните сили. И познанието е това, което от антропософския духовен поток потвърждава истинността на това, към което Водачът на християнския живот призова своите: „Ще познаете истината и истината ще ви направи свободни!“ Защото само истината, обхващаща цялата действителност, може да направи свободен и човека като цяло.“

„Трябва просто да се върви с прогреса; има определена ориентация на съзнанието, според която не можем да стоим. Дори и да потънем в бездната, трябва да следваме движението на човечеството; тогава просто ще трябва да търсим възможност да продължим по-нататък от другата страна на бездната.“

Рудолф Щайнер

9. МИГРАЦИОННОТО „ЦУНАМИ“

Може да стане така, че читател, който е прочел първите две есета от нашата работа, да попита във връзка с това, което се случва в Европа през 2016 г.: гигантското миграционно „цунами“, което неочаквано заля Европа, не обезсмисля ли съдържанието на тези есета? Не, смятаме, че не го обезсмисля. Нещо повече, ако се възползваме от накратко изложените там принципи на методологията, човек ще може да схване и смисъла на това „цунами“ и ще види, че то се вписва идеално в панорамата на социално-политическия живот в света не само от последните години, но и за много десетилетия.

Разбира се, не може да се отрече, че взривоподобното навлизане (истинско нахлуване) на близо половин милион африканци и азиатци в Европа се оказва нещо напълно неочаквано за много политолози и журналисти и до ден-днешен не могат да намерят обяснение за това.

Политиците и екзотеричните ежедневници ни внушават, че „нешащните бежанци“ бягат от убийствената война в Сирия (която според последните доклади доведе до още кръвопролития в резултат на руската война срещу ИДИЛ) и че е задължение на европейците да проявят съчувствие към тях. Външно това звучи много добре, но за съжаление има много малко общо с реалността. Няма да доказваме това, за да не изпаднем в негодувание.

До Европа идват сведения, че в местата, от които идват мигрантите, се разпространяват листовки, платени от фондация „Сорос“, в които жителите се агитират да се преместят в Европа – направо при „мама Меркел“, където всеки получава къща и кола. Самият Сорос на форума в Давос през 2016 г. критикува г-жа Меркел за това, че приемайки безразборно мигранти, създава в ЕС хаос и опасност от разпадането му. Но това само илюстрира нивото на морал сред политиците. Информационната агенция REGNUM съобщава: „Американски организации (от вида на The Ayn Rand Institute и „Riesup“) оче-

видно канят всички потенциални мигранти в Европа, обещавайки им ползи от всякакъв възможен вид. Те плащат пътя на бежанците и вземат разписка, по която трябва задължително да се оправи сметката...”

Имаше и доклади в пресата за зловещата дейност на специални престъпни групи в Сирия, които издават сирийски паспорт на всеки, който се интересува, предоставят му и доказателства, че бяга от ужасите на войната или от политическо преследване.

Разбира се, всичко това скоро стана напълно ненужно, защото безброй мигранти стигат до „обетованата земя“ без никакви документи. А те идват и от Еритрея, където не искат да карат военна служба, и от Либия, Намибия, Афганистан, Иран и изобщо откъдето се сетите.

Най-объркващото нещо в цялата тази история обаче е отговорът на политиците. Ако човек търси дума, за да го дефинира, думата е „**иррационалност**“. Вслушвайки се в техните изявления, не можете да избегнете впечатлението, че целият политически естаблишмънт на Запада се е побъркал за една нощ и е изпаднал в нездравно състояние на съзнанието. Но тъй като в тези хора няма съмнение за лудост в строго медицински смисъл, възниква кардиналният въпрос: Какво означава всичко това?

Нека да илюстрираме това, което току-що казахме, с няколко примера (а има и стотици). По време на първите вълни на „цунамито“ представители на различни партии се срещнаха в Германия и попитаха Меркел: „Каква ще бъде горната граница за имиграцията?“ Фрау Меркел сви устни и отговори: „Няма да кажа!“ Да се запитаме къде и кога, в коя страна – не само в една демокрация, но и в диктатура, е възможно такова нещо? Какъв президент или „вожд“ би се осмелил да даде такъв отговор на въпрос, който засяга самото съществуване на страната му? И какво направиха хората, които поставиха този въпрос? Не казаха нищо!

Сега Меркел казва, че когато войната в Сирия приключи-

чи и ИДИЛ бъде победена, всички мигранти ще се завърнат у дома. В създалата се ситуация само инфантилен, психически болен човек може да каже такова нещо. Но Меркел е психически здрава. Затова отново питаме: Какво означава всичко това?

В един момент вестниците ни казват, че заедно с мигрантите в Европа проникват до 4000 ислямски терористи; в следващия момент казват, че според документи на тайните служби четирима терористи са влезли в Европа. Граничната полиция обаче казва, че не успяват да проверят повече от една десета от новопристигналите и че не могат дори да поискат имената на всички останали. На теория това означава, че ако цялата ИДИЛ иска да се прехвърли в Европа (а такива планове вече се обсъждат там), тя би могла да направи това безпрепятствено в рамките на една седмица.

Това е ясно за много хора сега, но политиките отново детински спорят, че терористите не могат да вървят заедно с мигрантите, защото мигрантите бягат от терористите! И така нататък.

Затова смятаме, че навсякъде в Европа и особено в Германия, трябва навсякъде да се повтаря искането към управляващите кръгове: „Отговорете ни какво означава всичко това! Престанете да ни хвърляте прах в очите!“ Но по някаква причина това не се случва. Макар гласът на здравия разум все пак рядко да се обажда. Например след „Вартоломеевата нощ“ в Кьолн, когато полицията получи повече от хиляда жалби от жени, които в навечерието на Нова година стават жертви на сексуално насилие от страна на мигрантите, полицай казва, че това е акт на организирана престъпност в безпрецедентен мащаб.

Нараства съпротивата на народите в Европа срещу нашествието на мигрантите, което сега просто се нарича окупация. В Германия всички, които са дълбоко загрижени от тази своеобразна инвазия, се наричат „фашисти“, но това е просто вулгарно идеологическо средство, за да се защитят от виковете на нарастващите протестни демонстрации, от които лети като

хрчка в лицето на властите: Предатели! Предатели на народа! И трябва да кажем, че ако човек наблюдава всичко това директно в Централна Европа, редовно слуша новините, излъчвани от различни страни, се създава силно впечатление, че се случва нещо нечувано, нещо, което никога не се е случвало в историята на човечеството, а именно, че правителствата на европейските държави упорито, властно, открито и тайно правят всичко възможно, за да подготвят тоталната гибел на своите народи! Това е невероятно! – може да възкликне руският читател. Няма да настояваме. Ние просто ще се опитаме да разберем какво се случва, макар и само защото това има *най-пряка връзка със съдбата на Русия в момента*. И човек трябва да мисли за това не егоистично, а да осъзнае, че едно голямо общо нещастие е обхванало цялото човечество.

* * *

Всичко това е съвсем очевидно, но без съмнение ще бъдем обвинени, че пресилваме нещата. Затова ще цитираме мненията и на други хора, които виждат ситуацията като нас. Ето статия, която се появи на 21 февруари в московски вестник („Лошото се вижда от разстояние“, както е казал руският поет Александър Блок): „Европа е в паника. Европа е в ужас. Европа стене от болка. Мигранти и военни бежанци от Северна Африка, които преди известно време прекосяваха морето в разпадащи се лодки, корабокрушираха по крайбрежията и след като се добираха до брега, молеха европейците за парче хляб, сега шурмуват границите, режат бодливата тел и хвърля фойерверки в полицията. А в навечерието на Нова година устройха истински погроми в Германия – излязоха на лов за момичета и млади жени. Те ги сграбчваха, разкъсваха дрехите им и ги изнасилваха. „Какво става тук?“ – питат моралистите в Европа. – Как тези хора, на които европейците дадоха толкова много, могат да покажат такава неблагодарност? Как е възможно те да не оценят нашето състрадание, нашата толерантност?“

Тези моралисти не разбират психологията на хората, до-

шли в Европа от Северна Африка (и от Азия). Те са избягали от европейските бомби и ракети, от европейските гранати. Те са избягали от горящите си къщи, от бомбардираните им светилища, от улиците, пълни с непогребани трупове. И не са дошли в Европа, за да получат парче хляб и работа. Те са избягали от смъртта и са дошли тук жадни за отмъщение. Те виждат в европейците врагове, които са причина за тяхната мизерия и ги смятат за разрушители на своята цивилизация, на своя арабски мюсюлмански ред.

Как реагира на това европейското обществено съзнание? Левицата и либералите, към които принадлежи и фрау Меркел, изискват още повече толерантност и търпение, увеличаване на европейските и немски квоти за приемане на чужденци (неевропейци). Те вярват, че Европа ще ги очовечи и ще омиротвори техните сърца. Възниква усещането, че Европа и великата Германия са забравила своето минало. Страните от Европа са загубили волята си за съществуване, волята си за съпротива; забравили са за великата си държавност, забравили са великата европейска култура. Германия е забравила Кьолнската катедрала, Дюрер, забравила е готическите катедрали, издигащи се в небето. Забравила е великите си композитори – Бах, Бетовен, Вагнер, великите си философи – Хегел, Шопенхауер, Кант, Ницше. Превърнала се е в нещо аморфно и скопено, което е готово да отваря вратите си за гигантска орда от хора, които мразят Европа и Германия. В този случай съдбата на Европа и Германия е наистина печална. Територията ѝ ще бъде залята от горещата лава на северноафриканската омраза.

На фона на продължаващите ексцесии се събуждат националистите. Те излизат на тъпни по улиците, като стават все по-добре организирани и многобройни, и вече превишават тълпите левичари, антифашисти и хуманисти, проповядващи мултикултурна толерантност. Днес се появяват лидери на тези тъпни. Утре ще се появят политически лидери, а вдругиден водачи, които ще припомнят величието на Германия и германските държавници. Те ще прокълнат Версай, Нюрнберг и

всичко, което се случи след 1945 г. И при тези обстоятелства вече не изглежда утопична мисълта [...], че либералният, толерантен Европейски съюз ще престане да съществува. [...] Какво ще стане с Европа? Как ще се развива европейската история през следващите десетилетия? Дали Европа наистина е болна и безпомощна стара мома, седнала на гърба на дивия бик, който я води по лазурните вълни през морето в неизвестното? Дали това е краят на старата Европа? Сбогом, Европа? Или тази девица ще се събуди, ще скочи от здравия гръб на бика и ще се възроди от пияната на лазурните вълни, като прекрасната Афродита? Русия внимателно и зорко гледа към днешна Европа.“

С този, така да се каже „поглед от Москва“ по същество съвпада един „поглед от Швейцария“. Шефът на швейцарската армия Андре Блатман казва следното в „Blick am Abend“, таблоид, но изключително популярен, защото се разпространява безплатно: „Създава се впечатление, че 25-годишната фаза на мира може да свърши. Държавните граници изчезват и се появяват потоци мигранти. Терористичните атаки шокират света, военни самолети се свалят. Това е днешната реалност. Тя идва към нас. Миналата седмица главната гара в Берн беше затворена поради подозрение за бомба. Полицията в Берн реши проблема навреме. Много хора все още не искат да видят тъмните облаци на хоризонта. Не е моя задача да представям всичко в черни краски, а да предупреждавам обществото за опасности и да поддържам армията в готовност. Армията все още не е мобилизирана. Но честната оценка на председателя на командването на кантонските полицейски служители в статията му в „NZZ“ е безпощадна: „Никоя полицейска сила в Швейцария няма достатъчно персонал. Резерв за нашата безопасност е армията. Имам голямо доверие в нашата армия, обучението е сериозно и всестранно. Разбира се, всеки ще се радва, ако уменията им не биха били необходими [...] Пожелавам на всички нас мирен и спокоен Адвент.“ (1.12.2015 г.)

Така прозвуча гласът на здравия смисъл, гласът на разу-

ма. Но бившият швейцарски министър на отбраната отговори по следния начин: „Укрепването на контрола над нашите граници е ненужно.“ (!)

* * *

Заслужава да се отбележи, че идващата на гигантски вълни миграция (дори през зимата – през декември и януари – до 3000 души всеки ден идват от Африка и Турция) се подкрепя не само от левите (социалисти и „зелени“), но и от десните (умерени и консерватори). Тук е достатъчно да се посочи фактът, че миграцията получи благословията и на папата, който инструктира всички църковни енории да осигурят подслон за бежанците. (Външно погледнато, това е според християнските правила). Дори и цитираният по-горе бивш министър на отбраната е член на Швейцарската народна партия (SVP), която е дамгосана от левицата като реакционна, едва ли не неонацистка партия. Дори фрау Меркел, строго погледнато, принадлежи на десницата. В крайна сметка християнските партии не могат да бъдат социалистически при никакви обстоятелства; те не могат да бъдат и центристски, а в краен случай десноцентристки. Техният политически спектър е консерватизъм¹¹⁴. Зад тях стоят католическата и протестантската църкви – перфектни примери за консерватизъм. При тези обстоятелства Меркел по

---

¹¹⁴ В същото време ние категорично не сме съгласни с начина, по който левицата по отношение на всички, които не споделят техните доста често шизофренични мнения, веднага да поставя печата „фашист“. Това много напомня на съветските болшевици, които причисляваха всички несъгласни с тях като „антисъветчици“, като „врагове на народа“ и те веднага губеха всичките си граждански права. В Германия и в цяла Европа има много хора, които въпреки мащабната обработка в духа „Никога да няма Германия!“, запазват естествена любов към родината си, към нейната култура, език, природа и т.н. Що се отнася до социалистите, искаме да кажем, че ни харесват, макар и сега само остатичите, източно-германските с тяхната привързаност към социалната справедливост, протеста им срещу всяко насилие, срещу експлоатацията. И като цяло светът отдавна и тотално навлезе в епохата на социализма.

дефиниция не може да принадлежи на левицата.

Като цяло е невъзможно да се разбере защо десницата реагира така, след като мигрантите не крият своите революционни настроения. Лозунгите им са пълни с пламенна марксистка реторика: „Сега ние ще ви бъдем правителството“, заявяват те. „Стига сте ни управлявали! Оядохте се и се развратихте!“ и т.н. (И папата се включи в хора: „Трябва да споделим това, което имаме!“)

Европа се е отказала от своите граници. (Те съществуват само на летищата – парадокс, нали?) Миграционното „дунами“ потапя Европа, а вълните му само ще нарастват. Но Меркел повтаря своята шаманска магическа формула: „Ще се справим! Ние ще се справим!“ Това звучи точно като обещанията на работническите колективи в отговор на „плановите на партията и правителството“ в СССР. Така вероятно са звучали и в ГДР, откъдето е Меркел. Само не разбираме на кого в сегашното си качество прави впечатление това тържествено обещание. Няма съмнение обаче, че такава институция съществува. Това може да се види по изражението на лицата на „народните избраници“.

Но как да се справим при липсата на „горна граница“, когато според експерти в Азия и Африка има 15 или дори 60 милиона потенциални мигранти?

Тук не можем да не видим следната картина. Нека си представим хора, които искат да удавят някого. Но тъй като знаят, че той е силен и ще окаже упорита съпротива, те му казват: „Нека да разиграем една хумореска, да я запишем на видео и да повеселим хората. Сега ще ти завържем очите, ще ти потопим лицето във вода и веднага щом почувстваш, че водата блокира въздушните ти пътища, трябва да започнеш да пиеш водата на големи глътки, докато не изпиеш цялата вода; тогава отново радостно ще започнеш да дишаш. – А колко е водата – пита той. – Няма да ти кажем това сега – отговарят те. – И е ясно защо, защото имат намерение да го хвърлят в езерото. Ако тази картина се види на някого глупава, нека то-

гава я сравни със следното изявление на мадам Лагард в Давос: Страните, приемащи „цунамито“, ги чака разцвет, а тези, които не го приемат – не! И това ако не е завързване на очите?!

Ако наблюдаваме европейските политици, внезапно за-сегнати от „помръкване на съзнанието“, се създава впечатлението, че някаква сила или нещо друго, сравнимо с василиск или Змей Горянин ги е довело до ступор с адския си поглед. Те напълно съзнават, че непокорството ще бъде за тях по-лошо от смъртта. И тази сила им заповядва: „*Не пречи на миграционното „цунами!*“ За политиките това се превърна в категоричен императив. Стремейки се да угодят на василиска, те един през друг възклициват: „Милите ни мигранти, нашата главна грижа е да ви угодим! Готови сме да направим всичко възможно, за да се чувствате добре тук! Вие сте ни скъпи като никой друг на света! Вие ще обогатите нашата култура! Ние ще направим всяка възможна жертва за вас! За нас вашите интереси са по-важни от нашите! Заради вас ние ще жертваме дори интересите на нашите граждани! Трябва също да помислим как можем да задоволим и вашите сексуални нужди.“ (По последния въпрос „зелените“ даже имаха *специално заседание!* За това, хвалейки се, писаха вестниците.)

Василиск Змей Горянин

Между другото, тази партия на „зелените“ е невероятно

политическо образование. Например в Германия с голям зор се решиха да депортират 30 афганистанци, извършили тежки престъпления. Направо от затвора ги откараха директно на самолета. Зелените, както винаги, веднага надигнаха вой, който зазвуча по всички новинарски програми: Какво?! Депортация?! В Афганистан тече война, там животът им ще бъде застрашен!

Че самите тези афганистанци представляват опасност за жителите на Европа – за това, разбира се, никой не пророни и дума. И къде би могъл да я „пророни“? Всички средства за масова информация са плътно затворени за подобни „расистки“ изявления. Такива са „зелените“, новопоявилите се кадети и есери, но такива в Европа са всички социалисти, демократи и либерали, социалните и демократични християни. Всички те сякаш се съревновават помежду си и се опитват всеки ден да говорят по-шизофренично, когато става въпрос за въпроси, които са жизненоважни за съществуването на Европа.

Наблюдавайки такъв „политически живот“, човек си припомня една техника на крадците, която някога е била използвана в Русия от престъпници с чувство за хумор. Те пращали дете при жертвата, докато сами се криели зад ъгъла. Детето се приближавало до нея и казвало: Чичо, моля те, дай ми портфейла и часовника си. Възмутеният „чичо“, разбира се, се опитвал да хване майтапчията за ухото, но след това се появявали бандитите. Те възмутено възкликвали: Защо обиждаш детето? И тогава на „законно“ основание наказвали „грубияна“ за нечовешко отношение към децата: ограбвали го, както си искат.

И колкото и да е трудно да си го представим, именно нещо подобно е прието сега в Германия, а и не само в нея, като норма на политическия, правния и моралния живот.

Политическите нищожества широко използват цялата тази демагогия и осигуряват публичност за себе си, като излизат на първите страници на вестниците и на телевизионните екрани. От всичко ставащо обикновените хора просто изглу-

паяват. И това е лесно за разбиране. Демагогия с такова качество дори не можеше да бъде открита в Съветския съюз или в Третия райх. Там имаше желязна логика в пропагандата. Там неистината получаваше логическа, историческа, дори гносеологическа основа. И това предизвикваше желанието да я опровергаем. Тук сме изправени пред опити да се обърне съзнанието с главата надолу. Опасно е да се докосваме със здравия разум до ужасяващите алогизми, които вървят на всеки час по новините. Те изгарят. Това е начинът, по който заявява за себе си събраният и осмислен опит на „социалистическия експеримент“ в Русия. Но видимо има и още нещо в това рядко качество на лъжата днес. Не е ли нейният характер свидетел за предстоящото въплъщение на Ариман на Земята? Защото Ариман е духът на лъжата, макар и не в морален смисъл. Лъжата е, така да се каже, атмосферата на неговия свят, с която той отрича нашия свят. Това е неговият „въздух“, същността на неговото съществуване. И сега тя запълва нашия свят.

Ако се гледа всичко това чисто външно, няма как да се разбере какво е: или десницата се подиграва на левицата и се превива от смях, или така се изразява зараждащата се паника на левите и истерията, в която изпадат, защото усещат приближаването на възраждащата се инквизиция в условия, когато народните маси се отдръпват от тях. Да, всичко това се случва и в общи линии съответства напълно на характера на живота на хората от дълго време. Но именно поради тази причина никой не забелязва, че лъжите, бълвани от политици и медии през последните седем или осем месеца, имат определено метафизичен характер и съществуват до известна степен извън обхвата на човешката менталност. Хората лъжат по навик и не забелязват, че тяхното съзнание става анормално. А с такова съзнание за властимащите не е трудно да запалят и целия свят.

Изключително интересно е и следното. Както никога досега, открито, брутално, дори цинично, но и много убедително се потвърждава, че конспиролозите казват истината. Преди Змей Горянин, когато изпълняваше плановете си, ви-

наги оставяше на васалите си открит път за бягство – нещо, което им позволява да прикрият ролята си. Днес това вече не става. Сякаш ръцете, които дърпаха конците отгоре в театъра на марионетките, се показаха открито, без да се притесняват, завързаха всички конци в един възел и започнаха да го дърпат. Това обяснява „помръкването на съзнанието“. И обяснява защо германската канцлерка – „най-демократичната държавна глава в света“ – има толкова мрачен поглед, свежда глава и от време на време почти крещи. (Например в Брюксел, когато цялата нейна „задушерна компания“ осъди миграционната ѝ политика.) Къде другаде става нещо такова? Може ли например Камерън или Обама да се държат по този начин? И отново трябва да се запитаме: „Какво означава всичко това?“

Докато в Западна Европа този въпрос се избягва, руската преса дори се опитва да отговори. В един вестник може да се прочете следното: „Добре планираният и насочен „миграционен хаос“, който става пред очите ни в Европа, не е просто предизвикано нашествие, а изключително важна тактическа операция за осъществяване на радикална трансформация на Европа – част от плана за разрушаване на националните държави [...] в интерес на мултинационалния бизнес, вграден в националните структури“.

Тази формулировка, по наше мнение, като цяло е правилна, макар да не стига до същината на проблема. Това може да стане само чрез духовнонаучен анализ на съвременните събития. С помощта му ще можем да разберем, защо миграционното „цунами“, което от сега нататък ще наричаме „проекта „цунами“, или просто „Цунами“, се разраства към Европа.

Според нас има два възможни начина за обяснение на това явление. Ще се опитаме да направим това, като, както и преди, ще прилагаме метода на историческата **симптоматология**. Нека си припомним накратко в какво се състои той в случая на нашето изследване. Навремето на Рудолф Щайнер му правели забележка, че е безсмислено да се казва на хората какво се излъчва от тайните центрове на Запада, ако първо не

ги е убедил, че такива центрове, такива тайни общества наистина съществуват. Той отговорил, че това изобщо не е необходимо. Няма какво да се направи, ако просто се знае, че този или онзи политик принадлежи към тях. Това може дори да доведе до безсмислена игра с тайното или окултното, което може да бъде вредно за външната реалност. Трябва само здрав разсъдък, когато се разказва за плановете, зреещи в тайните общества и осъществявани от тях в света, на основата на познанието на законите за развитието му. По-нататък трябва да се обръщаме към реалността с помощта на този здрав разсъдък и да гледаме: наистина ли в нея се осъществяват тези замисли и плановете.¹¹⁵

Това е и начинът, по който трябва да продължи читателят ни, на когото не предлагаме пророчества и даже никакви прогнози. Предсказанията за бъдещето, дори ако произтичат от познаване на някакви документи, неизвестни на огромното мнозинство от хора, обикновено не се изпълняват, или поне не напълно, дори само защото на Земята има хора, които мислят достатъчно живо и обективно. А и защото светът се движи напред чрез борбата на различните противоречия и преди всичко между доброто и злото, а и между прогресивната еволюция и усилията да се насочва тя по фалшив път. В съвременния свят на тъмнината сме изброили пет основни сили, разкъсвани от непримирими противоречия, които от своя страна са израз на троичния характер на космическите духове, които застават на пътя на еволюцията на човечеството според Божията воля. (виж рис.13 и 14)

---

¹¹⁵ За подробности виж Събр. съч. 186, „Основното социално изискване на нашата епоха“, лекция 2 от 01.12.1918 г.

10. СССААЕР

Нашите два вероятни отговора на въпроса какво означава ставащото днес в Европа, а и в целия свят, по същество са следните.

1. „Цунами“ означава решително, грубо, принудително начало на глобализацията в света, която отдавна вече му обещава. Тя започва не със създаването на единна световна администрация, не със създаването на световно стопанство и финанси (всичко това е вторично), а със *смесването на расите, с междурасовото кръстосване*. В това виждаме потвърждение на тезата ни, че главната цел на глобалистите не е просто богатство и власт, а човек като вид, който те искат да изменят до неузнаваемост.

2. Проектът „Цунами“ е замислен и се осъществява с цел, така да се каже, да се завърти „рулят“ на световното управление рязко надясно, т.е. да се направят решително доминиращи на всички нива на управление десните, консервативните партии. Обективната възможност за такъв завои е навярала. Светът се движи от борбата на противоположностите. Вече повече от двеста години той е с ляв уклон. Това неизбежно натрупва сила за противоположен удар.

Да разгледаме по-подробно тези две хипотези. Когато вълните на „Цунамито“ се проявиха достатъчно агресивно в Гърция, Македония, Германия, Австрия, а в Германия ги посрещаха с лозунги „Добре дошли!“, в интернет можеше да се срещнат видеа с доста забележителни заявления, правени от представителите на ционизма. Доколкото тази сила влиза в състава на обърнатия пентаграм, към нея трябва да се отнасяме с цялата сериозност.

В едно такова заявление, направено от Саркози, той горещо убеждава французите, а и всички европейци, да разберат, че да се смесват расово с мигрантите от Африка и Азия е тяхно „задължение“, „дълг“, доколкото тук им се дава шанс да се справят с *израждането*, в което са изпаднали. Думите му

шокираха, струваше ни се, че не сме чули правилно, защото той убеждаваше хората, че ако веднага – днес, утре – всички французи и европейци не се захванат да се асимилират в средата на черните, не започнат междурасовото кръстосване, свършено е с тях! Друг изключително активен представител на ционизма, Барбара Лернер-Спектър, още по-пламенно от Саркози говореше, че ако европейците искат да имат бъдеще, те са длъжни да направят тази крачка и решително да започнат расово да се смесват с пришълците. Тя признаваше, че ще е трудно да се решат на тази крачка, но „ние, евреите, сме готови да им помогнем да направят този преход“. Тоест от расова деградация и измиране – към възраждане. Но как – ето къде е въпросът.¹¹⁶

¹¹⁶ Има много примери за подобни и дори още по-резки изявления. Няма да се занимаваме прекалено с тях, така че жизненоважната тема да не бъде изместена в сферата на обвиненията в антисемитизъм. Ще дадем само още два примера и настоятелно призоваваме читателя да запази здравия разум и обективността. Всъщност светът, както се казва, вече гори от четирите краища и затова няма време за раздори. Трябва да *видите точно и да знаете* какво го вкарва в огъня. Ако една поредица от факти опровергава друга, тогава трябва да сте готови да промените решението си. Но така или иначе са необходими факти. Американската режисьорка и писателка Сюзан Зонтаг, особено влиятелна американска интелектуалка, категорично заяви още през 20. век: „Бялата раса е рак на човечеството“. (Можете да прочетете това нейно изявление в интернет.) Един писател отбеляза по този въпрос: „а раковото образувание трябва да бъде изрязано.“ Но това е заветната мечта на ИДИЛ! Остава само да се каже на „изключителните“ интелектуалци: все пак трябва да се мисли какво се говори. Френският равин Давид Туйту открито заявява, че масираното нашествие в Европа на мюсюлмани, на небели хора, е „най-забележителната новост в еврейската история“. Готови сме да приемем мнението, че подобни радикални изявления не са нищо повече от жаждата на отделни, особено амбициозни хора, да бъдат в устата на общественото мнение. Но ето с какво още се сблъскваме. Оказва се, че *евреите са първите, пострадали особено в национален план* от арабско-негърското, мюсюлманско нашествие. Ето каква статия се появи на уебсайта на московски вестник: **Евреите предупреждават за възможно масово изселване от Европа**. Главният равин на Москва, Пинкас Голдшмид, каза, че това е реакция на отношението към представителите на тази конфесия в европейските страни. Евреите могат напълно да напуснат територията на

Външно погледнато, такива изказвания не са разбираеми по същество. Е, да, прирастът на населението на Европа пада, но ние знаем какви мащабни мерки се взимат за това. Преди всичко това е „сексуалната революция“, продължаваща вече повече от 30 години, разрушаваща институцията на брака и семейството, насаждаща култ към свръхегоистичната личност, заета само с кариера и полови наслади. Как да изключим от сметките и „фабриките на смъртта“, покриващи с гъста мрежа цяла Европа, където за последните 70 години изкуствено е прекъсната бременността в *десетки милиони случаи*? А освен това постоянно чуваме от „стълбовете“ на световното управление все по-настойчиво да говорят за това, че планетата Земя не може да изхранва такова население и то трябва *силно да бъде съкратено!*

Тогава къде е проблемът? Къде е трагедията, ако германците са, да кажем, не 80, а 60 млн., французите – не 67, а 40 млн., англичаните – не 53, а 30 млн.? Тогава ще се появи проблем с работната сила? Но сега тя е в излишък, а във връзка със започналата ера на роботизацията на труда тя ще става все по-малко нужна. Идва време, когато 90% от работната сила ще стане ненужна.

Тези изказвания са интересни в друг смисъл. Те показват, че някой от властимащите е приел „Цунами“ за начало на осъществяване на проекта на глобализма в духа на това, което

съвременните европейски държави поради опасността от разрастването на радикалния ислямизъм. Както заяви ръководителят на Съвета на равнините в Европа и главният равин на Москва Пинкас Голдшмид, лидерите на наднационалното образование трябва да отговорят съвместно на предизвикателствата на нашето време. Според него Европа е на прага на опасността. А евреите „се чувстват така, сякаш са на релсите, а два влака се носят към тях от двете страни с нарастваща скорост – радикалният ислямизъм от една страна и десният антисемитизъм от друга.“ Голдшмид отбеляза, че някои от членовете на деноминацията са принудени да крият вярата си, а някои избягват да присъстват на еврейски събития. Той също така добави, че десетки хиляди евреи вече са напуснали ЕС и много от тях планират скоро да напуснат европейските страни. (02.10.2016 г. ren.tv)

е писал за него изтъкнатият представител на „братята на мрака“ Куденхов-Калерги¹¹⁷. Още в 20-те години на миналия век в своята книга „Практически идеализъм“ той пише: „Човекът на далечното бъдеще ще бъде метис... Евро-азиатско-негроидната раса на бъдещето външно ще напомня на древноегипетската“. При това: „Еврейството е лоното, от което ще произлезе новата духовна аристокрация на Европа“. „В своите изтъкнати екземпляри евреите са предопределени да бъдат вождове на урбанизираното човечество...“, запазвайки расовата чистота и т.н. (стр. 22, 51, 49).

Калерги може да бъде разбран, защото бидейки сам метис (от германо-японски произход), той е принадлежал към старата аристокрация от 20. век, която е играла значителна роля в тайните общества. И той се надява, че заедно с еврейската „аристокрация“, тя ще влезе в елита на расово смесеното човечество и ще се разпорежда с него. Но не забелязва това, което в същото време говори Рудолф Щайнер, а именно, че в света *на мястото на родовата аристокрация идва аристокрацията на ложите*.

Ръководителите на тайните общества, работещи „на основата на познаването на законите“ за развитието на света, отдавна разбират, че обективното развитие се движи към социализъм и затова се опитват, като го корумпират, да поставят това движение в своя служба. Трябва да се разбере, че не олигарсите, не суперкорпорациите, не супербанките ще управляват глобалния свят, ако все пак се появи. (Това, струва ми се, своевременно го е разбрал Марк Зукърбърг, който доброволно раздава несметното си богатство за благотворителност.) Той ще бъде управляван от аристокрацията на окултно-политическите тайни общества, от ядрото им, постигащо определени успехи по пътя на *индивидуалното окултно развитие*. Черните магове ще управляват света, а не родовата аристокрация,

¹¹⁷ Рихард Николаус Куденхов-Калерги, 1894-1972, австрийски политик от смесен брак (майка японка), председател на политическо движение Паневропейски съюз – бел. пр.

финансовите и други олигарси. Ярък техен представител е дал Джордж Оруел в образа на О'Браян. На тях няма да им трябва никаква собственост, защото както при болшевиките в Русия, ще им принадлежи просто целия свят. И те ще управляват масите, *организирани по социалистически модел*.

По такъв начин идеологията на Калерги днес е безнадеждно остаряла. Това косвено потвърждава и Жак Атали в доклада си в Базел (виж част I раздел III), казвайки, че *след 50 години няма да има никакви раси, в това число и евреиската*.

* * *

Странно е, че занимаващите се с проблемите на глобализма никъде открито не разглеждат *при какъв обществен строй е възможен глобализмът*. А е съвсем очевидно, че при запазване на буржоазно-либералния строй, новата аристокрация няма да успее да постигне своите цели: тотален контрол над личността. И е глупаво да се мисли, че тя вече не разбира това. Без оглед на всичките му недостатъци, този строй се гради на личността, макар и егоистична. Затова ще трябва да се откажат от него. Но Европа в дадения момент явно не е готова за социалистическа революция. В нея съвсем не остана пролетариат, нейните пролетарии, живеещи в удобни апартаменти, каращи красиви автомобили и т.н., сами са се превърнали в буржоазия.

И тук възниква мисълта, че **мигрантите** от „Цунамито“ трябва да станат **пролетариата на Европа**. А всички европейци, с изключение на „зелените“ и левите радикали – „маоисти“, троцкисти и т.н., – трябва да бъдат обявени за буржоазия. Ако това е така, положението в Европа е крайно сериозно. Чакат я промени, които коренно ще я променят.

Европейският буржоа, гледайки сега ставащото, се надява, че по някакъв начин то „скоро ще се оправи“ и всичко „пак ще си тръгне по старому“. Така е мислила в 1917 г. и руската

буржоазия. На Бунин¹¹⁸, разбрал в 1918 г., че това, което става в Русия е за дълго, познатите му възразявали: „Прекаляваш, братле! След две-три седмици всичко това ще свърши и тогава ще те е срам какви си ги приказвал...“ Но това свърши едва след 70 години. А Русия през това време просто я нямаше.

И така, по наше мнение напълно сериозно трябва да се помисли, че *преди да стане глобален, светът трябва да стане социалистически*. Европа определено ще постави началото за това. И затова я застрашава социалистическата революция от болшевишки тип¹¹⁹. За да бъде разгърната, върху Европа е хвърлено „Цунамито“. Както при атомния взрив, така и за социалния взрив е необходимо да се създаде критична маса, макар, както казваха болшевиките-сталинисти, „в отделно взета страна“; в новите условия – например, в Германия. Германия е особено лесно да бъде пожертвана, доколкото тя е доста неприятна на управляващите сили в света поради нейната духовна, културно-историческа мисия. Освен това в Европа няма по-безправна страна от Германия. С нея даже още не е сключен мирният договор от 1945 година. В нея, както се казва, си „избърсват краката“ всички, които не ги мързи. Дали тя не е *избрана*, както Русия през 1917 г., в качеството на „слабо звено“, в което трябва да започне расово-социалистическата революция?

Може ли такава революция да се извърши мирно? Ако говорим теоретично – може. В този случай, ако 5-те сили на обърнатия пентаграм са стигнали по този въпрос до „консенсус“. Тогава дори ако неорганизираните маси започнат да протестират, нищо няма да могат да променят. Ще им се наложи просто да се подчинят. А какво обещава алтернативата? Също и в нейния случай *десните могат по мирен начин да надделеят политически*, да изтикат левите от постове им,

---

¹¹⁸ Иван Алексеевич Бунин, 1870-1953, руски писател, поет и преводач, емигрирал през 1919 г. от Русия във Франция, получил Нобелова награда през 1933 г. за литература – бел. пр.

¹¹⁹ Така предполагаме ние, но горещо ни се иска да грешим.

да разпуснат ЕС, възстановявайки границите и да започнат да депортират мигрантите по родните им места. Ако пак разсъждаваме теоретично, това може да стане така. Обаче много знаци говорят, че мирно разрешаване на кризата не се предвижда нито отляво, нито отдясно. Пък и самите мигранти заявяват: Назад няма да се върнем! Ще вдигнем въстание!

Не е изключено в проекта „Цунами“ вече да прозира приближаването на ариманическата монада към земното ѝ възплъщение. На нея и е необходим свят, обхванат от война и страдание, както все пак вярно е писал за това Владимир Соловьев. Рудолф Щайнер казва, че Ариман няма да дойде като мъчител, а като предлагащ всички земни блага. А най-добре тях могат да ги оценят страдащите, изгубилите всякаква надежда умиращи хора. Тогава те с възторг ще тръгнат след него.

* * *

Характерът на възможната революция би трябвало силно да напомня на болшевишката революция, но и да притежава специфични черти. Тази специфика ще се изрази в *расова* гражданска война, а в резултат на нея ще започне бурно расовото смесване. То ще замени класовото смесване от началото на 20. век.

Световните експериментатори са евгенисти-селекционери и по същество са просто чистокръвни расисти. Те водят борба срещу **цялата бяла раса** – бели хора замислят да унищожат бялата раса! Тя, съгласно плановете им, не бива да съществува в условията на „новия световен ред“, по причината, че е авангардът не само на техническия, но и на индивидуалистичния, културен и духовно-нравствен прогрес. Тя неудържимо върви към свободата на човешкия дух, а когато това стане, всички управници от подобен характер ще се окажат без работа.

Доколкото те разбират, че духовният прогрес на бялата раса е обусловен еволюционно, това за тях означава, че с него трябва да се борят еволюционистки, например като създадат чрез биологично смесване на расите нова единна раса от ме-

тиси. В нея неизбежно ще се снижи потенциалът за индивидуалното издигане на човека към духа.

Как да се създаде такава раса? Естествено чрез раждането на деца. И затова главна „движеща, ударна“ сила на новата расово-пролетарска революция трябва да станат **жените**. Да, именно за европейските жени политиките са подготвили участва да станат главен инструмент за новия евгеничен експеримент. В него съвсем не е важно как ще се раждат расово смесените деца, важно е те да се раждат бързо и по много. И ето в Европа пускат милиони млади, здрави, самотни мъже. Не беше трудно да се предвиди, че те ще започнат да оказват насилие над жените. Обаче „селекционерите“ по-скоро разсъждават така: Какво толкова? На тях така или иначе ще им се наложи да бъдат асимилирани в афро-арабската среда. Ако не искат – ще ги принудим! Ще потърпят и ще свикнат! Само да се раждат цветни деца! Само да започне междурасовото кръстосване. И вече някъде се отварят специални пунктове, където са готови да приемат новородени, от които майките ще започнат да се отказват. Не е трудно да се досети човек от какви деца ще се отказват жените.

За това, което на Европа видимо ще се наложи да преживява все повече и повече, докато не бъде прекършена окончателно, населението ѝ дълго е подготвяно с помощта на сексуалната революция. В резултат от нея половият акт започна да се изживява от много хора като удовлетворяването на която и да е друга ежедневна физиологична потребност. И затова европейските мъже вече не са защитници на жените от насилието. А от жените се очаква да го преживяват „лесно“¹²⁰. Юридически положението де факто вече стана такова, че изнасилването от африкански или арабски мигранти на жени вече не се смята за престъпление. Полицията в Германия често изобщо не приема от жени такива жалби. За това вече се пише по вестниците

---

¹²⁰ Генерал Лебед, малтийски рицар, десантчик, който едва не „спаси“ Русия при Елцин, съветваше нашите жени: „Ако изнасилването е неизбежно, отпусни се и получи удоволствие“. Така че и тук сме с едни гърди напред.

и се говори в новините. И нищо не се прави! Статистиката за изнасилените от мигранти жени старателно се крие от обществеността.¹²¹

А що се отнася до насилниците, кой не е наясно, че южните народи имат повишена чувственост и сексуалност. Затова те от векове имат толкова строги морални правила. Жените там ходят изцяло покрити с бурки не поради религиозния фанатизъм. И от страна на европейците това е просто садизъм – мигновено да се премести гигантска маса от млади афроазиатци в Европа, където по всички тротоари ги очаква забележителна изложба на женски задници. И нещо повече. От съзерцаването на тази картина при тях неизбежно започва психоза. А лукавите европейски политици се правят, че нищо не разбират и се стараят да убедят всички, че нещата ще тръгнат към „конвергенция на културите“! За разлика от тях, мигрантите (и новите, и старите) в болшинството си разглеждат цялата западна цивилизация като голяма къща на търпимостта, а всички жени наричат „бяло месо“. И проблемът всъщност не е в това, че те трябва да се асимилират в средата на европейците, а обратно, че на европейците ще се наложи да се асимилират в тяхната среда. За това честно и открито трябва да се каже на цялото европейско население.

Трябва да се признае, че сексуалната революция жестоко излъга жената. Тя не укрепи достойнството ѝ, не доведе до нейната свобода. Тя само развърза инстинктите ѝ и я направи обект на масова порнография, обект на безпроблемно сексуално потребление от мъжете, за което те мечтаят във всички революции. (В Русия след революцията сред комсомолците имаше възмутени протести, защо комсомолките не се съгласяват на полов акт след първото им поискване?) И не е трудно да се види, че въпреки всичко не толкова много жени са способни сексуално да „потребяват“ мъжете. Те както и преди се

---

¹²¹ Във втората половина на 2016 г. нещата така се обърнаха, че жените, които много настояваха за разследване на извършеното над тях насилие, рискуват да получат щампата „десни“ и да загубят работата си.

стремят да създадат семейство. А мъжете правят това лесно и повсеместно. И затова през последните години отношенията между мъжете и жените започнаха да приличат на кучешките. Защото тук вече нямаме работа със социална психология, а със законите на биологическата и нравствена еволюция на съзнателния човек, което винаги, даже и инстинктивно е по-близко и разбираемо за жените.

* * *

Сексуалната революция винаги съпътства политическата революция. Идеалите за свобода, движещи човека към революция, след извършването ѝ се превръщат в *свобода на инстинктите*. И затова започват насилие и терор. Така е било и при френската революция, и при болшевишката. Например запазени са документи, показващи, че в 1918 г. в някои градове на Русия на уволняващия се червеноармеец се е издавала справка, която му разрешавала легално да „социализира“ жена не по-млада от 14 години. (Не е ли време и в Европа да започне да се говори вече не за изнасилвания, а за „социализация“ на жените, извършвана в името на висшата цел за расово смесване?) А известната болшевичка, дворянка по произход, Колонтай¹²², проповядвала, че сексуалният акт следва да се оприличи на изпиването на чаша чай, и самата тя практически демонстрирала това. Един съвременен московски журналист, припомняйки ни как е било след революцията, пише: „В началото на 20-те години в Москва и Петроград голи съграждани, все едно нищо странно няма, се возели в трамваите, обядвали в столовите, работели в учрежденията“. Първата гола демонстрация преминала по Червения площад през 1919 година. Оглавявал я сподвижникът на Ленин и Троцки Карл Радек. Един много известен съветски актьор си призна, че веднъж гол е

---

¹²² Александра Михайловна Колонтай, 1872-1952, член на Руската комунистическа партия (болшевики), посланик на СССР в Норвегия и Швеция. Виж подробности за движението „Долу срама!“ на <https://bigpicture.ru/?p=891115> – бел. пр.

бягал около храма Христос Спасител (и след това цял живот съжалявал).

На всичко това е важно да се обърне внимание, защото в Европа сексуалната революция не става едновременно, а преди политическата революция и така напълно я подготвя. Инстинктите са отвързани и само тънката връвчица на европейското възпитание и коректност ги удържа да не избият навън. А в новия пролетариат няма и помен от такава „връвчица“.

И тези две революции вече се срещнаха. Това получи своя, бихме казали, даже *символичен* израз в акта на протеста против „вартоломеевата нощ“, заявен също в Кьолн и на същото място, от някоя си художничка Мило Мойре¹²³. Това несъмнено беше много ефективен способ да се защитят правата и достойнството на жените. Той силно засрами африканците и арабите. След това „вартоломеевата нощ“ в Кьолн повече не се повтори. Да, великият комбинатор е смешник.

---

¹²³ Тази Мило е била забелязана по-рано да се вози гола в базелски трамвай. Във вестника даже е била публикувана фотография. Но стана известна след като се заяви като художник. Ето как стана това. На една спирка в Германия (самата тя е швейцарка) тя направила рампа с отвор, разкекнала се над този отвор гола и започнала (пардон) да снася цветни яйца от вагината си. Те падали на лист хартия, разстлан на пода, разбивали се, и така се създавала картината. Така се роди ново направление в живописа. Специалистите знаят как се нарича то. Знаменателно е, че несъмнено бележи кулминация в поп-арта, след което той вероятно ще тръгне да залязва. Попътно ще споменем за едно съобщение в пресата, че в Кил тълпа от 20 мигранти е преследвала посред бял ден три ученички. Полицията арестувала двама, но след това ги пуснала. Това съобщение пробуди в нас желанието да влезем в крак с времето и да опишем това в духа на истинската политкоректност. Ето какво се получи: „На 24. февруари на гарата в Кил група бежанци, спасяващи се от путинските бомбардировки, решила да се възползва от своето естествено гражданско право, което им е гарантирано от нашата правова демократична държава, и да социализират три ученички. Напълно осъзнавайки своята юридическа, политическа, историческа и революционна правота, те не започнаха да се крият, а решиха да извършат социализацията в търговския център на гарата. Но някой от публиката – навярно това са били десни радикали – извикал полицията. Излишно разпалвайки се, тя арестува двама от нашите скъпи приятели, но след като се ориентира как стоят нещата, се прибра обратно“.

На плаката е написано: „Уважавайте ни! Ние не сме дивеч, даже ако сме голи!!!“ (Колко „дълбока“ мисъл – нали така?)

* * *

Събитията в Европа много силно напомнят това, което е ставало в Русия в периода между буржоазната революция през март 1917 г. и болшевишката – през октомври. Ако някой си припомни или се запознае с многобройните описания на тези събития, с изумление ще открие, че г-жа Меркел просто копира поведението на Керенски, ръководителя на Временното правителство. А съвременните леви (социалисти, „зелени“ и прочие) са копия на нашите бивши есери, кадети и меншевики.

Както Керенски с празната си фразеология и алогизми само е протакал, за да даде необходимото на болшевиките време за подготовка на преврата, така всъщност постъпва и Меркел. Нейните анемични, без всякаква връзка с реалността заявления, хилавите обещания да вкара в ред миграцията или даже да я намали, имат, както ни се струва, за цел поне малко да успокоят вълненията на населението, да спечелят време и да успеят да натикат в Германия още поне два милиона мигранти. (Но се носят слухове за 8 милиона)

Днес е широко известно, че всички членове на руското Временно правителство (а и значителна част от генералите-та), били членове на ложи и безпрекословно изпълнявали инструкции, получени оттам, а те призовавали буржоазно-либералното правителство да предаде властта на Ленин и Троцки, подготвени за мисиите си в тайните общества на Запад. (Да се описва подробно всичко това още един път няма никакъв смисъл.)

Както сега в Германия, така и тогава в Русия имало демонстрации в подкрепа както на крайно левите, на болшевиките, така и на десните. Последните пресата заклеймявала като „черносотници“ – такъв бил тогава еквивалентът на съвременния печат „фашист“. Лявата преса, стигнала до пълно господство, рушала авторитета и кариерата на всеки, който се решавал да се изкаже не в духа на пропагандираните в нея социалистически настроения, и т.н.

Кадети и есери влизали в Държавната дума на Временното правителство и организирали обструкция. След това, обединявайки се с меншевики, с „работници и селяни“ образували властова структура и апарат за управление в болшевишка Русия, доколкото истинските работници и селяни, които нямали никакво образование, не били способни за това.

Така може да бъде това и в Европа: ако в нея стане революция, ще я оглавят социалистите и „зелените“ в съюз с известна част (достатъчно образованата) от революционизираната ИДИЛ на афро-арабите.

Болшевишката революция в Русия намерила отглас и в Германия. Социалистически експеримент започнал и там със същите методи, както в Русия. В края на краищата, в 1933 г. възникнал критичен момент, когато трябвало да се избира между диктатурата на социалистите-интернационалисти и социалистите-националисти. Избрали втората от двете злини, доколкото първата вече доста ярко се била проявила. Не се ли приближава сега Германия към повторение на 33-та година? Ситуацията, повтаряме, е много подобна. Тогава Германия правела избор, а в Русия болшевишката власт вече спечелила революцията. Сега аналог на такава революция, но едновременно намираща се на стадия на гражданската война, е това, което прави ИДИЛ. Това е изцяло болшевишка революция, само че с друг антураж, който никого не бива да заблуждава. Цялата демагогия, жестокост, разпасаност, всепозволеност на ИДИЛовците е същата, както при нашите болшевики-революционери в 1917 г. Бомбардировката на ИДИЛ от европейците и американците е повторение на битката на Антантата с болшевишката, която се оказва чиста фикция, доколкото Антантата всъщност действаше в полза на болшевиките. Участието на Русия в Сирия във войната с ИДИЛ напомня на войната на Бялата гвардия заедно с Антантата срещу болшевиките. И нейната съдба е подобна в състава на новата „Антанта“.

Посочените от нас аналогии могат да се привеждат до безкрайност. Но по-нататък ще се заемем с разкриването на много дълбокия им контекст. За това ще се наложи да се обърнем към разглеждането на европейската история, първо отпреди 100 години, а след това и с 200-годишна давност. Сега само ще кажем, че ако събитията в Европа тръгнат според набелязания сценарий, то ЕС, да, ще се разпадне, а след това ще се възроди като Съюз на Съветските Социалистически Афро-Арабо-Европейски Републики (СССААР), като това ще бъде съюз не на народи, не на страни, а съюз, образуван на расов принцип.

В този случай Русия ще се окаже в още по-буквален сми-

съл в положението на Германия от 30-те години (казваме това за тези, които са чели първите две части на нашата брошура.) На запад тя непосредствено ще граничи с новата болшевишка държава.

11. АНТАГОНИСТИЧНОТО ПРОТИВОПОСТАВЯНЕ НА „ОТЦИТЕ НА ЗДРАЧА“ И „БРАТЯТА НА МРАКА“

Да се обърнем още един път към първата от двете ни хипотези. Да си представим, че сме свидетели на това как всички сили на мировото зло на „Запада“ стигат до единство и, подобно на пехотински отделения, нахлуват във вражеските окопи и свирепо, с ярост ни тикат в „земния рай“ на глобалния свят на метисите, който за нас е по-лош от смъртта. В такъв случай ще ни се наложи да застанем на гледната точка на политологичната на вулгарния материализъм, съгласно която светът се управлява от групичка супербогати капиталисти, от 300 семейства, отделили се от останалото човечество в Билдербергския клуб, Комитет 300 и други такива паравани, помагачи им да господстват. А сега те замислят да станат още по-богати, и то така, че на тях, „подлещите“ – според думите на приказката на Салтиков-Шчедрин, – да им бъде „хубаво и охолно, а останалите – кучета ги яли“. Но да се запитаме дали в света няма и други, по-съществени противоречия? Откъде например се вземат в света революциите? Просто от бунта на бедните срещу богатите? Но какво тогава струва властта на супербогатите, ако те не са способни да обуздаят този неуправляем хаос? В най-лошия случай те могат просто да подкупят спонтанните му главатари, както това се прави в „оранжевите революции“ – в политическите оперети от наши дни?

Какво тогава остава да кажем например за дълбинното предпочитание в живота от едни хора на знанието, а от други – на вярата, за противоречията между църквата и атеизма, за многовековното противопоставяне на клерикализма и стремежа на хората да познаят духа? Ако все още признаваме реалността на свръхсетивния свят, където съществува космическото противостоене на добро и зло, благодарение на което еволюцията се движи напред, ще е крайно необходимо да се провери, така да се каже, дали тази хипотеза действа в

големите *закономерности* на развитието и на първо място – в сферата на културно-социалния политически и исторически живот. При това не бива да се забравя за многото варианти на плановете на глобално противоборстващите страни. Тази многовариантност е напълно естествена, както е естествено в боя от артилерийската канонада да се премине, ако е необходимо, към бомбардировка.

С една дума, нямаме друг избор, освен да се обърнем към познанието, към разпознаването на законите, ръководещи в съвременния свят невижданата криза, ако не искаме да се превърнем в безмълвни „съчки“ в разгарящия се пожар. В света върви битка на космическите противоположности, проектираща се на социалния план на земните хора. И това, на първо място, е битка за човека.

Ще приведем тук един жив пример, потвърждаващ правотата на думите ни. Всички чухме как г-жа Меркел говореше, че ако Европа не приеме безкрайно много мигранти, ще има война. Политолозите видимо приемат това за куха риторика – и правят голяма грешка. Канцлерката говори това от името на ръководещите я сили. Те знаят, че се подготвя световна война по сценария, за който писахме в 1-та част. Ако тя се разрази, със своите ужаси несъмнено ще надмине всичко видяно досега. Но на „гуруто“ на г-жа Меркел не му е чуждо състрадание. Те имат всъщност за главна цел да получат папство с шоколадово-кафяв цвят като „египтяните“, с което пастирите няма да имат никакъв проблем, доколкото рискът от усложняване на човешкия дух ще бъде сведен до минимум, а човешката личност ще бъде задържана в развитието си до състоянието на личността в 3-та, египетско-халдейската епоха. Това е, към което се стремят! Ако европейците тръгнат към това доброволно, защо тогава да бъдат подлагани на страшните бедствия на още една война? Да, ето колко много е скрито в „риториката“ на г-жа канцлерката. Но да попитаме по-нататък как, защо стана възможно така да се манипулира човечеството? Това стана възможно, защото човечеството забрави за задълженията си

в развитието, за това, че съществува светът на божествените същества, заинтересовани за висшето му индивидуално развитие, а не от масовата инфантилизация. Затова цивилизацията изпадна в криза.

Видимо вещественото метежно начало на тази криза положи, както правилно е написал за това Освалд Шпенглер¹²⁴ в своята известна книга „Залезът на Европа“, френската революция. Той е допуснал там само една грешка. Той смята, че краят на Европа ще дойде след 200 години, а виждаме, че той е аха-аха пред вратата. Шпенглер не бил в състояние да разкрие природата на този залез, истинската му причина, доколкото сам изпаднал в ярост само при споменаването на спиритуализма. Но това може да се направи само с помощта на духовната наука и да се разбере с нейна помощ *особеното в историята на Европа от епохата на залеза*.

В тази епоха добре се виждат благодарение на повтаряемостта на някои събития три, така да се каже, „възела“ на залеза. *Два от тях вече са осъществени и разбирането им дава ключ за разбирането на това, което още трябва да се извърши*. „Възлите“ са следните.

Първият от тях действително започва в 1789 г. с Френската революция. Той включва в себе си и наполеоновите общоевропейски (световни за тогавашните времена) войни, главната от които е войната на Наполеон с Русия.

Ядрото на втория възел е болшевишката революция в Русия. Ролята на наполеоновите войни там играят войните на националсоциализма, главната от които е *войната с Русия*. Първата световна война била необходима по силата на специфичните условия, основно за разразяването на революцията и унищожаването на Централна Европа. В Русия в началото на 20. век не беше възможно да се осъществи революцията по сценария на френската революция.

---

¹²⁴ Освалд Шпенглер, 1880-1936 г., германски философ и историк, чието най-голямо нещастие в този му живот е, че се е разминал с Щайнер.

В третия възел се намираме сега. Ако не стане нещо изключително, по аналогия с предходното първо трябва да се разрази общоевропейска революция. След нея ще последват „наполеоновите“ войни и с това „залезът на Европа“ ще завърши.

Ще се постареем да разберем как и защо са завързани тези възли на най-голямата криза в историята на човечеството, за което временно ще трябва да се отклоним от политиката и да се обърнем към историята, социологията и философията. Възлите се образуват по силата на особеностите на изграждането на човешката индивидуалност в епохата на съзнателната душа, а и по-рано – от времето на Рождество Христово. Типът човек, който все повече заявява за себе си в този период от време, Рудолф Щайнер нарича „фаустовска душа“. Главният ѝ стремеж е във всички жизнени отношения да се изправи на собствените си крака, за което е необходимо развитието на самостоятелния аз, скъсващ с всички форми на груповото съзнание.

Появата на такъв тип личност е обективна световно-историческа необходимост. Началото е поставено с явяването на Христос на Земята. Той е нейният Бог: Богът на човешкия аз. Но в хода на културно-историческото развитие възниква изоставането и всичко, което се свързва с него, станало враждебно на тази личност и ѝ произнася смъртната присъда. Затова става така, че християнството, приемайки формата на римския католицизъм, повежда непримирима борба с човека с „фаустовската душа“.

Много ще се отклоним, ако подробно разгледаме този въпрос. Вместо това ще приведем две доста обширни съобщения от лекции на Рудолф Щайнер (едното от тях частично цитирахме във 2-та част), които съдържателно и по същество обясняват този феномен. За първи път на външен план този феномен се е проявява в 3-4 век. след Р.Х. – „фаустовската

душа“ е разгледана от Августин¹²⁵. Отначало той бил очарован от нея заради това, че тя „иска да подготви от страна на човека смисъла на формата на бъдещето“. Но след това се изплашил от нея, от стремежа ѝ мъжествено да *влиза в свръхсетивността*, самостоятелно да развива мироглед и т.н., против което от самото начало се обявява църквата. И Августин отстъпва в нейната сянка.

Римската църква, възродила в себе си всъщност духа на древната Римска империя, продължава борбата си с духовността, водеща до издигането на човека към съзнателната душа.

Именно от Константин насам се проявява тази противоположност между църквата и свободната индивидуалност. Своя практически израз тя получава „в борбата на католическата църква с рицарите на Храма, с розенкройцерите, албигойците, катарите и т.н. Всички те биват унищожени на външен физически план, но вътрешният им живот продължава да действа по-нататък. По-късно тази противоположност се проявява отново, макар в отслабена, но все пак в доста бурна форма в две течения, родени от самата европейска култура, в йезуитизма (августинизма) и масонството (манихеизма). Тези, които водят борбата, са, от една страна, католици и йезуити от висок ранг, които осъзнават всичко; но сред водещите борбата от другата страна, в духа на Мани, малцина я осъзнават, и то, само от върхушката на движението.

Така си противостоят през последните столетия йезуитизмът и масонството. „Те са деца на древни духовни течения. Затова както в йезуитизма, така и в масонството намират продължение същите церемонии при посвещението, както и в древните течения. Посвещението в йезуитизма има четири степени... Степените на посвещение в окултното масонство са подобни. И едните и другите вървят паралелно, но следват

---

¹²⁵ Августин Блажени, 354-430 г., светец, един от Отците на църквата, патрон на Августинския монашески орден.

различни посоки“¹²⁶.

В друга лекция, развивайки тази тема по-нататък, Рудолф Щайнер казва следното: „Забележително е, че от средите на еретиците постепенно се проявяват хора, които разглеждат християнството от себе си и могат да разпознаят, че произлизащото от Рим е нещо различно от християнство. Това е нов елемент на борбата и (той) се проявява особено силно... в борбата на френския крал в съюз с папата срещу тулузкия граф, който бил защитник на южнофренските еретици. Нещо подобно може да се намери и във всички други области... но тези еретици били всъщност християни, с които активно се борили, но които често се държали тихо, основавали са всякакви общини и се разпространявали тайно.

Това, което става по същество чисто политическо (църквата), застава пред необходимостта изкуствено да предизвика необходимия му ентузиазъм. И кръстоносните походи се разглеждали като средство за това. Но се намерили и хора от редиците на еретиците. Особено характерен представител на еретиците бил Готфрид Булонски. В историята образът му постоянно се изкривява. За него се разказва, сякаш той се „отправил с другари към Мала Азия, за да продължи това, което са искали Пиер Амиенски (Отшелник) и Валтер фон Хабенихте (призовали за кръстоносните походи). Но за това и дума не може да става...

Готфрид Булонски и другарите му излезли от редиците на тези, които Рим наричал еретици, но, разбира се, не показвали това по понятни причини... Те имали, преди всичко, християнска цел: искали с помощта на кръстоносните походи да поставят истинското християнство на мястото на римското, основавайки в Йерусалим нов център в противовес на Рим. Кръстоносните походи за тези, които били в известна степен посветени в техните тайни, били насочени собствено срещу

---

¹²⁶ Събр. съч. 93, „Легендата за храма и златната легенда като символ на миналите и бъдещи тайни от развитието на човека“, лекцията от 11.11.1904 г.

Рим. И тайният призив на участниците в кръстоносните походи бил Йерусалим срещу Рим. Външната история малко се докосва до това, но така е било в действителност... Този опит не успял. Папството било още твърде могъщо. Това, което все пак станало, било разширяването на кръгозора... Кръстоносците значително разширили своя кръгозор, успели да усвоят това, което всъщност било затрупано, скрито, на тях им станали достъпни много тайни, които те грижливо пазели. И доколкото не били достатъчно силни, за да осъществят „Йерусалим срещу Рим“, те били принудени да действат по-нататък тайно. Затова възникнали ордени и всевъзможни съюзи, пазещи определени християнски неща на друго място, понеже църквата била твърде силна, а те били враждебни към църквата.

Тогава всъщност е изработено това разделение, с което можете да се срещнете и сега, ако посетите например в Италия някоя църква, където се проповядва срещу масоните; там присъстват хора, на които масоните са крайно безразлични, те не познават никакви имена, но падрето от катедрата мята мълнии срещу масоните. Тази противоположност между църквата и масонството, която се развила от ересите, по същество се формирала в онова време.

Можем да се обърнем и към други явления, за да разберем ставащото в онова време. Например във връзка с тази борба на църковните християни с еретиците, които често били християни в най-добрия смисъл на думата, стоят и явленията, довели до реформацията¹²⁷.

* * *

С времето масонството постига големи успехи в борбата с папството, с Рим. Отпада, така да се каже, необходимостта да се пребивава „в нелегалност“ и т.н. Това не можеше да бъде

---

¹²⁷ Събр. съч. 180, „Мистериите и импулси от Рождество Христово. Древните митове и тяхното значение“, лекцията от 17.01.1918 г.

другояче, защото „вятърът“ на историята, на прогреса духа в неговите платна. На Рим не помага даже такова крайно средство като инквизицията. Но на пътя на масонството още в 18–19. век застават друг вид затруднения. Те са предизвикани от необходимостта човек да премине в процеса на развитието на културата през степените на нисшето, абстрактното азово съзнание (което е предпоставка за овладяването на висшия аз), *през епохата на материализма, материалната култура, епохата на пълната загуба на връзката със свръхсетивния свят*. В мъртвото разсъдъчно, но строго подредено мислене той трябва да развива аза, живеещ по милостта на това мислене. Масонството не се справило с тази трудност. То изпаднало в дълбока криза. За да разберем това, отново трябва да се обърнем към Рудолф Щайнер, защото освен него, никой друг не е говорил за това. Знанието е останало скрито в центровете на тайните общества

И така, Рудолф Щайнер ни разяснява, че зората на материалистическата култура протича под лозунга: „Осмели се да използваш разума си!“ Към това призовавали къонигсбергският философ¹²⁸, Волтер, Русо. „На това настроение се гради целият материализъм, цялата култура на 19. век, а също всичко, което е завоювано за свободата, равенството и братството... Ограниченият разсъдък на 19. век бил голям. Дълбок закон на духовното мирово развитие е, че материализмът и спиритуализмът се съотнасят помежду си като двете тежести на бюлата на везната...“ Като проблясващи, преминаващи звезди се появяват и големите духовни индивидуалности, обаче тях не ги разбирали, когато говорили за духовния свят. Такава индивидуалност, преминала като комета, бил Сен-Жермен. Водещите хора в духовния живот се криели от външната култура.

„В тайна оставали духовните извори, подхранвали столетия розенкройцерството... Казвало се, че розенкройцерите се преселили на Изток (където още бил запазен духовният жи-

---

¹²⁸ Имануел Кант, 1724-1804 г. е роден в Кьонигсберг – бел. пр.

вот) и се обединили с голямото Братство на Азия“. Когато в 19. век някой се затъжавал за духовния живот, посочвали му Изтока.

„Европейските и американските братства... по силата на някакви причини не били способни – и това не било и тяхна задача – да запречат, да ограничат потока на материалния живот“. В средата на 19. век зад кулисите на външния живот цари дълбока загриженост в хората, все още притежаващи някаква духовност и с тревога гледащи напред. „Всъщност дори тези, които били дълбоко посветени в тайните, нямали ясната представа какво да правят под съдбовния знак на времето? Голям въпрос започнал да занимава окултните общества: Как да разяснят на човечеството, че пространството, което ни заобикаля, в своето действие произхожда от духовна основа? Човечеството трябва постоянно да се вглежда в света на причините“. Но в епохата, когато материалната култура така е завладяла душите, станало даже опасно да се прави това, „опасно било да се посочва на хората източника на духовния живот в човека“. Бил направен опит с използването на спиритизма. Но скоро тези, които „стоят на вахтата на времето“, разбрали, че е необходимо нещо друго. Трябва да се доведат хората до виждане на духовното.¹²⁹

В резултат на всичко това в средите на масонството става дълбок, трагичен разкол. „Членовете на братствата, които преди всичко искали да се съобразяват с изискванията на времето, до известна степен били мотивирани от най-добри намерения, но така били под въздействието на погрешен импулс и искали да се съобразяват с материализма на времето; те предимно мислели как да поднесат нещо от духовния свят на хората, които да научат нещо само по физически път, именно по материалистичен начин по този физически път. Така че поради добри намерения от тази страна, през 40-те години в света навлиза спиритизмът.

---

¹²⁹ Лекция от 5 май 1904 г., още непубликувана

Било е необходимо по времето на тази борба, когато, както посочих, на Земята е трябвало да господства предимно критичният дух, насоченият само към външния свят разум, да се даде на хората поне усещането, някакво чувство, че около човека съществува духовен свят. И ето... бил направен известен компромис. Членовете на братствата, които били против да се дават на човечеството определени спиритуални истини, виждайки се победени от болшинството, дали съгласието си за това мероприятие. Първоначалното им намерение не било да допуснат в света нещата, свързани със спиритизма. Където решава някое обединение и където се проявява обединената воля, там по презумпция се появяват компромиси. Но естествено, както става и във външния живот, когато обединени сили решават нещо, от това решение чакат резултат не само тези, които са имали намерението да изведат нещата на сцената, но и тези, които отначало са били против...

Така добронамерените духовни членове на братствата имали намерение – а това е било заблуда – с помощта на медиумите да убедят хората в съществуването на духовен свят около тях; след това, на основата на това убеждение искали да им представят и по-висши истини... но тези, които позволили да бъдат убедени, били естествено крайно огорчени от факта, че на спиритичните сеанси – отчасти с право – заговорили за поява на духовете на починали. Добронамерените, прогресивните посветени изобщо не очаквали, че ще се заговори за мъртвите; те очаквали, че ще се заговори за всеобщия елементарен свят. Така че също били разочаровани... Но освен посочените членове на братствата, имало и членове на други братства или частично членове на същите братства, в които могат да се появят малцинства, а понякога и болшинства; т.е. трябва да вземем предвид и другите посветени, тези, които в братствата ги наричат „леви братя“, т.е. тези, които използват всичко, което се вчленява като импулс в развитието на човечеството, преди всичко в духа на въпроса за властта. Тези леви братя, от своя страна, също очаквали нещо от това, което се проявява чрез

спиритизма. Вчера казах, че сеансите с душите на умрелите хора се провеждали преди всичко от такива леви братя. Какво ще се прояви чрез спиритическите сеанси, било интересно преди всичко за тях. Те постепенно си присвояват цялата област. Добронамерените посветени постепенно изгубват интерес към спиритизма, в известна степен се чувстват дори засрамени, понеже тези, които още от началото не били съгласни със спиритизма, им казвали, че от самото начало трябвало да се знае, че сега нищо не може да се постигне чрез спиритизма. Поради това обаче спиритизмът остава в зоната на влияние, бих казал, на левите братя (Brüder der Linken)¹³⁰.

Във външния свят спиритизмът бил дискредитиран и от „братята на левия път“. Но те го приели и трябва да се каже, че и *досега медиумът остава за тях единственото средство за практическа връзка със свръхсетивното*. Именно такъв род братства стоят във връзка с дясното острие на обърнатия пентаграм, който показахме във 2-та част на рис. 13.

А как се държали добронамерените посветени? Първо, те разбрали, че „тези, които успели да убедят с помощта на спиритизма, не ставали морално по-добри... Второ, подобен род възгледи или убеждения оказвали неблагоприятно влияние след смъртта. Притежаващите ги още по-трудно преживявали камалока. Освен всичко останало, те донасяли със себе си желанието да съзерцават всичко духовно по материален начин с помощта на сетивните органи, доколкото всяко подобно съзерцание се проявява като качество на камалока. Това била угнетяваща тежест, която като олово тежала на умрелите. По тази причина посветените си казали, че това не бива да продължава.

И така, някой може да каже: Значи, посветените са сгрешили? Посветените също трябва да трупат опит и да го изпитват, да го изпробват. В голямото общество на окултистите

---

¹³⁰ Събр. съч. 178, „Индивидуални духовни същества и тяхното въздействие в душата на човека“, лекцията от 19.11.1917 г.

тогава било единодушно решено... да се прокара друг път, вътрешен, *теософски*... Този път изисква да бъде опознато това, което живее като дух в самия човек¹³¹.

От тях била намерена, така да се каже, „личност-посредник“, способна да разбира своето време и стоящите пред нея задачи. Тя била Елена Петровна Блаватска. „Чрез нея отново се отвориха вратите, през които духовността можеше да прониква до нас. (Но) огромни трудности имаше по пътя ѝ“. (Лекция от 5 май 1904 г.) Преминаващите прага на свръхсетивния свят, пояснява Рудолф Щайнер, знаят, що за сили шурмуват човека тогава. Освен това, самата Блаватска се чувствала недорасла за задачите, застанали пред нея, а именно открито да дава на света спиритуалното знание. „Братята на левия път“ започнали недостойна игра с нея. Когато ги заплашила с разобличение, те я затворили в своего рода „окултен затвор“ (това е черномагьосническа практика), което крайно затруднило връзката ѝ с външния свят. Освободили я от затвора, така да се каже, „левите братя“ от индийските посветени, но тогава тя попаднала в зависимост от тях.

Мисията на Елена Блаватска била прекъсната, но задачата да носи новото духовно откровение на човечеството с нова и вече несравнено по-голяма сила, е подхваната от Рудолф Щайнер. Той също бил подложен на ужасни атаки от страна на „братята на мрака“, а също естествено и от „отците на здрача“. И днес въпросът за навлизането на антропософията в широкия свят на цивилизацията и културата остава открит. В края на краищата почти не остана кой да носи този импулс до хората, доколкото всички антропософски инициативи са пълни с членове на братствата и ордени, упадък, който само ще расте.

Струва си да се отбележи, че Елена Блаватска е живяла в едно и също време с Албърт Пайк. Те даже са умрели в една

¹³¹ Събр. съч. 97, „Християнската мистерия“, лекцията от 25.04.1906 г.

година и месец¹³². Пайк се е смятал за реформатор, както се казва, на „Стария и приет шотландски ритуал“, в който той се издигнал до 33-та степен. Той бил „Суверенен върховен командир на Върховния съвет на южната юрисдикция“, с други думи, играл е в американското масонство едва ли не ролята на главнокомандващ. И ние мислим, че едва ли окултните безчинства са били приложени към Блаватска без негово знание и даже участие. Пайк всъщност бил виден представител на „братята на левия път“. Реформирайки „Шотландския ритуал“, той очевидно го приспособил за целите на окултно-политическите манипулации на човечеството, с които се занимават тайните общества. (Неслучайно той се оказал единственият генерал, на когото в САЩ поставили паметник.)

При Рудолф Щайнер по темата може да се прочете следното: „Блаватска се докосна до култовите действия на западните братства. Те въздействаха върху нея с колосална сила... Искаха да я приемат за член (на Гранд Ориент) въпреки спазваната дотогава строга забрана за приемане на жени. Но тя била честна душа. Било разбрано, че чрез нея на Гранд Ориент ще бъде нанесен смъртоносен удар и приемът не се състоял. Същото станало и в едно американско братство. Ако Блаватска беше приета, благодарение на нея, която притежаваше колосални духовни сили, въпреки грешките и несъвършенствата ѝ, би било предизвикано такова действие, че тъмните сили в тези братства не биха преобладавали толкова силно и вследствие на това сегашните ужасни събития биха станали невъзможни“. По-нататък Рудолф Щайнер казва за това, че центърът, от който произлизат всички тези нездрави влияния, не е Гранд Ориент на Франция, станал съвсем повърхностен, а този център следва да се търси в Англия¹³³; а също, ще добавим от себе си, и в САЩ, където „братствата на левия път“ още то-

---

¹³² Елена Петровна Блаватска, 12.08.1831-08.05.1891 г. Албърт Пайк, 29.12.1809-02.04.1891 – датите на смъртта им се различават с около месец – бел.пр.

¹³³ Непубликувана още лекция, изнесена през зимата на 1916-1917 г.

гава остро конкурирали и едновременно си сътрудничили с този център във Великобритания. Така че ето къде следва да се търси източникът на неизразимите беди на човечеството от последните сто години. Но едновременно става ясно и къде да се търсят силите за избавление от тях.

* * *

След много столетия трагична борба и големи жертви, при-несени от „еретиците“ в братствата заради възплъщението на Земята на идеалите на свободата, равенството и братството, те най-накрая в 18-19. век стигнали до доминация в социалните, политическите, културните и икономическите отношения. (Инквизицията е отменена в 1834 г.) Светът навлиза в епохата на борбата за окончателната победа на либерализма и демокрацията. Но от това национално-егоистично се възползват британските ложи. Те вече са инспирирали френската революция, чрез която еволюционният път на развитие започва да се подменя с революционен. Британският политизиран окултизъм започва борба за установяване на господство в света на британския империализъм.

Това не следва да се разглежда като тривиален заговор. Такова намерение произтичало и от естествените особености на английския народ, в чиято среда се развива висшият член на човешката душа – съзнателната душа. Но в окултен смисъл поведението на британските ложи означавало предателство към истинските цели на развитието, т.е. било „черна магия“.

„Това реално става навсякъде – казва Рудолф Щайнер, – където окултните тайни се използват не в служба на водачеството на цялата Земя, в служба на цялото човечество, а в интерес на отделни обединения, които нищо не искат да знаят за земното водачество... Ако това, което трябва да служи на цялото човечество, се използва в полза на отделна раса, за да се осигури господството на тази раса над Земята, то се превръща в черна магия в големи размери, доколкото такива дела

не са в съзвучие с водачеството на Земята“¹³⁴.

Именно повсеместното тържество на такава магия ни представя нашият съвременен свят. И той в този смисъл не е *еднополюсен*. „Отците на здрача“, загубили водещата роля в управлението на света, в никаква степен не са отстъпили позициите си на „братята на мрака“. Те просто са променили формата на борбата, която по същество също се води окултно-политически.

Френската революция ознаменува началото на непримиримата борба между двата модела на мирово господство, т.е. на глобализъм. *В тези модели става социализация на два космически антагониста: Луцифер и Ариман*. Така земната социално-политическа борба за човека получава космическо измерение. *И само в този смисъл тя може действително да бъде разбрана*. Който не иска да прави това, той с най-различни груби или рафинирани средства на идеологията, пропагандата, а също благодарение на своите пристрастия и егоизъм, бива въввлечен в тази борба на едната или другата страна. В наше време тя получи пет оттенъка. Тази борба не е диалектическа. Главното ѝ противоречие никога няма да стигне до синтез. Синтезът идва от друга страна, от страната на истинското християнство, вървящо по пътя на взаимодействието на хората с божествените йерархии.

Но за да се изповядва това християнство, което означава да се върви по пътя на еволюцията според Божията воля, е необходимо напълно сериозно да се изучават космическите ѝ противници и формите на социализацията им на плана на чувствената реалност.

Действията им отиват в безкрайните далечини на миналото, но до определен момент те са били съвсем други – докато човек е притежавал групово съзнание и божествените същества са управлявали развитието му. Положението рязко се изменя, когато земният човек започва да овладява прерогатива

---

¹³⁴ Лекция от 21 октомври 1907 г., още непубликувана.

на чисто духовните същества от висш порядък – *индивидуалния субстанционален аз*. Тази ценност е твърде голяма в света, за да не пожелаят изостаналите да си я присвоят. Съблазънта да направят това нараства и поради причината, че с придобиването на аза от човека, даже и в нисшата му форма, йерархиите отчасти предават управлението на земното развитие в ръцете на хората.

За да завладеят човешкия аз, изостаналите духове, които преди даже са способствали за разкола на груповото съзнание, се заемат да увековечават акта на човешкото грехопадение, задържайки пентаграма на жизнените му етерни сили в обърнато състояние. Това се прави или с помощта на спиране на развитието и обръщането му назад, или по пътя на непоносимо за земното същество на човека ускоряване на развитието му. Това намира израз в левия радикализъм, жадуващ за перманентна революция, и в десния консерватизъм, противопоставящ ѝ се всячески. Така противостоят в политическия живот Ариман и Луцифер. *От това се ражда законът за редуващите се победи ту на революцията, ту на реакцията*. И тази „въртележка“ няма да има край, ако човекът, ако човечеството не слезе от нея. А от нея може да се слезе само обръщайки се към Христос чрез силите на индивидуалния аз, което може да се развие с помощта на духовната наука. В духовната наука ни се разяснява, че луциферическият живот „се състои в постоянни напрежения, постоянни усилия, прилагани в определени промеждутъци от време; в очакване, че тези усилия ще се увенчаят с успех, и в постоянни нови разочарования“. Може да се запита: А нима тези духове не разбират това? Защо не си правят изводи от това?

Такъв въпрос, отговаря Рудолф Щайнер, съответства на човешката, а не на луциферическата мъдрост. „Луциферическите сили, във всеки случай, не са направили това досега, но те постоянно увеличават своите усилия, след като отново пре-

живеят разочарование¹³⁵. Ариман се държи по същия начин. Тогава нека да се запитами дали целият този страшен кръговрат на новата история и особено в 20. век не представлява буквално повторение на земен план на това, което правят в свръхсетивния свят патроните на луциферизираните и ариманизираните световни водачи на човечеството? Това могат да разберат обикновените хора, но не и тези водачи.

* * *

Такава е накратко, така да се каже, висшата методология на социално-политическия процес. И както виждаме, има смисъл да се занимаваме с нея. Именно в съответствие с нея се завързват и развързват всичките три възела на „залеза на Европа“, и затова те си приличат. При това поляризацията на главните им сили непрестанно нараства. Те действително „увеличават усилията си“ след всяко поражение. А животът се варваризира от това. Хора идват на власт в резултат на селекцията на най-лошите. Затова Рудолф Щайнер още в 1918 г. призовава: „Това се отнася до изработването на правилно чувство за действителността, а заедно с него и на здрав човешки разум – да се вглеждаме с разбиране в този подбор на най-лошите“¹³⁶. Но „днес още е трудно да се обясни на хората, че водачите им отгоре до долу са най-големите им врагове, че те са вредители. Но това трябва постепенно да стига до хората...“¹³⁷ В последната половина година животът особено убедително доказва това.

За да се разсеи илюзията на вярата в добрите намерения на държащите властта, е необходимо да се има още предвид, че „държавната организация на Запада изобщо не може да

---

¹³⁵ Събр. съч. 171, „Вътрешните импулси за развитие на човечеството. Гьоте и кризата на 19. век“, лекцията от 17.9.1916 г.

¹³⁶ Събр. съч. 185а, „Еволюционно-исторически предпоставки за формиране на социалното мислене“, лекцията от 24.11.1918 г.

¹³⁷ Събр. съч. 217а, „Познавателната задача на младежта“, лекцията от 16.10.1920 г.

бъде разбрана... ако не се вземе предвид нейната пронизаност от ложите – а Франция и Италия са съвсем заразени от това, – също както за Централна Европа... – пронизаността от йезуитизма и др.¹³⁸

Научавайки това, някой може би ще каже: Но в такъв случай положението е съвсем безнадежно!

За щастие това не е така. Работата е в това, че всички изостанали духове са вторични по отношение на духовете на доброто и светлината; по сила те не могат да се сравняват с тях. Тяхната власт над човека се крепи единствено благодарение на незнанието му, на невежеството по въпросите на духовността.

Положението му остава безнадежно дотогава, докато по своя воля остава в тъмницата на материализма или слуша „сирените“ на съвсем луциферизирания спиритуализъм, който в края на краищата се оказва само замаскирана форма на материализма. Да се разбере всичко това – означава да се положи началото на собствената свобода.

* * *

Не може да се каже, че хората поне малко не са предчувствали метафизическата промяна на земната борба за човека. Това не един път се е проявявало в художественото творчество. Въпреки че в най-новото време материализмът иска да затвори всички прозорци на духовността, светът на висшите същества се старае да помага на хората, инспирирайки някои писатели, при което самите те не разбират много това, което излиза изпод перото им. Един от плодовете на такава инспирация несъмнено е „1984“, написана в тъмницата на материализма, авторът на която, за съжаление, даже не се досетил, че творбата му го извежда от нея. Джордж Оруел показал характера на

---

¹³⁸ Събр. съч. 185, „Историческа симптоматология“, лекцията от 03.11.1918 г.

глобалния свят, попаднал под пълната власт на Ариман, макар в него да остават и луциферически черти. Това също е закономерно, доколкото, без оглед на космическото им противостояне, на Луцифер и Ариман не им е дадено да се унищожат, да се изключат един друг от света.

Глобалният свят, управляван от Луцифер, гениално е описан в утопичния роман на руския биолог Константин Мережковски „Земният рай“. Както е известно, идеята да се построи рай на Земята принадлежи на ариманизираната идеология на Маркс, Ленин, Троцки и т.н. Но „хората на Луцифер“ също имат намерение да го построят и това би трябвало да е съвсем друг рай. Обаче между двата модела на райа има и нещо общо: както в единия, така и в другия е *изключена появата на свободната личност*.

Романът на Мережковски е издаден в 1903 г. в Берлин едновременно на руски и немски език. Той бил подложен на тоталното мълчание от страна на пресата и негови екземпляри по чудо са доживели до наши дни. Романът е необикновено загадъчен, преди всичко благодарение на точността на виденията за събитията от 20-21. век. Ще си позволим да занимаем вниманието на читателя макар и с кратък преразказ на основните мирогледни положения на тази утопия, доколкото, както ни се струва, няма друго по-находчиво и вярно средство от нея, даващо разбиране на същността на десния глобализъм, който се стремят да прокарат „отците на здрача“.

Както заявява К.С. Мережковски, самият той на основата на собствените си размисли стигнал до план за преустройство на света и го смята за най-добър от всичко, което някога е идвало в ума на хората. И такъв план, предполага той, би могъл да бъде осъществен само от йезуитите. Описанието на този план в романа е наистина блестяща илюстрация към всичко това, което може да се научи от съобщенията на Рудолф Щайнер по тази тема. Съвсем не сме уверени, че авторът е толкова глупав, както иска да ни се представи.

В предисловието към романа Мережковски пише, че се

придържа към мироглед, който той нарича „теризъм“ (от Terra – Земя). Него, както той смята, трябва да го приеме всеки, независимо от своите лични възгледи като идеалист, теософ и т.н. Съгласно него хората „имат не само право, но и *задължение* – задължение, налагано както от разума и логиката, така и от чувството за състрадание към хората – да се интересуват и занимават *изключително със земните дела*, предоставяйки на обитателите на небето – ако има такива – да се занимават с небесните дела“. Само че уреждането на земните дела трябва да бъде предадено в ръцете на малцина. Такъв социален строй той нарича патерналистки.

Романът е написан под формата на утопия, което позволява на автора да доведе до логичен край, до последния извод това, което като идеи съществувало вече в неговото време, а в нашето, както се казва, се крие зад всеки ъгъл, приемайки хиляди лица във философията, социологията, изкуството, политиката и накрая в социалното действие.

Героят на романа едва не се удавя в морето, губи съзнание, а свестявайки се, открива себе си в свят на бъдещето. Той попада в 27. век, когато по цялата Земя, да го кажем просто, е възтържествувал десният глобализъм. Числеността на човечеството тогава е намалена до няколко милиона (за удобство); цялото то живее само в екваториалната зона, в топлия климат, където условията на живот не изискват сложна техника и голямо производство, което позволило да се спре техническият прогрес. Хората представляват пълни инфантили. По цял ден се занимават само с игри, изглеждат детински млади, непосредствени и доверчиви като деца, не познават дрехите и им е позволен неограничаван от нищо секс. Той се превърнал в обикновена ежедневна потребност. Но с раждането на деца се занимава само особена група жени, притежаващи добра наследственост. Всички живеят в малки общини, за които се грижи малобройно съсловие наставници, учители. Съществува и каста на роби, която обслужва всички. Като цяло битът на това „щастливо“ човечество напомня античния, само че липсват

произведения на изкуството, а музиката е само механична.

Героят на романа беседва с наставника на една община и той му разказва как са успели да доведат света до това щастливо състояние. Деветнадесети век, казва той, „е носил печата на неопределеността и това била някаква смес от наука и сляпа вяра, промишлени изобретения и милитаризъм, капитализъм и социализъм, подем на националния дух и развитие на космополитизъм“. От това постепенно изкристализирал стремежът „към изравняване на образованието“, което дало особена окраска на целия 20. век. „В средата на 20. столетие средното образование станало задължително в много страни за всички граждани“. В резултат работниците започнали да имат „доста повече знания, отколкото хляб“. Равенството в образованието породило жажда за социално равенство. Страните започнали да преминават към социалистическо устройство. Но не всички. Англия, Америка, Германия „поискали да се сложи граница на тези „мечти“, което не минало без кръвопролития“.

Доколкото преобразуванията в света се крепят не на идеалите на нравствеността, а на материалните сметки, „жителите на бедните страни започнали да емигрират в богатите страни... докато накрая в последните станало толкова тясно да се живее, появил се такъв излишък от работници, че емигрантите започнали да ги гонят, по-нататъшният им достъп бил ограничен, а на места съвсем забранен“. (Всичко това се пише в 1903 година!)

За разрешението на икономическите и другите проблеми пречел човешкият егоизъм, който бил необходим в миналите векове на сурова борба за съществуване, но не подходдал за новите условия. С особена сила разрушителният дух на индивидуализма и безсърдечността бил развит в англосаксонската раса, разпространила „в 20. век своето господство почти по цялото земно кълбо“. Предишната борба на отделните хора един с друг се сменила с борба на „човешки групи, всяка със своите непримирими интереси“, борба на „икономическите единици“.

Англосаксонската раса строяла световното си господство на социалистическия принцип, но, за да задържи властта в ръцете си и да застави другите да работят, се наложило тази власт да бъде направена неограничена, което в края на краищата развратило самите властимащи. Всичко се върнало в началото. От социалистическия строй не останал камък върху камък – възродили се банките, акциите, лихварството, банкрутът, разкошът, пианството и т.н. „И потекъл живот без цел, без вяра и упование, без надежда за измъкване на някакъв път, човечеството започнало да живее „само за хляба“. Но такъв живот не бил по силите на хората с такъв сложен дух, за такива хора той бил по тежък от смъртта“.

Настъпили ужасни времена. Убедили се в безизходността на положението, хората стигнали до отчаяние. „А отчаянието е майка на озлоблението и то станало всеобщо. Объркали се всички понятия, възцарила се ненавист, хората станали зверове... Наистина настъпило времето, описано в Апокалипсиса... Но някакъв тръбен звук не се раздал, а се чували само стонове на отчаяние и проклятията на хората“.

И тогава се появило тайно общество, решило да сложи край на изстрадалото човечество. Членовете на „обществото“ взривявали градовете, отравяли реките, сеели зарази. По това време било открито средство „без мирис, цвят и вкус“, което стерилизирило мъжете. „Обществото на унищожителите“, преименувало се на „общество на обновителите“, решило с помощта на това средство тайно да изкорени всички хора с лоша наследственост. Отначало решили да експериментират в една страна. За целта от „латинския съюз“ било купено Конго, и там започнали „открито да правят опити по изкуствен подбор на хора“. Но англосаксонците попречили да се доведе работата докрай. В „Конго“ бил направен погром, обаче „обществото“ не пострадало от това ни най-малко.

„Благодарение на нашето богатство – разказва по-нататък наставникът на героя на романа – и на нашата сплотеност, ние проникнахме навсякъде, и сред нашите, и сред враговете...

Решихме да изтребим азиатците без изключение. Нито монголската, нито негритянската раса следваше да влязат в състава на новото обновено човечество... за поголовно изтребление беше предназначена и семитската раса, а също народности като арменци, перси, сирийци и т.н., отдавна вече изцяло прогнали... чийто характер, затвърден от хилядолетната наследственост, не би могъл да бъде променен с никакъв изкуствен подбор“. (Ще отбележим, че научени от опита на столетието, в което благодарение на „шумовете“ в мозъците на изтъкнати интелектуалци, първо в Лондон било създадено общество за развитие на новата наука „евгеника“, а след това е осъществено евгеническо-социално експериментиране в широки мащаби от Ленин до Пол Пот, когато цели социални слоеве, цветът на нациите, били обявявани за негодни за формиране на „новия човек“ и физически изтребвани, вече не можем да считаме „фантазията“ на нашия писател за необузdana).

„Народите се ужасиха – продължава наставникът, – като узнаха нашите замисли и видяха, че човечеството се топи като сняг под лъчите на пролетното слънце! Спомниха си старите неща и с ярост започнаха да ни издирват... Смятаха ни за изверги, обявяваха ни извън закона“. Но беше късно. Народите измираха, а членовете на „обществото“ продължаваха безпрепятствено да се плодят. На делото помогна и нашествието на Азия, Китай и Япония към Европа, Америка и Австралия.

„Нашият смел, гигантски – възкликва наставникът, – величествен заговор – заговор на групичка хора срещу цялото човечество успя!“ Сега възникна задачата „да се създаде щастливото човечество“. „С чисти ръце внимателно да се пристъпи към тази работа“. Наложил се основно да прочистим и собствените си редици, замърсени от работата по изтребването. (Отново загадка: това точно съответства на сталинисткия терор от 1935-39 г.)

За останалото беше решено, че човечеството трябва да се състои „от хора-деца, същества прости и наивни“. Но такива не могат да съществуват без възрастни същества, техни по-

кровители и ръководители. А от най-изостаналите, „полуживотни-хора“ беше решено да се създаде „особена порода роби с преобладаване в тях на инстинкта над съзнанието и разума“.

Бяха изработени теоретичните принципи на „обновяване“ сред тях:

„Човечеството не може да бъде щастливо, докато хората не се преродят по пътя на изкуствения подбор и не заприличат на деца“. Такова човечество не може да съществува щастливо без покровители, а също без опростяване на живота, без роби, „защото трудът винаги е бил източник на всички злини по Земята“. Трудейки се, робите не бива да осъзнават своето положение, и т.н.

За създаването на новото човечества бяха подбрани 650 жени и 25 мъже „от латинската раса“ с малка добавка на „славянска кръв“. Но в края на краищата работата се свела до един мъж, от когото чрез изкуствено оплождане произвели цялото човечество. (точно както в книгата „Битие“!) То било малобройно – около три милиона. На него му били дадени нови десет заповеди:

Бъдете прости и наивни като деца.

Живейте на Земята със земните радости...

Обичайте и слушайте вашите покровители...

Не се трудете за храната си...

Не се кланяйте на прогреса: в него е адът...

Не се плодете извън целите на изкуствения подбор“ и т.н.

Изслушвайки всичко това, нашият герой, човек от 19. век, попаднал в бъдещия земен рай, съвсем покорен от него, изказва едно съмнение. „Не намирате ли – запитал той наставника, – че с това сте понижили нивото на човешкия дух?“

„О да, да! – възкликнал той, – ...ние понижихме нивото на човешкия дух! Ние го опростихме! Такава висота, до която стигаха някога хората от предишното човечество, никой от нашите приятели (т.е. подопечни) не достига и няма да достигне – ще се погрижим за това! ...Всичко, което направихме и

още ще направим, всички наши принципи, всичко, решително всичко, не е нещо друго, а съзнателно осъществяване на тази основна идея, най-великата от всички идеи, появявали се някога на Земята – **идеята за опростяването на духа...** Кой знае, може би могъществото ѝ още повече ще се разрасне и разшири... и (тя) ще стане някога вселенска...

В предишните хора нивото (на духа) беше твърде вдигнато; такъв подем на духа, такива високи пориви на ума и чувствата бяха неестествени за човека, несъвместими с живота на Земята, несъвместими с щастливия живот на нея“.

А по-нататък наставникът казва нещо изключително интересно и симптоматично за тези, които са способни да проникват духовнонаучно зад външното покривало на живота. „Но няма да сте прав – казва той, – ако ни упрекнете в това, че нищо не правим за подготовката на хората за възможното *друго* съществуване. Защото, ако всичко това е така, както си го представяте, все пак нашите хора някога ще се явят в другия, духовния свят такива, каквито са, т.е. невинни и добри деца и ще се представят напълно подготвени за всякакъв нов живот. Това ще бъде чист, неразвален материал, от който лесно може да се направи каквото си искате, и нашата задача е запазването на този материал чист и неразвален... И тук сме прави, превръщайки хората в деца, „защото тяхно е царството небесно“, както е казал вашият Велик учител“.

А ако, завършва наставникът, се окаже, че животът в другия свят не е само блаженство и че там има страдание, то, кой знае „дали да не предприемем и *там* същата работа, която свършихме тук, няма ли и там нашата задача да се състои в опростяването на живота, в понижаване нивото на духа с цел да му доставим макар и просто, но трайно щастие!“ Такава е окултната същност на политиката. Тя се стреми и към изменение на битието на Самия Бог.

В пространните приложения към романа, в които авторът сам разсъждава за него, той пише за „йезуитското общество“ – „малка група смели и отбрано умни хора“. Веднъж в

Парагвай¹³⁹, те „устроиха голяма многомилионна група напълно щастливи хора – вкараха ги с тояги в рая. Даже такъв отявлен и пристрастен враг на йезуитите, като Гризингер¹⁴⁰, бил принуден да признае това. Наистина Гризингер подобно на всички сегашни хора, живеещи под хипнозата на идеите за прогрес и свобода, с ирония се изказва за това щастие, защото йезуитите в парагвайското си царство унищожили всички фетиши на съвременните хора, унищожили всякаква свобода, всякакво просвещение, всякакъв прогрес, заменяйки всичко това само с едното щастие. Но Гризингер не придава на последното особена ценност, той не би заменил и един грам свобода за кило щастие.

Бедните, безумни хора! За какво им е тази свобода, за какво им е просвещението, цивилизацията, прогреса, за какво им е всичко това без щастие!

Ех! Умни и прозорливи са били тези хора – йезуитите. Ако само можеха да гледат на нещата малко по-широко, без да се замисля бих се отдал в ръцете им: вземете ме и ме водете право към щастието. Нищо друго не искам от живота.

И това ме навежда на странна мисъл. Не бих се учудил, ако моята утопия се осъществи не от някой друг, а от същото това общество на йезуитите“. За това би им било необходимо само да разберат, „че предишното оръжие – религиозното чувство и предразсъдъците – при изменилите се условия не би могло повече да бъде действено, че се е затыпило и би трябвало да бъде заменено с ново, по-действено и по-непосредствено“. И то вече е заменено, ще добавим ние. С какво именно, – ще видим по-нататък.

---

¹³⁹ Става дума за йезуитските мисии в Парагвай през 17-18. век, когато в продължение на 170 години те покръстват индианците, обучават ги на занаяти, земеделие, насаждат нова култура – бел. пр.

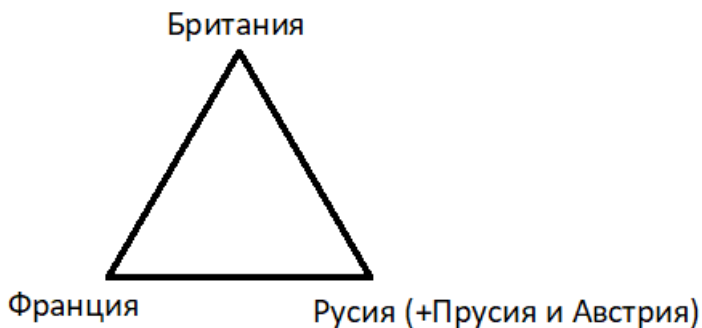
¹⁴⁰ От текста не става ясно дали става дума за Вилхелм Гризингер, 1817-1868 г., немски невролог и психиатър, или за Георг Гризингер, 1769-1845 г., немски дипломат и писател, но от биографиите им, мисля, че става дума за първия – бел. пр.

И нека сега читателят сравни тази утопия с утопията на Оруел и реши, в чия полза е готов да направи избор. А именно този избор се натрапва на човечеството в наши дни, когато светът с бясна скорост изменя своя облик.

12. ВТОРИЯТ ВЪЗЕЛ НА „ЗАЛЕЗА НА ЕВРОПА“

Сега ще продължим темата за „трите възела“.

В структурата на първия възел като негов двигател беше триъгълникът на силите:

Русия отначало развива дружески отношения с Наполеон, след това Англия я скарва с него. Това разбират и Наполеон, и Александър I. А съвременните историци изровиха свидетелства, говорещи за това, че тук действали не само връзки по линия на тайните общества, но и британското злато.

Във втория възел също имаше триъгълник на силите:

Тук задачата на Англия е да скара СССР с Германия. Англия разбира, че без СССР няма да победи Германия, но и Германия разбира, че и тя без СССР няма да победи Англия. Такова е външното разположение на силите.

Съществува методологическо подобие на първия и втория възел. Наполеон е гробокопачът на Френската революция. Войните му са, може даже да се каже, естествена реакция на резкия обрат на развитието на ляво.

Във втория възел като в известен смисъл естествена реакция на болшевишката революция се появява националсоциализмът. На мястото на Наполеон се появява Хитлер. Разликите между тях са само въпрос на форма, а не същност на ставащото. Не може обаче да се каже, че противодействие на болшевизма не е възникнало и в самата Русия. И тук не става дума за Бялата гвардия, водила гражданска война с болшевиките (тя била аналог на френската контрареволуция с основен център в департамента Вандея). Не, *контрареволуционният противоудар възниква в самия управляващ елит на СССР*. Както във Франция „Наполеон“ се появява в самата „люлка“ на революцията, тук това е сталинизмът. Така „Наполеон“ този път се явява в двата ипостаса: луциферически – като Хитлер, и ариманическо-азурически – като Сталин.

Сценарият на втория възел е съвсем подобен на сценария на първия възел. Но в него се крие голяма историческа тайна, предпоставки за разкриването на която са създадени в епохата на перестройката, когато волю-неволю се наложи да се допусне политическата свобода, да се отворят архивите и т.н.

В Русия се появили историци-ревизионисти, които намерили в тези архиви множество потресаващи документи, позволили със съвсем друго око да се погледне към епохата на сталинизма и Втората световна война и да се приближим към скритите в тях тайни. В ограниченото по обем есе естествено нямаме никаква възможност даже накратко да преразкажем тези открития, направени от историците-ревизионисти и да повторим базовите доказателства, излели се в десетки томове.

Но в това и няма особен смисъл, защото всеки, който сериозно се вълнува от тази тайна, може сам да прочете и да премисли тези книги. А това е крайно желателно да се направи, доколкото в тази тайна се разкрива и съдбата на 21. век. Ще се постараете да покажем това, до което все пак историците-реви-зионисти не са могли да достигнат. Но заслугата им във формирането на изходното знание е огромна. Благодарение на тях стана възможно значително по-добре да се разбере световното противопоставяне на „братята на мрака“ и „отците на здрача“ в събитията на революциите и войните.

Болшевишкият преврат, както е известно, е извършен с помощта и под ръководството на членовете на тайните общества. Доказано е, че не само Керенски¹⁴¹, но и Ленин, и Троцки имали високи степени в масонството. С ложите била свързана фактически цялата така наречена „ленинска гвардия“. Сега в историческата наука това е просто факт и няма повече да се връщаме към него.

Както във Френската революция високите идеали за свобода, равенство и братство на руските социалисти се превръщат след преврата в своята противоположност. Започва разгул на инстинктите. „Отците на здрача“ съвсем не били шокирани от това. Те следват съвета на Мережковски и се отказват от „предишното си оръжие – религиозното чувство и предразсъдъци“. Те се вливат в редовете на болшевиките. И Рудолф Щайнер пояснява защо това е станало възможно: „Съюзът между йезуитизма и социалдемократията, който сега става все по-тесен и по-тесен, е съвсем естествен, в него няма нищо неестествено“. Социалдемократът е въоръжен със същите ми-

---

¹⁴¹ Александър Фьодорович Керенски, 1881-1970 г., заема министерски постове в първите две правителства след Февруарската революция през 1917 г. и е председател на Временното правителство на Руската република преди болшевишката революция от 10.1917 г. Също като Ленин той е роден в гр. Симбирск – бел. пр.

съл-форми както йезуитът, само че обърнати наопаки¹⁴².

Рудолф Щайнер дава също интересна илюстрация на това как се проявява този съюз. Той цитира една статия, написана от „отците на здрача“ и публикувана в 1919 г. Към цитата прави голям преамбюл, също изключително интересен за нас. Ето какво казва той: „...Мисленето става сянкovo и затова в ордена на йезуитите е създаден метод, който от определена страна внася в това мислене живот. Йезуитските екзерциси (упражнения) са насочени към това, да внесат в това мислене живот. Но те го правят, обновявайки стария живот, работейки преди всичко не в посока на имагинациите и чрез имагинация, а чрез волята, която особено в йезуитските екзерциси играе голяма роля. Съвременното човечество трябва да разбере – а то разбира много малко – как в такива общества като йезуитските всякакъв душевен живот представлява нещо радикално различно, отколкото при другите хора. Всички други съвременни хора, говорейки по същество, притежават различна душевна конституция от йезуитите. Йезуитите работят, изхождайки от мировата воля, това не може да се отрича. Затова те виждат определени взаимовръзки, които съществуват тук; такива взаимовръзки виждат още и някои други ордени, с които йезуитите воюват до кръв. Но основното, благодарение на което реалността влиза в сянкoвo мислене – и това е, което прави йезуитите хора от друг тип, отколкото съвременните цивили-

---

¹⁴² Събр. съч. 197, „Противоположности в развитието на човечеството“, лекцията от 13.06.1920 г. Всичко, което е в този цитат, седи в главата на настоящия папа. Само като предпазна мярка, той не говори за това на глас. Дава само кратки знаци, че мисли така. (Не казваме това с критичен тон.) А какво означава християндемократката Меркел в ролята на ръководител на африканско-азиатското социалистическо движение в Германия? В крайна сметка така ще дочакаме времената, когато болшевишкият преврат в Европа ще бъде извършен от клерикалите! Защо не? Те напълно са могли да стигнат до извода, че занаяпред революциите вече не могат да се поверяват на левите, те не знаят как да ги правят. От всичко това следва, че олигарсите съвсем не ги очаква неограничена власт над човечеството и владееене на цялото му богатство.

зовани хора, които изобщо мислят в сянкovi образи и затова, по същество, спят, доколкото мисленето не обхваща техния организъм, – не вибрира в кръвта им, не пронизва истински нервната им система...

Йезуитът, който привежда в движение целия човек, вижда какво днес вибрира, преминавайки през света. Бих искал в тази връзка да прочета нещо от една съвременна йезуитска книга, написана неотдавна, от което ще видите, що за живот пулсира в йезуитите: „За всички, които сериозно приемат християнските принципи, които действително приемат близо до сърцето благото на народа, в чиито души поне веднъж е проникнало словото на Спасителя „Miseror super turbam“ (състрадание към масите), сега дойде времето, когато те, носени от подводните вълни на болшевишкия щормови прилив, с изключително голям успех ще могат да работят за народа и с народа. Трябва само да не сте плахи. И така, задълбочена и всеобхватна борба с „капитализма“, експлоатацията и паразитирането върху народа, по-строгото подчертаване на задължението да работят и висшите съсловия, създаване на достойни човешки жилища за милиони съотечественици, конфискувайки, ако е необходимо, дворците и големите жилища, използването на земите, силите на водата и въздуха не за тръстове и синдикати, а за обща употреба, издигане и образование на народните маси... използване на идеята за система от съвети... за да се възпрепятства отделянето на масите от държавния апарат, за което по право се бори Ленин... Бог е дал земните блага на всички хора, а не така, че едни да тънат в разкош и излишък, а милиони други физически и морално да се мъчат в безизходна нищета“.¹⁴³ Виждате, че тук има огън, който, разбира се, усеща нещо от това, което става... Вижда... и знае какво иска, докол-

---

¹⁴³ Der Bolschewismus, in Flugschriften der „Stimmen der Zeit“, 6. Heft, 3. Auflage Freiburg im Breisgau 1919 – von Bernhard Duhr S.J. (1852–1930), Geschichtsforscher.

кото вижда“¹⁴⁴.

Присъствието на наистина различни (не в добрия смисъл) хора от средите на „отците на здрача“ в състава на „ленинската гвардия“ от самото начало предreshава по-нататъшната ѝ съдба. Оставяйки непроменена новата социалистическа структура, приемлива и за тях, те се заемат със задачата да заменят най-високото ниво на ръководство със свои хора. Въведената от Ленин и Троцки желязна диктатура силно облекчила работата им.

Необходимо е също да се вземе предвид факта, че никакви политически сили в света не могат да се мерят с хилядолетния опит на Рим в социалното и политическо управление на народите. „Братята на левия път“ с техните изсъхнали понятия на абстрактния разум не са в състояние сериозно да противостоят на макар и доста специфичното, но все пак живо мислене на „отците на здрача“. В своята световна политика те винаги стоят на позициите на консерватизма. И социализмът за тях трябва да бъде консервативен. С тази позиция се сблъсква в болшевишкия експеримент идеалът за „перманентната революция“ на Троцки. Сталинистите му противопоставят тезата за „победата на социализма в отделно взета страна“. Болшевиките, породени от „братята на левия път“, показват, че не са способни да градят, че по същество са носители само на разрушения и хаос.

Интересното е, че Рудолф Щайнер още в 1919 г. отбелязва: „Социалистическият експеримент в Русия“ вече претърпя неуспех „защото самият Ленин днес вече добре знае, че не може да продължи по-нататък с това, което е натворил.“¹⁴⁵ А година по-късно: „Не, би било наивно да се надяваме, че нещо като английския парламентаризъм би могло да се справи

---

¹⁴⁴ Събр. съч. 204, „Перспективи пред развитието на човечеството. Материалистическият познавателен импулс и задачата на антропософията“, лекцията от 29.04.1921 г.

¹⁴⁵ Събр. съч. 192, „Духовнонаучно разглеждане на важни социални и педагогически въпроси“, лекцията от 15.06.1919 г.

с това, което тук (в революцията) завладява човечеството, когато индивидуалното съзнание действа просто в инстинктите. Но една сила е способна да се справи с това. Това е силата на Рим. Въпросът е само как ще се справи. Рим е способен да установи господство, доколкото има необходимите за това лостове на властта.¹⁴⁶

Отговорът на въпроса изплувал в Рудолф Щайнер още в края на 20-те години. „Силата на Рим“ се проявила под формата на сталинизма. Това било направено толкова умело, че малцина, не само в Русия, но и на Запад, разбрали, че в Русия става контрареволуция. Троцки пише за това, но световната „комунистическа общественост“ не му отдава никакво значение.

Контрареволуцията започва практически да се осъществява от 1935 г., когато се надига нова – също качествено нова – вълна на терор. В периода от 1935 до 1939 г. била изтребена до корен цялата „ленинска гвардия“, където и да се намирали представителите ѝ: в централния управленски апарат, в армията, в наказателните органи.¹⁴⁷

В хода на този терор били изтребени и много обикновени, невинни хора, но тук действал принципът, изразен още от нунция на папа Инокентий III във връзка с борбата на средновековната „Антанта“ с албигойската ерес: „Убивайте всички наред! Бог на небето ще познае своите“.

Започвайки от тази епоха на терор в 30-те години социализмът в Русия приема съвсем различни черти. Постепенно той става все по-национален, в него нараства консерватизмът, принципът на държавността и т.н. Но неговите позиции си ос-

¹⁴⁶ Събр. съч. 198, „Лечебни фактори за социалния организъм“, лекцията от 06.06.1920 г.

¹⁴⁷ В „Архипелага ГУЛАГ“ Солженицин цитира емигрирания професор по статистика И.А.Курганов, според когото за периода 1917-1959 г., без да включва военните загуби на жива сила, само от терористично унищожаване, потискане, глад, повишена смъртност в лагерите и включвайки дефицита от понижената раждаемост, загиват 66.7 млн. души (а без този дефицит – 55 млн.) – бел. пр.

тават доста слаби, доколкото „братята на левия път“ външно „заклели се“ на новата власт, на новия курс, с всички сили се стараели да вземат реванш. (И накрая го взимат в 1991 г.)

Сталинизмът се нуждаеше от външна подкрепа. И той я получава в лицето на националсоциализма. Последният, обявявайки своята непримирима вражда към болшеvizма, не пояснил външно, че има предвид болшеvizма на Ленин и Троцки. Със сталинския болшеvizъм той установява тясно сътрудничество. Но и той има противници в Германия, където в най-висшите сфери на властта имало влиятелни поддръжници на Англия. Всичко това образува сложната политическа тъкан на отношенията на дружба и вражда между Германия и СССР. Но по същество те създали единен блок не само в Европа, но и на други континенти против революционизирането на „братята на левия път“.

От гледна точка на законите, действащи в трите възела на „залеза на Европа“, войните на националсоциализма са по характер „наполеонови“ войни и на тях им предстояло да станат единна съветско-националсоциалистическа световна война срещу британо-американската доминация на планетата. Трябвало кардинално да бъде решен въпросът, дали светът ще се управлява от Рим или от Лондон-Вашингтон. Въпросът бил поставен така остро, както никога в миналото. От решението му зависело кой от двата антагониста трябва изобщо да престане да съществува. От гледна точка на свръхсетивния свят, където тече неразрешимата борба между Луцифер и Ариман, този въпрос също бил неразрешим, което показва и по-нататъшната история. Но подготовката за него на земен план била безпрецедентна.

* * *

И тук се доближаваме до тайната на първия ден на Втората световна война, в който е ключът за разбирането фактически на главната тайна на 20. век. Благодарение на изследванията на руските историци-ревизионисти тя най-накрая е разкрита

на света.

Ще се опитаме да дадем, така да се каже, тежест по темата (не можем да си позволим повече в едно есе), за да представим на читателя информацията, позволяваща му да обмисли този въпрос по-нататък.¹⁴⁸

И така, на 22 юни 1941 г. Съветският Съюз не бил готов не само за отбрана (което доказа Суворов), но и за нападение над Германия. Какво би могло да означава това?

Отговорът на този въпрос го дава (и с това събаря концепцията на Суворов) Александър Осокин в своята трилогия „Голямата тайна на Великата отечествена война“, с общ обем от 1800 страници. (Издадени през 2008, 2010 и 2013 г.) В тях той пише, че представя само една хипотеза, но когато се запознаеш с трудовете му, разбираш, че е направил първокласно откритие.

„Хипотезата“ се състои в това, че между Москва и Берлин бил разработен план за така наречената „Велика транспортна операция“, в съответствие с който милионната (че и повече) съветска армия трябвало да бъде прехвърлена до Ла Манш, за да започне нахлуване в Англия, а германските дивизии, преминавайки през съветска територия, трябвало да нахлуят в Персия, и действайки оттам, да громят колониалния тил на Англия. Но да дадем думата на самия Осокин: „Хитлер, разбирайки, че Германия не може сама да надвие Англия, предложил на Сталин да участва във войната срещу Британската империя – в частност, в провеждането на десант на Британските острови и в нахлуване в Близкия Изток. Съветско-германските преговори в Берлин от 12-14 ноември 1940 г., завършили сякаш безрезултатно, всъщност завършили с тайно споразумение между съветското и германското висше командване за съвместно провеждане на тези операции. От

---

¹⁴⁸ Западният читател, за съжаление, няма възможност да се запознае с тази литература, доколкото тя не е преведена на чужди езици. Изключение правят само съчиненията на Виктор Суворов, който наред с приведената от него богата фактология, в главния въпрос все пак водят по лъжлив път.

този момент главното за Сталин станало да изведе с помощта на немците своите армии през Полша и Германия на брега на Северно море (същевременно немските войски трябвало да се прехвърлят през СССР към Турция, Иран и Ирак)“.

Доколкото – ще повторим нашия довод – противниците на сталинско-хитлеристкия алианс били достатъчно и от двете страни, било решено да се презастраховат: „...Съветските войски и военната техника да се превозят по железопътните линии, а също по реките и каналите без боеприпаси (които ще бъдат доставени отделно), техниката – частично разкомплектована (например без оръдейните мерници, които ще се доставят след това), незаредени с гориво (то трябвало да бъде толкова, колкото танкът или камионът да може да се качи на ж.п. вагона или баржата и да слезе от нея) и т.н. Именно по този начин на 20 юни 1941 г. започва транспортирането на съветските части и съединения към Северно море.

Едновременно при същите условия започнало прехвърлянето на германските части през територията на СССР към Близкия Изток. Но сутринта на 22 юни 1941 г., немската авиация хвърлила боеприпаси и гориво на частите на вермахта, движещи се в композициите по съветската територия и на самолетите на Луфтвафе, намиращи се на съветските летища. Ето откъде в първия ден на войната в съветския тил се оказали многобройни германски „десанти“, а в нашето небе – германски самолети с червени звезди (тях ги поставили за безпрепятственото преминаване над нашата територия според договорката). А вече започналите транспортирането и подготвящите се за него съветски части и съединения от пограничните окръзи, се оказали небоеспособни в първия ден на войната, тъй като нямали боеприпаси и гориво. Това станало главната причина за катастрофата на Червената Армия на 22 юни 1941 г.

При подготовката на Великата транспортна операция били приети небивали мерки за обезпечаване на нейната секретност, и не само информационни (нечувана комплексна дезинформация!), но и технически. В частност, съветските

железопътни композиции трябвало да се формират на територията на СССР с колела, пригодени за европейските железници, за да се избегне претоварването и смяната на колесните двойки на границата. Германските композиции трябвало да се формират на територията на Германия и Полша или с колела, пригодени за съветската ширина, или с използването на специално разработените за тази операция подвижни „обувки“, осигуряващи преминаването на композицията към по-широкото междурелсие без претоварване“.¹⁴⁹

Като не иска да влиза в конфликт с представителите на официалната версия за началото на войната, Осокин пише, че Сталин си мислил: Ще достигнем Ла Манша, а там ще решим дали с Хитлер ще ударим Англия или с Англия ще ударим Хитлер. Но това е съвсем повърхностна идеологическа мисъл, която никак не следва от описанието на това, което ставало

---

¹⁴⁹ Тази книга е издадена в Германия на немски под формата на три брошури (издателство BoD). След публикуването на третата брошура, един 94-годишен адвокат от Австрия, д-р Schaller, ни каза, че през юни 1941 г. той стоял с полка си до съветската граница при Буг и бил свидетел на това, как сред войниците се разпространявал слухът, „че им предстои да маршируват през Русия в посока Ирак, за да атакуват там англичаните. За да водят война срещу капитализма, срещу Уолстрийт!“ Друг свидетел от Германия, 96-годишният Сеп Андрих, в интервю, което той дава на независимия месечник Die Aula през октомври 2016 г., казва, че през 1940 г. – началото на 1941 г. със своя зенитен полк той се намирал в Сицилия и „тогава никой още не можеше да знае [нищо], но вече имаше слухове, че скоро ще тръгнем срещу Русия. Първоначално това означаваше, че ще използваме Русия като „транзитна зона“ (Durchmarschgebiet), а след това ще атакуваме британците от Египет. [Това означава – от Ирак до Сирия и оттам до Африка? Този план беше толкова важен, че когато се провали в първия случай, той се повтори във втория, когато армията на Ромел нахлу в Северна Африка.] Такива бяха слуховете сред войниците“.

Така „слуховете“ за „транспортната операция“ циркулираха не само в близост до съветската граница, но и в южната част на Италия! Следователно те са били повсеместни в германската армия? В Съветския съюз, както показва А. Осокин, подготовката за операцията е била суперсекретна. Това показва, че положението на Хитлер в неговото „царство“ е било несравнимо по-надеждно от това на Сталин в неговото „царство“.

тогава. Например, самият Осокин пише:

„...Доставките на Германия в СССР в 1939–1941 г. носят не само информационен, **но и иновационен характер, в значителна степен обезпечавайки смяната на поколението на техниката и технологията в редица отрасли на съветската промишленост** (подчертаното е от нас – Г.Б.) Тоест Третият райх сам внесъл значителен принос в развитието и усъвършенстването на отбранителната мощ на своя главен противник във Втората световна война, буквално в последния момент преди нападението над него. За какво говори това?

Авиоконструкторът Яковлев в своите спомени пише, че по време на посещение в Германия на съветска авиационна делегация през пролетта на 1941 г., им е било показано *абсолютно всичко*, в това число и най-новата секретна авиотехника. (Всъщност и на германската делегация, дошла след това през март 1941 г. в Москва, показали почти всичко, в това число и най-добрите съветски авиозаводи.) По-рано, в октомври-ноември 1939 г., на съветската комисия начело с народния комисар Тевосян, била показана цялата мощ на германската промишленост. В каква връзка се правило всичко това? А предаването от Германия в числото на доставките за СССР на най-новия крайцер „Лютцов“ (макар и недовършен)? А използването на съветските пристанища в качеството им на убежища за германските търговски кораби? А създадената в Севера на съветската територия база „Норд“, която германските подводници използвали до 1941 г.?... А продажбата на СССР на много образци на германски самолети (повече от 30), включително най-новите, току-що въведени на въоръжение в Луфтвафе? А използването на сигналите на Минската радиостанция в качеството им на радиомаяк за ориентиране на германските бомбардировачи при бомбардировката от германците на полските градове в началото на септември 1939 г.?

Това вече не е неутралитет, това е сътрудничество и координация на действията на държави-съюзници.

А непрекъснатите, педантично изпълнявани от СССР

доставки в Германия на суровини и продоволствие (последните ешелони пътували в Германия през нощта на 22 юни 1941 г., час преди нападението)... А укрепленията на старата граница на СССР, част от които по непонятни досега причини са демонтирани, като според отделни съобщения някои железобетонни укрепления били даже взривени от съветска страна в 1941 г. преди самата война?“

Да, в Германия бил разработен план за нападение върху СССР, но „съвсем не е изключено, планът на нападението от Германия на СССР „Барбароса“ утвърден от фюрера през декември 1940 г., да е бил в началото дезинформиращ, показващ на Англия, че ноемврийската визита на Молотов е завършила с неуспех. Чак след това, може би чак през май 1941 г., след като Хес се оказал в Англия, което направило сблъсъка между Германия и СССР практически неизбежен, той бил доработен за реално действие. При по-внимателно, отколкото преди беше прието у нас, разглеждане на текста на плана „Барбароса“ неочаквано се изяснява, че е разработен „в случай, че Русия промени своето сегашно отношение към Германия“. Защото това не бил план, а „Fall“, което на немски означава „в случай на“. Само че това и досега никой не иска да види.

Аргументирайки своята теза, че СССР съвсем не е готов за нападението на 22 юни, Осокин привежда множество *факти*, които намираме и при редица други ревизионисти.

В изложението на Осокин те звучат така (и това, подчертаваме, са *документирани факти*): „Съвсем очевидно е, че е течала колосална подготовка на Червената армия за бойни действия, но за какво се готвили? Може би – за *отбрана на страната* от хитлеристката агресия? Всички са виждали, че на германско-съветската граница били строени подобрени германски дивизии, имащи почти двегодишен опит в победоносна война, с лекота преодолели всички армии на континентална капиталистическа Европа.

Но тогава защо съветските войски посрещнали първия ден на войната, незаемайки укрепените райони по граница-

та, без боеприпаси и гориво, а главното – без ясна заповед и нареждания от страна на висшето ръководство? Защото на 22 юни във войската постъпили три директиви на висшето ръководство – две непонятни (№1 и №2) и една нереална (№3), и на нито една от тях, кой знае защо, го нямало подписът на вожда. В този ден в течение на осем часа страната не знаела за началото на войната и накрая в 12 часа на обяд за нея съобщава в своята реч по радиото не Сталин, а неговият заместник Молотов. Сталин излиза пред народа по радиото чак на дванадесетия ден на войната – 3 юли.

Защо складовете и летищата били изтеглени до самата граница? (поради това огромните запаси от боеприпаси, гориво, амуниции и продоволствия били завзети от врага или взривени от нашите войски при отстъплението, а в първия ден от войната на Земята били унищожени 800 наши самолета. Общо за първия ден на войната сме загубили 1200, а за първите два дни 2500 самолета!) Защо артилерията била откъсната от своите дивизии и откарана на артилерийските полигони?

Самите резултати от началото на войната и особено нейният първи ден буквално крещат, че съветските войски не се готвили за отбрана, затова ударът се оказал „внезапен“, а разгромът на съветските войски съкрушителен...

Възможно ли е съветските войски да са се готвили не за отбрана, а за нанасяне на изпреварващ удар по трупащите се по границата и разгръщащи се немски съединения? Може би Суворов е прав със своята „ледоразбиваческа“¹⁵⁰ хипотеза и Сталин действително се готвил да започне с този удар своя „революционен“ поход към Европа?

Но защо в такъв случай болшинството съветски части и съединения на 22 юни 1941 г. сутринта се намирали не на 1-2

---

¹⁵⁰ Визира се трилогията „Ледоразбивачът“ на Владимир Богданович Резун, с писателски псевдоним Виктор Суворов, в която той развива теорията за подготовка за нападение над Германия, която Сталин е започнал още през 1939 г., но е изпреварен с две седмици от Хитлер, който напада СССР на 22.06.1941 г. – бел. пр.

км. от границата както германските, а на разстояние 30–300 км. от нея? Защо нямали боеприпаси и гориво? (Като пример за истинската готовност за нанасяне на удар може да служи снимка на германски танкове в Брест от 22 юни, на която се вижда, че на всеки танк има по 10–20 допълнителни 20-литрови туби с бензин и прицеп с два 200-литрови варела и ръчна помпа, позволяваща пълненето им!)

Защо у нас било заповядано да се свалят панорамните мерници от тежките оръдия?

Защо раздадените на пехотните части на предната линия боеприпаси на 21 юни е заповядано да се предадат на склад и запечатани?

Защо в най-последните предвоенни дни в авиационните части на западните окръзи вървели регламентирани работи, при провеждането на които самолетите губят боеспособност?

Защо е заповядано самолетите само да се „разсредоточат и замаскират“? Защото ако съветските войски се готвили за нанасяне на удар, нима е било възможно да бъдат лишени самолетите от възможността бързо да излязат на пистата и да излетят? За какво са освобождавали пистите? (Имало е случаи, когато бензиновите резервоари на самолетите били пълни с вода.) Такива въпроси има много.

Отговорът на всички тези „защо“ е един: *Червената армия не са я готвили за нанасяне на неочакван удар по германските войски, а след това по Германия и Европа.*

Възможен е още един вариант за съветските предвоенни приготовления на западната граница. Може би съветското ръководство е подготвяло Червената армия в случай на нападение от германците за *организирано стратегическо отстъпление* като отстъплението на руската армия под ръководството на Барклай де Толи, а след това от Кутузов¹⁵¹ в Отечествената

---

¹⁵¹ Княз Михаил Богданович Барклай де Толи, 1761-1818 г., руски пълководец от шотландско-германски произход. Тук става дума за отстъплението пред по-силната армия на Наполеон по време на Отечествената война от 1812 г., когато е прилагал тактиката на „изгорената земя“, т.е. всичко по

война от 1812 г.? Обаче за това и дума не може да става, защото още вечерта на 22 юни във войската постъпила Директива № 3 (неизпълнима) за преминаване на съветските войски в контранастъпление със задачата не само да върнат завзетите от германците територии, но и да пресекат границата и в частност да овладеят до 24 юни района на Люблин...

Не, Червената армия не се готвила за организирано отстъпление от границите дълбоко в страната през март-юни 1941 г..

Но тогава за какво в този период с такъв размах подготвяли на западната граница на СССР Червената армия?

Червената армия я готвили за Великата транспортна операция...

Именно това станало причина за катастрофата от 22 юни 1941 г.“

* * *

От кръговете, стоящи зад Хитлер и Сталин, бил разработен план за постигането на световно господство, разделяйки света на две части и поставяйки Изтока под управлението на сталинизма, а Запада – на националсоциализма, а след това да се започне сливането на двете идеологии в една. Ето защо, както вече писахме, на преговорите с Молотов на 13 ноември 1940 г. Хитлер казал: „Смятам, че нашите успехи ще бъдат по-големи, ако стоим гръб до гръб и се борим с външните сили, отколкото ако стоим с гърди един към друг и се борим един с друг“. И по-нататък: „Голямото азиатско пространство трябва да се раздели на източно-азиатско и централно-азиатско. Последното се разширява на юг, осигурявайки изход в открития океан, и се разглежда от Германия като сфера на руските интереси“.¹⁵²

пътя на отстъплението да се изгаря, за да не може противникът да се възползва от него.

Михаил Иларионович Голенищчев-Кутузов, 1759-1813г., руски пълководец, командвал армията през 1812г. – бел. пр.

¹⁵² В своята история на Втората световна война, Чърчил нееднократно уп-

Поемайки върху себе си толкова изключително важна задача, двамата диктатори много се страхували вътрешната опозиция да не наруши изпълнението ѝ. В писмо от 14 май 1941 г. Хитлер писал на Сталин: „Тези генерали... се опитват да правят каквото си искат, за да провалят плановете за нахлуване в Англия... В подобна обстановка съвсем не изключвам възможността от случайно възникване на въоръжен конфликт, който в условията на такава концентрация на войски¹⁵³ да вземе доста големи размери, когато ще е трудно или просто невъзможно да се определи каква е първопричината. Още по-сложно ще е такъв конфликт да бъде спрял.

Искам да бъда с Вас пределно откровен.

Опасявам се, че някой от моите генерали съзнателно ще тръгне на такъв конфликт, за да спаси Англия от съдбата ѝ, и да наруши моите планове.

Става дума само за един месец. Примерно около 15-20 юни аз планирам да започна масирано прехвърляне на войски на запад от Вашата граница. При това *най-настоятелно Ви моля да не се поддавате на никакви провокации*, които могат да възникнат от страна на моите, забравили дълга си генерали. И, разбира се, да се *постараете да не им давате никакъв повод за това*. Ако някоя провокация от страна на някой от моите генерали не може да се избегне, проявете въздържаност, *като не предприемате ответни действия и незабавно ми съобщете по известния Ви канал за връзка. Само така ще можем да постигнем нашите общи цели, които, както ми се струва, ние с Вас ясно съгласувахме*“. (всички акценти са от нас – Г.Б.)

Ето защо всъщност Сталин отхвърлял всички донесения за готвещо се нахлуване в СССР. Осокин пише: „Защо Сталин не вярвал на донесенията на съветското разузнаване, на НКВД, на Коминтерна, на ръководителите на другите страни,

---

реква болшевиките, призоваващи го да открие втори фронт, в това, че те „с радост биха разделили с Хитлер нашата империя на Изток“ (том.IV гл.4).

¹⁵³ Тоест и двамата прекрасно са съзнавали, че са събрали от двете страни на границата две огромни армии!

че Хитлер готви нападение над СССР?

Първо, защото смятал, че знае главната цел в живота на Хитлер – да унищожи Британската империя, – което никога няма да може да постигне без помощта на СССР. Второ, защото смятал тези донесения за отгласи на английските опити да вкарат СССР във война срещу Германия, използвайки факти от пуснатата от Хитлер и от самите тях дезинформация за англичаните (в частност стигналите до тях сведения за варианта „Барбароса“), за да се прикрие готвещата се съвместна герmano-съветска транспортна операция срещу Великобритания“.

А що се отнася до полета на Хес в Англия, то работата там видимо била следната. Или Хитлер бил двоен агент и в него надделява привързаността към британската страна, или става известно, че опозицията на Сталин може да провали транспортната операция, като например завземе властта при Ла Манша и там влезе в коалиция с Англия. Хитлер, постоянно търсещ сключването на договор с Англия, е можел също напълно да разбира, че ако издаде на Англия плана за транспортната операция, това сериозно ще я наплаши и тя ще се съгласи да започне заедно с Германия война срещу СССР. А ако Сталин при това партнира на Хитлер в хода на войната, тя ще може да бъде завършена за 1-2 месеца с победа над СССР, а след това вече безпрепятствено да се унищожи опозицията както в Москва, така и в Берлин и да се съединят двата „социализма“ заедно, забивайки хубав шут на Англия.

Осокин не прави такъв извод, но истинският ход на войната, описан от ревизионистите, например от Владимир Бешанов (в 4-томен труд), дава основателни доводи за такъв извод (в този четиритомник добре са описани *два съвсем различни начина* на водене на война от Съветския съюз). И тогава заявленията на германските генерали, че Русия ще бъде завоювана за месец, не са просто самохвалство.

За доказателство, че Германия е започнала войната срещу СССР заедно с Англия, Осокин привежда свидетелства, че

в 2 часа през нощта, а не в 4, както било във „Fall Барбароса“, неизвестни самолети бомбардирани Севастопол и Кронщат. Научавайки това, Хитлер разбрал, че, както било договорено, Британия започнала войната. И тогава и Германия встъпила в нея. Но Англия в същия ден предложила военен съюз на Кремъл.

Така „братята на левия път“ изиграли „отците на здрача“ и „наполеоновите“ войни от втория възел също завършили с поражение на „новия Наполеон“.

Хрушчов¹⁵⁴ пише в своите спомени как решил да поздравя Сталин с Деня на победата.

„И какво? Сталин ми отвърна доста грубо. Нещо като защо му губя времето с глупости“.

Без шега – него го принудиха да води война в името на интересите на Великобритания!

Ако нашето предположение е вярно и главна тайна на Втората световна война е именно това, за да я разберем и приемем, трябва да обърнем внимание на това, че този сценарий не е първият. Той вече е отработен във войната на Франция с Германия през 1940 г. Французите след това говорят, че така бързо са изгубили войната, защото не искали много да воюват. И това е чистата истина. (Генералите на Хитлер казват, че ако Чехословакия би се защитила с пълна сила, те не биха били уверени, че щяха да я победят. Какво остава за Франция – мощна европейска държава.) И досега френските патриоти

---

¹⁵⁴ Никита Сергеевич Хрушчов, 1894-1971 г., след смъртта на Сталин през 1953 г. заема поста Генерален секретар на комунистическата партия на СССР. На 25.02.1956 г. изнася 4-часова реч пред делегати на компартията, в която разкрива престъпленията на Сталин. Като отгласи от тази реч, дала началото на така нареченото „размразяване“ в СССР, са последвалите бунтове в Полша, унгарската революция от 1956 г. и проведения у нас през същата година Априлски пленум на ЦК на БКП, когато е свален Вълко Червенков и властта е поета от Тодор Живков – бел. пр.

смятат, че Петен¹⁵⁵ и Де Гол „са запазили френския народ“, „запазили са страната“. Не е ли така? Ето защо „съюзниците“ се разправят с първия и не могат да се разправят с втория; не бива също да се забравя, че британците, като били изненадани, от упор разстрелват френския флот. Според тях и Франция трябва да е в руини по време на войната.

Развитието на събитията в СССР, разбира се, е различно в много отношения. Тук играят ва банк и не се мислело за никакво запазване на народа. И за да приемем този сценарий на войната за собствено поражение, е необходимо да се откажем от моралните оценки. Те вече не подхождат за войните от 20. или 21. век. Живеем в епоха на голям обрат в човешката еволюция. Конфронтацията, войната между (можем да го наречем както ви харесва) либерали и консерватори, ляво и дясно, атлантици и евразийци, „братята на мрака“ и „отците на здрача“ застава от другата страна на доброто и злото. Става борба за „окончателното решение да бъдеш или да не бъдеш“. В нея целта оправдава **всякакви** средства. Защото ние навлязохме в епохата на намеса в делата на хората, в борбата за човека на азуриите, свръхсетивните същества, които не са от нашата, а от чужда за нас вселена. Те водят до синтез полярно противоположните атаки срещу хората от ариманическите и луциферическите същества, като по този начин ги усилват, но в същото време самите те остават непримирими антагонисти помежду си. Поради това положението на човека става изключително опасно.

Но целият този непрогледен мрак се съгъстява още над човечеството и защото в наше време в света иска да възсияе най-голямата светлина на духа. Рудолф Щайнер казва, че през 30-те, 40-те години на миналия век трябва да започне второто Пришествие на Христос в света на етерните сили. И за да се

---

¹⁵⁵ Филип Петен, 1856-1951, френски маршал, министър на отбраната, който сътрудничи на германците след окупацията на Франция, установявайки марионетната Френска държава, по-известна като Режимът на Виши през периода 1940-1944 г. – бел. пр.

противодействия на това, през тези години се случва безпрецедентният погром на човечеството, надминал погромите от Първата световна война и болшевишкия преврат; макар и двата да са части от един план.

По това време хората са изправени пред задачата да намерят връзка с второто Пришествие на Христос, тъй като само до това се свежда смисълът на цялото им предишно развитие, както смисълът на древния свят се е свеждал до изработването на разбирането на Мистерията на Голгота. Така това остава и сега, и никога няма да спре в бъдеще. Трябва да търсим и да намерим връзка с Христос, който иска да ни се разкрие в етерно тяло. Повторното възплъщение във физическо тяло няма за Него никакъв смисъл. Такива уникални събития не се повтарят. Във физическо тяло в света ще дойде или вече е дошъл Ариман. И всички, които вярват във физическото пришествие на Христос, вероятно с възторг ще последват Ариман, когато им се разкрие. И тогава трагедията на човечеството ще стане още по-страшна. Но тя може да се избегне, може вместо мрака да се позволи да възсия във всички човешки дела сред човечеството светлината на Великия спасителен дух на Христос.

* * *

Разкриването на най-голямата тайна на Втората световна война, направено от А. Осокин, беше посрещнато с голям интерес в Русия. Последваха дискусии по телевизията и в Интернет. Но постепенно те бяха сведени до нищо. В литературата се появиха опити да се опровергае Осокин, но това се прави по такъв начин, че името му едва се споменава, видимо, за да не се привлича вниманието към него. Любопитен пример от този вид намерихме в книгата на А. Мартиросян „22 юни: блицкриг на предателството“ (М. 2014). Това двутомно съчинение, съдържащо около хиляда и петстотин страници компактен текст, е отпечатано във формат 170x240 мм. Но то не е толкова поразително по своя обем (няма съмнение, че над него са работили много хора и са бързали), а по-скоро с уникалния си

стил. Книгата цитира много документи, взети от архивите на специалните служби и това е интересно, но авторът ги представя не просто агресивно, а като продавачка на пазара, когато ѝ засегнеш интереса. (Ето пример: „...гнусна мърша, която се нарича англосаксонци.“) Не казваме това като критика на книгата, което би било напълно празна работа. Тя е интересна като симптом, който добре разкрива яростта, до която води работата на Осокин, но, разбира се, и на другите ревизионисти, определени консервативни кръгове на необолшевиките. Казваме „определени“, защото в тази книга маршал Жуков (!) се анатемосва, обявен е за предател, замислил свалянето на Сталин и влязъл в заговор срещу него за това, докато самите тези кръгове сега го почитат като полусветец (той е изобразен на показаната по-горе „икона“; тези, които я почитат, сега трябва да имат предвид, че някои от нейните „победоносци“ са били предатели). Ето как драконът на сталинизма, смъртно ранен от разобличенията, стои наравно с „проклетия предател“ Суворов. Ето какви жертви правят, за да „затрият“ работата на Осокин и всеки, който се стреми да разбере какво наистина се е случило през онези ужасни години.

Но не им се получи да я „затрият“. Напротив, ако имате достатъчно търпение, за да преминете през огромните купчинни словоблудство, изпълващи тези томове, тогава разбирате, че при всичко това може да се каже, че те най-накрая и безвъзвратно показват правотата на ревизионистите, които доказваха, че управлението на армията се е „самоотстрилило“ и тя е била изложена на неизбежен разгром. Този въпрос вече може да се счита за приключен. Но опитът да се прехвърли вината за това върху четирима души (Мартирисян не назовава никого освен Тухачевски, Жуков, Тимошенко и Василевски), които сякаш заблудили всички останали, включително Сталин, Берия и целия генерален щаб, и хиляди други функционери от най-висок ранг, и това в условията на ужасна диктатура и господство на специалните служби, е просто нелепо. На 22 юни Кремъл, Генералният щаб и генералите на армиите и фронто-

вете се оттеглят от командването на войските. В същото време по-ниското ниво на управление не бивало да обяснява какво е замислило на по-високото ниво. Действал е много ефективен метод: „Прави като мен“. От овладяването му зависело запазването на живота. Затова, ако например (заимстваме този пример от книгата на Бешанов), командирът на голяма част от фронта заповяда да започне настъпление, а самият той тръгне към тила и там заедно с медицинската сестра пиянства непрестанно в продължение на няколко дни, всичките му подчинени офицери, които не трябва да участват в боевете, разбират, че настъплението трябва да бъде загубено, но умело, показвайки „обективна“ причина за неуспеха. В почти всички такива случаи става дума за прекомерна загуба на личния състав, т.е. на войници. Висшестоящото началство четяло такъв отчет и казвало: Е, в такъв случай нищо не може да се направи. И давало заповед за попълване на личния състав на разгромените дивизии и полкове. Защо са го направили – орките никога няма да кажат. Но за това можем да се досетим и без тях.

А е много необходимо да се досетим, защото, както вече казахме, сега искат да повторят сценария на подготовката, както и провеждането на Втората световна война. Това става напълно очевидно. Човек трябва само да разгледа отблизо какво правят повечето от сегашните правителства в Европа. Те буквално повтарят това, което правеха сталинистите през 30-те години: Те излагат своите народи на погром и дори унищожение. От една страна, се прави всичко възможно да им бъдат вързани ръцете и краката, да ги отслабят: дезинформират ги, заповядват на всички да мълчат, не позволяват притежаването на оръжие, въпреки че личната опасност на всеки е станала факт буквално на всяка крачка, от друга страна, си затварят очите за това, че радикалният ислямизъм в Европа се въоръжава, складове с оръжия се организират просто в джамиите и т.н.

Не само неговата дейност говори в полза на достоверността на откритието на А. Осокин. Разсъждавайки за него, е полезно да се обърнем към широко известната в света доктрина за полярното противопоставяне на т. нар. „атлантизъм“ и „евразийство“. Веднага ще отбележим, че самите ние смятаме тази доктрина за фалшива и безпочвена, но тъй като тя вече е изиграла огромна роля в историята на 20. век, и нашият век я наследи, трябва да се занимаем с нея. Зад нейната псевдонаучност абсолютно очевидни факти стават невидими. Е, защо всъщност Великобритания е крепост на атлантизма, а още по-островната Япония принадлежи към „хартленда“ (терминът за Евразия)? А Италия – тесен полуостров, заобиколен от двете страни от морето – това „хартленд“ ли е? САЩ с тяхната „заобиколеност“ от океаните дори не може да се сравни с нея и въпреки това е „морски свят“.

Тук могат да се посочат много аргументи, но няма да правим това. Нека просто кажем, че на практика цялото съдържание на нашата книга опровергава тази доктрина. Няма никакви атлантици, а има англосаксонци, етнически групи, чиято менталност се определя от притежанието на техните носители на съзнателната душа. В нейните качества трябва да се търси източникът на мотивите на стремежа им към световно господство, основанията за тяхната доминация в световната политика. А евразийците са предимно латинската раса с нейната менталност, обусловена от развитието на разсъдъчната душа. На тази раса е присъщо желанието да се пазят традициите, „наследството на предците“, консерватизма, почитта към историята, кръвното родство, всичко, което е във времето. Англосаксонците са хора на пространството, на света, в който едно нещо просто пребивава до другото. Други народи и раси са въввлечени в орбитата на действието на тези две раси само като материал, от който се нуждаят в борбата помежду си. А тази борба ще продължи до края на света, ако те не искат да опознаят себе си и истинското развитие на човека и човечест-

вото. В реалния обществено-политически живот стратегията на евразийството и атлантизма е просто бетонен стълб, в който човечеството ще трябва неведнъж още да разбива главата си.

В Русия идеологията на евразийството се появи още преди революцията. По съветско време като цяло имаше много „евразийци“. Така например такъв беше първият ръководител на ГРУ С.А. Аралов, бивш щабс-капитан от царската армия, герой от две войни: японската и световната. Първите двама съветски външни министри, Чичерин, по произход дворянин, и Литвинов, ги разделя дълбок антагонизъм, предизвикан от това, че първият е евразиец, а вторият е атлантик. Сътрудникът на Ленин и Троцки, Радек, е евразиец. И накрая, самият Сталин е евразиец, но се държеше предпазливо, тъй като цялото му обкръжение беше разделено на две враждебни групировки именно поради принадлежността им към тази геополитическа доктрина.

А в Германия Хаусхофер беше основният стратег на хартленда. В Съветския съюз той имаше много последователи и именно по този канал се осъществи сближаването на болшевишката Русия с Третия райх, което в крайна сметка доведе до пакта Молотов-Рибентроп. Това не беше никакъв маргинален политически ход, насочен към „печелене на време“ и т.н. Не, това беше дълбоко почувствано искрено сближаване, дори може да се каже, родеещи се въз основа на един необичайно близък мироглед два етноса (представени от техните лидери, разбира се ¹⁵⁶).

---

¹⁵⁶ Интересни документи по тази тема се съдържат в книгите на А. Осокин. Трябва да се прочете също и книгата на В. Молодяков „Гайното споразумение, или Сталин и Хитлер срещу Америка“ (М. 2008). Тя съдържа спомени от Густав Хилгер, активен участник в подготовката на пакта и преводач в процедурата по подписването му. В тях той пише, че „на раздяла г-н Сталин се обърна към външния министър на Райха със следните думи: „Съветското правителство приема пакта много сериозно. Той (Сталин) може да даде честната си дума, че Съветският съюз никога няма да предаде партньора си.“ Едва ли имаше смисъл да се правят такива изявления само за целите на политическата игра. Тук явно ставаше дума за „сърдечната Антанта“. Хилгер също пише, че той и Шуленбург (германският посланик

Това е голяма и малко разработена тема, но ако влезете в нея, тогава идеята за Голямата транспортна операция изглежда напълно естествена в условията на тази борба. Тя, разбира се, трябваше да бъде внимателно прикрита, тъй като се намираха много атлантици, които не искаха сближаването между СССР и Германия, както в Берлин, така и в Москва. Заради тях беше необходимо да се демонстрира враждебност, да се играе лукаво с Великобритания, ласкаейки своите атлантици, да се придвижват войски, да водят протоколи от преговори, които да се запълват с дипломатическа рутинна, изразявайки в тях несговорчивост, тъй като всичко това веднага ставаше известно в Лондон и Вашингтон и т.н. Но зад всичко това имаше още едно наистина секретно ниво на отношения. Именно от това ниво дойде идеята за транспортната операция, а когато тя се оказа все пак невъзможна, последва военният конфликт с неговото загадъчно начало. Още през 80-те години на миналия век в Съветския съюз, на базата на секретни документи на НКВД бяха направени няколко документални филма (бяха забранени да се показват) за това как е протекло това начало. Невъзможно е да се гледа показаното там в кинохрониката – то просто разкъсва душата.

в СССР) „и двамата наистина се надяваха, че новото разположение на силите, възникнало в резултат на договора, ще принуди западните сили да смърят Полша и да я подтикнат да търси компромис с Германия... Затова ние виждахме в пакта не само брилянтен ход, който би разрешил проблема между Германия и Полша, но и единственият начин да се предотврати нова световна война.“ Да, светът все още е пълен със загадки. И накрая, в тази бележка трябва да се каже, че огънят на оранжевите революции, който подпали Северна Африка и все още поглъща Ирак, е изпълнение на стратегията на атлантиците. В Сирия най-накрая им се противопоставиха евразийците. Участието на Русия във войната в Сирия означава, че тя отново е интегрирана в евразийския проект. Конфронтацията между атлантиците и евразийците проникна и в цялата ожесточена предизборна борба на демократите и републиканците в САЩ. А ако говорим по същество, това е ново обостряне на вековната непримирима борба между „братята на мрака“ и „отците на здрача“. Нито едното, нито другото няма да е от полза за човечеството. Който и да спечели там, човечеството само ще се доближи до бездната.

13. АУТОДАФЕ

Съществува още една малко разбираема особеност на сталинизма, за която ако не знаем, няма да можем да се ориентираме нито във 2-я, нито в 3-я възел от „залеза на Европа“. Този път трябва да се обърнем към книгите на автор, само споменаването на името на когото, кара много, дори интелигентни хора да започнат веднага да плюят. И това е достойно за съжаление. Защото задачата на познанието се състои във възприемането и преработката на знания, а не в моменталното изразяване на собственото мнение. Не бива едновременно да се слуша и да се говори. Нравствената оценка на тези книги е съвсем правомерна, но на своето място.

Имаме предвид романа на Григорий Климов¹⁵⁷ „Князът на този свят“ и „конспекта лекции“ „курс по висша социология“, наречен „Протоколите на съветските мъдреци“. Те са важни за нас с това, че в тях е разказано за съществуването на „червеното папство“ и „червената инквизиция“. Самият автор в края на „Протоколите“ пише, че те са се родили „изпод неговото перо“. Но ще си позволим да не повярваме на това. Те несъмнено са документални, но това може да се разбере, само ако се навлезе в духа на противоборството на силите, от които се ражда „залезът на Европа“.

Защото би било глупаво и недодялано да се говори за такъв факт като за истински. Това става съвсем очевидно, когато четеш книгата. Публикуването ѝ има за цел да се отвърне на започнатата от Запада психологическа студена война сре-

---

¹⁵⁷ Игор Борисович Калмиков, 1918-2007 г., с псевдоним Григорий Петрович Климов. Работи в Берлин като главен инженер на съветската военна администрация в Германия. През 1947 г. получава заповед да се върне в Москва (обявен е за враг на народа), но емигрира в САЩ. Работи в ЦРУ по строго засекретената тема „Подриване на комунистическата система с помощта на хора от специален тип – хора с комплекс за власт (комплекса на латентна хомосексуалност на Ленин) с кодово название *Харвардски проект*. От 1970 г. се отдава само на писане на книги – бел. пр.

щу СССР (т. нар. Харвардски проект). Станало политически печелившо да се разкрият някои от тайните на сталинизма, правейки това под формата на някакво „художествено творчество“ на отделен писател. При това писателят неведнъж сам подтиква читателя да се усъмни в истинността на това, което му разказва, а заедно с това непрекъснато в хода на изложението привежда масивни доказателства за истинността на разказа. В края на краищата, капитулирайки пред натиска, читателят никога вече няма да забрави за това, което е научил. – Много ефективен стилистичен похват.

Трябва да се признае, че да се разкаже кратко и съдържателно за същността на тази книга, никак не е лесно. Тя е съвсем уникална по рода си. Четейки я, се чувстваш така, сякаш пред очите ти един човек, разгорещавайки се, казва на свой добър приятел: Върви по дяволите! – и тук, в нашата така надеждна материална реалност, изведнъж дяволът наистина се явява и завлича този човек със себе си.

Избрахме този образ съвсем неслучайно. Идеологията на „Протоколите“ изцяло е изградена на сексуалния комплекс, на „дънната тиня“ на психоанализата, които, бидейки тясно взаимосвързани, сякаш стоят в основата на всички преживявания и прояви на човека. И тук може да се каже, че д-р Фройд, изобретил тази теория и дал ѝ съществуването в науката, фактически е пратил цялото човечество по дяволите. А той, без да чака повторна покана, го е отнесъл със себе си. Защото именно такъв вид има съвременната цивилизация след утвърждаването в нея на психоанализата. И затова такъв вид е получило и съществуването на Русия след завземането на властта от болшевиките.

Това, което се прояви у нас в епохата на господството на сталинизма, беше опит да се прибере обратно от дявола Русия, действайки при това с неговите методи (в „Протоколите“ този метод се нарича „злото добро“). Това получава своя израз в появата на „Червената инквизиция“, за която разказват на света „протоколите“.

Не може и дума да става, че те са творчество на отделен човек. Те са продукт на някакво колективно, групово творчество на шлифовани и стоящи вече на границата на безумието интелектуалци с „княза на този свят“. Този „княз“ не е просто литературен персонаж, а съвсем реално духовно същество, за което Рудолф Щайнер казва, че е изостанал, „паднал“ дух на личността, т.е. в йерархията на божествените творци стоящ над архангелите. В Библията го наричат Сатана. Това е главният противник на Христос, враг на човешкия аз. Сатаната действа така, че довежда до синтез полярната противоположност на Луцифер и Ариман. Материалистите говорят за това като за закон за борба и единство на противоположностите.

„Професорите-инквизитори“, изнасящи лекции в курсовете по висша социология, чийто конспект представлява съдържанието на „протоколите“, постоянно апелират към този закон. И това издава стоящата зад тях сила. Тя определя целия характер на дейността на „Червената инквизиция“, в която стигат до своего рода единство на противоположностите между Луцифер и Ариман. В „Протоколите“ се разказва, че в КГБ освен известните 12 отдела, съществува 13-ти отдел. Това е „червената инквизиция“. Тя провеждала терора от 1935–1939 г., а след смъртта на Сталин се борила с опозицията, с дисидентите. „Червените инквизитори“ сами се наричат „инквизитори“, но – казват те, – така ни нарича и мълвата, вървяща за нас сред народа. А мълва наистина е вървяла, и как да не върви при такъв размах на работата. Но работата тук не е само в името. Сътрудниците на 13-ти отдел в КГБ в теорията и практиката на дейността си *изцяло* стоят на позициите на средновековната инквизиция. Те изучават като наръчник протоколите от „съдебните“ ѝ процеси, книгите, написани от членовете ѝ или от поддръжници, в които се разобличават козните на дявола, изкушаващ човека и докарващ го до кладата.

„Червената инквизиция“ освен това напълно реабилитира средновековната инквизиция (безпрецедентен случай в историята), показвайки я като борец с дегенерацията на чо-

вешкия род и като негов спасител. Наистина на старата инквизиция се наложило после да отстъпи: дали защото била излишно мека или заради неспособността на хората да се борят с деградацията, което довежда да победата на дявола над тях, което самите деградиращи нарекли идване на „века на просвещението“. Но в Русия през 30-те години за инквизицията възниква необходимостта отново да се възроди в името на спасението на Русия.

По мнението на „червените инквизитори“, всички революции, преврати, войни, водещи до многомилionни човешки жертви, стават поради необикновеното умножаване на броя на тези, за които в евангелията е казано, че „моето име е легион“, т.е. хората, обсебени от демони. Инквизиторите ги наричат „легионери“. Те предизвикали болшевишката революция и вкарали страната в страдания и хаос. И нямало край на страданията, доколкото „легионерите“ мечтаели само за „перманентна“ революция. Затова не оставало нищо друго, освен да бъдат застреляни като „бесни кучета“, както тогава ги наричал държавният обвинител Вишински¹⁵⁸. Такава е истинската причина за репресиите в края на 30-те години.

На курсовете по „висша социология“ на студентите, които са министри, особено важни генерали, членове на ръководството на партията и правителството и т.н., „професорите“ като генерали от КГБ направо разказват, че цялата „ленинска гвардия“, изтребвана по време на чистката, включително самият Ленин, пък и Сталин, и Маркс, и много, много други, за които историята говори почитително, били дегенерати. И трябва да си представим какво действие е оказвало това върху съзнанието на водещите носители на официалната идеология на СССР в 60-70-те години. На тях наистина се наложило да преминават оруеловата школа по двумислие¹⁵⁹. Не всички се

¹⁵⁸ Андрей Януаревич Вишински (Анджей Вишински), 1883-1954 г., съветски юрист, издигнал се до главен прокурор по времето на сталинските публични процеси 1935-1939 г. и външен министър от 1949 до 1953 г. – бел. пр.

¹⁵⁹ Двумислието означава властта да задържащ едновременно две проти-

справяли с такава задача. Един виден генерал убил жена си, децата и самия себе си, пишейки в предсмъртната бележка, че след това, което е научил на тези курсове, той не може да живее повече със своето семейство, а без него – също. Инквизиторите с гордост разказвали за тази история на студентите. Така се подготвял съвсем друг тип управленци, известен брой от които съществуват и днес. Съвсем друга идеология била на „въоръжение“ при тях. В нейната основа била Библията. Професорите-инквизитори свободно оперират с нейните текстове, познавайки съдържанието ѝ не по-лошо от опитни теолози. Само че те наричат Библията символична, алегорична книга. Тя, разбира се, е написана от изтъкнати хора, които добре познавали човешката природа, но били принудени да се изразяват на език, разбираем за ниското ниво на съзнание на древните хора. Инквизиторите разшифروвали тези символи и затова с гордост казват за себе си, че повече от тях „знае само Бог“. Те казват на студентите: „Ще ви дадем тук новия закон Божий... нещо като диалектическо християнство“.

В това намираме съвсем реалната замяна на старото оръжие за действие на „отците на здрача“ с ново, което ги съветва да направят и К. Мережковски. И в реални условия може да се наблюдава по какъв начин те взимат под контрол това, което още при Ленин започва да се изплъзва от ръцете на „братята на мрака“.

В новия „Закон Божий“ Бог се разбира като здраве, а дяволът – като болест, комплекс за израждане, състоящ се от „полови извращения, психически болести и някои (възникващи поради лоша наследственост) физически деформации“ от вида на куцота, късогледство, големи родилни петна и т.н.

По такъв начин, заключават професорите, „бесовете, демоните, нечистите сили и злите духове стават обективна реалност. Това е не нещо друго, а различните видове психически

воречаси си убеждения в нечие съзнание и да приемаш и двете – Джордж Оруел, „1984“ – бел. пр.

болести. Душата е дух. Душевната болест е зъл дух, нечиста сила“.

„Процесът на израждане е масово нещо – казват те по-нататък, – затова в Библията дявола го наричат още така: моето име е легион“. Всички „легионери“ са същински вещици и вещиери. И средновековната инквизиция постъпвала мъдро, като ги качвала на кладата. Истините от такъв род са „живата вода, за да се оживи християнството, за да се разбере какво представлява то“.

Така разсъждавала и учила своите адепти „тайната полиция на нова, млада Русия“.

В края на 80-те години „червената инквизиция“ слиза от политическата сцена и в Русия надделява властта на тези, които, според нейното мнение, били „вещици и вещиери“. И затова неизбежно ще дойде време, когато инквизицията ще се появи отново и ще започне със своите методи да „обуздава хаоса“, спасявайки Русия (и мира) от дегенератите, в които се разпоглежда дяволът, т.е. „комплекс...“ и т.н.

* * *

Книгата „Протоколите“ е доста коварна книга. Не напразно я е писал сам „князът на този свят“. Каквото и да е нейното съдържание, не може да ѝ се каже категорично „не“, но, разбира се, и „да“ също не може. Тя действително е инспирирана от „княза на този свят“, който сега е Сатаната, паднал дух на личността. Светът на нашата душа, особено в нейните долни сфери, стои пред него отворен; *той ни го описва*, опитвайки се да го представи като последната истина за човека, за което използва ювелирната софистика на своя гигантски интелект.

Този свят може да се явява на човека и свръхсетивно, под формата на негов двойник, забележително описан от Роберт Стивънсън в неговата книга „Странната история на доктор Джекил и мистър Хайд“. Рудолф Щайнер казва за него, че представлява персонификация на всички човешки недостатъци и пороци, които на астрален план са елементарни съ-

щества. Човек трябва да облагородява своя двойник. За това служат средствата на културата, възпитанието и образованието, а особено – духовното знание и практическите езотерични упражнения, усилващи аза в човека и водещи до нравствено очистване. Природата на двойника трябва да се познава духовнонаучно. Тя е необикновено дълбока и се корени в характера на земната еволюция на човека.

В хода на еволюцията, казва Рудолф Щайнер, „физическото тяло трябва напълно да изгуби своето господство... Трябва да станем способни да го „убием“: „Убий в себе си отческия принцип“. Какво тогава той [човекът] е в състояние да прави? В етерното да се съединява с това, което живее в духа. Тогава започваме да виждаме и да чуваме с органите на етерното тяло“. Затова се казва: „Който е убил в себе си отческия принцип, той се съединява с майчиния принцип“. Който без да е узрял прави всичко това, стига „до ужасна дисхармония във външния свят. За това става дума в драмата на Едип. Това, което в братоубийството на Каин изразява изживяването на борбата между астралното тяло и Аза, в драмата на Едип е непросветеното посвещение“. С идването на Христос се укрепва силата на аза, на самосъзнанието и старите трагедии стават невъзможни. Благодарение на Христа слепите започват да виждат. Идва нова сила за посвещение.“¹⁶⁰

Ето всъщност какво следва да се противопостави на психоаналитичната „провинция на душата“. Психоанализата подменя това знание с някакъв неясен „Едипов комплекс“, „комплекс на Електра“, с някакъв сякаш вроден стремеж на човека към кръвосмешение и т.н. Такъв род аберации на ума пратиха нашата цивилизация „по дяволите“ и я предадоха във властта на Сатаната. Под тази власт вековната борба на леви и десни стана борба за начина на освобождаване на човека от комплексите и деграцията. В тази борба левите настояват,

---

¹⁶⁰ Лекция от 11.01. 1910. Виж „Das Johannes-Evangelium“, 2005. Archiati-Verlag

че е необходимо да се даде пълна свобода на инстинктите, да се обяви на човека: Прави каквото искаш! Тогава с течение на времето той ще се умори от такава свобода и ще стане морален и прекрасен. Десните смятат, че човек трябва да бъде върнат във времената *преди* райското грехопадение, т.е. да бъде лишен от всякакво знание, да бъде избавен от прогреса, да бъде направен като дете в ума, пълен инфантил. За това мечтаел К. Мережковски и тази идея преминава като рефрен и през всичките „Протоколи“. И това съвпадение, както сега разбираме, не е случайно. При това и едните, и другите стоят на почвата на здравия *материализъм*, а именно той *предизвиква в хората психическите болести*. В недалечно бъдеще, ако нещата вървят както сега, ще започнат епидемични взривове на лудост и никаква инквизиция няма да се справи с тях, още повече, че самите ѝ членове са с психически аномалии.

Разбира се, остроумно е от тяхна страна да обявят Библията за алегория, но това не е нещо ново. Още съвременникът на Христос Исус Филон Александрийски¹⁶¹ изложил целия Стар Завет алегорично, т.е. това, което е дадено като преживявания, казва Рудолф Щайнер, той го превърнал в мисловни образи. Това било духовно богато за онова време, но не и за сегашното.

„Това са две огромни полярни противоположности: абстрактният свят, предусетен по ариманичен начин при Филон, и светът, който трябва да влезе в човешкото развитие с християнството. Може да се каже, че от тази гледна точка целият свят представлява един въпрос. Абстракционистът – а Филон Александрийски вероятно е бил гениален абстракционист, доколкото ариманично е предусетил по-късната абстрактност – иска да намери отговор на мировата загадка, улавяйки определени мисли, които трябва да разрешат тази загадка. Мистерията на Голгота е всеобемаш жив протест срещу това. Никога мислите

---

¹⁶¹ Филон Александрийски, 15 г. пр. Хр.-45 г., египетски философ и учен с еврейски произход и римско гражданство – бел. пр.

няма да решат мировата загадка. Нейното решение си остава живо. Човекът в неговата тоталност представлява решението на мировата загадка. Ето тук са Слънцето, звездите, облаците, реките, планините, отделните същества от различните природни царства, откривайки се навън като голям въпрос, а тук стои човекът, и цялото му същество представлява отговор.

Такава е и гледната точка, от която може да бъде разгледана Мистерията на Голгота. Тук няма стремеж да се противопоставят мъртви мисли на мировата загадка; тук на целия човек се противопоставя това, което може да бъде преживяно от всеки човек. Разбира се, само бавно и постепенно човечеството ще успее да намери пътя за разбирането на това¹⁶².

А що се отнася до наследствения грях, до „дънната тиня“ на двойника и безнадеждната борба с него, антропософията, за разлика от психоанализата, ни учи: „В миналото винаги се е осъзнавало, че лечението и познанието по същество са едно и също нещо; във всеки случай, те са неща от един порядък. Във времената, когато познанието и религията били в единство, познанието се възприемало не по друг начин, а като едновременно указание към човека как да добие изцеление. И тук стигаме до разбирането, че наследственият грях всъщност представлява заболяване на човека. Ако от това заболяване е обхванато и съзнанието, настъпва не излекуване, а задълбочаване на болестта. Необходимо е, мобилизирайки всичките си сили, да изтръгнем съзнанието си, душата си от сферата на болестта, на греха.

По такъв начин трябва да се съобразим с възможността, със залеза на Земята да залезе и цялата моралност, ако не я запазим жива чрез Христос Исус и не я пренесем през залеза на Земята в бъдещите състояния на битието¹⁶³.

Наистина наследственият грях води през познанието до

---

¹⁶² Събр. съч. 210, „Стари и нови методи за посвещение“, лекцията от 18.02.1922 г.

¹⁶³ Събр. съч. 343а, „Лекции и курсове за християнска религиозна дейност“, лекцията от 07.10.1921 г.

болестта, но само в случай, че мисленето остава абстрактно, разсъдъчно, без да метаморфозира в живо, съзерцателно мислене. И не бива да се шокираме от този грях. Той е необходимост по пътя на човека към свободата: „Същества, които нямат понятие за наследствения грях, не са причастни и към свободата. Такива същества са например тези, които принадлежат към намиращата се непосредствено над човека степен. Тяхната воля винаги е божията воля“. Също изкусителите, представени в райската змия, нямат работа с наследствения грях, „а само със свободно извършения от тях грях. Само в човека той се превръща в наследствен грях. Това, което се нарича наследствен грях, а още и свобода, това всъщност е специфично (свойство) на човешкото същество. Изобщо се открива, че учредяването на всяка степен на битието във всеобщността на Вселената имат своето добро значение и нищо не се повтаря във вертикална посока. По такъв начин това, което е присъщо на животните, го няма в човека, а това, което го има в човека, го няма в ангелите и т.н.“¹⁶⁴ Този вид знания опровергава несъкрушимата за материализма мъдрост на супостата, изразяваща се в психоанализата и при „червените инквизитори“.

* * *

В лекциите на „червените инквизитори“ широко се цитират трудовете на разни западни автори от различни епохи и това създава у читателя впечатлението, че „инквизиторите“ само *резюмират* „мъдростта“ на човечеството. „И когато разберете това“, казват професорите-инквизитори на своите студенти, „ще ви остане само да кажете: да, Сталин е бил прав, когато е „застрелял като бесни кучета“ всички тези дегенерати, когато е устроил фактически гигантско, обхващащо цялата страна аутодафе. А доколкото и самият той бил изроден, когато започва разпадането на личността му, запалили и него: инквизиторът-доктор му дал „причастие“, т.е. отрова. „Великата чистка

---

¹⁶⁴ Пак там, лекцията от 06.10.1921 г.

била историческа закономерност. Такъв е законът на всички революции“. Защото дегенерати са били и Робеспьер, и Дантон, и Наполеон, и Хитлер, но също Чърчил и Рузвелт.

Особена форма на дегенерация, както смятат инквизиторите и през средните векове, и в наши дни, представлява увлечението на хората от „мистиката“. Всички членове на тайни общества, на ложи, казват те, „наричат себе си хуманисти, а народът ги нарича сатанисти“, всички те са сексуални извращения и прочие. Към тяхното число инквизиторите причисляват, разбира се, и теософите, и привържениците „на антропософията на Рудолф Щайнер“.

Общият извод е, че човешкият дух е станал твърде сложен, както казва „учителят“ на Мережковски, и затова той представлява източника на всички страдания за човека. А в такъв случай – да се маха развитието, да се маха образованието!

„Червените инквизитори“ обичат да повтарят известната фраза, че дяволът е маймуната на Бога. Две маймуни – ще добавим ние. Едната от тях сега се премята из Европа, опитвайки се да застави всички европейци в най-кратък срок да възлюбят цялото човечество като самите себе си, и даже още повече. При това се опитва да застави не само европейците, но и всички прииждащи в Европа африканци и араби, които нищо не знаят и не искат да знаят за християнството и неговите заповеди. Например в Германия възнамеряват да търсят от мигрантите обещание да обичат евреите и държавата Израел. Няма друго по-ефективно средство да засилят враждебността на мюсюлманите към евреите от това. Втората маймуна в „Червената инквизиция“, изключвайки всякакъв достъп до психософията, до духовнонаучното учение за душата, направи психоанализа на държавната политика на тоталитарната държава.

14. ТРЕТИЯТ ВЪЗЕЛ ОТ „ЗАЛЕЗА НА ЕВРОПА“

В това, което пределно кратко изложихме в предните глави, се съдържа световен проблем от колосално значение. И човек трябва да намери достъп до разбирането му. Затова и правим нашия политологичен анализ на базата на антропософската методология. Оттук произтича необходимостта да се обръщаме към духовнонаучното осмисляне на миналото. В него във всички времена решаваща роля са играли мистериите. Що се отнася до мистериите на древността, когато става Мистерията на Голгота, техните методи, техният опит, подготвяли човечеството за Христовото пришествие, е трябвало, изразявайки се с думите на Гьоте, „да умрат и да бъдат“ в мистериите на християнството. И това става по потайния път на езотеричното християнство, по който тръгват ап. Павел, Йосиф Ариматейски и Дионисий Ареопагит. По този път възникват мистериите на Светия Граал, розенкройцерството, и накрая се ражда антропософията.

Над външния, екзотеричния път се налага римската църква, повела в края на краищата борба с формирането на азовото съзнание и с опитите му да стигне до реално преживяване на духовния свят. С времето това предизвиква голям протест сред хората, които, по силата на нарастването на своето индивидуално съзнание, не могли да се примирят с това. Такива всъщност били албигойците, катарите, тамплиерите. Но заедно с тях срещу Рим били настроени много хора, запазили старото, още неиндивидуализирано ясновиждане.

И тогава се появява инквизицията. Тя задушаваше духовния протест на „еретиците“, което е голямо зло, лепнато като позорно петно върху католицизма. Затова и „червената инквизиция“ се постарала да представи това като борба с деградацията.

Инквизицията не успяла да изкорени „ереста“, доколкото тя била обективен резултат от развитието на личността. Инквизицията обявила плодовете на такова развитие за ерес, а

останките от ясновиждането – за „вещерство“ и изгаряла „еретиците“ и „вещиците“. Но всъщност, пояснява Рудолф Щайнер, „вещиците ги изгаряли поради простата причина, че те били също медиуми и чрез връзката им с духовния свят, макар и по близък до материализма начин, могли да станат известни неща, които биха били много неприятни за някои хора. Така например на определени общества било особено неприятно, когато преди изгарянето вещицата казвала какво стои зад едно или друго общество. Изгарящите вещиците палачи съвсем ясно знаели за какво го правят...“, за да не знае светът за разните тъмни, мръсни неща, с които те се занимавали¹⁶⁵. И как биха могли да не бъдат ангажирани с това, щом още тогава те били носители на деградацията на човешкия род, защото не развивали християнството, а се борили с него и го корумпирали. Психически пълноценни хора не могат да правят такова нещо. Това просто е факт. Всъщност дегенерати били самите инквизитори, а не техните жертви.

След това протестът срещу Рим избухнал като Реформацията. Да се работи с клади в такива мащаби било трудно. Затова била организирана 30-годишната война¹⁶⁶, в която Централна Европа била разорена до основи.

Що се отнася до предишните „еретици“, те започнали да се организират в тайни общества, в ложи. Но времената бързо се променяли. Променял се самият човек, отдалечавайки се от откровенията на духа към опита на сетивните възприятия и към абстрактното мислене. И в ложите вместо реалното про-

---

¹⁶⁵ Събр. съч. 173, „Карма на неистината – част 1“, лекцията от 26.12.1916 г.

¹⁶⁶ На външен план Тридесетгодишната война, 1618-1648 г., е война между Хабсбургската династия и съюзниците ѝ – Австрия, германските католически държави, Испания, обединена с Португалия, Полша и папският престол, срещу антихабсбургската коалиция, в която влизат Франция, Швеция, Дания, протестантските владения в Германия, Бохемия, Трансилвания, Венеция, Савоя и холандските провинции, имащи подкрепата на Англия, Шотландия и Русия. Войната е прекратена с Вестфалския мирен договор, който слага началото на съвременните международни политически отношения в Европа – бел. пр.

никване към преживяване на свръхсетивното, останала само мъртвата традиция, само разговорите за духа и играта със символите.

„Отците на здрача“ повели в този период борба с „ереста“ по такъв начин, че сами започнали да влизат в тези ложи и достигат в тях до висшите степени, даващи им право да управляват всички стоящи под тях. Да направят това било лесно, защото в орден на „отците на здрача“ се намирали „неизброимо количество хора с такива духовни способности, че ако биха се разпръснали във външния свят и не се занимават с това, с което се занимават, а се заемат с външната наука, поезия или живопис като отделни индивидуални хора, човечеството би ги почитало като гении. ... (Но) тези хора зачеркват своите имена, отивайки в своя орден...“ И светът не знае, що за умове са тези, които ходят в черни раса¹⁶⁷. Обикновените членове на ложите, поради упражняваната от тях власт в света, все повече предпочитали охолния живот пред езотеричната работа.

Получавайки в ложите окултна власт, „отците на здрача“ започват да водят борба с тях по такъв начин, че *не се противопоставяли на намеренията им, а ги поддържали, но довеждайки ги до максимален абсурд*. Така светлите идеали за установяване на Земята на общество на свободата, равенството и братството се превърнали в това, което имаме сега. В резултат „братството на мрака“ съвсем се изродило и *станало послушен инструмент за политически манипулации на дяволски сили*.

През това време се израждат и „отците на здрача“. Властта над хората станала за тях по-важна от самото християнство, от самата църква. И фактът, че в Рим сега стана папа представител на „отците на здрача“, е лош симптом, указващ, че светът наистина стои на прага на големи трагични промени.

---

¹⁶⁷ Събр. съч. 198, „Лечебни фактори на социалния организъм“, лекцията от 06.06.1920 г.

Ще се подготвим за тях, ако разберем закономерностите на „залеза на Европа“ в двата първи възела. В тази връзка двете световни войни от 20. век следва да се смятат като една, като новата 30-годишна война (1914-1945). Целта ѝ е не толкова завоюването на светската власт, колкото изкореняването на мистериите на християнството, заявили за себе си във феномена на антропософията¹⁶⁸, носеща на християнския свят епохата на *осъществяването* му (а предишната му история е подготовката за него).

За борбата с него са нужни силни, радикални мерки, до каквито се и прибегва. Още в 1871 г. „Великият командир“ Пайк писал на приятеля си Мацини,¹⁶⁹ сподвижника на Гарибалди, че някакъв дух му възвестил за неизбежността на три световни войни. Две от тях вече се състояха и не се ли приближаваме към третата? (А може би тя вече започна?)

В това писмо Пайк изложил фактически програма за установяване на „новия световен ред“. Първата световна война трябвало да съкруши царска Русия и да я постави под контрола на „братята на левия път“. Втората световна война трябвало да бъде предизвикана чрез манипулации на германските националисти и на политическите ционисти. В резултат на тази война трябвало да се създаде в Палестина държавата Израел. И накрая Третата световна война трябва да избухне на базата на разногласията между ционистите и лидерите на ислямския свят. „Войната ще се води по такъв начин, че ислямът и ционистите взаимно ще се унищожат един друг. Покрай тях другите страни, разделяйки се по този въпрос, ще бъдат принудени да воюват до пълен физически, нравствен, духовен и икономически разпад. Войната би трябвало да бъде разпалена от нихилистите и атеистите, след което ние ще провокираме гигант-

¹⁶⁸ И в дейността на бодхисатвата Беинса Дуно, бих добавил аз – бел. пр.

¹⁶⁹ Джузепе Мацини, 1805-1872 г., италиански политик, философ и юрист, допринесъл за движението за създаването на Италия като национална държава на 17.03.1861 г. – бел. пр.

ски социален трус, чиито ужаси ще покажат гибелността на безверието. Революционното малцинство ще бъде унищожено, а разочаровалото се от християнството болшинство... ще получи от нас истинската светлина на учението на Луцифер“.

Духът, нашепнал това писмо на Пайк, който не само ползвал медиуми, но самият той бил медиум, е от сорта на „махатмата“, изпращал своите послания на Блаватска, и на „духа“, нашепнал в единичната килия на Соколници „Завещанието на Петър Велики“¹⁷⁰.

Това не може сериозно да ни занимава. За нас е важно да забележим, че в „пророчеството“ на Пайк добре прозира авторството както на „отците на здрача“, така и на „братята на мрака“. На вторите принадлежи „истинската светлина на Луцифер“, а думите за „нихилистите“, за „гибелността на безверието“ – несъмнено на първите. Защото е известно, че да се говори в подобен дух в ложите, се смята за проява на лош тон.

Като цяло „пророчеството“ на Пайк съвпада по смисъл с това, до което стигнахме ние. Третият взел на „залеза на Европа“ би трябвало да прилича на първите два, т.е. първо да се разрази революция, този път афро-арабска, която да премине в „наполеоновите“ войни, които ще се водят „до пълен физически, нравствен“ и т.н. „разпад“. Но какво означава „гигантският социален трус“?

Проведеното от нас разглеждане на двете полярно противоположни световни сили може да ни помогне да си отговорим на този въпрос. Борбата между тях още в 20. век приема характер на борба, водеща се за пълното унищожаване на противника. Левите и досега страдат от нервни тикове от това, което преживяха, научавайки за „великата транспортна операция“. Защото тогава съществуването им е висяло на косъм.

---

¹⁷⁰ Така нареченото „Завещание на Петър Велики“, представлява документ, публикуван през 1812 г. на френски език, който съдържа 14 точки, представляващи план за действие на приемниците на Петър I за векове напред, с цел установяване на световното господство на Русия – бел. пр. (според Р. Щайнер, фалшификат.)

Затова и думата „десен“ ги довежда до истерия.

Към своята окончателна победа над „десните“ те от десетилетия вървят по пътя на напълването на Европа с мигранти от Африка и Азия. Те разбират, че *десните могат да бъдат изтребени „като класа“*, казано по ленински, *само като се унищожжи самата бяла раса*. Вярно, че и „отците на здрача“ биха предпочели да имат своето папство от метиси, обаче самите те, елитите, желаят непременно да си останат бели. В общи линии и тук Мережковски ни е разказал всичко.

Десните прекрасно разбират какво ги заплашва и им е съвсем ясно, че времето работи срещу тях. Светът неотклонно завива наляво. С предприеманите от тях сега мерки те се опитват рязко да сменят курса. Не могат да направят това по парламентарен път. Това е твърде дълъг процес и няма време за него. И левите се обезпокоиха, като видяха реалната опасност от завои в света надясно. Нещо трябва да се направи, и то бързо. От всичко това се появява „проектът „Цунами“¹⁷¹.

По принцип ходът на събитията в света през последните десетилетия съвсем успокои левите. Те просто чакаха своя час, който би дошъл след 20-30 години, когато расите в Европа мирно биха се смесили в поредицата от поколения; бялото население би било изцяло превъзпитано и би станало способно да се интегрира в бъдещия „мултикултурен“ свят, в афро-арабската среда. И това навежда на мисълта, че по-скоро „цунами-

---

¹⁷¹ Изборната борба в САЩ е впечатляваща илюстрация на това. Цялата ѝ безпрецедентна разгорещеност, непримиримата, изпълнена с омраза вражда към опонентите се дължи точно на това, за което говорим. Десницата прави опит да вземе властта с парламентарни средства. Левите са обсебени от ужас, осъзнавайки, че този път политическото им поражение може да бъде подобно на поражението на „ленинистите“ в борбата срещу „сталинистите“. А десните откровено казват: ако не сдадете властта, тогава гледайте! Наистина пред очите ни носителите на световната конспирация отварят картите си. Настъпил е твърде решаващ момент. Но хората – способни ли са все още да се събудят или ще продължат да се покланят на поета, който каза: „Велик е, който кара да мечтае, за радост целия човешки род!“ (Пиер Жан Беранже – „Лудите“)

то“ е предизвикано на първо място от десните, за да хипертрофират до невъзможност начина на действие на левите. За да не изгубят лицето си, левите можеха да отговорят на този призив само с „ликуващо“ „да“! А само това всъщност е необходимо на десните. Те, както показахме, също са за социалистическата революция. И тя е предсказана на корицата на 1-ви брой на списанието „Икономист“ за 1915 г. в образа на „костенурката“, намекваща, както правилно разбраха коментаторите, за обществото на Фабиан¹⁷².

В тази ситуация, както казахме, интересите на леви и десни съвпадат. В Европа революцията може да се отприщи, като се *пренесе тук* великата война между Изтока и Запада, обусловена от законите на историческото развитие.

Но ако тя избухне, за разлика от 1917 г., ще я осъществяват *десните с ръцете на левите*. Това ще им позволи да компрометират социализма и социалистите до крайност. Тогава дясната идея ще бъде приета като спасителна.

В такъв случай става разбираемо защо дясната (социалистическите християни са невъзможни като белите негри) г-жа Меркел с такъв ентузиазъм се бори за създаване в Европа на „критична маса“ мигранти. Тя по-скоро е избрана като инструмент за довеждане на намеренията на левите до пълен абсурд. Ориентацията към социализма ѝ е доста позната от опита, който има с живота в ГДР.

Растящата сега конфронтация между леви и десни може да се уподоби на дуел между двама непримирими противници. Първо са се били с шпаги, след това с пистолети. Но техническият прогрес върви напред и ето, че ги виждаме воюващи един с друг със самолети. Те се носят с рев над нас, стреляйки

---

¹⁷² Общество на Фабиан – постепенно преобразуване на капитализма в социалистическо общество чрез бавни институционални промени. Фабианството е философско-икономическо течение, което днес е аналитичен център в Лейбъристката партия на Великобритания. Кръстено е на римския пълководец Фабий Максимус Кунтактор, който е прилагал тактиката за изтощаване на противника, а не на влизане в решителна битка – бел. пр.

се с картечници. В този дуел левите, както ни се струва, са почувствали, че врагът им е по-опитен и по-силен и че масата от населението преминава на негова страна. Затова борбата започва да тече без никакви правила. В последно време лявата преса започна да нарича тези, които не мислят като леви, „тълпа“ (Röbel). Но това е дума на аристократите, с която определят низшите съсловия. А освен това мигрантската политика на Меркел започнаха да я критикуват в Брюксел. Какво – и там ли, значи, седи тълпа? Но това, както се казва, са само „цветчетата“; а неотдавна се появиха и „плодчетата“: левите изведоха на демонстрация срещу десните турската диаспора на Берлин. Тази крачка следваше да се очаква, но тя е съдбова. Тя, изразявайки се образно, означава, че нашите „дуелисти“ са тръгнали към челен сблъсък! И това при условие, че техните „самолети-еърбъси“ са натъпкани догоре с пасажери.

Десните са се съгласили на тарана, доколкото още са способни да управляват процеса, който изглежда вече е излязъл от контрола на левите. Това буквално напомня станалото в Русия в периода между 1917 и примерно 1930 година. Само че този път 17-та и 30-та година могат да се окажат сведени заедно. И затова „гигантският социален трус“ ще се слее с „наполеоновите“ войни. Този трус ще бъде третата, „черна“ инквизиция.

„Отците на здрача“ смятат себе си за отговорни за развитието (или неразвитието) на човечеството. Те защитават груповия морал, позволяващ им да държат хората в послушание. Моралната деградация погубва душата на човека, като при това той става своеволен и губи всякаква вяра и религиозност. В такова състояние хората могат да бъдат управлявани от левите, но по начин, както десните не желаят. Едните и другите са все пак антиподи. Като цяло десните не могат да търпят по-нататъшната морална деградация на човека, не могат да търпят „дявола“ на деградацията, който е добил безпрецедентна власт над хората. Затова навсякъде, в Северна Африка и в арабския свят някакви хора, така да се каже, трупат купчини дърва и ги заливат с бензин, а след това идват други и ги палят. Такава

купчина натрупаха и запалиха в Украйна, сега заплашват да я запалят в Турция. Но трупат и в Европа. И ето, около нея под-скачат психопати с пламтящи очи и щракат със запалки.

*Залезът на Новата Атлантида
Новият Ноев ковчег*

Но в командването на десните цари увереност и спокойствие. За това свидетелства корицата на първи брой на „Икономист“ за 2016 г. Това, което е изобразено на нея, по същество представлява нов Ноев ковчег (иска ми се да кажа „Летящ холандец“). „Новата Атлантида“, провъзгласена от Франсис Бейкън, „ямата на материалната култура“, стигна до своята гибел. Нея я залива новият миров потоп – „Цунамито“. И затова е вече готов и „Ковчегът“. Вдъхновеният образ на Меркел напълно заслужава да украсява със себе си носа на този кораб-ледоразбивач. Той разбива не студените мъртви ледове, той реже на живо. Такава е „спецификата“ на епохата.

Корицата на новогодишния брой на „Икономист“ за 2016 г.

И сега се оказва, че „ледоразбивачът“ на болшеvizма не е Хитлер, както твърди Виктор Суворов, а тази дама. Пасажерите се държат различно в „Ковчега“. Мистър Камерън е дълбоко загрижен. Той решава: Не е ли време да се бяга от „Ковчега“? Но как да направя това? Мис Джанет Йелън, председател на Федералния резерв на САЩ (вдясно до Меркел), сякаш иска да закрещи: Вие какво, оглупахте ли? В подобно настроение е и мадам Лагард (начело на МВФ от 2011 г., вляво от Оланд – жените винаги са по-здравомислещи от мъжете.) Мосю Оланд е с траурна вратовръзка. Той е „последният римлянин“¹⁷³ – разбрал е неизбежността на гибелта на като цяло красивата цивилизация и вече се е примирил с това. Путин

¹⁷³ Последният римлянин – прозвище, което в исторически план се дава на човек, за когото се смята, че възплъщава ценностите на някоя отминаваща епоха. Първи записан случай е за Марк Юний Брут, когото Юлий Цезар описва като този, с когото ще си отиде старият римски дух – бел. пр.

изглежда загадъчно. Той размишлява... А, за какво всъщност размишлява? „Световният потоп!“ Накъде плува „Ковчегът“ – призрак? Е, в крайна сметка, разбира се, към „Земния рай“, затова и екипажът на „Ковчега“ е формиран от триъгълника на папата – капитан, щурман – мадам Льо Пен, и „ледоразбивача на болшевиизма“. Някаква съществена роля в екипажа играе и руският патриарх (пред папата вдясно. Субординация?). Засега „ковчегът“ не е доплувал до „Рая“, на него му предстои да преживее „таран“. А какво ще бъде по-нататък – за това не ми се мисли. Все още остава надеждата: а може би тези някак ще се договорят, като виждат, че силите им сякаш са изравнени, ще отложат решаващата схватка за друго време, а там, доколкото всичко тече и се променя, светът ще стане друг и хората ще бъдат други. Важно е още да се помисли, че по пътя на този курс стои *инкарнацията на Ариман*.

* * *

Какво може да се падне на Русия в близко време в тази ситуация? Сценарият, за който писахме в 1-та част, остава в сила. Украйна, поне частично, ще бъде присъединена към Русия. Но тя трябва да изстрада това присъединяване. За това са ѝ дали безграничната свобода да се опива от русофобия и много малко хляб и топлина. Неограничена свобода в общуването с населението по собствено усмотрение си взеха и ръководителите ѝ.

Интересна прогноза за бъдещето ни срещнахме в един вестник. Там беше написано: „В близко време ще видим немалко неща. Техногенните катастрофи, преминаващи в екологични, могат да се окажат толкова мащабни, че и атомна бомба не ни трябва. Ще рухнат границите – или поне много от тях. И „гладните орди“, споменати от Маяковски¹⁷⁴, ще ги има предостатъчно. Повече от вероятни са климатичните катастрофи.

В такива моменти в Русия се появява някой, който казва:

---

¹⁷⁴ В стихотворението му от 1914-15 г. „Облак в панталони“ – бел. пр.

„Има такава партия!“ (това го казва Ленин преди революцията) – и застава начело. И с цената на страшни жестокости въвежда ред. Може ли без жестокости? Боя се, че няма да стане. Нивото на жестокостта винаги е пропорционално на нивото на разложението. Революцията представлява разпад. Това е разрушаване, разпадане на овехтялата съборетина на стария свят. Строителството е вече преодоляване на революцията. И на нас, на целия народ ще ни се наложи да започнем да строим. Да организираме живота...

Тук ще го има безусловно и това, което Константин Леонтиев¹⁷⁵ нарече „византизъм“ – обединяване в единно цяло на духовната и светска власт. На това се е базирала някога руската православна монархия, провъзгласила Москва за Трети Рим. Ще има и черти от сталинския СССР и изобщо на съветския социализъм. Но това в никакъв случай няма да бъде нито реконструкция, нито дежа вю. Това ще бъде нещо ново“, и т.н. – Много реалистична прогноза. От такъв род мисли, видимо, е връхлетял Путин на „Ковчега“.

Какво още интересно може да се намери в Русия? Настойчиво се изтиква напред идеята за създаване на „националистически интернационал“. Все по-често в Европа се проявява положително отношение към Русия. Ето интересна снимка по темата.

¹⁷⁵ Константин Леонтиев, 1831-1891 г., руски философ и дипломат с консервативна философия, която се противопоставя на западното влияние, разлагащо традиционния ред. Използваната дума е от произведението му „Византизъм и славянство“ от 1875 г. – бел. пр.

По време на една демонстрация в Германия срещу „Цунамиито“, прозвуча: „Меркел – в Сибир! Путин – в Берлин!“ Много остроумно! Понякога възниква колебливият въпрос: Да не би и досега да е жив проектът „Великата транспортна операция“? Във всеки случай, както показва опитът от миналото, решаващите схватки на световните антагонисти в Европа не минават без Русия. Нито една страна не може да победи в тях, без да привлече на своя страна Русия. Ако схватката започне, по-скоро и този път тя ще се намеси в нея. Неслучайно на „ковчега“ руският патриарх стои редом с римския папа. Не говориха ли за това на своята среща¹⁷⁶?

И така, Русия ще се намеси, а тогава, ако перефразираме приказката на Пушкин за златното петле¹⁷⁷:

И петлото пак крещи,
войска от изток ще ни връхлети.

Ето ви го и сценария (виж първата част).

Тревожни подробности за този сценарий се появиха през декември 2016 г. По-точно, те бяха забелязани от някои московски политолози. Те обърнаха внимание на това, че набиращата сила политика на републиканското правителство все повече и повече критикува Китай и явно влошава отношенията с него; в същото време подчертава по всякакъв начин приятелското си отношение към Русия. Индия се обявява за стратегически партньор на САЩ. Всичко това изглежда като намерение да се разруши стратегическото партньорство с Китай, което Русия изгражда. (Не са ли тези прояви на приятелство „дарове на данайци“, пита един политолог?) В този случай все още можем да станем свидетели на това как се появява „евразийската“ ос Вашингтон-Москва и теорията за Парвулеску и Хаусхофер ще бъде засрамена от това. Но и Макиндер¹⁷⁸ може да бъде засра-

---

¹⁷⁶ Става дума за срещата на двамата през 2016 г. в Куба – бел. пр.

¹⁷⁷ В оригинала на сето е „приказката на Пушкин за цар Салтан“, но явно авторът се е объркал – бел. пр.

¹⁷⁸ Халфорд Джон Макиндер, 1861-1947, английски географ и историк, създател на концепцията за хартленда – бел. пр.

мен, ако възникне ос на „атлантиците“ между американските неокони¹⁷⁹, които сега се чувстват губещи, и Обединена Европа. Най-вероятно обаче ще се случи нещо трето, предизвикано от появата на ариманическата монада в човешко тяло.

И това „трето“ вече се проявява с непрекъснато нарастваща сила в целия свят. На първо място, както вече говорихме, в ирационализма на политиките на европейските държави. Сега, в допълнение към този ирационализъм, върви и ирационализмът на американската политика.

Тук не можем да разгледаме феномена на президентството на Тръмп. За да се направи това, без да се заема тривиалната гледна точка, така да се каже, на „клинтънистите“, ще трябва да се напише още една книга. Нека само да отбележим все по-двойствения характер на действията на новата американска администрация. Следствията от тях също е двойствено. От една страна, тази администрация непрекъснато прави нещо, което консолидира редиците на „братята от левия път“ по света и ги насърчава да протестира, от друга страна, нещо, което е точно противоположно, а именно, че води десните сили за осъзнаване на настъпването на нов ред в света, в който те ще управляват.

Особено интересни в това отношение са първите прояви на истинските намерения на десните сили в Русия. В тази връзка бихме искали да насочим вниманието на читателите към публикацията на уебсайта на вестник „Утре“ на отворено писмо от Александър Проханов до севернокорейския диктатор Ким Чен Ун. В него той заявява, че „севернокорейското общество е обществото на бъдещето, моделът на който неизбежно ще формира основата на бъдещето на човечеството на Земята“, че Северна Корея е „ДНК, която ще бъде положена в основата на бъдещото планетарно общество.“ Залог за това е „доктрината чучхе“ – „социален двигател с изключителна

---

¹⁷⁹ От неоконсерватизъм – политическо движение в САЩ, създадено през 60-те години на 20. век, характеризиращо се с налагане на демокрацията с военна сила и интервенционизъм във външните отношения – бел. пр.

сила и мощ⁴. Смисълът ѝ е в това, че центърът на човешката общност е вождът. Всеки човек насочва към него всичките си мисли, сили и таланти. Те като „проблясъци и лъчи се усвояват от вождя, нагорещават се, трансформират се и в отговор вождът връща на човека, изпратил своя лъч енергия, сто пъти по-силна и по-мощна от тази, която е била изпратена в центъра. Не напразно лидерът на корейците се нарича слънце.“ Това слънце са „другарите“ Ким Ир Сен, Ким Чен Ир и Ким Чен Ун. „Слънчевата система, планетарната система е в основата на философията чучхе.“ Съществуващите религии, включително християнството, са „регионални“¹⁸⁰.

Чучхе ще се превърне в доминиращото „вероучение“ в планетарен смисъл. То има „космически характер“ и благодарение на него „бъдещото планетарно и галактическо човечество ще навлезе в необятността на звездния свят“.

Александър Проханов е известен руски писател и политолог, който се е утвърдил в нечуваната и невиджана роля на

---

¹⁸⁰ Това не е лишено от основание – всички религии, включително християнството, да се считат за „регионални“. Те са „регионални“, защото имат основатели: Кришна, Буда, Мойсей, Мохамед. Традиционното църковно християнство също има свой основател. Това е Исус от Назарет. Поради тази причина трябва да се нарича „исусовство“, или просто йезуитство. Но християнството на Христос Исус е нещо съвсем различно. Христос не е основател на религия. Той не е свързан с историята, с историческото и културното развитие на човека. Той дойде на Земята като Бог, отгоре и извърши действие действия върху нея: претърпя смъртта във физическото тяло на човек и възкръсна. И именно това деяние се превърна в съдба на всеки човек. „И е напълно безразлично“, казва Рудолф Щайнер, „къде на земята живее човек, към коя религия принадлежи – това, което дойде в света благодарение на Мистерията на Голгота, е наистина за всички хора.“ (Събр. съч. 143, стр. 163 (7.5. 1912). Това е факт с напълно интернационален характер. Именно това ариманическите сили се стремят да заменят с някаква международна идеология, която хората, намирайки се под ариманическата инспирация, са измислили, докато Мистерията на Голгота не е човешко, а Божие дело. А християните всъщност се стремят да направят това Божие дело свое дело. И е просто неразбираемо, колко много човек трябва да се заблуждава, за да постави Ким Ир Сен над Христос!

ариманически романтик. Журналистите открито го наричат езотерик и метафизик. „Метафизик на материализма!“ – ето още една на пръв поглед нелепа комбинация от понятия.

Вдъхновяващите идеалистични монолози на Проханов, прославящи вечността и безграничността на материята, както и различни видове оръжия: оръдия, танкове – са проникнати от космизъм. Поради тази причина неговите политически опоненти смятат, че тук нещата не минават без психопатология. Нека се запитаме обаче: няма Ленин, Троцки, Сталин също не бяха обременени от нея и въпреки това имаха власт и знаем как са се разпореждали с нея.

Проханов също има власт. По-скоро той принадлежи към вътрешния кръг на окултния болшеvizъм, който все още има истинска власт и чака момента, в който ще може да я разгърне. Именно от тази гледна точка трябва да се подходи към творчеството на Проханов, което съдържа в себе си и езотерично значение. Хората от този кръг, благодарение на определена

подготовка (спомнете си съществуването на тайните мистерии на болшевиизма) стават способни искрено, с цялата си душа, да се слоят с такава идеология като чучхе в сталинистката форма. За тях това наистина е „вероучение“, а Сталин е „слънцето“ на руските стремежи и надежди. Нещо повече, в Русия това се наслагва върху руската менталност, която е дълбоко склонна към религиозност и подвижна образност в мисленето. Всичко това обяснява „езотеричността на космизма“ на литературното творчество, произтичащо от такъв източник. (Тук е полезно да си припомним също за „космизма“ на Фьодоров, за „перманентния атом“ на Циолковски.) И тази „езотеричност“ е по-лоша от най-примитивния материализъм. Затова трябва много сериозно да се ориентираме в нея.

От съобщенията на Рудолф Щайнер може да се научи за съществуването на така наречения „демонизъм на Слънцето“. Слънцето на нашата планетарна система има два аспекта, две страни: висока, светла, Христова – Христос дойде на Земята от Слънцето – и тъмна, враждебна към Христос. Тук се докосваме до една от тайните на съжителството на доброто и злото. От времето на Юлиан Апостат църковните вероизповедания са изключително враждебни към познанието за тайната на Христовото слънце, с което, независимо дали им харесва или не, оказват съществена помощ на демонизма на Слънцето, на изостаналия дух на личността, на азуриите, които би трябвало да имат ранг на духове на формата, елохими, да стоят в йерархията на творците на еона Земя, на неговите планети, но изостанали, и затова отричат цялата минала еволюция на света и човека, надявайки се в еона Земя да започнат свой еволюционен цикъл, който просто трябва да бъде „метафизически материален“.

Всичко това са доста сложни неща и в същото време са изключително актуални, от знанието и разбирането на които зависи съществуването на човечеството. И не бива да се мисли, че тук боговете са изоставили човека на произвола на съдбата, оставили са го под властта на силите на злото. Повече от

сто години антропософията се стреми да доведе до човечеството такива духовни истини, които му са толкова необходими в наше време.

Именно под властта на слънчевия демон попадат хора, като нашия писател, който не вижда чии инспирации подхранват неговото вдъхновение и затова се е превърнал в рупор на този демон. А в такова състояние всеки човек естествено е психопатологичен в определен смисъл. Но това, което е особено важно, е, че ако дори отделен човек (и още повече в Русия, в „христовия народ“, както Рудолф Щайнер нарича руснаците) напълно попадне под властта на азурите, това ще донесе огромна вреда на цялото човечество.

И така, слънчевият демон е тъмен планетарен дух, главният враг на Христовото слънце, на Христос. Затова, когато Проханов говори за Христос, това засяга душата като особено силно, субстанционално богохулство. И не е случайно, че всички богохулни икони, като тези, които показахме по-горе, възникват в кръга, към който принадлежи Проханов.

Идеологията чучхе, която поставя харизматични лидери в центъра на човешките общности, които са оприличени на Слънцето – на черното слънце, разбира се, – е идеологията на слънчевия демон, която има за цел да използва човечеството като инструмент в борбата срещу Бога на пожеланата еволюция. За това човешките монади трябва да принасят в жертва всичките си мисли, сили и дарования на земния наместник на черния бог, да се стремят към харизматичния вожд и, проблясвайки за последен път, да угаснат в него, загубили своята индивидуалност, своята вечна същност. Това проповядва Проханов в писмото си до Ким Чен Ун. Не можем да кажем колко съзнателно го прави, но го прави много точно.

Идеологията чучхе се изповядва от О'Брайън на Джордж Оруел. Всъщност тя беше идеологията на болшевизма и националсоциализма. По време на реструктурирането на света през последните 25 години, на езика на Проханов, „блестящият кристал“ – естествено „блестящ“ с мрака на черните дупки

на Космоса, беше запазен от окултния болшеvizъм на СССР и Китай в държавната система на Северна Корея. И сега този „кристал“ показва намерението си да започне да расте и да се размножава, да се превърне в „ДНК“ на постмарксисткото, постболшевишко общество и не само в Русия, но, напълно възможно, и в цяла Европа, за което разказва корицата на броя от януари 2017 г. на списание „Икономист“. Там, на картата Таро отново се надигат над масите символите на окултния болшеvizъм (виж корицата).

Е, ако Русия и Европа не искат да осъществяват социалната троичност, ако цялото човечество отхвърли антропософското знание, тогава при тях ще дойде чучхе.

15. „ЗВЯРЪТ ОТ БЕЗДНАТА“

Сега ни остана да разгледаме констелацията на нашето време в света на свръхсетивните сили и да разберем защо всичко ставащо е толкова трагично. В тази връзка ще приведем едно доста впечатляващо съобщение на Рудолф Щайнер. В една лекция той казва: „Вселената в своята вътрешна субстанция и същност, доколкото тя е Вселена на човека, се състои само от любов; тя не е нищо друго освен любов... Тази любов е вътрешна, тя може да бъде преживяна от душите вътрешно. Тя никога не би стигнала до външна проява, ако преди това не си образува тяло от... етерния елемент в света...“

Вселената, доколкото човек се корени в нея, чрез светлината стига до външна проява на вътрешно същностната любов. Същностна, доколкото имаме работа с всички същества от висшите йерархии, носени от тази любов и преживяващи я вътрешно... Външното сияние на съществата е любов, а външното сияние на любовта е светлина“.

Да си представим кристално чиста вода, която се попива с мръсна гъба. Ако след това гъбата се изстиска, водата ще бъде мръсна. „Божествената, явяваща се в светлината любов, бидейки пропита в епохата на развитие на съзнателната душа с всички ингредиенти на злото, които в епохата на развитие на съзнателната душа латентно или открито беснеят в човечеството, се превръща в божествен *гняв*.“

Тайната на идващата епоха е, че поради ставащото сред човечеството, божествената любов ще се прояви под формата на гняв божи – божият гняв, който ще ни защити от всички материални образувания, възникващи вследствие на материалистичната епоха на съзнателната душа, който, благодарение на това, че ще даде на тези образувания да преминат, ще ни защити от тяхното по-нататъшно вредно въздействие.“¹⁸¹

¹⁸¹ Събр. съч. 346, „Лекции и курсове за християнска религиозна дейност“, лекцията от 19.09.1924 г.

Сред седемте архангела, управляващи развитието на културните епохи, Орифиил се смята за архангела на „божия гняв“. И сега той временно, не в своята епоха, подготвя условията, архангел Михаил да може да осъществи своята мисия в нашата епоха.

Вината на човечеството пред развитието е започнала отдавна да се трупа, и ето по какъв начин: „Христос след Своето възкресение взел учениците Си в езотерично ученичество и им преподал значително учение. Всичко това се разпространило и по-нататък в първите десетилетия след Мистерията на Голгота“. Но е трябвало някога да свърши. „...Колосалните езотерични учения за християнството“, още съдържащи се в съчиненията на първите отци на църквата, които са били ученици на апостолите или ученици на учениците на апостолите, „след това били изкоренени от църквата...“, защото църквата искала да премахне това, което винаги е било свързано с тези учения: *космичното*¹⁸². Това космично, *слънчевия Христос*, е търсил още Юлиан Апостат, за което и го убиват.

Сега, казва Рудолф Щайнер, е трудно да се каже „каква би била европейската цивилизация, ако... орденът на тамплиерите би постигнал своите цели. Но определено е известно, че в сърцата на тези, които не могли да се успокоят, докато в 1314 г. не бил екзекутиран дьо Моле¹⁸³, в сърцата на противниците на космическия Христос оживял Сорат. Той се възползвал от услугите, от настроението на римската църква, за да убие тамплиерите“. Той изправял видение пред вътрешния взор на измъчваните тамплиери, поради което те ужасно клеветели и себе си, и своя орден. Ужасен, демоничен спектакъл се изправял пред душите им.“¹⁸⁴ Подобен спектакъл грандиозно се разиграва на „сцената“ на нашето време.

Що за дух е Сорат? Когато в първата част говорихме, че

---

¹⁸² Пак там, лекцията от 13.09.1924 г.

¹⁸³ Жак дьо Моле, ок. 1244-1314 г., последният велик магистър на Ордена на тамплиерите – бел. пр.

¹⁸⁴ Пак там, лекцията от 12.09.1924 г.

Ариман се приближава към своята инкарнация в ритъма на 666 години, трябва да имаме предвид, че това е ритъм на друго, още по-могъщо ариманическо същество, което не се нуждае от земно въплъщение – Сорат.

В Библията Сорат е наречен Сатана.¹⁸⁵ „Сатана притежава ранг на прасила, на архай и в хода на еволюцията на света той завзема интелектуалността дълго преди ...тя да се приближи към хората. В настоящото време той се явява, така да се каже, всеобемащ господар на интелектуалността, и се стреми толкова силно да свърже човешката интелектуалност със собствената си интелектуалност, че по този път човекът да изпадне от своята еволюция. С други думи, да направи Мистерията на Голгота недействена – ето към какво се стреми тази ариманическа сила.“

Засега тя може да въздейства само на човека, но ще дойде време, когато на изкушенията ѝ ще бъдат подложени даже архангелите.

Достъпът до човека Сатана е получил благодарение на интелекта, „защото интелектът по такъв начин стои в човека, че е най-самостоятелното нещо в него; всичко останало (чувства, усещания и др.) зависи от едни или други божествени сили“. Затова човек трябва свободно да се съедини с последните цели на Апокалипсиса, когато ще се яви сила, представляваща Алфата и Омегата, сила, преминаваща през всички творящи сили, през времената – творящата същност на еволюцията.

С особена сила Сатана е действал в източната част на Европа, когато хората по различни начини са били така свързани, че била необходима груповата душевност. „Когато всички най-интелигентни хора се прехвърлят в нисшата сфера на ариманическото, тогава формиращите се групи хора могат да преминат само към ариманическите сили; и тогава се отваря пътят за сатанинските сили, стремящи се да прехвърлят земна-

---

¹⁸⁵ Пишем тази дума с голяма буква, доколкото това име е собствено.

та еволюция в друга планетарна еволюция.

Групова душевност може да се достигне само тогава, когато интелектуалният елемент по някакъв начин напълно се еманципира. За това на Изток се създават най-рафинираните предпоставки“, но впрочем и в Централна, и в Западна Европа, чрез експерименталната психология на Уилям Джеймс¹⁸⁶ и др., въвеждането на статистическите методи в психологията и т.н.¹⁸⁷ А сега и това, което ни очаква ден след ден и което активно се подготвя в течение на последните десетилетия. Защото „навсякъде, където се проявяват необузданост, разврат, се образува материя, в която мощни азурически сили вливат в света рафиниран интелектуализъм... Най-ефективен източник на сили за черната магия е блатото на чувствеността. За въвличане в тези кръгове съществуват сексуалните ритуали.“¹⁸⁸

Така получаваме най-дълбокото обяснение на това, което сега става и защо става.

В миналата епоха на Орифиил, в страстната събота Христос слиза „в ада“ и заклева там силата на Сатаната, привежда я в латентно състояние, за да даде на хората време да се съединят с Христовия импулс. Но в Апокалипсиса е казано, че „звярът“ някога ще се освободи от тъмницата. „В смисъла на Апокалипсиса тук следва да се каже, че преди етерният Христос (при второто пришествие) да може да бъде правилно разбран от хората, човечество трябва да се подготви за срещата със „звяра“, който ще се надигне през 1933 г.“¹⁸⁹

Интересното е, че някои скорошни антропософи, като прочетоха това, мъдро заключиха: А-а, ясно! Хитлер е Азур! На тях не им минава през главата, че падналият дух на личността,

---

¹⁸⁶ Уилям Джеймс, 1842-1910 г., американски психолог и философ, родоначалник на прагматизма във философията.

¹⁸⁷ Пак там, лекцията от 22.09.1924 г.

¹⁸⁸ Събр. съч. 93а, „Основни елементи на езотериката“, лекцията от 17.10.1905 г.

¹⁸⁹ Събр. съч. 346, „Лекции и курсове за християнска религиозна дейност“, лекцията от 20.09.1924 г.

архаят, действия само в *общочовешки смисъл* и навсякъде по еднакъв начин; неговите методи са и футболът, и дискотеките, и рок-концертите, и сексуалната революция; той присъства във всички болшевишки и в големите социално-психологически експерименти. 1933-та година е знаменателна с това, че тогава е *завършено* издигането на обърнатия пентаграм като израз на социализацията на действията на Азур, на Сатана.

Това става социално-политически сега, но то напомня на случилото се в началото на християнската ера. Авторът на Апокалипсиса е видял „какво се извършвало зад кулисите, когато християнството от Рим бягало на Изток (във Византия), той видял как християнството взема други форми на познание (материалистически). Той видял как в това заплашващо да се разпадне на две страни (Изток-Запад) като видимост християнство, нахлува *противоимпулсът на арабизма*. И когато той гледал зад кулисите на външните действия на арабизма, на мохамеданството, му става ясно, че тук срещу Гения на Слънцето, срещу слънчевата (Христовата) интелигенция работи Слънчевият демон (Сорат)... „*Хората, предани на Слънчевия демон, според душевния си тип, са представителите на арабизма в Европа, би казал апокалиптикът, ако го попитат*. И на него му било ясно, че от този арабизъм произлиза всичко това, което води човека до животинското в съзercанията, възгледите, а постепенно и във волевите импулси...

Какво би станало, ако арабизмът, учението на Слънчевия демон, напълно победи? Тогава човечеството би било изтръгнато от преживяванията на тези състояния, които човек следва да преживее в случаите, когато трябва да бъде постигнато действието на кармата, идваща от предишното въплъщение, или да се открие транссубстанционалността. В края на краищата това, което се изляло от арабизма, било насочено срещу разбирането на транссубстанцията“. Разбира се, външните факти изглеждат по-различно, но намеренията на Слънчевия демон били именно такива. Защото той позволява да се проявяват само Отческият принцип и естест-

вените взаимовръзки¹⁹⁰.

„В края на това (20.) столетие, казва по-нататък Рудолф Щайнер в същата лекция, ще стигнем до момента, когато Сорат с особена сила отново ще надигне глава от водите на еволюцията, когато той ще стане противник на това съзерцание на Христос“, което се подготвя в първата половина на столетието благодарение на това, че Христос става видим в етерен облик. „Ще измине 2/3 от столетието и Сорат мощно ще надигне своята глава“.

Първия път, в 666 г., Сорат още се прикрива в хода на събитията от еволюцията; външният му облик бил невидим; той живеел в делата на арабизма. Втория път той се показва в мислите и чувствата на измъчваните тамплиери. „А преди края на този век той ще се прояви, когато ще навлезе в множество хора като същество, от което те ще бъдат обладани. Тогава ще видите хора, за които не следва да се мисли, че наистина са хора“.

Сорат действа и като ужасна подприродна сила. Той се стреми да отклони от пътя не само човека, но и цялата Земя. Той е не само зла, но и висша, макар и заблудила се сила. Архангел Михаил разглежда Сатана не като презряна, а като колосално опасна сила, „защото спрямо Михаил тази сила, принадлежаща към йерархията на архаите, е по-високостояща, отколкото самият той. Но Михаил избрал посока, съответстваща на смисъла на земното развитие.

Михаил отдавна вече е взел решение да действа в кръга планети, чието битие е предопределено от битието на Слънцето. Сатана е сила, която постоянно „седи в засада“ в нашия Космос. Нещо страшно, злоещо се съдържа в този караул на Сатана. Това може да се възприеме... като се наблюдава движението на кометите през нашия Космос, как те преминават по съвсем различни пътища от планетите“.

Безсмислено е да се твърди, че кометите се движат

---

¹⁹⁰ Пак там, лекцията от 12.09.1924 г.

по изтеглени елипси. „И Сатана „стои в засада“, надявайки се да конвоира и използва за своя центробежен стремеж (Schwungrichtung) всяка комета, която идва към нас, за да може с едно замахване да отклони планетите от техните пътища, а с тях и Земята... Благодарение на това цялата система от движещи се звезди (планети), по чиито пътища трябва да върви човек, би могла да бъде отнета от божествено-духовните сили и пренесена в съвсем друга посока на мировата еволюция. Такова намерение се разглежда от Михаил като ужасна заблуда, за която той е принуден да каже: Аз никога не бих могъл да имам такова намерение, доколкото за същество, стоящо в йерархията на архангелите, то от самото начало представлява съвсем безперспективна, безнадеждна задача. – Само същества, стоящи в йерархията на архаите, могат да имат сили да изпълнят нещо от този род. Михаил, действащ в хода на планетите от сферата на Слънцето, е станал този, който в окултизма се нарича архангел на хода на времето или планетарен дух. Със своите действия той отдавна е решил да остане в тези орбитални времена. Това е ангелско решение – да се остане в тези орбитални времена“¹⁹¹. Затова е свещен дълг на всеки човек да живее и действа в духа на намеренията на Архангел Михаил. А що се отнася до отклоняването на планетите от техните орбити, вече и учението на материалистите заговори за това, че нещо в заобикалящия Земята Космос не е съвсем наред.

Накрая трябва да се вземе предвид и това, че както и да се подреждат нещата в свръхсетивния свят, много в тях, а може би даже най-главното, зависи от това, какво правят хората. А те трябва да знаят, без оглед на това, за което крещат хората на Сорат, че *„характерното, което предимно е импулсирано от Мистерията на Голгота, е, че духовните импулси са сведени чак до непосредствено физически-човешкото, че плътта трябва в известна степен да бъде обхваната от духа. Това*

---

¹⁹¹ Пак там, лекцията от 15.09.1924 г.

още не е станало... Само заради това е слизането на духовния импулс на Христа в плътта на човешкото тяло. И това слизане, това просмукване на плътта с дух определя мисията на петата културна епоха и **мисията въобще на човечеството от бялата раса**. Хората имат бял цвят на кожата защото духът действа в кожата, ...когато иска да слезе на физически план, и това, което се явява външно физическо тяло, да стане вместилище на духа. Това е задачата на петата следатлантска култура, която е подготвена от четирите предшестващи културни епохи (т.е. това се е подготвяло в течение на повече от 10 хиляди години! – Г.Б.). И това трябва да стане нашата задача: да търсим пътища към тези културни импулси, които водят до пронизване с дух на плътското, на ежедневното. Ако добре разберем това, ще ни бъде ясно, че там, където духът още е принуден да действа като дух, където в известна степен той е задържан в своето развитие – тъй като в наше време задачата му е да пониже плътското, – че там, където е задържан, той приема демоничен (т.е. елементарен. – Г.Б.) характер и не пронизва по необходимия начин плътта, там не се появява бял цвят на кожата, тъй като там има атавистични сили, пречатстващи пронизването на плътта с дух.

...Бялото човечество е още по пътя към все по-дълбоко и по-дълбоко приемане на духа в своето вътрешно съществуване. Жълтото човечество е по пътя към консервацията, към запазване на времето, когато духът не се е спускал в тялото, когато са го търсили извън човешкия физически организъм, само извън него. Но това води дотам, че преходът от петия към шестия културен период не може да стане без бурна борба (война) на обширни територии между бялото и цветното човечество“. И това, което предшества тази борба, ще бъде мировата история чак до големите битки между тези части на човечеството. Тук стоим пред нещо гигантско, което безусловно ще се разиграе в бъдеще.

Тъй като това, което следва като шеста и седма културни

епохи, духовно ще живее от достиженията на петата културна епоха, то ще трябва да приеме в себе си достиженията на петата културна епоха. А нейната задача е да задълбочи външния идеалистичен живот до истински духовен живот... На Изток ще имат сили не за създаване на собствен духовен живот, а за приемане на това, което е създадено...

Да пробваме веднъж съвсем обективно, без предубеденост да си изясним разликата между тези духовни течения на човечеството. Да си изясним как с встъпването в развитието на тази част на човечеството, която се нарича германски племена, е започнало проникването на духовното във външно физическото и са възприети дълбините на християнството...

Какво представлява историята на Централна Европа освен непрекъсната борба за искрата на божественото в отделната човешка душа, за проникване на духовното във физическото? Всичко друго може да се остави без внимание, но истината трябва да се види, трябва да се разбере най-характерното за тази средноевропейска същност¹⁹².

И в същото време: „По-късно разбират, че „тази (Първата световна) война представлява заговор срещу германската духовност“¹⁹³. А ставащото в Централна Европа в наши дни не е нещо друго, а опит да бъде стъпкана още един път.

---

¹⁹² Събр. съч. 174⁶, „Духовните скрити причини за Първата световна война“, лекцията от 13.02.1915 г.

¹⁹³ Пак там, лекцията от 30.09.1914 г.

16. ЗАКЛЮЧЕНИЕ

Ето, че „Новата Атлантида“, за която пише британският лорд-канцлер Бейкън,¹⁹⁴ учен и стълб на материализма, се приближи до своя край.

По водите на новия миров потоп плува новият Ноев ковчег. На него му предстои да плува по живо море от страдания и сълзи, кръв и огън. Той държи курс в мъглявото, съвсем неопределено бъдеще. Какво движи вътрешно неговите пасажери? (Да си спомним мъчителния въпрос на Уинстън Смит: „Разбирам как, не разбирам защо“¹⁹⁵.)

Навремето, когато близкият сподвижник на Ленин и Троцки, притежаващ 33 степен, Х. Г. Раковский,¹⁹⁶ се оказал на разпит при „червения инквизитор“, виждайки, че обещаната от степента му лична безопасност хич я няма, признал на следователя: „...ще ви разкажа за голямата тайна, която обещават да разкрият на масона на една от висшите степени, но която не му разкриват нито на 25-та, нито на 33-та... нито на която и да е най-висока степен на кой да е ритуал... Всяка масонска организация се стреми да постигне... триумфа на комунистическата революция... А тъй като комунистическата революция има предвид ликвидацията като класа на цялата буржоазия, физическото унищожаване на всички буржоазни политически правителства, истинската тайна на масонството е самоубийството на масонството като организация и физическото самоубийство на всеки по-значителен масон (това всъщност и става през 1935–39 г., а още при Ленин започва забраната на масон-

---

¹⁹⁴ Франсис Бейкън, 1561-1626 г., английски политик, писател, философ, издигнал се до лорд-канцлер на Англия от 1617 до 1621 г.

¹⁹⁵ Уинстън Смит е герой от романа на Оруел „1984“, а въпросът е записан в дневника му – бел. пр.

¹⁹⁶ Става дума за българина Кръстьо Раковски, който е известен по света с руското си име Христиан Георгиевич Раковский, 1873-1941 г., български политик, деец на международното комунистическо движение, първи украински министър-председател – бел. пр.

ството)... ако някога ви се случи да присъствате на някоя революция, не пропускайте случая да наблюдавате жестовете на почуда и отражението на глупостта на лицето на някой масон в момента, когато се убеди, че ще трябва да умре от ръцете на революционерите...”

Хубава илюстрация към думите на Раковски е тази снимка. На кого подава сигнали на нея вече не с една, а с две ръце Ердоган след последния страшен терористичен акт? Той с безпокойство пита: Какво правите с мен? Аз „влязох“, вие „приехте“, какъв е проблемът? Проблемът е, че САЩ, както и Великобритания, „нямат приятели, а само спътници“. Достатъчно е да си спомним съдбата на Хюсеин и Кадафи. Сега малко ги реабилитират, но, както в Съветския съюз – посмъртно.

Светът навлиза в епоха на гигантски промени. Идва ми на ум заглавието на един от романите на Хемингвей „Да имаш и да нямаш“. Дори лорд Ротшилд (между другото, той вече не е барон, а лорд; „лорд“ на английски означава бог) започна да проявява загриженост дали събитията могат да се случат по такъв начин, че дори той да стигне до просешка тояга? Той изпрати писмо до своите клиенти, в което ги призовава преди всичко да се грижат за запазването на капитала, а не за увеличаването му. Над света нечуто за физическото ухо, мощно звучи темата на Вагнер „Залезът на боговете“. Самият бог на лъжата се прокрадва в земния свят на хората. Но в същото време,

както казват философите, *imply* в света навлиза и великият Момент на истината. Пълнен крах търпи диалектиката на развитието на левите, на зелените либерали, създадена за тях още от Маркс, който направи подмяната на диалектиката на Хегел.

Борба и единство на противоположностите

Какво остава да мислим за „отците на здрача“? От какво все още се въодушевяват?

От пургаториума¹⁹⁷, от огъня на всеочистващия пламък. Този път той трябва да бъде голям като никога. Тези, които „червената инквизиция“ изкореняваше, днес завладяха целия свят. Нравствената разпуснатост стана апокалиптична. Хората смениха местата на добро и зло, признаха греха за мярка на новата моралност и т.н. Нравственото падение няма долна граница. Затова няма да има и „горна граница“ бройката на „отмъстителите“. Човечеството трябва да запомни тази истина така, че и след сто, след двеста години да не забрави за нея. Примерно така разсъждават „отците на здрача“. На някого или даже на мнозина това може и да не им харесва твърде. Тогава на тях може и да им бъде предложен земният рай на Мережковски.

Тютчев, разбира се, е прав, като казва:

„Блажен е, който посети
света в часа съдбовен“.

Но той е прав във висш, духовен смисъл. Що се отнася

---

¹⁹⁷ Пургаториум – чистилището, според католическата традиция – бел. пр.

до всички нас, „малките“¹⁹⁸, живеещи в „долината на скръбта“, за нас Вл. Соловьев е казал нещо друго:

„Да се смири във трепет и във страх,
забравилият на любовта завета“.

* * *

Такива са перспективите, които вече идват, за сливането на човечеството към негативния противоположен на Мистерията на Голгота, който не обещава на човека никакво възкресение нито на плътта, нито на душата, нито на духа.

Затворена в противобожествения триъгълник от луциферически, ариманически и азурически сили, човешката душа се свлича до тази противо-Голгота и бива разпъната с главата надолу на кръста на мировата деградация. (За първи път черните магове от древен Рим се досещат да представят на човечеството външен символ на такова разпятие, подлагайки на него апостол Павел.) Това разпятие в своята духовна същност има за цел да увековечи грехопадението на човека, неговия наследствен грях. Да се изложат на него всички хора в процеса на еволюция чрез всички средства на извратеното културно, социално, религиозно, политическо и друго въздействие, е основната цел на глобалния заговор на изоставащите йерархични духове, на съществата, които са се разбунтували срещу пожеланата от Бог еволюция на света и човека. Проекцията му върху земния свят на хората, е социализиран блок от пет окултно-политически центъра на земната световна власт, който в своята метафизична същност е добил формата на обърнат пентаграм и сега, в навечерието на земното възплъщение на ариманическата монада, е концентрирал в свои ръце неизмеримо голяма власт.

Голямо е обаче и противодействието откъм светлата

---

¹⁹⁸ Препратка към Матей 18:6, „А който съблазни едно от тия малките, които вярват в Мене, за него би било по-добре да си окачи на врата един воден камък и да потъне в морските дълбочини!“ – бел. пр.

страна. Христос идва на помощ на човека в такава опасна ситуация в Своето второ пришествие, откриващ се в света на етерните, жизнените сили. Заради човека след Мистерията на Голгота Той не се издига до Бащинската основа на света, а остава със Земята, пребивавайки в духовната сфера на обитание на йерархията на ангелите. Остава, както се казва, „в ангелски чин“, за да се открива на тази минимална висота към човешкия дух, който вече по силата на естествените закони на развитието стига дотам, да прекрачи Прага на свръхсетивния свят.

Срещата с Христос при Второто му пришествие означава за човека стъпването на път на никога несвършващото и от нищо непрекъсваното изкачване към Бога, към сливането на своя „аз“ с Неговия вселенски аз. „Не аз, а Христос в мен“ (ап. Павел).

Но мощни тъмни сили застават на пътя на хората за разбирането на Второто пришествие на Христос. И трябва да се разбере, че цялата неизразима трагедия на 20. век е причинена от опита да се „потъпче“ всяка възможност човек да преживява Христос в етерен облик в „Тялото на възкресението“, в сферата на етерните сили. И този опит се оказва ужасно успешен с оглед на „съня на разума“, който обхваща човечеството.

В лекциите, в които Рудолф Щайнер възвестява на света началото на второто Пришествие на Христос, той казва, че идва епоха, когато в хората по нормален начин ще се пробудят способности да виждат етерното, което е в основата на физическото. Такива способности ще се проявят явно в периода между 1930 и 1940/45 г. и хората ще се научат да виждат Христос в етерно тяло, както Апостол Павел го е виждал пред Дамаск (виж Събр. съч. 118, стр. 67,125, от 30.1, и 6.3.1910 г.). Но за да не остане незабелязано това събитие, хората трябва да бъдат подготвени за него, трябва да бъде възвестявано и обяснявано; и това всъщност представлява основната цел на антропософията.

Но може да стане така, предупреждава Рудолф Щайнер, че през тези години духовната наука, антропософията да бъде

забранена и всички, посветили се на работа с нея, „да бъдат изгонени от местата им и обречени на глад. В такъв случай човечеството напълно би загубило възможността да разбере какво ще дойде като естествено развитие“. И тогава „развитието на човечеството би било опустошено и ще изсъхне“ (пак там, стр. 68).

Точно това виждаме сега по света. И също така ни става ясно защо се отприщи 30-годишната война от 1914-1945 г., разсипала на първо място Германия и Русия. Благодарение на нея още в началото на 20-те години в Русия стана възможно да се изпращат антропософи на заточение в ГУЛАГ. В Германия такава възможност се появи в началото на 30-те години. Затова няма нищо изненадващо, че се появи план за обединяване на двете области на извратен социализъм, обхванати от враждебност към свободата на духа, изобщо към духа (това е ужасна карикатура на насъщно необходимия за подготовката на следващата, 6-та културна епоха, съюз на Русия и Централна Европа)... Тогава в цяла Европа антропософията беше преследвана и супостатите имаха намерение да утвърдят това положение завинаги.

През 1924 г. Рудолф Щайнер в една от лекциите си казва, че личности, които дават тон в световния обществен живот, изразяват идеята, че отново трябва да бъде издигнато „Свещеното Римско царство на германската нация“. Защото, казват те, „това ни е необходимо, за да изкореним по този начин най-опасното, най-лошото движение... антропософското движение и движението за религиозно обновление“ (Християнската общност). И ако не успеем да направим това, тогава ще намерим други средства.

Какво може да се каже за това сега? Че това намерение е било осуетено. Но не е умряло. И в наше време вече е възможно да се наблюдава как отново набира сила, как се възражда отново планът за пресъздаване на „Свещеното Римско...“ и т.н. А в средите на руската църковна йерархия все по-настойчиво се чува искането „да се забрани окултизмът“. Наскоро Папата

също го заяви.

Никой не спори, че в съвременния свят черната магия, практическата черна магия пронизва всички сфери на живота: пресата, идеологията, поп-културата, социалния живот, прониква в училищното образование чрез неговата сексуализация и дори се опитва да въведе „сатанизма“ като научна дисциплина в учебната програма! Но едва ли за този „окултизъм“ говорят „враговете на окултизма“. Под прикритието на забрана на окултното те се надяват отново да забранят духовната наука, антропософията – най-святата бяла християнска магия. Магията във всеки случай играе огромна роля в живота на човечеството. Църковните обреди: литургията, светото причастие и т.н. всичко това е магия, всичко това е окултизъм. Изцеленията, които Христос извършва, чудесата, които Той прави, са магия, свещена бяла магия, която е проява на лечебните спасителни дела на божествения свят. Но възползвайки се от невежеството на масите, те искат да сложат полярните противоположности в един куп и да осъдят и забранят всичко наведнъж; а след това всъщност да забранят само това, което не харесват (духовната наука), и да не пипат това, което е противно на Бога (например упражненията на „отците на здрача“, чийто апотеоз е опитът в имажинацията да се преживее Луцифер, приеман за Христос).

Такива са истинските планове и цели на десните сили в ядрото им. А левите, „братята на мрака“, „братята от левия път“, борещи се по свои собствени пътища със свои собствени методи срещу духовните импулси на съзнателната душа, срещу езотеричното християнство и отново срещу духа изобщо (следователно и против пожеланата от Бог еволюция на света и човека), са вдъхновени сега от желанието да се „изкорени най-опасното, най-лошото“ расово-етническо образувание – бялата раса. В същото време те маскират ужасяващия си расизъм със силен вой срещу расизма. И всичко това остава безнаказано.

Такива чудовища породи сънят на човешкия разум. Просто трябва да се събудим и те ще се разсеят като мъгла.

КАКВО ДА СЕ ПРАВИ?

Така упорито се пита непокорният дух на човека, никога невярващ в никаква неизбежност. Но отговор на своя въпрос човек няма да получи дотогава, докато го търси само по пътищата, които са го довели до необходимостта да поставя този въпрос в условията на днешната криза. Отговорът съществува, и то отдавна. Сега в света се създаде парадоксално състояние. Хората паникьосано питат: Къде е изходът? Къде е изходът? А редом с тях стоят други хора и им казват: той е там! Ей го изхода! Обаче те не искат и да чуят за това. Но затова пък охотно слушат другите, които им сочат стена като изход. Или, още по-лошо, които им казват: Изходът е да унищожите проклетата си бяла раса! Заради нея духът ви стана непосилно сложен и ви изкарва от релси.

Но какво казват хората, знаещи, къде се намира истинският изход? Още в 1918 г., когато в света започва да се създава безизходното положение, Рудолф Щайнер предупреждава: „Нека хората живеят още 30 години така, както се учи в нашите висши училища, нека още в течение на 30 години се мисли върху социалните проблеми така, както се мисли днес, и след 30 години ще имате една опустошена Европа“¹⁹⁹. Те, както сега знаем, си останаха предишните, и затова дойде още една световна война. Но и тя не се превърна в урок. Човечество все по-дълбоко потъва в бездната на материализма. Индивидуалният дух започва да гасне, да се разбива на малки парченца от нисшия аз, като приема произвола на инстинктите, които съвсем не е в състояние да съдържа зад проявите на свобода. А именно азът, истинският аз е силата за преобразуване на самия фундамент на човешката душа. И затова всякакви идеали ще си останат напразни, „ако не стане преобразуването из основи на човешките души чрез мисълта за отношението на този свят с духовния свят. Ако хората не се научат да мислят

---

¹⁹⁹ Събр. съч. 194, „Мисията на Архангел Михаил“, лекцията от 14.12.1919 г.

по друг начин, над Европа ще се изсипе моралният потоп!“²⁰⁰ Той вече ни е връхлетял и ние се давим в него. А как се държи човечеството? Поразително е, но то се държи точно както в апокалиптичното видение, което звучи така: „...и човечите хапеха езиците си от болки, и похулиха небесния Бог поради болките и раните си, и не се покаяха за делата си“²⁰¹. И какво можем да очакваме по-нататък в такава ситуация? Рудолф Щайнер отговаря и на този въпрос: „Ако в света и в човешките глави действат само външни материалистически импулси... не само Германия, средноевропейските страни и Русия, но и цялата цивилизована Земя ще бъде окована в ужасна робска верига... *и никой повече няма да изпитва радост*. Защото това, което произлиза от отдавна приближаващото се от миналото, е способно да доведе света само до края... Новото трябва да дойде от духовния свят.“²⁰²

И сега, буквално в наши дни наблюдаваме как вече се кове тази верига, и това го правят тези, които също няма да изпитват радост. Но кой е в състояние да им обясни това? Да, тук няма да минем с дреболии. Наистина ***трябва да се смени типът на човешката личност***. И затова човечеството се нуждае от революция. Само че тя трябва да бъде не политическа и още по-малко – расова, а ***духовна***. Опитът да се измени типът личност чрез смесване на расите е сред най-големите глупости, сътворени от хората. При Рудолф Щайнер има пояснение как да се излезе от положението, създадено от тази глупост. Той казва: „Мисията на Христос се състои в преодоляването на всичко природно и противно на живота в расата, да култивира любов към цялото човечество... Отделният народностен елемент, народният егоизъм трябва да бъде преодолян с Христос, с общочовешкото... Но спасението не е в това, по толкова ре-

---

²⁰⁰ Пак там

²⁰¹ Откровение 16, 10-11

²⁰² Събр. съч. 187, „По какъв начин човечеството може отново да намери Христос? Нашата безжизнена епоха и новата Христова светлина“, лекцията от 31.12.1918 г.

ален начин като самата природа да се работи срещу природната същност, а да се *възприеме природната същност и да се постигне равновесие между чисто духовната и природната същност...* Общочовешкото, човешката любов е нещо различно от произтичащото от семейство, народност, раса, нация и т.н. *Но не бива едното да се изкоренява с другото, а трябва да се хармонизират расата и индивидуумът*²⁰³, който се превъплъщава от раса в раса, от народ в народ в съответствие със законите и задачите на общата еволюция на човечеството, а също на своята лична еволюция и съдба, на своята карма.

Физическото смесване на расите и отказът от християнството предвид някаква религиозна толерантност, само ще усилват материализма, и „хапането на езици“ няма да има край. Не смесването на расите, не създаването на метиси, а реформа на възпитанието, за да се получи **новият човек** по метода, по който възпитава и учи Валдорфската педагогика, ще спаси Европа от залеза, ще възроди бялата раса и ще ѝ даде духовна сила, за да помогне за възраждането на останалия свят. В съвременната ситуация човек е слаб именно поради това, че ариманическият характер на възпитанието от последните столетия е изкоренил в хората душевното мъжество, което им е необходимо като никога досега. Система за възпитание, в чиято основа стои антропософската духовна наука, основополагащо променя типа личност в духа на християнството в епохата на *осъществяването му*.

Валдорфската педагогика не познава нито граници, нито расови и каквито и да е други разлики между хората. Те са ѝ важни само от гледната точка на личните човешки особености за хармоничното развитие на индивида. Искането ми се твърдо да вярвам, че рано или късно тази педагогика ще завоюва целия свят – Запада, Изтока, Юга и Севера. (или с малки букви – и на запад и на изток и на юг, и на север.)

---

²⁰³ Събр. съч. 342, „Антропософски основи за обновяване на християнската религиозна дейност“, лекцията от 15.06.1921 г.

А някога ще бъдат преодолен и самите раси. Защото те са се появили някога и задължително ще преминат. Но това ще се случи не по-рано от тогава, „когато понятието за братството бъде осъществено на Земята практически“. Тогава ще бъдат преодолените расите, а „и кармата“²⁰⁴. Човечеството ще се издигне към по-духовна форма на битието. И фундамента за това полага носената от антропософията нова вест от Светия дух, обединяваща всички хора в голямо общочовешко братство.

Способен ли е да разбере всичко това съвременният европейец? Поне за средноевропейеца може да се каже, че той ще разбере духовната наука, антропософията, „ако поднесе разбиране срещу най-доброто, което искат и възплъщават в действията си направляващите го духове“²⁰⁵. Антропософията е дълбоко родствена на духа-водач на германския народ, на архангела на германския народ. И другите архангели чакат от своите народи приемането на антропософията. А на руснаците Рудолф Щайнер направо казва, че спасението на Русия е, и представлява *само* антропософията.

---

²⁰⁴ Събр. съч. 109, „Принципът на спиритуалната икономика във връзка с въпросите на прераждането“, лекцията от 12.06.1909 г.

²⁰⁵ Бележки към Събр. съч. 10, S 1

ЕПИЛОГ

След прочитането на последната ни книга, чието начало беше желанието да се осмислят събитията в Украйна в контекста на общата духовно-научна методология на политологията, задълбоченият читател със сигурност трябва да се изправи пред следния въпрос: Ако прафеноменът на окултно-политическата феноменология на света непрекъснато метаморфозира, то втората от показаните му форми (виж рис. 13,14) трябва да се трансформира в следващата и се чудя каква би могла да бъде?

Да, поредната метаморфоза наистина се случва и се случва буквално пред очите ни. Образува се такава констелация на този прафеномен, когато на долния рог (връх) на пентаграма застава друга сила от петте основни окултно-политически сили на съвременния свят, събрани в този обърнат пентаграм в своеобразно единство. Този път това е ционизмът.

Особеността на такава констелация е, че този окултно-политически център не е в състояние да заяви себе си външно като суперсила, като империя, както САЩ или Светския съюз. Съединените щати ще направят това вместо него. Поради тази причина те като световен хегемон външно приемат илюзорен характер, превръщайки се в действителност в обслужваща сила. Вместо предишната Америка, възниква „нещо като Америка“, тъй като тя временно губи собственото си значение и собственото си поставяне на цели.

Подобна хипотеза може да изглежда напълно невероятна за някого, но въпросът тук е да не я разглеждаме твърде тривиално. Нека не забравяме какво се случва, а това, както вече казахме, е завъртането на най-голямото, основното „колело“ на световното управление надясно. Това принуждава основно да се променят всички утвърдени политически концепции. Този обрат се дължи в известен смисъл на задачите на световно-историческото развитие, в които диалектиката на конфронтацията между доброто и злото играе важна роля, както и „лошата диалектика“ на единството на световните блокове на злото.

Преди година можеше само да се надяваме, че този обрат няма да предизвика взрив на революции и войни. Но сега се създава впечатление, че прехвърлянето на властта от левите сили към десните все пак ще продължи да протича по парламентарен начин.²⁰⁶

Това може да означава само, че в пентаграма на петте световни окултно-политически сили са сключени някакви големи компромиси. Нека се опитаме да ги отгатнем поне приблизително. Да опитаме да „реконструираме“, така да се каже, онази решителна среща на петте посочени сили, на която те стигат до наистина епохални компромиси.

Рудолф Щайнер в една от лекциите си говори за романа на Херман Бар „Възнесение“, в който се прави предположението, че „в последния най-вътрешен кръг от тази скрита световна мрежа равините и монсеньорите са в пълно съгласие“²⁰⁷. И така, нека си представим, че случайно сме били инкогнито на една такава среща, дори на най-важната за нас.

Пръв взима думата там, както ни се струва, представителят на ционизма: Надявам се, че всички разбирате – казва той, – че по силата на мировата карма ционизмът трябва да достигне своя апогей в настоящото време.

Отговаря му представителят на „Отците на здрача“: Да, ние го разбираме и признаваме. Но трябва също така да зна-

---

²⁰⁶ Тези, които силно се съмняват в подобен обрат, нека по-внимателно се вгледат в последните събития във Великобритания. Те са изключително симптоматични. Г-жа Мей, насрочвайки предсрочни избори, всъщност със собствените си ръце лиши себе си и партията си от доминация в парламента, което доста ще усложни осъществяването на брекзит. Сега ще се говори вече за „мек“ брекзит. Какво представлява той? Това е намерението, така да се каже, да се напусне една стая и да не се влиза в друга; застава се на прага между тях и се изчаква какво ще се случи в тях. Това беше необходимо, защото старият начин на действие, когато Англия се движеше в обятията на Америка с идеята, че тях ги обединява взаимодействието на могъщи тайни общества, сега може, ако това продължи, да доведе Великобритания в обятията на „Отците на здрача“.

²⁰⁷ Събр. съч. 173, стр. 78 (10.12. 1916 г.)

ете, че поради мировата карма, рулят за управление на света трябва да бъде завъртян надясно. Съгласни ли сте да не препятствате това?

Представителят на ционизма: Да, да, съгласни сме, ако все пак бъде оказана необходимата помощ за премахване на всякакви пречки по пътя на движението на ционизма към неговия апотеоз.

О.З. (ще използваме съкращения по-долу): Е, трябва да попитате представителя на панамериканизма за това.

П.А.: Е, но в този случай ни се поверяват две гигантски задачи наведнъж. Само ние можем да започнем да въртим световното кормило на управлението, защото ние сме световен хегемон. И при това трябва да станем, не, не опекуни, а камериери на ционизма. Освен това, в нашия хегемонизъм досега разчитахме на „Братята на мрака“, леви до мозъка на костите си, и в света на профаните те са антиподи на „Отците на здрача“. Как да се оправим в това положение?

О.З: Може ли ционизмът да поеме задачата да удържа „Братята на мрака“ от нежелани ексцесии, когато започнат да губят властта си в света?

Ц.: О, да, поемаме я и можем да гарантираме, че ще бъде изпълнена. А в отговор панамериканизмът ще трябва – е, какво да се прави – да поеме ролята на наш камериер, но, разбира се, проявявайки се външно както и преди като световен хегемон.

Представител на „Братята на мрака“: Но какво да правим ние при тези условия? Как можем да запазим физиономията си, за да не ни напуснат тълпите профани?

О.З.: Ще направим така – и вече го правим, – че ирационализмът в политиката, с който наводнихме Европа, ще го разширим и в Америка. Следващият президент, на когото ще бъде поверена задачата да започне завъртането на „кормилото“, ще бъде избран сякаш случайно, поради недоразумение. След това той непрекъснато ще виси на косъм, докато всички средства за масова информация ще останат във вашите ръце още дълго време и ще можете да призовавате вашите профани

по целия свят на борба за „либералните ценности“, за правата на човека и т.н.. И те дълго ще имат илюзията, че са на път да триумфират като единствените ръководители на света. Само постепенно ще бъдете изтласкани в сянка.

Представител на Източна Европа: Каква роля ще играем ние?

О.З: Вашата роля ще се оформи в процеса на премахване от дясната администрация на всички институции, създадени от левицата: ООН, НАТО, ЮНЕСКО, ФРС и т.н. Помислете за картата, която познавате (вижте картата на страница 68).

Ц.: И е много желателно да координирате изцяло своите сили със силите на панамериканизма в подкрепа на нашето движение към апотеоз.

П.И.Е.: Е, по това, мисля, две мнения няма.

С.: Благодаря ви.

И така – завършва съвещанието представителят на „Отците на здрача“, – стигнахме до пълен консенсус. Поне за периода на присъствието на „монадата“ на Земята.

И той прави жест с ръка, изразяващ числото 666. Не предложиха на представителя на националсоциализма да се изкаже, а и той не се опита да каже нещо.

* * *

В новата констелация на прафеномена Русия се премества на мястото, където е бил националсоциализмът. Това предвещава за нея появата на строй, който може да се нарече националистически-православен. Всъщност това ще бъде някаква симбиоза на севернокорейското чучхе с елементи на необолшевишки псевдосоциализъм и ортодоксалност. Впечатляващ и плашещ образ на такава система дава Владимир Сорокин в романа си „Денят на Опричника“ (Издателство Аст, Москва, 2015 г.). (Изобщо не сме почитатели на този писател, но този роман несъмнено е успешен.)

Идеята за романа на Сорокин за пръв път се появява в главата на Пьотр Краснов, който я възплъщава в романа „Зад

трънката“ А това означава, че тя, така да се каже, е била във въздуха на епохата още от момента на большевишкия преврат. Краснов се опитва да създаде спасителен образ за бъдещата Русия от елементите на живота в стара Русия. Сега, след всичко, което тя преживя през 20. и началото на 21. век, подобен образ може да има характер само на зла сатира, на гротеска.

Предишното място на ционизма в пентаграма на мировото зло сега се заменя с Европа, където „Братята на мрака“ стават политически хегемон. „Отците на здрача“ остават на същото място, а световният център на силите на националсоциализма се премества в средата на пентаграма, където доскоро беше Русия. Това означава, че всичките пет основни окултно-политически сили на света, в службата си на космическото зло по един или друг начин ще бъдат оцветени националсоциалистически, което става все по-силно и откровено се проявява още сега.

Азури

Русия ще продължи да се конфронтира с Европа и да бъде управлявана в духа на ционистките цели на Америка, а

компромисът на „Отците на здрача“ с ционизма ще обуславя и по-нататък обслужващата роля на Европа.

В политическия живот на света се появяват все повече феномени, които говорят в полза на възхода точно на такава форма на прафеномена на световната конспирология. Например дори *съставът на семейството* на новия президент на САЩ е в съответствие с новите му цели. И дали не му е възложено да адаптира Америка към обслужващата роля? Ако е вярно, тогава всички дръзки масирани атаки срещу него от световната преса и политиците могат да бъдат просто отвличаща вниманието маневра.

Продължаваме. Ако прафеноменът приеме такава форма, тогава проектът за създаване на царството на обетования „небесен Йерусалим“, на „идеалното царство на мира и справедливостта“ на територията на южните райони на Украйна и отчасти в Русия (Крим) не изглежда абсолютно фантастично (вижте <https://youtu.be/BWIa5PP7Nqc>). В исторически план това трябва да означава възраждане на древното хазарско царство на ашкеназите.

Е, ако съществува такъв несъмнено суперпроект, тогава сценарият, описан в нашата книга, създаден за нашето време и близкото бъдеще въз основа на всичко, което е замислено и осъществено в света за неговата бърза, революционна трансформация от края на 18., а особено през 19. век, може да бъде донякъде изместено във времето (имаме предвид избухването на социални вълнения, граждански войни, революции в Европа – макар и да не може да бъде напълно изключено и възникването на трета световна война.) Но тази промяна не означава, че „тази чаша“ ще отмени човечеството и вече няма нужда да се замисля как да изведе цивилизацията от кризата. Бидейки само „изместена“ във времето, бурята ще избухне с още по-голяма ярост.

Този проект, ако не е чиста измислица, а продукт, „измътен“ от „шумовете“ в главите на особено дълбоко заблудени материалисти, е просто палиатив, при това крайно неудачен

палиатив, тъй като в Апокалипсиса на Йоан става дума за небесния Йерусалим в буквалния смисъл на думата, т.е. за бъдещата, много далечна от нас форма на *свръхсетивно* съществуване на човечеството. Понастоящем човечеството може да бъде спасено само чрез прехода на европейските държави, включително естествено и на Русия и Америка, към структурата на социалната тричленност. Реставрацията на архаиката, било от времената на Иван Грозни, било от времената на Хазарския хаганат, може само да *задълбочи значително* бездната, в която цивилизацията е на път да пропадне. Но тя има шанс и той е само един, единственият – осъществяването на социалната тричленност. Казвайки това, ние не издигаме лозунг. Нека който и да е да се заеме сериозно с духовнонаучното познание за историята, историята на културата, историята на цивилизациите и познанието за човека – и ще му стане абсолютно ясно, че такава социалност е необходима на хората, за да станат те наистина свободни и да се обърнат към своето висше развитие.

По същия начин Западът не бива да носи на страните от третия свят „оранжеви революции“, а социалната тричленност. Тогава миграционният хаос ще приключи и масите от хора в третия свят ще постигнат условия за живот, достойни за човека.

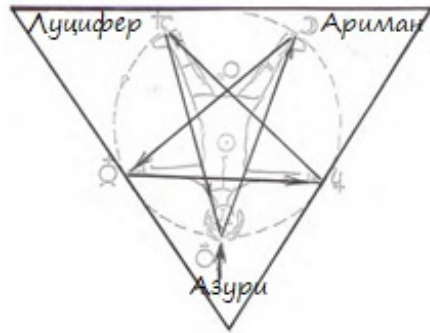
Но докато народите, които формират авангарда на съвременната епоха, не поставят нещата в ред преди всичко помежду си, не поемат по пътя на излизане от цивилизационната криза и излекуване от болестта на материализма, обръщайки се към новото духовно познание, не си поставят правилните цели от епохата на съзнателната душа и не започнат да ги прилагат и в социалния живот, не намерят за удобно за себе си духовно да разбират човека като такъв, както и особеностите на хората в различни части на Земята: Изток, Средата и Запад – изобщо отново не си върнат изгубения от материалистичната наука човек като творение божие, като земно-небесно същество и не го поставят в центъра на всички познавателни и социални

стремежи – дотогава всички опити за „помощ“ от Запада за третия свят, ще останат безрезултатни, празни декларации и всъщност лъжи. Защото този, който сам е смъртно болен, духовно сляп, не знае пътя и социално е безкрайно егоистичен, в крайна сметка също носи само болести, разруха, поробване, поради което пропадта и конфронтацията между народите, между Изтока и Запада стават все по-дълбоки и непримирими.

* * *

Как би могло методологично да се осмисли описаният вариант на развитие? Досега обсъжданият от нас прафеномен на космическото зло функционира съгласно принципа на „лошата диалектика“. В него противоречието като принцип на прогреса се трансформира в принцип на разрушението, на регреса на света и човечеството, еволюиращи според божествените закони. В такава ситуация, колкото и драматична да е тя, човек все пак трябва и може да трансформира злото в добро; тогава то, независимо от всичко, ще послужи за неговото духовно укрепване и висше развитие. Но луциферическите, ариманическите и азурическите сили, които триединно пазят обърнатия пентаграм и го използват за свои цели, се стремят да лишат човека – „мярката за всички неща“ – от тази способност и да го вкарат изцяло във властта си. И затова те искат да установят своя глобализъм в света, който безвъзвратно да унищожи човека.

Как може да стане това? Нека повторим още веднъж това, което вече беше казано в книгата. Човекът като микрокосмос, като малко повторение на макрокосмоса, има свое жизнено, т.е. етерно тяло под формата на пентаграм, сияещ с духовна светлина. Поток от жизнени, етерни сили непрекъснато се влива в главата му от цялата Вселена и се индивидуализира в негово собствено етерно тяло, течащо в него по пентаграма. Това тяло под въздействието на аза постепенно се трансформира в дух-живот, превръща се във все по-осъзнат човек, което му позволява да влезе в контакт с Христос.

Силите, противопоставящи се на еволюцията, искат да откъснат човека от този поток. За това той трябва душевно-духовно да бъде поставен на главата си, неговият пентаграм трябва да бъде преобърнат и след това, вместо висшето, след като отново дойде през главата му, той ще контролира низшето, падналите етери (това е голяма тема в антропософията и сега можем само да я докоснем). Неговото мислене ще бъде откъснато от източниците на духовния свят, ще стане напълно мъртво, абстрактно, механистично, неприемливо тясно обвързано с материалния мозък, животът на чувствата ще атрофира, ще останат само усещанията, причинени от възприятията на сетивата (въпреки че и те ще се корумпират), той ще започне все повече да губи аза си, своята индивидуалност и накрая субстанционално ще угасне, ще се разтвори, ще отпадне от еволюцията, която Бог е пожелал.

Супостатите се стремят да постигнат това, отказвайки се и от „лошата диалектика“ в своя социализиран прафеномен. Те искат в обрнатия пентаграм потокът на техните сили да повтаря течението на силите на мировия етер в етерното тяло на човека, но вече в техния смисъл, с тяхното съдържание (на рисунката на прафеномена показахме това под формата на плътни, непунктирани линии). Това намерение на супостатите става особено опасно по време на земното възплъщение на Ариман, за което писахме по-горе и което, много е вероятно,

вече да се случва. (Ще бъдем нащрек поне до края на тази година, а след това ще видим каква ще бъде следващата година.) И точно за това събитие се престроява третата форма на прафеномена на злото.

Завършваме книгата си с надеждата, че успяхме да опишем и илюстрираме практически достатъчен брой принципи на методологията на политологията, така че заинтересованият читател да може допълнително сам да задълбочава разбирането си за политическата феноменология, която сега отразява борбата на космическите сили за бъдещето на света и човека.

Това, което вече постигнахме в разбирането на тази методология, сякаш ни казва като Ангела в Апокалипсиса: „Ела и виж“. И трябва да помним и да вярваме, че духовният свят има голяма нужда от такова наше „виждане“, за да ни води, въпреки всичко, до знанието за истината на случващото се в социалния и политическия живот на съвременния свят и до разбирането на истинските задачи на човека в нашата епоха. Затова сме се вплътили на Земята в това трудно, критично преходно време в развитието на човечеството.

Г. А. Бондарев, юни 2017

АФОРИЗМИ ОТ РУДОЛФ ШЦАЙНЕР

Човечеството бяло
на новата зора
на земен план ще се разкрие,
ако усещат знаещите хора
с духа душевната си връзка;
и в тях ще се надига
усещане за срам,
очернящо душите,
поискат ли да схванат
човешката си същност
с материално сетиво.

Не е завършил на германците духът
каквото още нужно е в развоя миров.
С надежда той живее в бъдещи тревоги,
в стремеж към идни, пълни със живот дела –
той чувства в глъбините свои мощно
каквото трябва зреещо да действа. –
Как може неразбиращо, с враждебност
за края му желание да се надига,
додето в него проявява се животът
за творчество в основите на битието?*

* Превод на афоризмите от немски: Христо Маринов

В стремежа си да разбере трагичната тайна на нашето време, съвременният учен-изследовател често насочва изследванията си в сферата на метаисторията. Даже инстинктивно хората все по-често усещат, че не могат да си обяснят стоварилите се върху тях събития в света от гледната точка само на физическите причини. Затова се пишат и с охота се четат цели библиотеки с книги за тайни общества, политизирани религиозни ордени, всевъзможни братства и окултни секти. Но на всички книги от този род е присъщ един фундаментален недостатък, който нулира тяхното значение: авторите им, като пишат за окултни съюзи, нищо не пишат за природата на самия окултизъм. Най-много срещу тях да се повдигнат някакви обвинения в духа на тези, звучали на трибуналите на „светата инквизиция“.

Тази книга запълва посочения пропуск. Може да изглежда, че, като е адресирана до читатели, изучаващи духовната наука (антропософията) на Рудолф Щайнер, тя носи специален характер. Но всъщност именно поради това, че авторът води изследването си на базата на антропософията, му се удава да покаже тези реални, излизащи на метафизичен план, окултни и окултно-политически кулиси, зад които се инспирират практически всички политически, социални и даже културни феномени, разрушаващи културата и цивилизацията на човечеството, което заплашва да лиши от космически смисъл самото съществуване на Земята.